

ဟိန္ဒူစာပေ

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

- ကျော်မြသန်း ၏
မိန်းမထောင်မှသည် (စာ-၇၀)
- ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ၏
မှောင်ခိုသမား (စာ-၁၃၀)
- ကိုကိုလှ(ကမာမြေ) ၏
သင်္ကြန်ဝေဒနာ (စာ-၁၅၈)
- မင်းရဲကျော် ၏ ကလဲ့စား (စာ-၂၂၉)

BURMESE
CLASSIC

မုဆိုး၊ သေနတ်နှင့် သားကောင်
(စာ-၁၀၅)

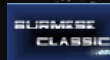
Design: Soe Win Htun

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၁၂၆)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး။

ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာ ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

၁၇၆၁ ၁၃၆၁ ကောင်စီ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

ကဗျာ ပြစ်မှု

လွန်ကော်ဦး ဘုန်းလှုံ၊ ကော်လွင်ဦး(ပျဉ်းမနား)၊
ဝေယံချစ်၊ မောင်လွမ်းချည်(ရွှေတောင်)၊ သွေးရည်း
မြင်းလွင်၊ ဝါဝါ(အင်းစိန်)။

ကာတွန်း ပြစ်မှု

အိကွေတာ၊ ရန်ကြီးအောင်၊ ပေါက်ကျိုင်း၊
မိမန်းလေး(တောင်ငူ)၊ စောဟန်၊
မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊ ကျော်၊ သူရိန်။

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သီသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိဂိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ၊ စောယုနယ်

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုခိုင်ရာ ရယ်စရာ
ကိုရွှေတေးသား

ရသ ပြစ်မှု

ဇာတ်တူသား	
စွမ်းခွင်ကျော်(မောင်တော်သိ) _____	၁၄
နေခလျှင်	
မြမြလှိုင် _____	၆၆
ဒေါသမုန်တိုင်း ရိုက်ခတ်ရိုင်းတော့	
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) _____	၇၂
ဦးဖြူလွင်၏ ဖိနပ်မပျောက်သောဂါထာ	
မင်းဟိန်းထိပ် _____	၉၂
တုံပြန်ပုံတင်	
မော်တင်သိန်းဇော် _____	၉၈
မုဆိုး၊ သေနတ်နဲ့ သားကောင်	
လေးမောင် _____	၁၀၄
သတင်းထောက်ဒီပဇော်နှင့် လောဘနွဲ့ရမ္မက်မီး	
ဗညာဦး(အိမ်မဲ) _____	၁၁၂
ပြောင်ကျကျ တစ်နေရာတွင်	
ဆွေမြင့် _____	၁၄၄
သင်္ကြန်ဝေဒနာ	
ကိုကိုလှ(ကမာမြေ) _____	၁၅၈
ဝါယာကြိုးစက်ရုံသူဌေး အသတ်ခံရမှု	
ဦးဦးသိန်း _____	၁၆၂
ညိုထွေး၏ အငိုတေး	
မင်းခဲကျော် _____	၁၆၆
မဒိမာတုံလား	
ကိုမောင်ခဲသိန်း(ပိတ်ချုပ်စွာ) _____	၁၇၀
မိုက်ခရိုဒေါက်သုံး သူလျှိုများ	
မြဟန်သိန်း(လုပ်သားကောလိပ်) _____	၁၇၆

အမိုက်တရား၏ အနာသတ်	
မောင်ဆွေ(တောင်ငူ) _____	၁၈၆
အကျင့်တန်ခိုးဇာတ်များ	
စိုးယဉ်ထွန်း _____	၁၉၇
သူငယ်ချင်းရယ်...	
ကျော်မင်းညွန့်(လှည်းကျား) _____	၂၀၀
အဖေ	
မိုးမြင့်ဦး _____	၂၀၄
ငါးဖျောက်သော အိုင်ညီနောင်	
တင့်ထူး(ယေျဝတီ) _____	၂၀၈
နတ်ပန်းလှပပေမတ် တော်သိမ်းမလှတဲ့ မိသိန်းကြည်	
သန်လျင်ချမ်းမြေ့အောင် _____	၂၁၈
ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်	
ကော့မောင်ညိုလင်း _____	၂၂၄

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ထောင်မှူးများ အထိရှိသည်(၁၀၈)	
ဗဟိုဇော _____	၂၆
အာဠာဝကမင်းမောင်နှင့် မှတ်တမ်းတင်သည့်အောင်(တော်သိမ်း)	
စကြာမင်းနိုင် _____	၅၂
မိန်းမထောင်မှသည်(၅)	
ကျော်မြသန်း _____	၇၀
အိုင်အိုအာယုနှင့် နတ်ဆက်ထား တရားစောင့်သည်(၁)	
ကြင်ဦးလှ _____	၁၂၀
နောင်ခိုသမား(၁)	
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) _____	၁၃၀
ဂေါ်လီပလေး တစ်တွေထဲ(၉)	
မောင်ရွှေစန် _____	၁၅၂

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

စိတ်ညစ်တယ်	
မင်းတည်တဲ့	၉၁
သြော်...ဒါကြောင့်ကိုး	
သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ	၉၇
ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖြတ်သန်းခြင်း	
မင်းသူကျော်	၁၀၃
လှူဖော်ညိုသူ	
ပိုက်မင်းစေ	၁၁၉
မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါ	
ခိုင်မမ(ပညာရေး)	၁၄၁
ကတ္တားသူခိုး	
ပန်းစာနော်နောင်လတ်	၁၆၉
ဖဲသမားစိတ်ဓာတ်	
ဘုန်းလက်ဖျာအောင်	၁၇၅
ကိစ္စမရှိပါဘူး	
မောင်စံထား(စန့်ဖြူ)	၁၈၅
ရရစားစား	
ပိုက်ကြီး	၁၉၃
မဟုတ်မှလွဲရော	
သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ	၂၀၇

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ	
အမ်ကေ	၂၅
ပြစ်မှုစာအုပ်စင်	
ကသစ်နီ	၂၇

ဥပဒေ ပြစ်မှု

အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ	
ဦးစောလှိုင်	၃၁
တန်ဖိုးထားတတ်စေချင်	
ဦးဝင်းလှိုင်	၄၃
စွဲချက်အကြောင်း တစေ့တစောင်း	
စလင်ဦးအောင်သိန်း	၂၃၃

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

ကလဲ့စား	
မင်းရဲကျော်	၂၃၉

မျက်နှာဖုံးကရပ်ဖမ်း	- စိုးဝင်းထွဏ်း
အတွင်းဖလင်	- မျိုးဝင်းကျော်
ကွန်ပျူတာကစီ	- တင်မိုးခိုင်
စာအုပ်ချွန်	- ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း
အတွင်းသန်းချီ	- အောင်နိုင်လတ်၊ ပညတ်၊ ဖိုးအောင်၊ စံလွင်မောင်၊ စက္က၊ တော်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ KSN

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထုပ်၊
၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇
အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

“မင်းလို့
ကျွန်တစ်ကောင်ကများ
ရာရာခခ
ငါ့ကို...”

စကြာမင်းနိုင်.....၅၂

“မင်း
အဲဒီလိုလူသတ်တော့
တိမ်ကလူတွေ
ဘာမှမပြောဘူးလား”

မြမြလို့.....၆၆

“ခွထိ
မမိသေးဘူးလေ၊
ဒါကြောင့်
မမက တရားခံဖြစ်နေတာပေါ့”

ကျော်မြသန်း.....၇၀

“ငါ့အပေကို
သတ်တဲ့လူကို
သိလို့ကတော့
မလွယ်ဘူးမှတ်”

မင်းဇော်အောင်...၀၂

“ဟာ...
ဒီနပ်မပျောက်တဲ့
ဂါထာလည်း
ရှိသလား ဦးကြီး”

မင်းဟိန်းထွန်း...၂၂

“သေနတ်က
မင်းမှာ ရှိနေတာကို
လို့က်မပစ်ဘဲ
ဒီပြေးလာတော့”

“ဆရာဝန်ကြီးရဲ့
ဆေးမှတ်တမ်းကို
ဖတ်ပြီး
ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲမိသလဲ”
ဗျူးဦး|အိမ်မဲ|.....၁၁၂

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မိမိကြီး
ဒီအမှုကို
အိုင်အိုအာယူ ခပ်ရင်
ပေါ်မှာပါခင်ဗျာ
ကြည့်ဦးလူ.....၁၂၀

“ခင်ဗျား
ဘာကြောင့်
နယ်ခြားကို
ဖြတ်သန်းသွားလာနေတာလဲ”
ဦးတိုး|တက္ကသိုလ်|.....၁၃၈

“အဲဒီစာ
တွေ့အောင်ရှာပေးနိုင်ရင်
အမျိုးသမီးက
ခင်ဗျားကို...”
ဆွေဖြင့်.....၁၅၄

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့
ခက်ခဲမှုတွေ
အသတ်ခံရတဲ့အကြောင်း
ပြောမို့ပါ”
ဦးဦးသိန်း.....၁၆၂

“မင်းတို့အားလုံးကို
ပမ်းလိုက်ပြီ၊
ငါဟာ
ရဲအရာရှိ...”
မြဟန်သိန်း.....၁၇၆

ပန်းပြတရား

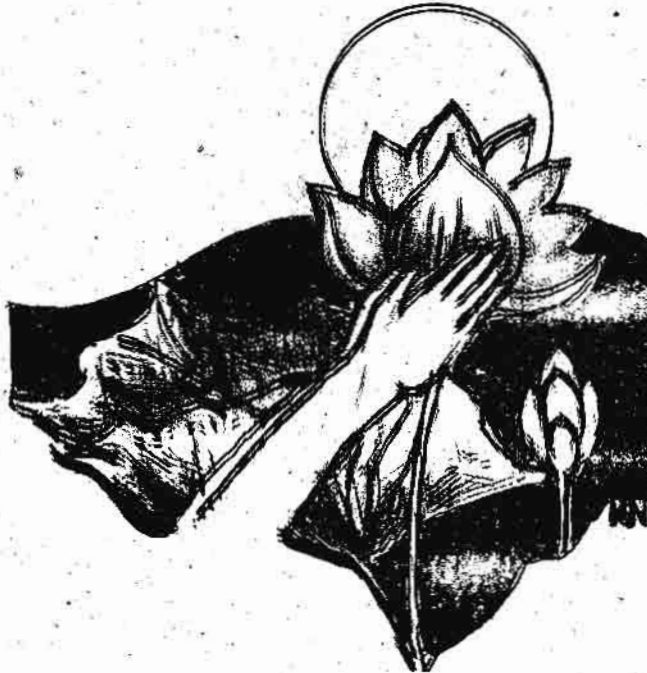
ရေခွန်တွေကိုဦး

- * ပွင့်ခက်ပြာ ရုနံ့ဖူး
ဆွတ်ပြန်လူး ပိတောက်ဝါး
တစ်ခေါက်လာ ချွင်ကြည်ထန်း
ပြုံးပန်းတွေပြာ၊
သို့ပေမဲ့ ရက်မကြာ
စိုပြေလွှာမှာ လွင့်ပါး...။
- * တစ်နှစ်ကူးပြီလို့
ယစ်မှူးလာ အတ္တမာန်မာနကိုဖြင့်
ခဝါချကာ ထာဝရပြင်ဖို့
တဝလမ်းစဉ် လက်ဆောင်ကမ်းရတယ်
ပန်းပြတရား...။

တကယ့်လူ

တုန်းချစ်

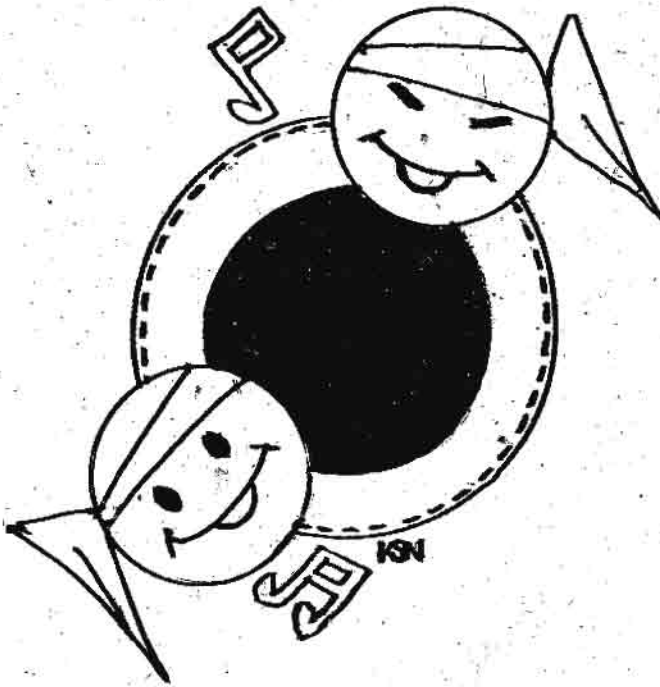
- * မှုစနစ်တွေနဲ့
လူဖြစ်ပေမဲ့
လူစစ်ဖို့ ခက်ပါသည်။
- * ဒုစရိုက်ဖယ်ခွာချပါလို့
သူစရိုက်ဆယ်ပြာမှု
ပြည့်စုံရမည်။
- * 'မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော'...တဲ့
ဘုရားဟောဒေသနာအညီ
လူဖြစ်ပြီးဆိုမှဖြစ်။
- * ဘုံဘဝ လူ့လောကီမှာဖြင့်
လုပ်အောင် လူတရားတွေနဲ့
စုန်မက်ဖို့လ် ထေးကွာမသွားရအောင်
အားထက်သန် လုံ့လနိုးလို့ရယ်
ကြိုးစားကာကျင့်။

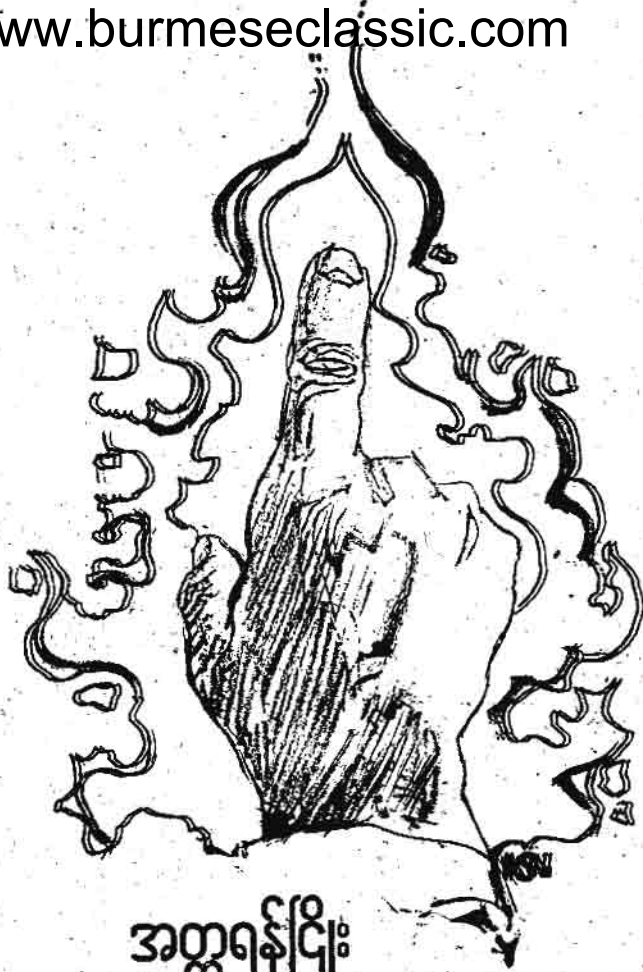

ပြက်လုံး

ထွေးရည်

- * ဗုံမျက်နှာ ဒီတစ်ဝ ကျက်တာက ကြောင်ပါရွှေ။
- * ဟိုဘက်မှာ အောင်နက်ကျား ခွေးရဲ့ သားရေ။
- * တီးလိုက်ရင် ပြေးရလေ မွေ့လိုက်ရင် ခယ်ရသား။
- * “ဂိန်...ညောင်” “ဂိန်...ညောင်”နဲ့ ဟောင်သံ ညောင်သံ ထွက်ပါလို့ လူပြက်တို့များရယ်က အုတ်ကလို့ဟာ။

အတ္တရန်ပြီး

ကျော်ရွှေဝင်း(ပျဉ်းမနား)

- * ချစ်ကြခင်ကြစဉ်က
ခင်မင်စွာ သူတစ်ယောက်အကျိုး
သယံဇာတပေးကြသော်လည်း
မှန်စလေတပါက
အရာရာတွင် ကောင်းမထင်ကြ
ကျေးဇူးရှင်ပင်
ပြစ်တင်ရုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။
- * အတ္တကိုအခြေခံ
မကောင်းသော စိတ်အကြံနဲ့
ငြိုးဟန်ဖွဲ့ဆင် အပြစ်မြင်ကြ
ချစ်လှောင်အကျိုး
အဆိုးအမြင်၊ အကောင်းထင်ခဲ့
မှန်လှောင်အပြစ် သံသယဖြစ်ကြ
အတ္တသတ္တန် တစ်ယူသန်နဲ့
အတ္တရန်ပြီး ထားကြတယ်။

တစ်ခုသော သင်္ကြန်

ဝေယံချစ်

- ရွှေစင်မဟုတ်မှန်း သိပေမယ့်
ရေသတင်ပန်းပီတောက်တောဆီ
သွားကြသည်တူယှဉ်နဲ့...
- ပြုံးချိုချို မျက်နှာထားရယ်နဲ့
ပျိုသက်ထား မောင်ကေရီ
လေပြည်မှာ ဆံနွယ်ဝဲ...
- ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့ပို
ကိုယ်ရင်မှာ တဖိုဖိုနဲ့
တူနစ်ကိုယ် မြေနှီလမ်းမှာ
ပန်းခူးဖိုပဲ...
- ပန်းပီတောက် ဝါဝါရွှေ
လေပြည်မှာ သင်းထုံလွမ်း
ရေသတင်ရဲ့ အလှပန်းရယ်ကာ
တင့်ဆန်းကာ ဝေဆာလွှမ်းသမို
တိုငယ်ငယ်ပန်းခူးအတွေးကို
ထွမ်းဆွေးနေဆဲ...

ဝါးလည်

မောင်လွမ်းရည် (ရွှေတောင်)

* အဘွားက ဝါးလည်သူ
အဖေက ဝါးလည်သား
အဲဒါနဲ့များ
ကျွန်တော်အလှည့်ကျမှ
ဝါးလည်သားမဖြစ်ရတာ နာတယ်။

* မလွတ်လပ်ခင်က
လွတ်လပ်ချင်ကြလို့
တော်လှန်တာ တစ်ပြည်လုံး
အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်လည်
တို့ဗဟအစဉ်းအရုံးက
အကျော်အမူးတွေရဲ့ ဆရာသခင်
လေးချီလက်နက်ကြီးတွေရဲ့ ဖခင်
“ငြိမ်းချမ်းရေး ပုံရိပ်ရှင်”...တဲ့။

* ခုများတော့
ရွာအစွန်ကားလင်းနဲ့ဘေးက
ထုံးကျာနေတဲ့ စေတီ
သွပ်မိုးလန်နေတဲ့ ဇရပ်နဲ့
“ဆေးပြယ်နေတဲ့ ဆိုင်ဆုတ်လေး”
ရန်ကုန်-ပြည်ကားပေါ်က လှမ်းကြည့်ရင်း
ရင်ထဲဆို့နှစ်သွား၊
“သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဇာတိ ဝါးလည်ရွာ”
ဆိုပါလား။

ငယ်ငယ်ကအတွေး

ဝါဒီ(အင်းစိန်)

- တကယ်အဆွေမပြေတဲ့
ငယ်အတွေးတွေ...။
- တစ်ခါတစ်ခါ ယှဉ်ရင်ဖြင့်
အာသာပင် မပြေနိုင်ပါဘူး
စိတ်အစဉ် လူပါပျော့လို့
မောနိုင်ဘူးလေ...။
- အသိကလေးက ဖြူစင်နေ
စိတ်အတွေးတွေ ဝေးနေဆဲ...။
- မိုးရွာတဲ့နေ့တွေမှာ
ဝေဒနာဖြူတစ်မျှန် မပျိုး
ရိုးတစ်လျှောက် ယာတစ်ခင်းမှာတော့
သူငယ်ချင်းငယ်ဖော်တစ်သိုက်နဲ့
ဖာရိုက်ငါးရာ...
ပုစွန်တာ၊ မှိုနုတိုခုံးပါလို့
နွံလူးကာ အပျော်ကျူးခဲ့ကြ
ညဉ့်ဦးမှာ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်ဖြင့်
အမေငေါက်တာ ခေါင်းစင်းခံရင်း
အပေါင်းအသင်းထဲ စိတ်အစဉ်ရောက်ခါပဲ
နောက်နေ့မှာ ပျော်အခွင့်ကို
မျှော်လင့်ရပြီ...။

ချစ်ဦးသူသို့

ရန်ကုန်ဘုန်းလွင်

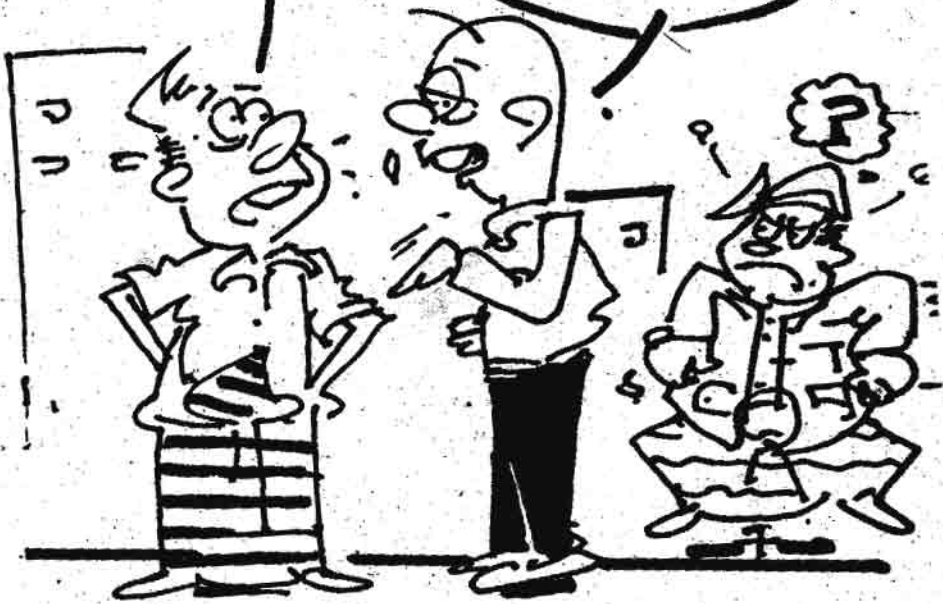
- လရောင်ရွှန်းမြို့
ဝင်းပကြည်လင်း၊
စိန်သွင်ပမာ၊
ရောင်ပြာကွန်းမြို့၊
ကြည်နူးဖွယ်ရာ၊
ငါ့မှာမြင်ရ၊
ရင်မှပွင့်ဖူး၊
ကြည်နူးစွာ၊
- အလှပီပြင်၊
ဝေဟင်ခရီး၊
ပုဦးသက်လယ်၊
ချစ်ဖွယ်စကား၊
ရွှင်အားတရ၊
- သာသောညတွင်
ထက်ကောင်းကင်ဝယ်
ကြယ်တာရာတို့
အလှထူးသည့်
ညဆည်းခဏကို
တခဏ်၌
မောင့်ချစ်ဦးနှင့်
နေတိုလှရှင်း၊
ထက်ကောင်းကင်သို့
တိမ်လွှာစီ၍
လှဖျက်ခြယ်နှင့်
နှစ်ကိုယ်ကြားအောင်
ပြောလိုလှရှင်း၊

- အေးမြသာယာ၊
နှစ်ဖြာအတူ၊
ကြည်ဖြူမေတ္တာ၊
ကြင်နာယုယ၊
- ထွန်းပေနှင်း၊
မြေလွှာမဟီ၊
တူညီသစ္စာ၊
ငါ့မှာဟူကာ၊
မြေအားမဆည်နိုင်ပြီတည်း။
- လစန္ဒာဝယ်
မောင့်ကြင်သူနှင့်
ချစ်သစ္စာကို
ပြုလိုလှရှင်း၊
ကြယ်တာယာနှင့်
သက်သေတည်၍
ပြုချင်ပါလဲ
ဘဝခြားမှ

|ဘဝခြားလေသော ချစ်ဦးသို့ (၄၃)နှစ်မြောက်
အမှတ်တရ|

အချိုးက
ခိုးပါကယ်လျှို့ဝှက်စွာ
မင်းတစ်ယောက်ပဲ
ဂြိုဟေ့ကယ်

ငါက
အချိုး အစဉ်
မဟုတ်တာ

ဝိအိကျွန်...

ကားဝန် ချစ်ကြီးကောင်..

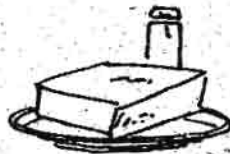
သူ.ကသူအကဲ့အ
ကစားတာကမူနဲ့
ခို.ခို.ကစားနေ
မန့်ယူယူမန့်
မိုးမိုးသူ.မူ မိုးမိုး

အေး
အေးပါ,အေးပါ
၇၆.၆၆ပါမော

ဝါကျွတ်တုန်းက
မကန်တော့မိပေမယ့်
ဒီနေ့သတိရလွန်းလို့
ကကန်တော့တာ

ဒီနေ့..ငါ့သားမိန်းမ
သားဦး"လေးမွေး
တယ်ဆို

မာမာနားက
<တောင့်ရ

မောင်နှမနှစ်ယောက်

မင်း၊ သောက်နိုင်သလိုငါလည်း သောက်နိုင်ပါတယ်၊ ကွာ
မင်း၊ မူးသလိုငါလည်း မူးနိုင်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းရာ
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲ... အဲ... ဒါက၊ မင်းရေဝေး
ရောက်သလိုတော့၊ ငါမရောက်ချင်ဘူး သူငယ်ချင်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်
မတ်လ ၁၃ ရက်

မိန်းမရဲ့...
ဒီနေ့တော့ နို့ထမင်း ဖြူဖို့ရမယ်

ငါ့အဖေဟောင်းပဲ.
ကုန်စည်အသစ်များကို
ငါ့ဖခင်အဖေက AUTOအသစ်ပေးထား
ခဲ့တာပဲ.

ကုန်စည်အသစ်
ကုန်စည်အသစ်
ကုန်စည်အသစ်
AUTO-
အသစ်
ပေးထား

ငါ့ဖခင်အဖေကကုန်စည်အသစ်ကို
ပေးလိုက်တာပဲ. ငါ့ဖခင်အဖေက
အသစ်အသစ်ပေးပါအပ်လျှင်
AUTOပေးလျှင်အသစ်အသစ်အသစ်

အနုပညာဆည်းဆာရိပ်ရန်ပုံငွေပွဲ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ သတင်းတို့မှ ဖော်ပြမည်

အနုပညာ ဆည်းဆာရိပ်ရန်ပုံငွေ လိုအပ်ချက်အရ ဆရာမသန်းမြင့်အောင်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် စာပေပညာရှင် သဘင်၊ ဂီတပညာရှင်များ ရန်ပုံငွေဖော် ပြုပြင်မှု ပြုလုပ်မည်ဟုသိရသည်။

အဆိုပါ ဖော်ပြပွဲ၌ နိဗ္ဗာန်မြန်မာ စာပေပွဲတော်၌ တင်ဆက်ခဲ့သည်။ စာရေးဆရာများ၊ စာနယ်ဇင်းဆရာ များ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ “ဘကြီးအောင်ညာတယ်” ပြဇာတ်အပါအဝင် အခြားသော စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ သဘင်တို့မှ အနုပညာရှင်များ ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသားတတ်ရုံ၌တစ်ပွဲ၊ မန္တလေး၌တစ်ပွဲ ကျင်းပရန်စီစဉ်ထားကြောင်း သိရှိရပါသည်။

နယ်လှည့်ဟောပြောမည့် ဦးကျော်သူ

နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်) ဥက္ကဋ္ဌဦးကျော်သူသည် နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်)က မကွေးတိုင်း စစ်ကိုင်းတိုင်း မန္တလေးတိုင်းများတွင် လူ့ဒဏ်ရာများအကြောင်း အဆောက်အဦများဖွင့်ပွဲများ၌ ဟောပြောရန် ခန့်လှည့်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဦးကျော်သူသည် မန္တလေး ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ် သာသနာပါလ ပရဟိတအသင်း အိုးဘိုရပ် ကလောင်အဖွဲ့ ပရဟိတ လူမှုကူညီရေးအသင်း၊ မတ္တရာမြို့နယ် လူမှုကူညီရေးအသင်း၊ ညောင်ဦးမြို့နယ် မြတ်သုခလူမှုကူညီရေး အသင်း စသည့် အသင်း ပရဟိတအသင်းများလည်း အဆိုပါခရီးစဉ်တွင် အားဖြည့်ကူညီခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပါ သည်။

ပုဂံမှာ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပခဲ့တဲ့ ဇော်ဝင်းထွဋ်

အဆိုတော် ဇော်ဝင်းထွဋ်သည် ၎င်း၏မွေးနေ့ အမှတ်တရအား ပုဂံတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့က ပုဂံ၌ EMPEROR LIVE IN BAGAN ဟု ခေါင်းစဉ်ပေးထားသော အဆိုပါ Live Show ကို ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊ ရင်ဂို၊ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊ Snarl ဝေလ အစရှိသည့် အဆိုတော်များက ညောင်ဦး မြင်းစီးကွင်းတွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ အခမဲ့ဖော်ပြပွဲပြုပြီး မန္တလေးတွင်လည်း ဂျစ်ပစီည ကျင်းပပြီးသည့်နောက် ဆိုင်ကယ်များနှင့်သွား ရောက်ကာ ပုဂံအမှတ်တရအဖြစ် မဟာသီချင်းကို ဖော်ပြတင်ဆက်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးသောင်းဟန်အား တစ်သက်တာ ပန်းချီပညာရှင်ဆု ပေးအပ်

စာနယ်ဇင်းသရုပ်ဖော် ပန်းချီဆရာကြီး မြန်မာနိုင်ငံရိုးရာပန်းချီပညာရှင်များအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ(ငြိမ်း) ပန်းချီ ဆရာကြီးဦးသောင်းဟန်အား မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီအစည်းအရုံး(ဗဟို)က တစ်သက်တာပန်းချီပညာရှင်ဆုပေးအပ်ချီး မြှင့်ပွဲ အခမ်းအနားကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး၊ အရှေ့ဘက်တန်း မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီ ပန်းပု အစည်းအရုံး(ဗဟို)၌ ၁၇.၁၀.၂၀၁၆ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီက ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါအခမ်းအနားတွင် ပန်းချီဆရာ ဆရာမများက ပန်းချီဦးသောင်းဟန်၏ အနုပညာစာတမ်း၊ ပန်းချီတင် အောင်တိုး၏ (စာရေးဆရာ မင်းတင်အောင်)က သူ့လက်ရာနဲ့ သူ့အနုပညာစာတမ်းကိုလည်းကောင်း ဖတ်ကြား တင်သွင်းခဲ့ကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီပန်းပုအစည်းအရုံး(ဗဟို)မှ ဂုဏ်ပြုလှူဒါန်းငွေ ငါးသိန်းကျပ်နှင့် ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် ကို ဆရာကြီး ဦးသောင်းဟန်ကိုယ်စား သမီးဖြစ်သူက လက်ခံရယူခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

စာရေးဆရာများ သီချင်းဆိုခဲ့ကြသည့် နိဘယ်မြန်မာ စာပေပွဲတော်

နိဘယ်မြန်မာ စာပေပွဲတော်ကို ရန်ကုန်မြို့ ရှင်စောပုလင်း MEP တွင် ကျင်းပရာ ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်၌ အဆိုတော်ဟုတ်သည့် စာရေးဆရာများလည်း သီချင်းများ သီဆိုခဲ့ကြကြောင်း သိရသည်။

အဆိုပါ အစီအစဉ်တွင် စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် လယ်တွင်းသားစောချစ်၊ မောင်မောင်အေး(အလင်္ကာတတ်ရည်)၊ နွယ်ကုသိုင်း၊ အောင်စိုးဦး၊ ဆူဖီနု၊ မောင်ထွန်းလွင်(မိုးလေသသ)၊ ကိုကိုထွေး(တော်ဝင်)တို့ ဖြစ်ကြပြီး စိတ်ဝင်စားသူများပြားလျက် တစ်ခဲနက်အားပေးခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။*

ပြီလမှာ ကျင်းပဖြစ်မယ့် ခင်မောင်ထူး Live Show

နာမည်ကြီးအဆိုတော် ခင်မောင်ထူး၏ Live Show ကို အကြောင်းမညီညွတ်သည့်အတွက် ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီ ၂ ရက်နေ့သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြီဟုသိရသည်။

ထိုသို့ ရက်ရွှေ့လိုက်ခြင်းမှာ အဆိုတော် သန်းနိုင်အား ရွှေပေးခြင်းဖြစ်ပြီး အမျိုးသားကဇာတ်ရုံ၌ ကျင်းပသွားမည့်အကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ZPNT တေးစီးရီး စာနယ်ဇင်းမိတ်ဆက်

တေးသံရှင် ဇော်ပိုင်၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်း၊ နီနီခင်ဇော်နှင့် အိုင်ရင်းဇင်မာမြင့်တို့ ပါဝင်သီဆိုထားကြသည့် ZPNT တေးစီးရီးမိတ်ဆက်ပွဲကို ၂၂.၁.၂၀၁၆ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ရှိ Orchid Hotel တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါတေးစီးရီးတွင် တေးရေး မြင့်မိုးအောင်၊ ရွှေဂျော်ဂျော်၊ ဇော်ပိုင်၊ Raymond (Idiots)၊ Vနီထွန်း၊ သာဒီထူး၊ ကောင်းကောင်း၊ သော်မိုးစက်တို့ ရေးသားထားသည့် တေးသီချင်းများပါဝင်ပြီး IMMORTAL Band က တီးခတ်ပေးထားကြောင်း ၂၅.၁.၂၀၁၆ နေ့က Bo Bo Music Production က ဖြန့်ချိပေးလိုက်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

မြန်မာချစ်(ဗဟို)၏ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် မြန်မာစာပေ စာတမ်းဖတ်ပွဲကျင်းပ

မြန်မာစာပေချစ်သူများအသင်း(ဗဟို)က မြန်မာစာပေ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် စာတမ်းဖတ်ပွဲများ ကျင်းပပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ၂၃.၁.၂၀၁၆ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ ကုန်သည်လမ်းရှိ စာပေဗိမာန် အစည်းအဝေးခန်းမ၌ စာရေး ဆရာစောလှ(မြန်မာစာ ပါမောက္ခဦးစောထွန်း)က နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် မြန်မာစာပေစာတမ်းကို ဖတ်ကြားတင်သွင်းခဲ့သည်။

အဆိုပါ စာတမ်းဖတ်ပွဲသို့ စာပေချစ်သူ အမြောက်အမြား တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး စာတမ်းပါ အချက်အလက်များ၌ စိတ်ဝင်စားစွာ ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အမ်ကေ (စုစည်းတင်ပြသည်)

ဒုတိယအပိုင်း၊ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း၊ ဒုတိယအပိုင်း၊ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း၊ ဒုတိယအပိုင်း၊ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း

ဥက္ကလာဝင်းကြည်၏ 'မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မနိတိ'

ဂေါတမဘုရားရှင် ၄၅ ဝါတိုင်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် တရားတော်ပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲမှ သတ္တဝါများ၏ လောကီ၊ လောကုတ္တရာနစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားတိုးတက်ရန်အတွက် သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်ကို အခြေခံထားကာ လူငယ် လူရွယ်များအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသား ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်၌ သက်သေသာကော၊ ဥပမာ ဥပမေယျ၊ အထောက်အထားတို့အား စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဇာတ်လမ်းရေးဖွဲ့ကာ ပန်းချီရုပ်ပြကာတွန်းများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့်အတွက် လူငယ်လူရွယ်များ နစ်ခြက်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ဖတ်ရှုပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးရုံမက ဗဟုသုတများ တိုးပွားရရှိနိုင်မည်ဟု ယူဆသည်။ ပန်းချီကောင်း၏ သရုပ်ဆောင်လက်ရာများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဤမြတ်ဗုဒ္ဓ၏ဓမ္မနိတိစာအုပ်အား ယဉ်မျိုး စာအုပ်တိုက်မှ တန်ဖိုး ၁၅၀၀/ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မြတ်တင့်၏ ပင်စင်စားအရာရှိတစ်ဦး၏ ပြောချက်

ပြည်သူ့ခေတ်ရာနယ်၊ Tomorrow ရာနယ်နှင့် စံတော်ချိန်သတင်းစာများ၌ ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို စုစည်းလျက် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်စင်စားအရာရှိတစ်ဦး၏ ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေး ဆောင်းပါးများကို စုစည်းထားခြင်းဖြစ်ရာ ဆောင်းပါးအပုဒ်တိုင်းလိုလိုပင် စူးစူးရှရှုလှသည်။

ဤစာအုပ်၌ မရောက်ဘူးဆိုရင်လည်း စောစောကပြောပါ။ အမှောင်ခေတ်က ပုံရိပ်များ၊ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ နေဝင်ချိန်၊ ဟန်လောက်သာမြည်ဟိန်း သည် ကိန်းမျိုးနဲ့ အစိုးရတည်ပင်စောင့်နတ်နှင့် ပြည်သူ့ကျိန်စာ၊ သူရဲကောင်းတို့လက္ခဏာညီစေ၊ အလိုပြည့်ချင်ဟိုရွှေ့ပြို၊ နန်းတော်ထဲကခွေးများ၊ ပင်စင်စားအရာရှိတစ်ဦး၏ ပြောချက်၊ ပြည်တော်ပြန်၏ ငွေဆွမ်းအုပ်နှင့် ရွှေတစ်ဆယ်သား၊ လမ်းပေါ်ကပြိုင်ကား၊ ဘယ်သူ

သားလဲ၊ အိပ်ရာဝင်ခြင်ဆံ့ပုံပြင်၊ လိမ် လိမ် လိမ်သလား မောင်တို့၊ စက္ကောမနှင့်မောင်ပြုံး အစရှိသဖြင့် ခေတ်ကိုထင်ဟပ်သော အမြင်စူးရှထိမိသော ဆောင်းပါးပေါင်း ၂၅ ပုဒ်တိတိ ပါဝင်သည်။ ရှင်မတောင်စာပေက တန်ဖိုး ၁၀၀၀/ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ရာ ခေတ်သရုပ်ကို အကဲခတ်လိုသူတို့ မဖြစ်မနေ ဖတ်ရှုသင့်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု ဆိုချင်သည်။

ရေနံမြေခရေ၏

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ

စာရေးဆရာမ ရေနံမြေခရေ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို ဝတ္ထုအသွင် တန်ဆာဆင်လျက် စုစည်းတင်ဆက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၊ လမိုက်ညှပ်၊ ငရဲမုပြန်လာသူ၊ ကျိန်စာသင်သူ၊ နတ်ကြမ်းသူ၊ ကိန္နရီလား၊ သူ့ဘာလား၊ ထူးဆန်းသည့်သေတ္တာပြန်၊ ရှေးရေစက်၊ တခြားကမ္ဘာရောက် ချစ်သူ၊ ဝိညာဉ်များနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများ၊ အစိမ်းရောင်မိန်းကလေး၊ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နိမိတ်၊ ဝစ်ဘောဒ၊ ထိတိုင်ရှု၊ ကံကောင်းဆိုး ခနောင်းမသေတယ်၊ ခွေးတစ္ဆေ အစရှိသဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုတို ၁၅ ပုဒ်ပါဝင်သည်။ ကောင်းမွန်စာပေက တန်ဖိုး ၅၀၀/ ဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ရာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကမ္ဘီရဖြစ်ရပ်များကို စိတ်ဝင်စားသူတို့ ဖတ်ရှုကြည့်သင့်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်(ပညာရေး)၏

အောင်မြင်ခြင်းသို့ ခြေလှမ်းများစွာ

ဆရာတော်(ပညာရေး)၏ လူငယ်စိတ်စွမ်းဆောင်မြှင့် ဆောင်းပါးများကို စုစည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်ပြီး စာပေနယ်၌ ကြည်တော်၊ မင်းသီလ စသည့် ကလောင်အမည်များကိုလည်း ဖြန့်ကြက်ထားသူဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် အောင်မြင်လိုစိတ်မွှေးမြှင်းအိမ်သက် ထိန်းချုပ်၍ အနိုင်ယူပါ၊ စွမ်းဆောင်မြှင့်ဟုလောင်

လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ကောင်းသောစေ့ဆော်မှုဖြင့် ဘဝကိုထိန်းခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် စိတ်မိစီးမှုလျော့ချခြင်း၊ ရည်မှန်းချက်ထား၍ လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သိအောင် လေ့ကျင့်၊ ဝိသနာဗီကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အခြေခံခြင်း၊ ဇွဲကိုဆောင် အောင်နိုင်ရမည်၊ အချိန်ကို စီမံခန့်ခွဲတတ်ပါစေ၊ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် မိမိဘဝကို မြှင့်တင်ပါ။ အောင်မြင်ရောသဘောတရားမှတ်စုများ၊ အောင်မြင်ရေး၊ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ စသဖြင့် ဆောင်းပါး ၁၄ ပုဒ်ပါဝင်၏။ ဤစာအုပ်အား မြတ်ပညာစာပေ (ပုန်း ၀၉၄၂၀၀၆၁၇၆၂)က တန်ဖိုး ၈၀၀/ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ရာ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းလိုသူများ ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်သင့်ပေသည်။

မောင်ခေတ်ထွန်း၏ ဟာကြူလီ၏ အံ့မခန်းစွန့်စားခန်းများနှင့် အခြားပုံပြင်များ

၂၀၁၆ ခုနှစ် နိုဘယ်ပြန်မာ စာပေဗွဲ့တော်ကလေးစာပေ အထူးအစီအစဉ်အတွက် ထုတ်ဝေလိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာမောင်ခေတ်ထွန်း အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် စီစဉ်ထုတ်ဝေသည့် ရတနာပန်းခင်းကလေးရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် နိုင်ငံတကာဘာသာပြန်ပုံပြင်များဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် တောဝက်ကြီးနှင့် မြေခွေး၊ အကြင်နာမဲ့သောမုဆိုး၊ ငွေချေသူနှင့် သူပိုက်ဆံအိတ်၊ စဉ်းစားချင်ချိန်မှမရှိတဲ့ မြေခွေး၊ ငှက်ကျားဘဝရောက်သွားတဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ အမတ်ကြီး၊ မုဆိုးနှင့်မြင်း၊ ယုန်နှင့်မြေခွေး၊ အာလာဒင်နှင့် ထူးဆန်းသောမီးခွက်၊ ကျောက်မျက်တောင်ကြီး၊ ဘုရင်ကြီး၏ မြည်းနားရွက်၊ ဟာဆယ်နှင့် ပေါင်တစ်သန်းတန် စိန်လက်စွပ်၊ သမင်ဖိုနှင့် သူမိတ်ဆွေများ၊ ဟေဒီ၊ ဟာကြူလီ၏ အံ့မခန်း၊ ဖွယ် စွန့်စားခန်းများ အစရှိသည့် ပုံပြင်ပေါင်း ၁၄ ပုဒ်ပါဝင်သည်။ ကလေးသူငယ်တို့ ဉာဏ်ရည်ဖွံ့ဖြိုးပြီး နာရုံသားလှစေရန်အတွက် ပြုစာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ် ဖြင့်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပုဒိတာမော်ကွန်း မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများ

အရှင်ပညာနန္ဒ Ph.D (Thesis) တည်ထောင်သော ရွှေဝိုးညွှင်းစာပေမှ စာစဉ် ၆ အဖြစ် သင်္ဂရင်ခုံညားစွာ ထုတ်ဝေလိုက်သည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကဗျာ ၂၆ ပုဒ်၊ ဆောင်းပါး ၁၁ ပုဒ်၊ ဝတ္ထု ၃၁ ပုဒ်ပါ ဝင်သည်။

မြတ်ဘုန်း(တပ်ကုန်း)၊ ငယ်လေးမောင်(သပြေရုံ)၊ ထွဋ်ခေါင်၊ ပန်းတနောင်နောင်လတ်၊ မနွယ်(ကလော)၊ မိုးပန်းမွန်(ရာမည)၊ မင်းရိုးယဉ်၊ မောင်ဆွေမွန်၊ မောင်မိုးလှိုင်(သစ္စာမြေ)၊ ရွှေယဉ်နု၊ အောင်သျှင်သူ(မဟာမြေ)၊ မုံရွာနေဇာ၊ ဗိုလ်ချိုမြေတင်တင်ဝင်း၊ မဟာသီဟ(သင်္ချာ)၊ မာလာသိန်း(မန်းဂျီတီအိုင်)၊ ဂမုန်းအင်၊ စိန်ခင်မောင်မြင့်၊ ဂွန်ဖြူ(ပညာရေး)၊ ညွန့်ဝင်းကို၊ နွယ်ဦးမွန်(ကျွဲဒီး)၊ မကြည်ပြာ(သင်္ချာ) အစရှိသဖြင့် ကလောင်အင်အားကောင်းကောင်းနှင့် ပေါ်ထွက်လာသော မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများဖြစ်ရာ တစ်ကြိမ်ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်သည်။ ပြာသိုလပြည့် အမေနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရွှေဝိုးညွှင်းစာပေအဖွဲ့က တန်ဖိုး ၂၅၀၀/ ဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကျော်မြင့်အေး၏ သီချင်းဆိုတဲ့ ဟားကလေး

လူငယ်စာရေးဆရာ ဘာသာပြန်ဆရာ ကျော်မြင့်အေး၏ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာတွဲပုံပြင်များဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် ပုံပြင် အပုဒ်ပေါင်း ၃၂ ပုဒ် ဖော်ပြထားပြီး တစ်ပုဒ်ချင်းစီ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးထားရာ ပုံပြင်ရသနှင့်တကွ အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသားပါ တိုးတက်စေမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေက တန်ဖိုး ၁၃၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကသမန်

အကြောင်းရင်းကို သိပါမှ

မြို့နယ်တရားရုံးတစ်ရုံးတွင် ဖြစ်သည်။

လင်ယောက်ျားနှင့် ကွာရှင်းလိုပါသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးအား တရားသူကြီးက မေးခွန်းများ မေးနေသည်။

“ကိုင်း... ပြောပါဦး မခင်နင်း။ မင်းနဲ့ ကိုညွန့်တင်ဆိုသူတို့ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြတာ ငါးနှစ်တောင်မကတော့ဘူး။ သည်လောက်တောင် အိမ်ထောင်သက်ရှိလာကာမှ ဘာဖြစ်လို့များ ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းချင်တာလဲလို့ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ အကြောင်းရင်းက သည်လိုပါ။ ဟိုလေဟို... ဟို... ဟိုကိစ္စ... အဲ”

ထိုသို့စကားဆိုရင်းမှ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားလေ၏။

“ကဲပါကွယ်။ ရှက်မနေပါနဲ့။ မမြင်ဝံ့ ဆေးသမား။ အဲဒါတရားသူကြီးတဲ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြောစရာရှိတာပြော

မှပေါ့။ မင်းပြောပြမှ အကြောင်းရင်းကိုသိပြီး နည်းလမ်းကျကျ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှပေါ့”

“ဒီလိုပါရှင်၊ ကိုညွန့်တင်ဟာ ညဘက်ရောက်လို့ အိပ်ရာဝင်ပြီဆိုတိုင်း ကျွန်မ အယ်လိုနီးနီး နီးကို မနီးလို့”

“အဲ... ဟုတ်ပြီ”

တရားသူကြီး သဘောပေါက်သွား၏။ အခြားသူတွေ မှာလည်း ပြုံးစေ့ပြုံးစေ့။

□ □ □

မိန်းမတွေများ

ရုံးတက်ရန် ထွက်လာကြသော မိန်းမဝန်ထမ်းနှစ်ဦး ကားပေါ်တွင်ဆုံမိခိုက် စကားလက်ဆုံပြောမကုန်ဖြစ်နေရာမှ

“ဟာ... စကားပြောနေရင်း ခုမှ သတိရတယ် မြင်ရေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ တိဗီဖွင့်ပြီး ပြန်မဝတ်မိခဲ့ဘူး။ ဒုက္ခပါပဲနော်”

ဟု ဆိုလျက် ကားဆရာကို ရပ်ခိုင်းလေ၏။
 “ဟယ်... ဒါဆို မြင့်လည်း မိန့်အတူ ဆင်းမှဖြစ်မယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မြင့်ရယ်”
 “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ရေချိုးပြီး ရေပိုက်ကို မပိတ်မိခဲ့လို့”
 “အဲ...တော့”

□□□

ဘာမှားလို့လဲ

ဖောက်ထွင်းမှု၊ အိမ်ကျော်နင်းမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ သင်္ကာမကင်းခံရပြီး ခြေချုပ်ဖြင့်နေရသူ လဒအောင်မင်းဆို သူ့အား ရဲအရာရှိကြီး ဦးစိန်လင်းက တစ်နေ့၌ ခေါ်ယူသတိ ပေးလေ၏။

“ဟေ့ကောင် လဒအောင်မင်း”

“ခင်...ဗျာ”

“မင်းကို နေပြအတိုင်းနေဖို့ သတိပေးခဲ့တာ မှတ်မိရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... မှတ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဆရာပြောသလို နေပြအတိုင်းနေပါတယ် ဆရာရယ်”

“ဘာကွ... နေပါဦး။ မင်း ဟိုနေ့ညက စိန်ပွဲစား အေါ်မြဲလှိုင်တို့အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဘာလို့ ရပ်သီရစ်သီ လုပ်နေရတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဪ... ဒါလား ဒါလည်းပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေမြဲ အတိုင်း နေတဲ့ကိစ္စတွေထဲမှာ ပါနေလို့ပါဆရာရယ်”

□□□

ချစ်လှူမိုက်မဟုတ်ပါ

ချစ်လှူမိုက်မဟုတ်ပါ

ဖဲသမာညွန့်တင်တစ်ယောက် ဖဲရုံး၍ အိမ်မပြန်နိုင် ဖြစ်ကာ အသုဘအိမ်မှာပင် ပုဆိုးခြုံ၍ အိပ်ရတော့သည်။ အိပ်နေရင်းမှ အိပ်မက်မက်နေသည်ဟုပင် ထင်မိလာသည်။ ဟော... သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ နတ်သားလိုလို ဘာလိုလို နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး

“ဗျို... ဆရာ၊ ခင်ဗျားဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်လား သတ္တဘာဂလိုခေါ်တဲ့ ဖူးစာရေးနတ်ပေါ့”

“ဗျာ... ဖူးစာရေးနတ် ဟုတ်လား။ နို့ နေစမ်းပါဦး။ ဖူးစာရေးနတ်ဆိုတာ ဘာလုပ်ရတာတဲ့တုံး”

“ဟာ . . . ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျာ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ သူတို့ သူတို့တွေကို ဖူးစာဆုံပြီး ထိမ်းမြားလက်ထပ်ဖြစ်သွား အောင် လုပ်ပေးတာပေါ့”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကို။ ဒါဆို ကျွန်နဲ့ ခင်နှင်းဆိုတဲ့ ဗိုင်းတာမကို လင်မယားဖြစ်အောင်လုပ် ပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားပေါ့”

“မှန်နီးကီးပေစွ။ မှန်နီးကီးပေစွ။ အီဖေကိုယ် ကြံ ဆောင်တာ အီဖေကိုယ် ကြံဆောင်တာ ဟီးဟီး”

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက သူတို့တွေကျ ဖူးစာဆုံအောင်လုပ်ပေးပြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာ ကြောင့် အဖော်မမိုး တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေရတာတဲ့လဲ”

“ဘာလို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရသလဲဆိုတော့ ကျွန်မှ ခင်ဗျားတို့လို မရိုက်မဲပဲဟာ”

“သေစမ်းကွာ”

□□□

မတို့ရဲ့မာယာ

စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးထံသို့ လူနာမဟုတ် သော လူတစ်ဦးရောက်လာပြီး -

“အိမ်က ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လို့ ဆရာ့ကို လာတိုင်ပင်တာပါ”

ဟု စကားစလေ၏။ “ဆရာဝန်ကြီးမှာ သဘော သက္ကာရကောင်းသူပီပီ ထိုသူ့ကို ကောင်းစွာဆက်ဆံပြော ကြားလေ၏။

“စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ရတာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိ လို့တုံး”

“သည်လိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးက သူ့ရဲ့အဝတ် အစားတွေ အခိုးခံရမှာ ကြောက်နေတယ်ခင်ဗျ”

“ဘာကြောင့် သည်လိုတစ်ထစ်ချ ပြောနိုင်ရတာတဲ့ တုံး”

“ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော် အလုပ်ကပြန်ပျက် လာလို့ သူ့အဝတ်ဖိရိုကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ဖိရိုဘေးမှာ ထွား

ထွားကျင်းကျင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့နေရလို့ ပါ။ မိန်းမကိုမေးကြည့်တော့ သူ့အဝတ်အစား အနီးမခံရ အောင် အစောင့်ရှားထားတာပါတဲ့ခင်ဗျာ”

“ဟောဗျာ”

ဆရာဝန်ကြီးမေ့မှာ အကြံအစိုက်သွားပါလေ၏။

□ □ □

လင်နှင့်မယား ဆိုသည်မှာ

“လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွား” ဆိုသည်စကားအတိုင်း အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်ကျော်လာတော့ အထစ်အငေါ့ ကလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ အထစ်အငေါ့မှသည် လက်သီး လက်မောင်းတန်းကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အဆင့်အထိ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

“ဒီမယ် ကိုအတု၊ ခုမှ ရှင်က လှေကားသုံးထစ်ဆင်း ရင် လူပျိုဖြစ်တယ်လေးဘာလေးနဲ့ သွေးနားထင် ရောက် မနေနဲ့။ အဲသည်တုန်းကလေ ကျွန်မရှေးနေလို့ ရှင်ကို လက်ထပ် လိုက်မိတာရှင်။ ကျွန်မ ရှေးနေလို့”

ထိုအခါတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း အားကျမခံ ပါပေ။

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲသည်တုန်းက ငါကလည်း မစိတ်တွေ့မှန်ထူနေလို့ မင်းရှေးနေမှန်း မရိပ်မိလိုက် တာကွ သိရဲလား”

“အဲ...တော့”

□ □ □

ရောဂါနှင့်ဆေး

ရှေးနေကြီးဦးမည်းပြောင်ထံသို့ အမှုသည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဘီယာနှစ်ကျားဖိုး အကုန်အကျခံလျက် ခံစား နေရာသမျှကို ဖွင့်ဟပါလေတော့၏။

“ကျွန်တော်ခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း ထူပူနေပါပြီ။ ဘာ ထုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ ပြောဦးလေဗျာ။ ဒါမှ ဥပဒေနဲ့ အညီ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

“ဒီလိုပါဆရာ။ ကျွန်တော်မိန်းမလေ...အိမ်က မာလီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့အိပ်တဲ့ ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ... ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဆက်မပြောပါရစေနဲ့တော့ ဆရာ ရယ်။ မျက်စိရှက်၊ နားရှက်လို့ပါ”

“ဟာ...ဒီလိုမျိုး သစ္စာမဲ့နေမှတော့ အဲသည်မိန်းမကို ဘာလို့ပေါင်းနေတော့မှာလဲ။ ကွာလိုက်ပေါ့ဗျာ”

“မဖြစ်သေးဘူးဆရာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုမှန် သမျှဟာ မိန်းမနာမည်နဲ့ချည်း ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားခိုင်းထားတဲ့ မာလီကောင်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“မိန်းမက ကြိုက်မယ်မထင်ဘူး ဆရာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ကြီးကို ခုတ် ထစ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ပေတော့”

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ရှေးနေကြီး ဦးမည်းပြောင်လို့ နာမည်ကြီးပေတာပဲ။ ကျေးဇူး ပါပါဆရာ”

ရှေးနေကြီးမေ့မှာ ကြောင်စိစိဖြစ်သွားရလေ၏။

□ □ □

ထူးခြားတာက

ဆရာကိုမြင့်မား၏ဇနီး မသန်းနုနှင့် ဆရာကိုဝင်း မောင်၏ဇနီး မမြင့်ရှိတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အလျောက် အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရည်ပွဲတစ်ခု၌ မိမိတို့လင်ယောက်ျား အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ကျွန်မယောက်ျား ကိုမြင့်မားဟာ ယောက်ျားတကာ တွေထဲမှာ အတော်လေးကို ထူးခြားတဲ့သူပဲ မမြင့်ရှိ”

“ပြောစမ်းပါဦး မသန်းနုရယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် ထူးခြား တာတဲ့လဲ”

“ဒီလိုပါ အရက်ကို လှူမှန်သူမှန်သိအောင် သောက် စားနေကြတဲ့သူတွေနဲ့စာရင် ကျွန်မယောက်ျား ကိုမြင့်မားက တော်တော်လေးကို ထူးခြားနေလို့ပေါ့ရှင်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မယောက်ျား ကိုဝင်းမောင်လိုပေါ့”

“နေပါဦး။ ရှင်ယောက်ျား ကိုဝင်းမောင်က ဘယ်လို ထူးခြားနေလို့လဲ”

“ထူးခြားဆို သူနဲ့တွဲသောက်တဲ့သူတိုင်းမှာ အဝဆုံး နဲ့ အရပ်အပိုဆုံး ဖြစ်နေလို့ပေါ့ရှင်”
“ရှင်”

□ □ □

အပြေပေးမယ် တစ်ခွန်းတည်း

တက္ကသိုလ်တန်းက အဆောင်တူ၊ အခန်းစာ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက် နှစ်ပေါင်း ၁၀ နှစ်ကျော်ကြာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြိုလယ်တစ်နေရာတွင် ဆုံမိကြလေ၏။

“ဟေ့လူ ကိုကိုလု၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ကွဲကွာသွား လိုက်တာ နှစ်ကိုမနည်းတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပ... မောင်မြင့်ကြိုင်ရာ၊ မင်းကတော့ ရုပ်သိပ် ပြောင်းမသွားဘူး”

“ကုသိုလ်ပေါ့ဗျား၊ ဒါထက် မသိလို့မေးပါရစေဦး။ ကျုပ်တို့ တက္ကသိုလ်တန်းက ခင်ဗျားနဲ့တွဲနေတဲ့ မကျွေး တိုင်းက ဖန်ခါးသူလေးနဲ့ကော ယူဖြစ်ကြရဲ့လား။”

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ခုထက်ထိတိုင်အောင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်၊ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော် မီးပူတိုက်နေရတုန်း ပဲလား”

“မေးခွန်းက နှစ်ခုတောင်မှပဲလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို အဲသည်မေးခွန်းနှစ်ခုကို အပြေတစ်ခွန်းတည်း

ပေးလိုက်မယ် အေး... နှစ်ခုစလုံးပဲ”
“ဟော... ဗျာ”

□ □ □

အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါ

ဆံသခိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သည် ၎င်း၏ကလေးငယ်ကိုချီလျက် ဝင်လာ၏။ ပြီးနောက် ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လျက် ဆံသရာအား ကလေး ငယ်၏ဆံပင်ကို ညှပ်စေ၏။ ကလေးငယ်ကား ဆံပင်ညှပ်ခြင်း ကို သဘောတွေ့ဟန်မတူ။ ဆံပင်ညှပ်နေစဉ်မှာပင် မိခင် ၏လက်အတွင်းမှ ကော့ကော့ထိုး၏။ အသံပြဲကြီးနှင့် စူးစူးဝါး ဝါး အော်ဟစ်ငိုကြွေး၏။ သည်လိုမျိုး အခက်အခဲကြားမှ ပင် ဆံပင်ညှပ်ခြင်းကိစ္စပြီးပါလေတော့၏။ ထိုအခါ ကလေး ငယ်၏မိခင်က ငွေ ၅၀၀/ ထုတ်ပေး၏။

“ထောင့်ငါးရာ ကျပါတယ်ဗျာ”

ဆံသဆရာ၏စကားကြောင့် အမျိုးသမီးလည်း မျက် လုံးမျက်ဆန်များ ပြူးသွားရလေ၏။

“ဘာ... ဘယ်လို ကလေးခေါင်း တစ်ခေါင်းညှပ်ခဟာ ဟောဟို ဗီဒိုင်းချုပ်မှာရေးထားသလို ၅၀၀/ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ထောင့်ငါးရာတောင်းရတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြောင့် ထောင့်ငါးရာ တောင်းရသလဲ ဆိုတော့ အစ်မကြီးရဲ့ကစားကို ဆံပင်ညှပ်ပေးနေတုန်း အစ်မကြီးလိုပဲ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကလေးကိုယ်စီချီလို့ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ရာ လာကြတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အစ်မကြီး ရဲ့ကလေးက အသံပြဲကြီးနဲ့ တက်မတတ်၊ ချက်မတတ် အော်ဟစ်နေတော့ ဆံပင်အညှပ်ခံရမှာကြောက်ပြီး လှည့်ပြန် သွားကြလို့လေ။ ဒါကြောင့် လွတ်သွားတဲ့ နှစ်ယောက်စာပါ ရောပြီး တောင်းရတာပါ”

“ရှင်”

မြို့မေတ္တာခံယူမယ်

ကိုရွှေဘေးသား

ရက်တူသား

ရှစ်ခွင်ကျော်(ဖောင်တော်သိ)

ပြည်တွင်းစက်မှုက အထည်ချုပ်စက်ရုံတွေရဲ့ ကျွမ်းကျင်အထည်ချုပ်အလုပ်သမားတစ်ဦးရဲ့ တစ်လသတ်မှတ်လစာငွေဟာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ငါးသောင်းဝန်းကျင်သာရတဲ့အချိန်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံရောက်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ လစာငွေဟာ ဘတ်လေးထောင်ဝန်းကျင်။ မြန်မာငွေ နဲ့ဆို တစ်သိန်းနှစ်သောင်းရတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်သမီး ဆန္ဒပြင်းစွာနဲ့ သွားရောက်လိုကြောင်းခွင့်တောင်းပါတယ်။

သားသမီးတွေ အလှူအလှူ အိမ်ထောင်ခွဲကုန်လို့ မိသားစုသုံးယောက်သာကျန်တော့တဲ့ ကျုပ်အိမ်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတော့ သမီးဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်ပါတယ်။

မျက်နှာလွှဲခဲပစ် သမီးဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်ပါပြီတဲ့။ လူလိမ်ခံရလေမလား၊ ရောင်းစားခံရလေမလားလမ်းခရီးမှာရော ထိုင်းဘက်ကမ်းမှာပါ သမီးအတွက် လုံခြုံမှုရှိနိုင်ပါ့မလား။ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းအကြောင်းပြပြီး အိမ်ဖော်အလုပ်၊ ကိုယ်နဲ့ရင်းရတဲ့ ကြေးစားဘဝပဲ ရောက်သွားလေဖူးလားရင်တမမနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်နေရမှာပါ။

ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ သတင်းစာဂျာနယ်တွေနဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေလို့ အနိဋ္ဌာ

ရုံသတင်းတွေ အမြဲလို မြင်တွေ့ ကြားသိနေရတာမဟုတ်လား။

“အဲသလိုသာဆို ငါတို့ရွာသူတွေ မိန်းမပျက်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

ကျုပ်မရိုးနဲ့ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်တော့ အဲလိုမှတ်ချက်ပေးပါတယ်။ သူ့သားနဲ့သမီးလည်း ထိုင်းရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေလို့ တစ်လနှစ်သိန်းဝင်ငွေအားကျစေချင်တာ၊ သူတူမ ကျုပ်သမီးဆန္ဒကို ခွင့်ပြုစေချင်တာလို့ နားလည်ပေးပါတယ်။

“နင်တို့ ဒီလိုနေလို့ လူမွေးလူတောင်ပြောင်မှာတဲ့လား။ ရွာမှာနင် မမြင်ခဲ့ဘူးလား။ မြောက်ပိုင်းက ခနော်ခနဲ့ တံငါဝါးတဲဝါးအိမ်တွေနေရာမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ၊ တိုက်ခံအိမ်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ မိသားစုလိုက်တိုင်းမှာ စီးပွားရှာပြီး ကြီးပွားနေကြတာ။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့။ နင့်သမီးလွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

မရိုးပြောတဲ့ ရွာဆိုတာ ဝေါမြို့နယ်၊ သူရဲသမိန်ရွာကိုပြောတာပါ။

သင်္ကြန်ကာလ သူရဲသမိန်ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်စဉ်က မြင်တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မရိုးပြောသလိုပဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ၊ တိုက်ခံအိမ်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ တစ်ယောက်ရှိတဲ့အိမ်က တစ်ယောက်၊

နှစ်ယောက်သွားနိုင်တဲ့အိမ်က နှစ်ယောက်သွား။ သားသမီးတွေအောင် ပြေတော့ မိဘတွေကပါ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတွေပစ်ပြီး အလုပ်သွားလုပ်ကြလို့ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ ဆောက်လုပ်နိုင်ခြင်းပါပဲ။

“သွားတယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ဖို့တော့လိုတယ်။ သူများနိုင်ငံကို ငါသွားတာ စီးပွားရှာဖို့ သွားတာလား၊ အပျော်သွားတာလား။ အပျော်သွားတာဆိုရင်တော့ ဘဝဖျက်ပြီသာမှတ်”

သူရဲသမိန်ရွာ တချို့အိမ်တွေထရုံမှာတိုးထားတဲ့ ယပ်တောင်လေးတွေ မျက်စိထဲမြင်မိပါတယ်...။ မောင်သက်ရှည် ၁၉ နှစ်၊ မိမိခိုင် ၂၁ နှစ်ဆိုတဲ့ စာသားလေးတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လက်ထဲ သိန်းဂဏန်းထိ ရောက်လာတဲ့ငွေ၊ အပျော်အပါးကလည်းပေါ့၊ နောက်ဆုံး လေးလုံးရောဂါထိ၊ လက်ချည်းပလာ ပြန်လာရတဲ့အဖြစ်။ အသက်ပြန်ပါမလာတဲ့ အဖြစ်တွေပါပဲ။

“ဒီရက်ပိုင်း ညွှန်စိန်နိန်းမကြီး မြဝတီတက်မယ်။ သူ့သမီးညွှန်ယောက်လစာ သွားထုတ်မယ်။ ညွှန်စိန်နိန်းနဲ့ညီအစ်ကိုလိုရင်းနှီးနေတာပဲ။ မြောဆို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါ။ မဟုတ်”

ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်ုပ်မရိုး၊ ညွန့်စိန်တို့ လင်မယားဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ပြောရမယ့် စကားတွေ ကျွန်ုပ်မရိုးကချည်းပဲ ဒိုင်ခံ ပြောဆိုပါတယ်။

“ဘိုကြီးရာ ... မင်းနဲ့ငါ အခုမှ ငြင်းဖူး၊ တွေ့ဖူးတဲ့လူတွေမှ မဟုတ် တာ။ မင်းလိုကောင်မှ ငါမကူညီရင် အဆင်သင့်ကူညီရမှာလဲ”

လို့ ကိုညွန့်စိန် စကားတစ်ခွန်း နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ပြီး သူငယ်နားမပိုဝံ့နဲ့ထည့် ပေးလိုက်ပါတယ်။ စိတ်ချပါတဲ့၊ သူ့ သမီးတွေလုပ်တဲ့စက်ရုံမှာ သွင်းပေးမှာ ပါတဲ့။ မပိုဝံ့စကား အကြောင်းမဲ့ယုံစားမိ တာကြောင့်လည်း စိတ်ချယုံကြည်စွာ နဲ့ အပ်နှံလိုက်တာပါ။

သွားပြီဆိုကတည်းက စူဠလိပ် ရေထဲလွှတ်သလို ကိုညွန့်စိန်တို့လင် မယားနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်၊ သမီးဆီကလည်း စာမလာ၊ သတင်း မကြားတော့ ခေါင်းမီးတောက်တာပါပဲ။ ကျွန်ုပ်အသွားကြီးဆို မအိပ်နိုင်၊ မစား နိုင် တပိုင်ပိုင်ပေါ့။ မွေးထုတ်ထားတဲ့ အမေကိုး။

“ရှင်တော်တော်နေစိမ့်တယ်။ ဘာမှပူပင်သောကမရှိတဲ့ အဖေ’

ဘယ်နှယ်မပူရမှာလဲ။ ခေါင်းမီး တောက်အောင် ပူရပါတယ်။ ညွန့်စိန် မျက်နှာနဲ့ မပိုဝံ့ လက်လွှတ်စပယ် မလုပ်တန်ကောင်းဘူးလို့ ဖြေသိမ့် တယ်။ စောင့်ကြည့်နေတာပါကွာလို့ နှစ်သိမ့်တယ်။ လက်မခံဘူး။ နောက် ဆုံး တော်မလိုက်သွားရင် ကျွန်ုပ်လိုက် ယယ်ဆိုလို့ -

“ညီမရယ် ... အစ်ကိုပဲလိုက် သွားပါမယ်ကွာ” ဆိုတဲ့ပြီး ပြဿဒါး၊ ရက်ရာစာ မရွေးနိုင်တော့တဲ့ ထွက်လာ

ခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်ရော၊ သမီးရော ကံကောင်း စာသိဆိုရမှာပါ။

ကျုပ်တို့စီးလာတဲ့ကား ပြင်တီ မြို့ထဲ ဝိတ်ဆုံးရောက် ကျုပ်သမီးက လည်း အဲဒီနေ့မှ ပြင်တီဘက်ကမ်းကူး ဈေးဝယ်ပြီးအပြန် ပက်ပင်းတိုးတော့ တာပါပဲ။

“ဖေဖေ”
“သမီး...”

သမီးက ကျုပ်ဆီအပြေးတစ် ဖိုင်းလာပြီး ကလေးလေးလိုပွေ့ဖက်ပါ တယ်။ ပူပင်သောကကင်းပြီး အပြုံး ဆောင်တက်ကြွရွှင်လန်းနေတဲ့ သမီး မျက်နှာမြင်ရပြန်တော့ ငတ်ကလောင် နေတဲ့သောကမီးဟာ ရေနဲ့ငြိမ်းသတ် လိုက်သလို ခံစားရပါတယ်။

“သမီးနေကောင်းတယ်နော်”
“ကောင်းတယ်ဖေဖေ။ ဖေဖေ ရော”

“နေကောင်းလို့ သမီးဆီလိုက် လာတာပေါ့”

“မေမေရော”
“မေမေလည်း နေကောင်း တယ်”

“အဲဒီအသံပဲ သမီးကြားချင်ပါ တယ်”

ကျုပ်ကလည်း သမီးအလုပ် အဆင်ပြေတာ၊ မပြေတာ ထစ်ကဏ္ဍ။ သမီးကျန်းမာတာ အဓိကပဲမဟုတ် လား။

“အလုပ်အကိုင်ရော အဆင်ပြေ ရဲ့လား”

ဆိုတော့မှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရင်ဖွင့်တော့တာပါပဲ။ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ညွန့်စိန် စိတ်သဘောထား

ဖြူစင်တာ ကျုပ်အသိ။ မပိုဝံ့လင်သား စကား မပယ်ဝံ့တာလည်း ကျုပ်အသိ။ ခုဟာက “မပိုမောင် ကျော်ရင်ဆိုတဲ့ ကောင်။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် စီးပွားရေး ဘာတစ်ခုမှပြုစရာမရှိတဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ ကောင်။ ပြင်တီလိုနေရာမှာ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နဲ့ ထည်ထည်ဝါဝါနေနိုင်တယ် ဆိုကတည်းက မတော်မတရားလုပ်နေ ပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပြီ။

သမီးက လစာထုတ်ပေးနိုး၊ ထုတ်ပေးနိုးနဲ့ သုံးလကြာအထိ မထုတ် ပေးလို့ စုပါ့ကိုခေါ်ပြီး သူ့ဌေးနဲ့ထိပ် တိုက်တွေ့ဆိုတော့မှ -

“နင့်ကို အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ ကျော်ရင်ကို သုံးလခပေးလိုက်ရလို့”

ကျုပ်သမီး ရောင်းစားခံလိုက်ရ တာပဲ။ ဒီကောင် မြန်မာ၊ ကျုပ်သမီး ကလည်း မြန်မာ။ လုပ်ရက်လေခြင်း။ ကိုယ့်လူမျိုးမှ သစ္စာမစောင့်တဲ့ကောင်။ ကျုပ်ဒေါသကို မနည်းထိန်းချုပ်လိုက် ရတယ်။

“အဲဒါဆိုလည်း ဖေဖေနဲ့ပြန် လိုက်ခဲ့ပါသမီးရယ်”

“မြန်မာလိုက်ဘူးဖေဖေ။ သမီး စက်ရုံပြောင်းထားတယ်။ လှိုင်သာယာ က စက်ရုံတူသူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ သူတို့သွင်းပေးတဲ့စက်ရုံမှာ တစ်လ ဘတ်လေးထောင်နဲ့ အလုပ်ရနေပြီ”

“အဖေအမေ အသက်ကြီးပြီ သမီး။ စိတ်သောကမရောက်ချင်တော့ ဘူး။ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားမဖြစ်ပေမဲ့ မိသားစုစုံညီ ထမင်း နပ်မှန်အောင်တော့ စားရမှာပါ”

“မလိုက်ဘူးဖေဖေ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ထားလို့အောင်

သမီးကြီးစားမယ်။ အခုစက်ရုံက လစာ
ကောင်းတယ်။ အဆောင်ပေးတယ်။
ထမင်းကျွေးတယ်။ လုံခြုံမှုရှိတယ်”

ဘယ်လိုမှ ပြောမရတဲ့အဆုံး
လမ်းစရိတ်ချန်ပြီး ခြေစောင့်လက်
စောင့် တစ်သောင်းပေးခဲ့တယ်။ စွတ်
ငြင်းနေတဲ့ကြားက အတင်းပေးခဲ့ရ
တယ်။ မိဘကျေးဇူးသိတတ်တဲ့သမီး
စိတ္တကာယသုခု ပြည့်ဝပါစေ။

* * *

ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်မှာ ကိုကျော်
သိန်းဆိုတဲ့လူ ရှိတယ်။ အသက်
ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်...။ ကျုပ်နဲ့
အသက်ရွယ်တူ။ မုဆိုးဖို။ သူ့သမီး
သုံးယောက်က ထိုင်းမှာ။ လကုန်ရက်
တိုင်း သူ့သမီးတွေလစာသွားထုတ်
တယ်။ ကျုပ်စုံစမ်းကြည့်တော့ ကျုပ်
သမီးနဲ့ စက်ရုံတစ်ရုံတည်းတဲ့။

ကျုပ်သမီးဆီစာရေးပြီး ကိုကျော်
သိန်းနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မာ
ကြောင်းချာကြောင်းပဲ။ ငွေကြေးကိစ္စ
လုံးဝမပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သမီး
သဘောပေါက်ပါတယ်။ နှစ်လစာ ငွေ
နှစ်သိန်းထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ငွေ
ထည့်ပေးလိုက်ကြောင်း စာမရေးဘူး။
ဖုန်းမဆက်ဘူး။ အဲဒါသမီးအမှား။
ဘာကြောင့်ဆို အဲဒီငွေ ကျုပ်လက်ထဲ
ရောက်ဘူး။

ဒါလောက်စိတ်ချရတဲ့ လူကြုံနဲ့
ငွေမထည့်ပေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်မယုံ
ဘူး။ စုံစမ်းတယ်။ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်
ထဲမှာ ကိုကျော်သိန်းသမီးတွေနဲ့ စက်ရုံ
ထု မိန်းကလေးတွေရှိတယ်။ ငါး
ယောက်တောင်။ သူတို့မိဘတွေဆီ စုံ
စမ်းကြည့်တော့ ကိုကျော်သိန်းဇာတိရပ်

က ပေါ်လာတယ်။ တကယ်အရှက်
နည်းတဲ့လူ။

ငွေတစ်သိန်းမှာ ပို့ခက နှစ်
ထောင်။ ကျုပ်သမီးအပါအဝင် ကြောက်
ယောက်။ ခြောက်သိန်းပို့တယ်ပဲထား။
တစ်သောင်းနှစ်ထောင် တော်ပြီပေါ့။
ခုတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ရပ်ကွက်
ထဲ နှစ်ဆယ်တိုးနဲ့ လှည့်ချေးစားလိုက်
သေးတာ။ လကုန်မှ အတိုးယူ။ ပေး
လိုက်တဲ့အရင်းကို ပြန်ပေး။ အဲလို
နည်းနဲ့ လုပ်စားနေတာ။

ချေးတဲ့လူက အရင်းပဲယူပါဆို
ရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ထွက်ပြေး
တော့ရော ဘယ်သူပိုက်ဆံဆုံးမှာလဲ။
အဲဒီတော့ သမီးဆီစာရေးလိုက်တယ်။
ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ဘူး။
ဖုန်းဆက်ဖို့ပဲ။

ကိုကျော်သိန်း ပြန်မာ၊ ကျုပ်
သမီး ပြန်မာ။ လုပ်သင့်သလား။ တန်
ရာတန်ကြေးလည်း ရနေတာပဲ။ ကိုယ့်
အသက်အရွယ်မှ ထောက်။ သိက္ခာမဲ့
တဲ့အလုပ် သူမို့အရှက်မရှိ။

* * *

“ဖေဖေ ရွှေဂုံတိုင် အိမ်ရှင်မ
ချေးမှာ ငွေတစ်သိန်းသွားထုတ်”

သမီးဆီက ဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားလို့ မှတ်ပုံတင်လေးကိုင်ပြီး သွား
ထုတ်တယ်။ သမီးညွှန်တဲ့လိပ်စာအရ
ငွေလွှဲတဲ့ အေးဂျင့်လည်းရောက်ရော
ရင်ဆိုသွားတာပဲ။ ငွေထုတ်မယ့်လူက
အောတိုက်လို့။ သုံးရာကျော်တောင်
ရှိမယ်။ ကျုပ်တုံ့ကင်နံပါတ်က နှစ်ရာ
ရှစ်ဆယ်ကျော်...။ တစ်နေကုန်လို့
တောင် အလှည့်မရောက်လို့ ပြန်လှည့်
ခဲ့ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့။
ကျုပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်
နေတဲ့ အလုံတစ်ဖက်ကမ်း ကျောက်
ပိုင်းနဲ့ရွှေဂုံတိုင် ခြေကျင်လျှောက်လို့ရ
တာလည်းမဟုတ်။ သမ္ဗန်ခ၊ ကားခ
စရိတ်တောင်းလှပြီ။ ထုတ်ချင်စိတ်
တောင်မရှိတော့ဘူး။ တတိယနေ့
ညနေဘက် ရပေလို့ပဲ။

ကျုပ်သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ အခြေ
အနေမဟန်တဲ့အကြောင်း။

“ဖေဖေ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံကိစ္စ
ထုတ်”

လကုန်ရက် သမီးဆီက ဖုန်း
ဆက်အကြောင်းကြားလို့ သမီးပေးတဲ့
လိပ်စာအတိုင်း မှတ်ပုံတင် လေးကိုင်ပြီး
သွားတယ်။ အေးဂျင့်အမည်ခံထားတဲ့
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု။ လက်နက်နဲ့ငြိမ်း
ချမ်းရေးလဲထားတဲ့အဖွဲ့။ သူလည်း ငွေ
ထုတ်သူဦးရေ တစ်ရာကျော်။ ကျုပ်
အလှည့် ဦးချုပ်မှရောက်တယ်။ ဒါပေ
မဲ့ အဲဒီနေ့ ထုတ်မရဘူး။ ကျုပ်မှတ်ပုံ
တင်ထဲကနံပါတ်နဲ့ သူတို့ ကပ်စံနံပါတ်
ထားတဲ့နံပါတ် မတူလို့တဲ့ သေရော။

* * *

“သမီးရေ... အေးဂျင့်နဲ့ မဟိုနဲ့
တော့။ သမီးပြန်လာမှပဲ ယူလာတော့”

လို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား
လို့ သုံးလလောက် မဟိုဘူး၊ မလွှဲဘူး။
လေးလခထုတ်ပြီးချိန်မှာတော့ မြောက်
ဥက္ကလာမ ဘုရားလမ်းလိပ်စာနဲ့ ညွှန်
ပြီး ငွေ၊ စာ၊ မစွည်းသွားယူပါလို့ ဖုန်း
ဆက်တယ်။

လိမ္မာလိုက်တဲ့သမီး။ သူ့ကြံ
အမိကိုပိုလိုက်တာ။ လူကြုံနဲ့

သင်္ကြန်မှာ လှူစိုတန်းဖို့မပြော
နဲ့။ စားစရာထောင်မရှိလို့ ကျုပ်နဲ့
အသွားကြီး စိတ်သောကရောက်နေ
တုန်း ခေတ်တုန်း ခေတ်တုန်းထဲကျဆို
တဲ့ တိန်းဆိုက်သွားလို့ ဝမ်းသာရတာ
များ ပြောပြတတ်အောင်ပဲ။

သမီးသိကဇုန်းဝင်ပြီး နောက်နေ့
သမီးပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း သွား
တယ်။ စာပဲရခဲ့တယ်။ ကျန်တာဘာမှ
မရခဲ့ဘူး။ မှော်ဘီတိုက်ကြီးဘက်
အကြွေပေါ်လိုက်တဲ့ငွေတွေ လိုက်ပို့နေ
လို့တဲ့။ အဲဒီနေ့က သင်္ကြန်အကြီးနေ့။

သမီးစာထဲမှာ ...။

× × ×

ဗအေရာမည်က မခင်အေး။

အမီးရာမည်က မယဉ်ကျေး။

ထင်ယောအေးချင်း စကားများရန်
ဖြစ် ကွာရှင်းပြီး သားအမိနှစ်ယောက်
တိုင်းမှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ခရီးဆန်
တယ်။ ဘာအဆက်အသွယ်မှမရှိဘဲ
အစိမ်းသက်သက်နဲ့လာ၊ ထိုင်းဘက်
တမ်းဘူး အလုပ်ရှာ။ မြဝတီဘက်
တမ်း ပြန်ကူး။ တည်းခိုခန်းမှာအိပ်။
ထင်ယောအေးချင်းစား။ နောက်နေ့ သက်
သွား၊ အလုပ်ရှာ။ မရတော့ မြဝတီ
ဘက်တမ်းပြန်ကူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက်
တစ်ဝတ်တိတ် ကူးရှာတယ်။ အဆင်
မပြေဘူး။ မရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဆယ်ရက်
လောက်ကြာတော့ စရိတ်ပြတ်ပြီး
တည်းခိုခန်း၊ ထမင်းဖိုးတောင် ပေး
စရာမရှိတော့တဲ့ အခြေအနေ။ သား
အမိနှစ်ယောက်ဝေါင်မှာ အပြန်လမ်း
စရိတ်တောင် မကျန်ချင်ဘူး။

အကြံကုန် ဂျွန်ဆာချက်လို့ပဲ
ပြောရမယ်တစ်တယ်။ မြဝတီမြို့လယ်

ကဘုရားမှာ ဒုက္ခအပေါင်းမှကင်းလွတ်
ဖို့ ဆုတောင်းတယ်။ ကယ်မယ့်လူကို
မျှော်တယ်။ ကူညီမယ့်လူကို တမ်းတ
တယ်။

“လစာကောင်းကောင်း ပေး
မယ်။ တို့ခိုင်းတာလုပ်မလား”

“အိမ်အကူ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့
ပို့ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် သားအမိနှစ်
ယောက်လုံးတော့ မရနိုင်ဘူး”

“နင်တို့သားအမိ အရွယ်အကောင်း
တွေပဲ။ ထိုင်းဘက်ကမ်းမှာ ငွေရှာရ
တာ မခဲယဉ်းပါဘူး”

လာမေးသမျှလူတွေက ပြန်မာ
လူမျိုးတွေ။ ရေနစ်နေသူ ဝါးကူထိုး
မယ့်လူတွေ။ မျက်နှာချိုသွေးတယ်။
လေပြေထိုးတယ်။ ငွေနဲ့မက်လုံးပေး
တယ်။ ဒါပေမယ့် လူမှောင်ခို၊ လူ
ပွဲစား၊ လူကုန်ကူးသမားတွေမှန်း သိပ်
သိသာတယ်။ အိမ်ဖော်အလုပ်၊ ဧကန်
အလုပ်ထက် အတန်းပိုပြီး ကြေးစား
လုပ်ခိုင်းမှာ သေချာတယ်။

တွေ့ရင်းတွေ့ရင်း ဘဝပျက်
ကိန်းဆိုက်တဲ့ အခြေအနေရောက်နေ
မှန်းသိလို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်
တွယ်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးလို့ ငိုကြွေး
နေချိန် ကျုပ်သမီးကလည်း မြဝတီ
ဘက်ကမ်းကူး၊ ဈေးဝယ်ပြီးအပြန်
ဘုရားဝင်ဖူးရင်း တွေ့ဆုံစဉ်မှာ -

“ညီမလေးရယ် အစ်မတို့သား
အမိကို ကူညီပါ”

ဆိုလို့ သမီးက လမ်းစရိတ်ချန်
ပြီး ငွေစလေးပေးတယ်။ ဘေးဘယ်
ညာ လူရှင်းပြီဆိုမှပေးတာ။ လူမြင်ရင်
ရှက်သွားမှာစိုးလို့။

သမီးပေးတဲ့ ငွေစကိုမယူပဲ သမီး
လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းတယ်။ လက်

ရှိ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတာတွေကို
ရင်ဖွင့်တယ်။ မျက်ရည်ကျတယ်။
အသနားခံတယ်။

“အစ်မရော၊ သမီးပါ စက်ချုပ်
ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ မော်တာနင်းတတ်
ပါတယ်။ မင်္ဂလာဒုံစက်မှုဇုန်မှာ လုပ်
ဖူးပါတယ်။ ညီမလေးတို့ စက်ရုံမှာ
အလုပ်သွင်းပေးပါ”

ဆိုလို့ လူသားချင်းစာနာတတ်
တဲ့သမီးက “ကျန်မကြိုးစားကြည့်
မယ်”လို့ပြောပြီး ထိုင်းဘက်ပြန်ကူး
တယ်။ စက်ရုံရောက်ရောက်ချင်း စူပါ
တို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး သူဌေး
မနဲ့သွားတွေ့တယ်။

“နှင်းမှုကို လမ်းစရိတ်ပေးပြီး
သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်”

ကျုပ် ဒီနေ့
ပြတ်ပြတ်သားသား
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။
ကျုပ်သမီးပို့လိုက်
တဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းရရင်ရ၊
မရရင် ရဲစခန်း
တိုင်မယ်၊ အမှုဖွင့်မယ်။
ဒီတစ်လမ်းပဲ
ရှိတော့တာလေ။

သူဌေးမစကားကြားရလို့ သမီး ထရန်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာ သွားတယ်။ မခင်အေးတို့သားအမိကို သာ ပြောလိုက်ရင် ထိုင်ရှိခိုးမလား တောင် မသိဘူး။

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အလုပ် ချပြီး အဆောင်လည်းချီဆိုရုံနဲ့ မပြီး သေးဘူး။ ဗိုက်ပြဿနာက ရှိသေး တာ။ စားနိုင်မှ လုပ်နိုင်မှာ။ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့မှဆိုပြီး လက်ထဲ ငွေမရှိလို့ ဆွဲကြိုးလေးပေါင်ပြီး ဖြေရှင်း လိုက်ရတယ်။

ကျုပ်ကျေနပ်တယ်။ သဘော ကျတယ်။ သမီးစေတနာကို လေးစား တယ်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။

မခင်အေးဆိုတာ မြန်မာ၊ သမီး မယဉ်ကျေးကလည်း မြန်မာ၊ ကျုပ် သမီးကလည်း မြန်မာ။ သူများနိုင်ငံ မှာ ဒီလိုပဲ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသင့်တယ်။ ရိုင်းပင်းကူညီသင့်တယ်။ စည်းရုံးသင့် တယ်။

* * *

ဒုတိယနေ့ ဆက်သွားတော့ ကျုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ခွဲခွဲစိစေပြီ။ သကြန် အကျနေဆိုတော့ ရေကစားပြီပေါ့။ ကျုပ်က ကိစ္စနဲ့သွားလာနေတဲ့ကောင်။ ဧရပ်ကံခံထွက်တဲ့ကောင် မဟုတ်လို့ စိတ်အလိုမကျဖြစ်ရတာတစ်မျိုး။ မခင် အေးတို့အိမ်ရောက်တော့ တံခါးပိတ် သော့ခတ်ထားလို့ စိတ်တိုရတာက တစ်မျိုး။

“အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင် ထေးက ဥပုသ်စောင့်သွားတယ်”

“မခင်အေးက ထောက်ကြန့်၊ ထည်းကူး၊ မင်္ဂလာဒုံဘက် အကြိုပါး

လိုက်တဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ လိုက်ပို့ တယ်”

ကျုပ် ဆေးအိမ်တွေစုံစမ်းကြည့် လို့ သိရတာ။ သူတို့ကတော့ ကျောင်း သွားဥပုသ်စောင့်လို့။ ကျုပ်မှာတော့ အိမ်ကဘုရားမှာတောင် သီလမယူ အားဘူး။

“ဦးလေး ၁၂ နာရီလောက် အထိစောင့်ကြည့်။ မခင်အေး ဘယ်မှ မသွားဘူး။ သူ့ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ လိုက်ရောင်းနေတာ”

မခင်အေးတို့အိမ်ရှေ့ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရိုဂိတ်က ကယ်ရီသမားလေး တစ်ယောက်က ကျုပ်အခြေအနေရိပ် စားမိလို့ အနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြော တာ။ ကျုပ်ကောင်လေးကို အနီးဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခေါ်၊ လက်ဖက် ရည်တိုက်ပြီး စကားနှိုက်တော့မှ မခင် အေးရဲ့လုပ်ရပ်တွေ သိရတယ်။

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားလေးရဲ့ မိန်းမနဲ့ခယ်မက ထိုင်းမှာသွားပြီး မခင် အေးတို့နဲ့အတူတူ စက်ရုံတစ်ရုံတည်း အလုပ်လုပ်တယ်။ မခင်အေးအဆက် အသွယ်နဲ့ သွားလုပ်ကြတာ။ မိန်းမနဲ့ ခယ်မကတော့ ပြန်မလာဘူး။ မခင် အေး သုံးလတစ်ကြိမ် ပြန်လာတဲ့အခါ ဆိုရင် ငွေထည့်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အလကားမဟုတ်ဘူး။ တစ်သိန်းကို နှစ်ထောင် သယ်ပို့အပြင် လမ်းစရိတ် ပါ ထောက်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီငွေ ဘယ်တော့မှ ရောက်ရောက်ချင်းမပေး ဘူး။ နှစ်ရက်-သုံးရက်နေမှပေးတာ။ ဘယ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ လက်ခံရရှိတဲ့ ငွေ တွေအကုန်လုံး မဲဆောက်ဈေးတက်ပြီး လူသုံးကုန်ပစ္စည်း၊ အဝတ်အထည်၊ အလှကုန်ဝယ်။ အထုပ်ကြီးအထုပ်ငယ်

နဲ့ပြန်လာ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကုန် ငွေ ပေါ်ပြီဆိုမှ ပေးတာတဲ့။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားလေးက ဘာလို့ပြဿနာ မရှာလဲဆိုတော့ မခင်အေးက ခေါ် သွား၊ မခင်အေးက အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှိလို့တဲ့။

ကျုပ်သမီးပို့လိုက်တဲ့ ငွေတွေ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာ။ ဒီမိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ အခွန် မဆောင်ဘဲ သယ်လာတဲ့ပစ္စည်း၊ မှောင်ခိုပစ္စည်း စစ်ဆေးမယ်၊ သိမ်း ဆည်းမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ အလွတ် ရှမ်းပြီး ပိုင်ရှင်မဲ့လုပ်ပစ်မှာ။ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းပဲ ဆုံးရှုံးမှာ။

“ဒီမှာငါတူ သူသွားရောင်းတဲ့နေ ရာ ဦးကို လိုက်ပြကွာ”

ကျုပ် ကယ်ရီသမားလေးကို ပြောကြည့်တယ်။

“ဒီလိုလုပ် ဦးလေးရာ”

“အေး ... ပြောကြည့်လိုက်”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ မခင်အေး ဘယ်ဈေးမှာ သွားရောင်းတယ်ဆိုတာ အတိအကျသိရအောင် စုံစမ်းပေးမယ်။ မနက်ဖြန်ဆက်ဆက် ပြန်လာ။ ကျွန် တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဒီနေ့ပဲ အကျနေကွာ။ မနက် ဖြန် အကြတ်နေ့။ ငါ့မှာ တစ်ရက်မှ ဥပုသ်လည်း မစောင့်ရသေးဘူး...။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ တောက်...ဒီမိန်းမ အချိုးမပြေဘူးကွာ”

“ဒီနေ့တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး လေးရာ”

“အေးကွာ ... သည်းခံရတော့မှ ပေါ့”

မခင်အေး မြန်မာ၊ သမီးနဲ့အတူ

တူ သူများနိုင်ငံမှာ ဒုက္ခခံပြီးစီးပွားရှာ
နေတာ။ ကျုပ်လည်းမြန်မာ။ ကိုယ့်
မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း လုပ်သင့်
သလား။ အဲဒါပေါ့ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့
နားရွက်တို မကယ်နဲ့၊ ကျေးဇူးရှိမှ
ကျေးဇူးတယ် ဆိုတာ။

* * *

ကျုပ် ဒီနေ့ ပြတ်ပြတ်သားသား
ဆုံးပြတ်ထားတယ်။ ကျုပ်သမီးပို့လိုက်
တဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းရရင်ရ၊ မရရင် ရဲစခန်း
တိုင်မယ်၊ အမှုဖွင့်မယ်။ ဒီတစ်လမ်းပဲ
ရှိတော့တာလေ။ ဒီနေ့ အကြိတ်နေ့။
မနက်ဖြန် အတက်။ ကုသိုလ်ကောင်း
မှု ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ကား
စီးရတဲ့ဒုက္ခ၊ ကားကျပ်တဲ့ဒုက္ခ၊ ရေမွှန်း
အောင်အလောင်းခံရတဲ့ဒုက္ခ ကျုပ်မခံ
စားနိုင်တော့ဘူး။

“ငါ့အလုပ် နင်ဝင်ရှုပ်တယ်ဟုတ်
လား။ နင် တော်တော်ကျေးဇူးကုန်နဲ့”

ကျုပ်ကိုလိုက်ဖို့တဲ့ ဆိုင်ကယ်
ကယ်ရီသမားလေးကို ဈေးလယ်
ကောင် စွတ်ဟောက်နေတာ။

မြောက်ဥက္ကလာပ ရျဈေးကို
လိုက်ဖို့။ အပြင်ဘက်တန်းခပ်လှမ်း
လှမ်းကနေ “ဦးလေးရေ အထည်ပုံ
ရောင်းချနေတာ မခင်အေးပဲ”လို့ ပြ
ပေးတာ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ လမ်း
ယာန်မျက်စိပဲ။ သိပ်လျင်တဲ့မိန်းမ။

“ငါမမြင်ဖူးလို့ လိုက်ပြန်တာ
ပါနော်။ ကယ်ရီကောင်လေးနဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ပါဘူး”

ကျုပ် ကြားက ဖြန်ဖြေပေးတာ
တောင် ကယ်ရီသမားလေးကို မျက်
စောင်း တခဲ။

“ဦးနာမည်က ဘိုကြီးပါ။ သမီး

နှင်းမုံရဲ့အဖေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ နှင်းမုံနဲ့စာတော့ ဦး
လေးယူသွားပြီးပြီ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ ဈေးရောင်းပြီးအောင်
တော့ စောင့်ပေးပါ”

“အခု ၁၂ နာရီထိုးနေပြီ မခင်
အေး ဈေးမသိမ်းသေးဘူးလား”

“ငွေက ရှင်းပေးလို့ရတယ် ဦး
လေး။ ပစ္စည်းတွေမယူတော့ဘူးလား”

“ဦးလေး မခင်အေးဆီလာတာ
သုံးရက်ပြောက်ပဲ။ သွားရလာရတာ
ဒုက္ခရောက်တယ်။ ဦးလေး ဥပုသ်တစ်
ရက်မှ မစောင့်ရသေးဘူး။ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုလည်းဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး”

“အဲဒါက ဦးလေးအပိုင်ပဲ”

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်နိုက်
သတ်ချင်စရာကောင်းလဲ။ ပြဿနာ
မဖြစ်ချင်လို့ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ပြီး လေ
ပြေလေးနဲ့ပြောကာမှ မဖြစ်ချင်တဲ့ကျုပ်
ဒေါသကို ဆွဲပေးလိုက်သလို ခံစားရ
ပါတယ်။

“ဦးလေးအပိုင်က သမီးနှင်းမုံ
ထည့်ပေးတဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းရဖို့ပဲ။ ဒီနေ့
ကတော့ အပြတ်ပြောလိုက်မယ် မခင်
အေး။ မပေးဘူးဆိုရင်တော့ နောက်
နေ့မလာတော့ဘူး။ ငွေရော၊ ပစ္စည်း
ရော သမီးဆီပြန်ယူသွား။ ဦးလေး
သမီးဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလိုက်မယ်”

“အဲလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။
ဒါ ဦးလေး အကျပ်ကိုင်တာ”

“ကိုယ့်ပစ္စည်းမရလို့ မရကြောင်း
ဖုန်းဆက်တာ၊ အကျပ်ကိုင်တာလား”

“ကျွန်မသမီး နှင်းမုံကိုအပ်ခဲ့ရ
တာလေ”

“ဦးလေးသမီးဟာ စိတ်ထားမွန်
မြတ်တဲ့သမီးပါ။ ဘယ်သူ့မှဒုက္ခမပေး
တတ်ပါဘူး”

“ဦးလေး ခဏစောင့်။ ကျွန်မ
ပစ္စည်းသိမ်းတော့မယ်”

လက်သည်းဆိတ်မှ လက်ထိပ်
နာထတ်တဲ့ မခင်အေး ချက်ချင်းဈေး
သိမ်းပြီး ကျုပ်ကိုအိမ်ခေါ် ပစ္စည်းပေး
ငွေရှင်းတယ်။ ကျုပ် တစ်ရွက်ချင်းစစ်
ယူတယ်။ သမီး သူ့အမေဆီထည့်ပေး
တဲ့ ပါတိတ်ထဘီသုံးထည်မှာ တစ်
ထည်လျော့နည်းနေပြောတော့ -

“ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား ကြီး
တော်စွား အလကားကျောင်းတယ်ဆို
တာ ကျွန်မအပြစ်ပဲ။ အလကားလည်း
ယူလာပေးရသေးတယ်၊ ပျောက်တော့
လည်း လျော်ရဦးမယ်။ ရပါဘယ်
ထဘီတစ်ထည်လျော်ပေးရလို့ ကျွန်မ
မွဲမသွားပါဘူး”

သူမိုးက လူဟစ်၊ ကျုပ်ကပဲ
ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ပြီး အလျှော်တောင်း
တဲ့ပုံစံ။ ဒီမိန်းမမျက်နှာ ကျုပ်မကြည့်
ချင်တော့ဘူး။ ဘာမှလုပ်မိမှာမဟုတ်
ပေဘဲ အမုန်းတွေပွားပြီး ငရဲကြီးမှာဖို့
လို့ ဘုတ်ခနဲ ထပြန်ခဲ့တယ်။

မခင်အေးဆိုတာ မြန်မာ၊ သမီး
နှင်းမုံကလည်း မြန်မာ။ မခင်အေးရဲ့
ကျေးဇူးရှင်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်အပေါ်
တောင် သစ္စာစောင့်ရမုန်းမသိတဲ့ မခင်
အေးတစ်ယောက်။ ကိုးရီးယားလို၊
ဂျပန်လိုနိုင်ငံတွေမှာသွားပြီး စီးပွားရှာ
တော့ရော ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား။

ရွှစ်ခွင်ကျော်(ဖောင်တော်သိ)

အမှုတွေပြောေးစေမယ် ဥပဒေမေးခွဲပြော

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST:) H.G.P., R.L]

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများ၊ ငွေဘမ်းစာဖြင့် အမွေခွဲလိုရသလား

ဆရာရှင် -

မောင်နှံကျွန်းမဟာ သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ သုံးနှစ်သုံးကိုး ချစ်ကြိုက်နေခဲ့ကြပြီး မိဘတွေသဘောမတူတဲ့ကြားက နှစ် ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ မောင်မိဘတွေက ချမ်းသာတဲ့ ဆီစက်ဆန်စက်ပိုင်ရှင်တွေပါ။ အဲဒါတွေကတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ မောင်မိဘတွေလည်း မရှိ ကြတော့ပါဘူး။

ခုတော့ သားကြီးဩရသဖြစ်တဲ့ မောင်က မိဘလက် ငှပ်ဆန်စက်နဲ့ ဆီစက်ကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်နေ ပါတယ်။ လုပ်ငန်းကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေကို သုံးလ တစ်ကြိမ် စာရင်းရှင်းပြီး ညီနဲ့ ကျွန်မနှစ်ယောက်ကို အချိုး ကျခွဲဝေပေးပါတယ်။

ပထမ တစ်နှစ်မှာတော့ ပြဿနာမရှိပေမယ့် နောက် ပိုင်းနှစ်တွေမှာ ညီနဲ့ ညီမတွေ လောဘတက်ပြီး မောင်က စာရင်းလိမ်ပြသလိုလို၊ တကယ်ရတဲ့ဝင်ငွေကို ထိမ်ချန်ထား သလိုလို သံသယလေသံလေးတွေ ထွက်လာပါတယ်။

ဒါထက်ဆိုးတာက ကျွန်မ ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်မသားသမီးမရနိုင်တာကို အကြောင်းပြပြီး ကွယ်ရာမှာ အမြဲမလို မကြားတကြား ခေါ်လာပါတယ်။ ဒါ ထက်ပိုဆိုးတာက မောင်လက်အောက်က မန်နေဂျာတစ် ယောက်နဲ့ ကျွန်မ ဘာလိုလိုဖြစ်နေသယောင်ယောင် သွားပုပ် လေလွင့်လုပ်လာကြတာပါ။

မောင်ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သွေးသားအရင်းအချာတွေက ဘေးက နေနိုင်ပြီး တိုက်ဖန်များလာတော့ သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို မောင် သံသယဝင်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီသံသယ တဖြည်း ဖြည်းကြီးထွားလာပြီး မောင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်

သိက္ခာ ထိပါးစေတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ စွပ်စွဲလာပါတော့တယ်။ ကျွန်မမာနကို ထိခိုက်လာရင် ဆတ်ဆတ်အထိမခံတတ်တဲ့ ကျွန်မ တစ်ရက်ကလေးတောင် မဆိုင်းတော့ဘဲ ချက်ချင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒါဖြစ်ကြောင်းတာက ကျွန်မမိဘအိမ်ရောက်လို့ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး။ မောင် ရုတ်တရက်ဆုံးတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းဆိုးရောက်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်မ ချက်ချင်း လိုက်သွားတော့ မောင်ဟာ နှလုံးရောဂါအခံကြောင့် ဆုံးပါး ရတာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါတယ်။

ရက်လည်နေ့မှာ မောင်ညီနဲ့ ညီမတွေက စာချုပ်တစ် ခု ထုတ်ပြပါတယ်။ မောင်မဆုံးခင် ကိုယ်တိုင်ရေးသားသွားခဲ့ တဲ့ သေတမ်းစာတဲ့ရှင်၊ စာချုပ်ထဲမှာ လက်ရှိနေနေတဲ့ နှစ်ထပ် တိုက်ကအစ ဆန်စက်၊ ဆီစက်နဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ညီ၊ ညီမတွေရဲ့နာမည်နဲ့ချည်း လွှဲပြောင်းပေးထားတာ တွေ့ရ ပါတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ဘာတစ်ခုမှ ပေးမထားပါဘူး။ စာချုပ် ကို ကျွန်မ မယူကြည့်နိုင်ပေမယ့် မောင်လက်မှတ်ထိုးထား တာ တွေ့ရပါတယ်။

ဆရာရှင်...ကျွန်မသိချင်တာက မောင်လို ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်က ဒီလိုသေတမ်းစာရေး ပြီး အမွေခွဲပေးလိုရသလားဆိုတာပါပဲရှင်။

လေးစားစွာဖြင့်

မြင့်မြင့်စန်း

ရုံးကြီးရပ်ကွက်၊ ဟင်္သာတမြို့။

မမြင့်မြင့်စန်းခင်ဗျား -

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သေတမ်းစာရေးပြီး အမွေခွဲ လိုမရပါဘူး။ ခရိယာန်ဘာသာအနေနဲ့သာ အဲလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်

ရှိပါတယ်။

တစ်ခါတလေ မြန်မာရပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုတတ်ကားတွေ မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးက သူမသေခင် ရှေ့နေရေရပ် တွေခေါ်ပြီး သားသမီးတွေကို အမွေခွဲပေးခဲ့တာမျိုး တွေ့ရတတ် ပါတယ်။ ဒါဟာ တရားဥပဒေကို ကောင်းကောင်း နားမလည် တဲ့ မြန်မာပရိသတ်တွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဒီလိုလုပ်လိုရ တယ်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သွားစေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အခု မမြင့်မြင့်စန်းခင်ပွန်း ရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာဟာ ဥပဒေအရ တရားမဝင်တဲ့ စက္ကူစာရွက်တစ် ရွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ခင်ပွန်းသည်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဇနီးသည်ဖြစ်တဲ့ မမြင့်မြင့်စန်းတစ်ဦးတည်းသာ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဒီကိစ္စကို သူတို့နဲ့ အရင်ညှိနှိုင်းကြည့်ပါ။ မရရင်တော့ ရှေ့နေကောင်း ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဥပဒေအရ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ဖို့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

စပါယ်ယာက ငွေစက္ကူတွေကို ဆုတ်ပြုပစ်နေရင်

ဆရာရှင် -

ကျွန်မဟာ နေ့စဉ် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ရုံးဆင်းရုံးတက် လုပ်ရတဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေ စက္ကူဆိုတာမျိုးကလည်း လူတကာလက်ထဲကနေ ကူးပြောင်း လာရတာဆိုတော့ များသောအားဖြင့် ပေကင်းနှစ်ပေါင်းနေတတ် ပါတယ်။

ကျွန်မ အဲဒီငွေစက္ကူတွေနဲ့ ကားခပေးရတဲ့အခါမှာ တချို့စပါယ်ယာတွေက “ခင်ဗျားတို့က ပိုက်ဆံအစုတ်တွေ ရွှေ့ပြီး စပါယ်ယာကို လာပေးကြတယ်။ ဒီလိုပိုက်ဆံအစုတ် တွေက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”လို့ လူကြားထဲအော်ပြောပြီး ကျွန်မပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို ဆုတ်ဖြေချွေပြီး လွှင့်ပစ်တတ်ကြပါ တယ်။

ကျွန်မ အဲဒီလိုမျိုးကြုံရတာ သုံးလေးခါလောက်ရှိနေ ပါပြီ။ ဒါကို ကျွန်မ ဘာမှမပြောချင်ပေမယ့် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုနိုင်ငံတော်က ထုတ်ပေးထားတဲ့

ငွေစက္ကူတွေကို စက္ကူစုတ်လို သဘောထားပြီး မထင်ရှင်မထင် သလို ဆုတ်ဖြေလွှင့်ပစ်နေတာကိုတော့ ဘာဝင်မကျဖြစ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်မသိချင်တာက ဒီလိုနိုင်ငံတော်က တရားဝင် ထုတ်ပေးထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို မျက်လိုမျက်ဆီးလုပ်ရင် အရေးယူလို့မရဘူးလားရှင်။ တရားဥပဒေမှာ ဒီလိုကိစ္စအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားတာမရှိဘူးလားဆိုတာ ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေကြား ပေးပါလားဆရာ။

ရှိသလေးစားစွာဖြင့်

မသီဂီမော်

ကျွန်းရွှေဝါလမ်း၊ သုဝဏ္ဏဗြူ

မသီဂီမော်ခင်ဗျား -

လူတချို့က ဥပဒေကိုနားမလည်လို့ အမှတ်မထင် ပြစ်မှုကျူးလွန်မိတာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပဒေကိုမသိလို့ ကျူး လွန်မိပါတယ် ထုချေရင် ဥပဒေက လက်မခံပါဘူး။ သိလို့ ကျူးလွန်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိလို့ကျူးလွန်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျူး လွန်တဲ့သူမှာတော့ အပြစ်ရှိနေမှာပါ ပဲ။

နိုင်ငံတော်ဗဟိုဘဏ် ဥပဒေ (၁၉၉၀) အခန်း (၁၀) ပုဒ်မ(ဂ) မှာ ဒီကိစ္စမျိုးအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားတာရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ “မည်သူမဆို သက်ဆိုင်ရာဘဏ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မမှန်ကန်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငွေစက္ကူကို ဖြတ်တောက် ခြင်း၊ ဆုတ်ဖြေခြင်း၊ အခြားနည်းနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ပျက်ပြားစေခြင်း ကို ပြုလုပ်ပါက ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/ ပေးဆောင်ရမည်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် မသီဂီမော်အနေနဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို မကြာ ခဏစုတ်ဖြေပစ်တဲ့ ကားစပါယ်ယာကို အရေးယူပေးဖို့ သက် ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားနိုင်ပါတယ်။ အဲ... အဲဒီစပါယ်ယာ စုတ်ဖြေထားတဲ့ ငွေစက္ကူရယ်၊ ကားနံပါတ်နဲ့ စပါယ်ယာ နာမည် ရယ်၊ မျက်မြင်သက်သေတွေရယ်တွေတော့ အတိအကျဖော်ပြ ထားဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်လို့ ဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလွင် [B.A(Hist:) H.G.P.,P.L]

၁၂၅၀
 နိဂုံးချုပ်ပါးသော နိဂုံးချုပ်
 နိဂုံးချုပ်ပါးသော နိဂုံးချုပ်
 နိဂုံးချုပ်ပါးသော နိဂုံးချုပ်
 နိဂုံးချုပ်ပါးသော နိဂုံးချုပ်

[illegible]

ကုသ ခြံယုပဒိခြံနုပဒိဒင်္ဂါယ ဂိုဏ်းခြံယုဒိခြံနုပဒိဒင်္ဂါယ
နုပဒိဒင်္ဂါယ

[illegible]

၂။ ဦးဝင်း

ရန်သူမှ ထုတ်လွှင့်ပေးနေသည့် ဇာတ်လမ်းတွဲများကို ကြည့်ရှုသင်း ကျွန်တော်ရင်းမော်မိမည်။ အနုပညာသည် ဩဇာပြုသည်။ နားသားကို ထိုးဖောက်ရ၍ အခြားလမ်း နက်တိုက်ဆက် အစွမ်းဆက်သည့်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်ကိုရီးယားရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲများ ဖြစ်ပေသည်။

[illegible]

တတ်စေချင်

လှိုင်(ဓားရုံးချုပ်ရေခဲ) ဒီလို ခွာခြာခြင်းဟာ

ကမ္ဘာကြီးသည် ရွာကြီးဖြစ်၏။ ရွာသည်ဖြစ်သကဲ့သို့ လူမျိုးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံများကိုကား ထိခိုက်သိမ်းယာအပ်သည်ကို ဝံ့သာသည် နှစ်ခြွင်းတတ်သောမကွဲယှက်ကြည့်ရှုကြရင်း ဗြိတိန်အမျိုးသားကောင်မလေးတို့ ပါအထုပ်မောင်းခေါ်ရာ တတ်သစ်ကို ပြောဆိုနေသောအခါ အားတိုက်ပြတ်သားခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာကြီးသည်

[illegible]

— ဤသို့ဖြစ်လာခြင်းကို သက်သေပြနေခြင်းဟုလည်း တွေ့နိုင်သည်။

ဤမူရကို ဤသို့ကြိုက် နှစ်ချိန်ချိန်ခြင်းသည် ဤသို့ဖြစ်နိုင်စေရန် တစ်ခုကိုတစ်ခုဖြစ်ခြင်း စီရင်ထုံးတွင် အရာသို့ဖြစ် ထိုသော်လည်းအချို့က တွေ့ဆုံသော်လည်းကောင်း ထိုသို့ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစီရင်ထုံးကား ၁၉၆၆ ခုနှစ်က ဟုခွဲခြားခြင်းပင်လည်း။

ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ထားသောတွင် ပြစ်မှုခံရသူ ဦးအောင် ၄၁၇ အရ ခွဲဆိုသောမူရင်း အကျဉ်းချုပ်အတိုင်း ယခု ရွေးချယ်ထားသောတွင် အတိုင်းဖြစ်သည်။ ထက်ထက်ပျော်ပျော်က ကာမရဟူသည့်မူရင်းဖြစ်၏။ အချို့အားဖြင့် လိမ်လည်မှုပင်။ လိမ်လည်သူကတော် ခွဲခြား အညွှတ်လွယ်လွယ်က လွယ်လွယ်ကား သူတော်လမ်းနှင့်သူ ခွဲခြားပေးသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အကောင်အထည်သို့ ရှေ့မှ အရောက်သည်ကား သေချာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က ရွေးတစ်ကျပ်သား အချို့သည်ဖြစ်ကြောင်း မိတ်တိုးသွားများက ခန့်ညားရာ ကြည့်နေရသည်။ ယနေ့ ရွေးတစ်ကျပ်သားအချို့နှင့် ခွဲခြားချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တော်လှန်သည့် စီရင်ထုံးအရ အစွဲပြောငွေ ၂၀၀/- ရလိုက်ကြောင်း ခွဲဆိုမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ကာလ ကွင်းရာနီးပါးသည်ဆိုကာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အတွေးအခေါ်ပေါ်ရှိသောကြောင့် ရွေးချယ်မှုကို တည်ပြုရ ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တရားစီရင်ရေးရာနက်ကို အနည်းငယ် တည်ပြုရသည်။ ရွေးချယ်မှု ယနေ့တိုင် တရားခွဲဆိုသော အရာကိုအချို့ ခွဲဆိုသော အချက်အလက်များ ထင်ရှားအောင် သက်သေစာပြုရပေသည်။ တရားခွဲဆိုပြီးနောက် ထုတ်ပြန်ချက်သည်မဟုတ်ပေ။ ရေးမလိုအပ်သောနှင့် သို့ရ ကျွန်တော်တို့မူရကို ထိုကာလသည် မိမိကိုယ်တိုင် သန့်ရှင်းမှုသည် ကလည်း ခွဲသော်လည်း ကျွန်တော် အချို့ကတော့ဆိုရ သည့်အတိုင်း မောင်သန်ဌေးတို့တစ်ယောက်က မရောက်နိုင်ဖြစ် ရသည်။

မောင်သန်ဌေးက ထုထွက်ထုချီး မဟုတ် တစ်ထင် ကျွန်တို့သို့ ခွဲခြားခြင်းအတိုင်းဖြစ်သည်။ မောင်

ဆုံး မဟုတ်ပေ ပဋိသန္ဓေရှိခဲ့သည်။ ထို ၁၉၆၅ ခုနှစ်ခန့်က ကွန်တိုပေါ်သောဟန်မဟုတ်၊ ယနေ့ကာလကဲ့သို့ မပေါ်များခြင်း လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေသည်။

မဟုတ် မောင်သန်ဌေးကို ထက်ထက်ယူရန်ပြော၏။ မောင်သန်ဌေးက ငြင်း၏။ ဤတွင် မဟုတ် မန္တလေးမြို့မှ တရားခံသို့ မောင်သန်ဌေးအပေါ် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် ကတိ ပျက်ကွက်သဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ၂၀၀/- ရလိုမှု တရား ခွဲသည်။

မန္တလေးမြို့၊ မြို့နယ်တရားရုံး တရားသူကြီးက မောင်သန်ဌေးသည် မဟုတ်၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် ကတိ ပြုခဲ့ကြောင်း မထင်ရှားဟုခန့်သတ်သည်။ သို့သော် မောင်သန်ဌေးနှင့် ကာမစပ်ယှက်သဖြင့် မဟုတ်ပေ ပဋိသန္ဓေရှိခြင်းဖြစ် သည်ဟု ကောက်ယူ၏။ တရားမျှတမှုကို ရှေ့ပြီး လျော်ကြေး ငွေ မရလိုက်စေကာမူ နှစ်ဖက်မျှတ၍ စရိတ်လွတ်ငွေ ၁၅၀/- ပေးစေဟု အမိန့်ချသည်။

မြို့နယ် တရားမရုံး၏အမိန့်ကို မောင်သန်ဌေး မကျေနပ်။ မန္တလေးမြို့ ရာဘာကခိုင် တရားမရုံးသို့ တရားမ အယူ ခံမှုတင်သွင်းသည်။ ရာဘာကခိုင်ရာ တရားမရုံး တရားသူ ကြီးက နှစ်ဖက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကြားနာ၏။

ဤနေရာတွင် ကြားမြတ်တင်ပြလိုပေသည်။ စာရေးသူ အပါအဝင် စာရွာသူများအနေဖြင့် တရားမရုံးအခေါ်အဝေါ်များကို ထိုခေတ်လူမဟုတ်သည့်အတွက် စိမ်းနေပေသည်။ သတိပြု ခြင်းဖြင့် ထိုအချို့က မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ရေးသမိုင်းတွင် မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ ရာဘာကခိုင်၊ အသုံးအနှုန်းများနှင့် တရား ရုံးအဆင့်ဆင့် ခွဲစည်းမှုကို သိမြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် တရားသူကြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတွေးအမြင် မတူညီပုံများ ကိုလည်း တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မောင်သန်ဌေးက ခိုင်ရာဘက် တရားသူကြီး၏ အမိန့်ကိုလည်းမကျေနပ်။ နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမ ခုတ်ယူအယူခံမှု ဆက်လက်တင်သွင်းသည်။ ခိုင်ရာဘက် တရားသူကြီးက မူထုတ်တရားသူကြီးကဲ့သို့ပင် မောင်သန်ဌေး သည် မဟုတ်၊ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် ကတိမရှိဟု ယူဆ ခြင်းကို ထက်ခံသည်။ သို့သော် မဟုတ်မူဖြင့် မိမိ၏ဌေး ကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် မောင်သန်ဌေးတို့ တောင်းခံခြင်းဖြင့်

ပဋိသန္ဓေရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ပြားယောင်းသွေးဆောင်သည်ကို ယုံကြည်သဖြင့် ကာမစပ်ယှက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရှုမြင်သည်။

ရှေးယခင်က စီရင်ထုံးများတွင် မိန်းကလေးအနေဖြင့် ကာမစပ်ယှက်ခြင်းအတွက် လျော်ကြေးတောင်းပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ လျော်ကြေးပေးခြင်းသည် အကျင့်စာရိတ္တဖျက်ပြားမှုကို အားပေးရာရောက်သည်ဟု တွေးဆသည်။

ခြံခြံဆိုရသော် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရှေးထုံးဓမ္မသတ်များ၌ ပြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး ကုဏ္ဍလွန်ခံရသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား လျော်ကြေးပေးရန် ပြဌာန်းထားသည်ကို တရားနာက အသိအမှတ်ပြုသည်။

မိမိရှေ့မှောက်သို့ အမှုသည်များ၏ သဘောတူညီမှုနှင့် ရောက်ရှိလာသော အမှုများတွင် ခုံသမာဓိလူကြီးများက လျော်ကြေးပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို ငြင်းဆန်လျှင် ထိုလျော်ကြေးကို ရရှိရန်အတွက် တရားနာမှုများ၌ လျှောက်ထားတောင်းဆိုနိုင်သည်။

ပြားယောင်းသွေးဆောင် ခံရခြင်းကြောင့် လျော်ကြေးရလိုမှုကိစ္စများသည် ထိမ်မြောက်ထပ်မံနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ခြင်းကြောင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ တရားဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်။

ယင်းကဲ့သို့သောကိစ္စများ၌ လျော်ကြေးပေးခြင်းသည် အကျင့်စာရိတ္တဖျက်ပြားမှုကို အားပေးရာရောက်မည်ဖြစ်သော်ကြောင့် လျော်ကြေးမပေးလိုက်။

ဤသို့ဤနည်း ရှေးစီရင်ထုံးများ၌ ကျင့်သုံးထားကြသည့် မူများကို တွေ့ရှိရပေသည်။

ကိလေသာထူထည်အပြည့်နှင့် ပုထုဓဉ်လူသားများအတွက် သွေးသားစွဲဆော်မှုကြောင့် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ကာမရာဂစပ်ယှက်မှုများ ဖြစ်တတ်ကြပေမည်။ ကတိကဝတ်ရှိချင်လည်းရှိမည်။ မည်သည့်ကတိမျှ မထားရှိကြတတ်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အပိစ္ဆာအမှောင်ကား အမှောင်တကာအမှောင်။

ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်နေတွင် ရောမလူမျိုးများ၏ ဆိုရိုးကောဇာကိုလည်း ကျွမ်းသုံးသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ တရားနာ၏ အကူအညီကို ရယူလိုသူ တရားလိုအနေဖြင့် တရားခွဲ၏ မိမိခွဲဆိုသော

အမှုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိဘက်ကလည်း သိရှိနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ဟောင်သန်းဌေးနှင့် ဖုရတို့၏ အပြစ်အမှားကို ပြန်ကြည့်လျှင် တစ်ကြိမ်ဟေ့ဟေ့။ အကြိမ်ကြိမ်အသိမ်း အစစပ်ယှက်ခဲ့ကြသည်။ အမှုတွဲ ဝေါ်ပေါက်ချက်များအရ ဟောင်သန်းဌေးက ဖုရအား ပြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး ကုဏ္ဍလွန်ကြောင်းလည်း ပေါင်းပေါင်း တရားနာတော်မူရာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည်။ ထိုအခါ အမှုတွဲဝေါ်ပေါက်ချက် သစ်သေခံ အထောက်အထားတို့အပေါ် အခြေပြုသုံးခြင်းဖြစ်သည်။

ပြင်ပလောကတွင် အမှန်တရားဖြစ်ချစ်ဖြစ်ပါသည်။ တရားခွင်တွင် ပြင်ပလောကတွင်ရှိနေသည့် အမှန်တရားအတိုင်း သက်သေထင်ရှားပြနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ မှားသောအားဖြင့် ပြသနိုင်ခြင်းမရှိကြ။ တရားသူကြီးနေရာကလည်း စဉ်းစားကြည့်စေချင်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အရာရာကို တန်ဖိုးထားစိတ် ချေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စာတုကို ဤနည်းနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့သော် ဟောင်သန်းဌေးနှင့် ဖုရတို့ လတ်လပ်ထို မိတ်ဆက်သူက အပြစ်ဆိုနိုင်မည်။

တရားနာသူ တရားသူကြီးက အောက်ခံလျှောက် တရားသူကြီးများ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည့် "တရားသူတရားကို နှေးရှုပြီး တရားလိုလည် မိမိတောင်းဆိုလျှင်အတိုင်း လျော်ကြေးပေးရတိုက်ကောမူ နှစ်ဦးစပ်လျှာ၌ ခေါ်ဝံ့လွတ် ငွေ ၁၅၀ ပေခေ" အမိန့်တို့လည်း ပယ်ချက်၏ နှင်ခံအထူး အပြစ်ကြံသုများဖြစ်ခြင်းကြောင့် တရားနာ၏အထူးအညီကို ဖယ်တုရှာရလိုက်ဟု ရှုမြင်ခဲ့ပေသည်။

ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူရသည်များတွင် ယိုဝ်းကျွမ်းသိက္ခာလည်း ပိုင်ကြောင်း အဆင့်အမြင့် သတ်ချက်မရှိကြပါဟေ့ သမ္မုပ္ပုတိုက်ပါသည်။

ဦးဝင်းသိင်(တရားနာသူနှင့်ဖုရ)

ကိုးကား

ဟောင်သန်းဌေးနှင့် ဖုရ (၁) ထာန်ဆင် (၁၉၆၆ မတ် ၁၀၂၁)

အလိုရှိသည်

[illegible][illegible]

မေးခွန်းအရင်းအမြစ်များ

ရဲသပ်

အပိုင်း(၁၁၈)

မတူပီမှအပြန်

[illegible][illegible][illegible]

ကိုးကွာ အားလုံးဆိုင်ရာခြေခံစာချုပ်နှင့် မြို့ဆောင်ရွက်ကြပုံ ဥပဒေကြမ်းကော်မရှင် ဦးသုန္ဒရီက ပြောကြားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အထွေထွေ အကျဉ်းချုပ်ကြမ်းအား အထူးအညွှန်း ထောင်ပြီး စစ်ဆေးရာ ဆင်သွားမည်ဟုလည်း ပါမောက္ခကော ကိုမြတ်ကလေးက ပြောကြားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အထွေထွေ အကျဉ်းချုပ်ကြမ်းအား ဆက်လက် ပြင်ဆင်ရာတွင် အထူးအညွှန်း ထောင်ပြီး တွေ့ရှိရပါက ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် အစီအစဉ် ရှိကြောင်းလည်း ပါမောက္ခကော ကိုမြတ်ကလေးက ပြောကြားခဲ့သည်။

တာကယ်ဆိုရင် ကိုယ်က အသက်
 ၁၀-၁၅ နှစ်အတွင်းမှာပင် လူတော်တော်
 ဦးတော်တော်တွေကို တွေ့ရတယ်။
 သူတို့အားလုံးက ပြန်ခိုက်လို့ ရသေးပါပြီ။
 ဒါပေမယ့် အာရှပြတိုင်း အများစုက
 ခုတ်ပြောကြတာက စခန်းပြန်ခိုက်ရင် ငတ်
 ဖျားပြန်ရတယ်ဟု စိုးလို့တဲ့လေ။ ဒီတစ်ခါ
 ပြန်ပြန်ရင် သူတို့ တာဝန်ယူခံနိုင်ကြ

ကို လွှဲပြောင်းသက်ရောက်မှုမရှိဘဲ လက်မှတ်ထိုးကြပါတယ်။

ရောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ကိုမြင့်ဟန်ကို မြို့နယ်ဘဏ်မန်နေဂျာဆီခေါ်သွားပြီး ငွေထုတ်သူ အရာရှိတာဝန် လုပ်လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီရက်မှာပဲ မင်းဟန်၊ ပလာကီဝဲ လမ်းဖောက်လုပ်နေဆဲနဲ့တာဝန်တွေ လွှဲပြောင်း

တောတုတ်များ၊
 ခြံပုံ၊ စခန်းမပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ
 ဆေးရုံမှာပဲ ဆက်သောင့်တင်နေတော့
 ထားပေါ့လေ။ ကိုယ့်က ဆရာဝန်ကြီးကို
 မေးကြည့်တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင်
 ငှက်ဖျားပြန်မဖြစ်နိုင်အောင် ကာကွယ်
 ဆေး ပေးလိုက်နိုင်မလားလို့ပေါ့လေ။
 ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းခါပဲ့လေ။

ထကယ် ထကယ်ဆေးဆိုတာ ချိကူး
ခြင်ကိုက်ခဲနဲ့ ခြစ်မှကုတဲ့များ

ဒီကြာသပတေး ၁၀-၁၂-၁၉၉၆ ရက်
နေ့မှာ ဒေါက်တာခိုအုပ်က ကိုယ့်ကို
သူရဲရဲထားနဲ့ မတူပီမြို့ အနောက်ဘက်
တောင်တန်းတွေပေါ် ဆေးကွက်ပါတယ်။
အဲဒီနေရာဟာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာ
အထက် ပေ ၃၅၆၀ ရှိတဲ့ မတူပီမြို့ရဲ့
အမြင့်ဆုံးနေရာပါ။ အဲဒီတောင်ပေါ်က
သိပ်ပြီးမြင်ရတဲ့ မတူပီမြို့ မြင်ကွင်းကို
နောက်ခံထားပြီး ကိုယ်လမ်းလျှောက်
သွားနေတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ အပြာရောင်
မိုးကောင်းကင်အောက်က အထွန်ထွန်
ကြည်နူးစွယ်ကောင်းတဲ့ တောင်စဉ်
တောင်တန်းတွေလျှောက် ကိုယ့်ရဲ့ရုပ်တွေ
ကို သူ့မှာပါထားတဲ့ ဗီဒီယိုကင်မရာနဲ့
မှတ်တမ်းတင် အမှတ်တရရိုက်ကူးပေး
ပါတယ်။

ပြီးတော့ အနောက်ဘက်အတော်
ခပ်ဝေးဝေးမှာ ထပ်မံခြင်နေရတဲ့ ဘုံတ
လာရောက်ခွန်ကိုပါ နောက်ခံထားပြီး
ရိုက်ကူးပေးပါသေးတယ်။ ဒီဘုံတလာ
ရောက်ခွန်ဟာ မတူပီအနောက်ဘက်
ခရိုင်တောင်တန်းပေါ်က စတင်မီးဆင်း
လာပြီး ငါးရက်ကျော်ခေတ် ကိုယ်တို့
စခန်းချာနဲ့ချာသောကနေ လေးချီချောင်း
အဖြစ် ဖြတ်သန်းမီးဆင်းသွားတာပါ။
အဲဒီကမှ ဆက်မီးဆင်းသွားပြီး ရခိုင်
ပြည်နယ်ထဲရောက်တဲ့အခါ လေးချီဖြစ်
ဖြစ်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။

အဲဒီလို တောင်ပေါ်ခရိုင်တွေကို
နောက်ခံထား ရိုက်ကူးပြီးတဲ့နောက်
ကိုယ်တောင်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့အခါ ရှစ်

အားနဲ့ ဆက်သွားပြီး မြို့အဝင်က
Green Hill ထက်စက်ရည်ခိုင်းမှာ
ကိုယ်တို့အဖွဲ့ ထက်စက်ရည်သောက်ကြ
ပုံတွေ ပြီးပေါ်ကို ဖြတ်သန်းသွားပြီး သူ
အိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့အထိ အမှတ်တရ
ရိုက်ကူးပေးပါသေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အမြန်
ထမ်းဆောင်အတွက် ဆရာ A.E ဦးသန်း
အောင်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ဆောက်လုပ်နေ
ဝင်ဆဲမှာရှိတဲ့ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရပါတယ်။ အဲဒီကမှ
တစ်ဆင့် ဆရာဦးသန်းအောင် အလုပ်
ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ဆင်းမှာရှိတဲ့ သူရဲရဲကား
နဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်ပါးတည်း ဆေးကွက်ခို
ပါ။ မိမိပေမယ့် ကားက မင်းတပ်ဆင်နေ
လို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် စောင့်ရ
ဦးမှာပါ။

ဒီဆောက်လုပ်နေဝင်က မြို့
ထယ်တက်ကျပြီး ခေါ်လှူကြည့်ရဲ့ မှန်
ဟင်းခါးဆိုင်နဲ့ ဂျိန်းလေးတော့ ကိုယ်
မနက်တိုင်း မှန်မှန်ရောက်ဖြစ်ပါတော့
တယ်။ သုကလည်း ဆင်မင်ရင်းနီးနေ
တော့ ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းရတော့မယ်
ကိုယ့်ကိုတိတ်ပြီး နေ့ထယ်စာနဲ့ ကုန်ကျ
နဲ့ ဆွဲခံကျွေးသွားပါတယ်။

ပြီးတော့ သူ့ဆိုင်ကို ကိုယ်လာတဲ့
နေ့တိုင်း ခါတိုင်းနေ့ထက်ပိုပြီး ဈေး
ရောင်းကောင်းတယ်လို့ ထပ်ပြောပြနေ
တယ်။ အဲဒီကိစ္စက ကိုယ်ဆေးခံတက်
နေတုန်းကတည်းက ပြောခဲ့တဲ့စကားပါ။
အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က မိတ်ကပ်ဆိုင်တာ
နေမှာပါလို့ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ခေါ်လှူ
ကြည့်ကတော့ တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘဲ

ကိုယ်လာတိုင်း ဈေးရောင်းကောင်းတယ်
လို့ပဲ စွဲလမ်းနေပါတော့တယ်။

အဲဒီမှာ ကိုယ်တစ်ခု သွားသတိ
ရမိပါတယ်။ ကိုယ် ရန်ကုန်ယာယီ
အချုပ်ခန့်မှာ တာဝန်ကျစဉ်က အား
ရက်တစ်နေ့မှာ ကိုယ်တို့လင်မယားနှစ်
ယောက် စိန်ဂျွန်းဈေးထဲမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်
တပည့်တစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါက်ဆွဲဆိုင်ကို
ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ရောက်
သွားတဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်ထဲ ဆွဲသည့်
တစ်ယောက်မှမရှိ ရှင်းလင်းနေပါတယ်။

ကိုယ်တို့ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး စကား
တောင် ကောင်းကောင်းမပြောရသေး
ဘူး။ နောက်ကနေ ဆွဲသည့်တွေ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး
တစ်ခဏအတွင်းမှာ ဆိုင်ထဲက စားဖွဲ့
အားလုံးပြည့်သွားပါတော့တယ်။ တပည့်
လင်မယားလည်း ကိုယ်နဲ့ စကားမပြော
နိုင်သေးဘဲ ဆွဲသည့်တွေမှာတဲ့ စား
စရာတွေကို အမြန်ကြော်လှော်ပေးရပါ
တော့တယ်။

အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ်တို့က အမှတ်
တမဲ့ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ဆိုင်ကို နောက်
ထပ် သုံးလေးကြိမ်လောက်ရောက်တဲ့
အခါကျတော့မှ တပည့်ဖြစ်သူက ရင်ခွင်
ပါတော့တယ်။ “ဆရာတို့လာတဲ့နေ့ဆို
အလွန် ဈေးရောင်းကောင်း”သတဲ့ဗျာ။

အခုတစ်ခါလည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
နဲ့ ကြုံနေပြန်ပြီလားမသိ။ မိမိကြောင့်
မင်းသင်ကြည့်တဲ့အနေနဲ့ အနီးရပ်ပိတ်
ရက်ဖြစ်တဲ့ ဈေးနေ့တစ်ရက် တပင်
တကာရောက်အောင် သွားကြည့်ဖို့က
တယ်။ သူ့ဆိုင်က ပြည်မကလာတဲ့

အနီရောင်ထပ်တွေကို အစိကအားထား
ရောင်ရတာလေး ဆိုတော့ ဖွဲ့ပိတ်ရက်
ဆိုရင် ဘယ်ရောင်ရပါသေးလဲ။

မိမိပယ် အံ့ဩစရာကောင်းတာ
က နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုယ်အခြေ
အနေသွားပေးတဲ့အခါ မနေ့က အိပ်
နေထက်တောင် ပိုရောင်ရတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဌာနချုပ်ရုံတွေက
ခြောက်လပတ်အစည်းအဝေးရုံပို့ နီဟ
တိုင်တွေလုပ်ရလို့ မှန်ပန်းအိမ်တွေ ခိုး
လိုက်အော်မိမှာလို့တဲ့ ခင်ဗျား။

ခုတော့ ကိုယ်ပြောင်းရွှေ့တော့
မှာမို့လို့ သူ့ဆိုင်ကို လာမတိုင်နိုင်တော့
တာ ဝမ်းနည်းတဲ့အကြောင်းပြောပြီး
ကိုယ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုခု
အမှတ်တရပေးခဲ့ရ တောင်ဆိုတယ်ဗျာ။
ကိုယ်က ဘာလုပ်လုပ်ပေးတော့ ဇနီး
ရောင်းကောင်းရအောင် ဆိုင်မှာချိတ်ဆွဲ
ထားမလို့ဆိုလို့ အိမ်ကြည့် သွယ်တံဆိပ်
နပ်ကြေးတွေပေးလို့ပြီး ကိုယ်တိုင်နေကျ
လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးကို အမှတ်တရ
ပေးထားခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီနောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း
ကိုယ်ပြောင်းရွှေ့တာဆိုတာဆိုတော့
အဆင်မပြေဘဲဖြစ်ရတာဆိုတာ ဒီနေ့
အထိပဲ။ အထူးသဖြင့် အသုံးအဆောင်
လေးက ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းရာခိုင်ရာ
ဝေပြီး အချွန်ရောင်းဝယ်ခေါ်တဲ့ ရင်း
ပြည်နယ်စတင်နိုင်တာ တောင်မရှိပြီ
ထေ့ပြန်တဲ့ မေ့မိပြီးတဲ့ တာဝန်ခံရ
မဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ ထပ်မံ
နိမ့်စား လေ့ရှိရပါမည်။

မိမိကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်ခံစားရတာက

ကိုယ်ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း
အိမ်ကြည့်မှန်ပန်းအိမ်ဆိုင် ရှေးရောင်း
ကောင်းသေးခဲ့တာ။ ပြီးတော့ မှန်ပန်း
အိမ်ဆိုင်ကော။ အိမ်ကြည့်ပါ ရိုကောရီ
ကြသေးခဲ့တာဆိုတာ သိခွင့်ခမ်းမီဘီ
ဗျား။

ကိုယ် မတူပီက မထွက်ခွာခင်
တစ်ညနေမှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့အသက်
သခင်တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး
အိမ်ကတစ်ခုအုပ်နဲ့ ဆရာမကြီး အိမ်
မာလွင်တို့ကို သွားကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။
ဆရာဝန်ကြီးက ဝီဒီယိုတွေတစ်ခု လက်
ဆောင်ပေးပါတယ်။ အဲဒီအခွေထဲမှာ
ကိုယ့်နှစ် ၅၀ ပြည့်မွေးနေ့ ရွှေရတု
ကုန်းပန်း အနောက်ဘက်တောင်ပေါ်မှာ
သွားရိုက်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ခိုက်တွေး ငြိမ့်မယ်
မှန်းအတူ စခန်းဌာနချုပ်ကို သွားစစ်
ဆေးခဲ့တဲ့ပုံတွေအပြင် မတူပီနဲ့ပတ်
သက်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တာတွေနဲ့ ချွင်း
ရိုရာတွေထဲမှာ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း
ကိုပါ ကူးထည့်ပေးထားတယ်လေ။

ခုတော့ အဲဒီအခွေဟာ ၁၉၉၆
ခုနှစ်ကစ ရေတွက်ရင် အနှစ်နှစ်ဆယ်
ရှိခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်မွေးနေ့တိုင်း ပြန်ကြည့်လေ
တိုင်း မတူပီမြို့ရဲ့ လွင်းပေးဖွယ်အမှတ်
တရတွေကိုပြန်ကြည့်ရင်း အတိတ်ကို
ပြန်ရောက်သွားသလိုပါပဲဗျား။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့
ဌာနချုပ်ရုံ အကြီးအကဲတွေကို ဇင်
နတ်ဆက်ရင်း ဆရာဦးသန်းအောင်နဲ့
ဂျစ်ကားလေးနဲ့ မတူပီမြို့စနေ ရွတ်
ခွာထားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဆရာဦးသန်း
အောင်ကတော့ နောက်ကနေ ဂျစ်ကား

တစ်စီးနဲ့ ထိုက်ထားခဲ့ပြီး ပုဂ္ဂလိကရောက်
မှ ပြန်ခဲ့ကြပြီလား။

အပြန်လမ်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့ ဌာနချုပ်
စခန်းမှာ ၁၀၀၀၀နားပြီး ထောင်မှူးကြီး
မြင့်ဟန်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့
ပါတယ်။ ထောင်မှူး လှသိန်းလည်း
ပုဂ္ဂလိက ကုန်သွယ်လယ်ယာမှာ ရိက္ခာ
ဆန်ထုတ်စရာရှိတာနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ ကား
ကြုံလိုက်ပါလာပါတယ်။

လေချိုဘာလီတံတာကို ဖြတ်ပြီး
တောင်တက်လမ်းအတိုင်းတွေပြီး ထား
လယ်တဲ့အခါ ကိုယ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့
တဲ့ ဌာနချုပ်စခန်းကို အပေါ်ဖီးက ပြန်
ခြင်ရတဲ့ ရွှာငယ်ဟာ ထကယ့်ကို လွင်း
ဆွတ်စရာပဲလား။ အဲဒီနောက်မှာတော့
ကိုယ်တို့ခုံတက်တွေနဲ့ စောက်လုပ်ခဲ့တဲ့
လမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။

မိုင် ၃၀ စခန်းခွဲရောက်တော့
ထောင်မှူးနဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို နှုတ်ဆက်
ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်တော့ အပြန်လမ်းမှာ
မင်းတပ်မရောက်ခင်မှာ ကားကပ်စ
ကက်ပေါက်တို့ နှစ်ညအိပ်ထောက် ကြာ
ခဲ့ပါသေးတယ်။ ယာဉ်ဆောင်ဖိုအောင်
လည်း ရိုက်ကပ်ကပ်တွေနဲ့ အစာတိုး
ပြုပြင်နိုင်တိုတာ ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့တာပဲ။

မင်းတပ်ရောက်တော့ ၁၀၀၀
ဥက္ကဋ္ဌခေါ်ဝေါ်ပြီး သတင်းပို့ရပါတယ်။ ပြီး
တော့မှ ငြိမ်းနစ်ခြင်းဘုရားကိုဝင်ပြီး
ဆရာတော်ဦးလန်တိုင်းအောင်ဆီလည်း
ဝင်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကားလည်းပြန်
ရင်း ကားအတွင်းကိုအပ်တဲ့ ကပ်စ
ထက်တွေလည်း ဝယ်ရင်ခရီးလေး မှီ
ထောင် ပုဂ္ဂလိကရောက်ခင် ကပ်စ

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင်၊ မရိုးမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။(နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးမြို့ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင် ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပိတ္တ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀) (၅)လွှာ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၊ ၀၉-၂၇၁၁၁၄၂၂၊ ၀၉-၉၇၂၅၂၄၂၂၊ ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-ကလမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး။ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၀၁၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

Product of Myanmar

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်

Purified drinking

water

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။ ဖုန်း-၀၉ ၇၃၅၂၇၂၂

အောင်ကျော်စိုးနှင့်
ရွှေဝင်းယုညီနှစ်ယောက်
ကြာမင်းနိုင်

အောင်ချစ်

အာဠာဝကမင်းမောင် နှင့် ဗြောက်ဝင်ယက္ခဉာဏ်

(ဇာတ်သိမ်း)

■ စကြာမင်းနိုင်

အခန်း (၃၁)

အာဠာဝကဆေးစွမ်းပြပြီ

မင်းမောင်သည် ဦးသီလတို့ကို ခွဲခွာပြီးထွက်ခဲ့ရာ မုဒုံမြို့ဈေးအနီးသို့ အရောက် အိမ်ထဲမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုတွေ့ရာ ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် ဝင်စားလေ၏။

ထိုဆိုင်မှာ မုဆိုးမသားအမိ ဖွင့်ထားသော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှင်မုဆိုးမမှာ ဒေါ်ထွားဖြစ်ပြီး အသက် ၄၀ ခန့်ဖြစ်၍ သမီးဖြစ်သူမှာ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် မထားနွယ်ဖြစ်၏။ သူတို့သားအမိမှာ အားကိုးရာ ယောက်ျား မရှိသဖြင့် ရေခဲ၊ ထင်းခွဲနှင့် ညဘက်စောင့်ရှောက်သူ မဲ့နေသောကြောင့် ဆိုင်၏ နံရံသစ်သားပေါ်၌ အလုပ်သမားတစ်ဦး အလိုရှိကြောင်း ခံစားခံနှင့် စာရေးထားလေ၏။

မင်းမောင်မှာ ထမင်းစားရင်း စာတိုင်းသော် ထိုဆိုင်တွင် ဝင်လုပ်ပြီး ခန္ဓာခြေကုပ်ယူရန် အတွေးရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားပြီးချိန်၌ မထားနွယ်အား -

“ဒီမယ်... ကျုပ်စားတာ ဘယ်

လောက်ကျသလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

“တစ်မတ်ကျပါတယ်ရှင်”

မင်းမောင်က ဦးသီလပေးလိုက်သော ငွေ ၁၅ ကျပ်ထဲမှ မတ်စေတစ်စေ့ကိုထုတ်၍ ပေးလိုက်၏။ နောက် -

“မိန်းကလေးတို့ဆီမှာ ကျုပ်အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

“ရှင်”

“ဪ... ဟိုမှာစာရေးထားတာတွေလို ကျုပ်ကိုလက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါရစေ”

မထားနွယ်မှာ ခဏမျှတွေ့သွားသည်။ သူမတို့လိုသည်က အလုပ်ကြမ်းသမား၊ မင်းမောင်ပုံက ဖြူဖြူချောချောသန့်သန့်၊ နောက်များ နောက်ပြောင်သလားဟု စိတ်ထဲမှာတွေးမိ၏။ သို့သော် မင်းမောင်ပုံက အတည်ပြောနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသဖြင့် မထားနွယ်မှာ အံ့ဩစွာဖြင့် -

“ကျွန်မတို့လိုတာက ထင်းခွဲ၊ ရေခဲ အလုပ်သမားရှင်၊ ရှင်လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ လုပ်ခလည်း များများရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြော၏။ မင်းမောင်က ပြုံးရင်း

“ကျုပ်က ရုပ်နပေမယ့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး ကြီးလာတဲ့သူပါ။ လစာကိုလည်း ပေးချင်သလောက်ပေးပါ။ ကျုပ်အတွက် စားရေး ခဲးအဆင်ပြေရင် တော်ပါပြီ”

ဟုပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ မထားနွယ်က မိခင်ထံသို့ မင်းမောင်အားခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ၏။ မိခင်ခေါ်ထားက မင်းမောင်ကို အကဲခတ်ပြီး -

“မင်း တကယ်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ပေါ့။ လုပ်ခကိုတော့ တစ်လ ၁၀ ကျပ်ပဲ ပေးနိုင်မှာနော်”

ဟုပြော၏။

“ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”

“ခါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဘယ်ဇာတိကလဲ”

“ကျွန်တော် တော်ကူးရွာဇာတိပါခင်ဗျာ”

“ဟင်... တော်ကူးရွာ၊ ခါဆိုရွာဦးနှစ်ထပ်ကျောင်းက ဆရာတော်ဦးအာဒိစ္စကိုသိလား”

“ဟာ... သိရုံတင် ဘယ်ကလဲ။

ကျွန်တော်က ဆရာတော်ရဲ့သားတပည့်
ကျောင်းသားဗျ"

"ဪ...ဆရာတော်ရဲ့ သား
တပည့်ကို။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့
အတွက် အားကိုးရတာပေါ့။ ကဲ...
သမီးရေ ဒီက...အဲ မင်းနာမည်က
ဘယ်သူကွဲ့"

"မင်းမောင်ပါ ဒေါ်ဒေါ်"

"ဪ...အေး အေး သမီး
မောင်မင်းမောင်အတွက် နေရာထိုင်ခင်း
လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်"

ဒေါ်ထွားစကားဆုံးသော် မထား
နွယ်က မင်းမောင်အား အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်
သွားပြီး မင်းမောင်နေထိုင်ရန် နေရာ
များ ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

"ကိုမင်းမောင်...နေ့လယ်ဘက်
ကို နားချင်ရင် ဒီအခန်းမှာ နားလိုရပါ
တယ်။ အဲ...ညဘက်အိပ်ရင်တော့
ဆိုင်လုံခြုံရေးအတွက် ဆိုင်ထဲမှာပဲ
အိပ်ရမှာနော်။ ဖြစ်မိလောား"

"ရပါတယ်။ ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်အိပ်တတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ဒီနေ့တော့ ကိုမင်းမောင်
ဒီမှာပဲ နားနားနေနေနားနားနီး မနက်ဖြန်
မှစပြီး အလုပ်စပေါ့။ ကဲ...ကျွန်မ
မေမေ့ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်"

မထားနွယ်က မင်းမောင်အား
ပြောအပြီး အိမ်ရှေ့ဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်
ခွာသွားလေ၏။

နောက်နေ့မှစ၍ မင်းမောင်မှာ
ဒေါ်ထွားထမင်းဆိုင်၌ စတင်အလုပ်
လုပ်လေ၏။ မင်းမောင်မှာ ငယ်စဉ်မှ

စ၍ အလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်လာခဲ့
သည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်ထွားတို့အိမ်မှာ ရေခဲပဲ၊
ထင်းခွဲခြင်း အလုပ်များသာမက ဆိုင်
ဘက်မှ လိုအပ်သမျှကိုပါ ဝိုင်းဝန်းကူညီ
လုပ်ကိုင်ပေးလေရာ ဒေါ်ထွားနှင့်
မထားနွယ်တို့မှာ မင်းမောင်အား လွန်
စွာသဘောကျပြီး ချစ်ခင်ကြ၏။

မင်းမောင်မှာလည်း နဂိုကပင်
တစ်ကောင်ကြွက် ဆွေမျိုးမဲ့သူ ဖြစ်
လေရာ ဒေါ်ထွားနှင့် မထားနွယ်တို့အား
ဆွေမျိုးသဖွယ် ခင်တွယ်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလခန့်အကြာ တစ်
နေ့၌ ၎င်းတို့ဆိုင်သို့ ကားတစ်စီးနှင့်
ပုလိပ်အဖွဲ့များ ရောက်လာ၍ ထမင်း
စား ကြ၏။ ထိုအဖွဲ့၌ ပုလိပ်လေးဦးနှင့်
အလိုတော်ရှိတစ်ဦး ပါဝင်၍ သူတို့ငါးဦး
မှာ ထမင်းမစားခင် ပါလာသော အရက်
များကို အရင်ဆုံးသောက်စားကြ၏။

မှူးလာသောအခါ အင်္ဂလိပ်အလို
တော်ရှိက မထားနွယ်အား ထိကပါ။
ရိုက်ပါ။ ပြုရုံမက ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ပြုသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ
မင်းမောင်က ထင်းခွဲနေရာမှ ထလာပြီး

"ဒီမှာ နောင်ကြီး မြန်မာအချင်း
ချင်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူး"

ဟုပြောကာ တားမိလေ၏။ ထို
အခါ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရှိက လွန်စွာ
ဒေါသထွက်သွားပြီး -

"မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါ့ကိုလာ
ပြောရတာလဲ။ မင်းလို ကျွန်တစ်ကောင်
ကများ ရာရာစေ ငါ့ကို။ ကဲကွာ..."

ဟုပြောကာ မင်းမောင်အား ထ
၍ထိုးလေ၏။

မင်းမောင်က လက်သီးကိုလွတ်ရုံ

ရှောင်လိုက်၍ အလိုတော်ရှိအား ဆောင်
တွန်းရာ အလိုတော်ရှိမှာ မူးနေသော
အရှိန်ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ မထိန်းနိုင်
ဘဲ မြေပြင်သို့လဲကျသွား၏။ ထိုအဖြစ်
ကို မြင်သော ကျန်ပုလိပ်လေးဦးက
မင်းမောင်အား ဒေါသထွက်ကာ နံပါတ်
တုတ်များဖြင့် ဝိုင်း၍ရိုက်ကြ၏။

သို့သော် မင်းမောင်က အသာ
ရှောင်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ ပုလိပ်
လေးဦးနှင့် အလိုတော်ရှိမှာ အကွဲကွဲ၊
အပြုပြန်နှင့် ဒဏ်ရာများရပြီး ကားဖြင့်
ပြန်ပြေးကြ၏။

"လူလေး...ဘယ်ထိသွားသေး
လဲဟင်"

"ဘယ်မှမထိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ဒါပေ
မယ် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာဆက်နေလို့
မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ခံလိုက်
ရပြီဆိုတော့ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်
တို့ကို ပြန်ဒုက္ခပေးကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်
တို့ ဒီက အမြန်ဆုံး ပြေးမဖြစ်မယ်
ဒေါ်ဒေါ်"

"ဟုတ်တယ် မေမေ အစ်ကိုပြော
သလို သမီးတို့ ပြေးမဖြစ်မယ်"

ဒေါ်ထွားမှာ မင်းမောင်နှင့်သမီး
ထားနွယ်တို့၏ စကားကြောင့် ဘာလုပ်
၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်သွား၏။ မိ
မိ၏ အိမ်ကလေးကိုလည်း မစွန့်ခွာချင်၊
မစွန့်ခွာလိုလည်း အခြေအနေကမရ၊
ဘာလုပ်၍ ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိ
အောင် တွေ့ဝေနေမိ၏။ မင်းမောင်က
ဒေါ်ထွားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ထွား၏ ခံစား
မှုကို နားလည်၏။ သို့သော် အချိန်က
အရေးကြီးနေသည်မို့ -

"ဒေါ်ဒေါ်...ဒေါ်ဒေါ်အနေနဲ့ အိပ်

နဲ့ဆိုင်ကို နှမြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုအခြေအနေက မသွားလို့ကို မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ယူစရာတွေ အမြန်ယူပါ။ ကဲ ... ထားနွယ် ယူစရာတွေ အမြန်သွားယူတော့”

မင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ၏အခန်းသို့သွားကာ အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ကြိုးသိုင်းသားရေအိတ်ကိုကောက်လွယ်လိုက်၏။ ထိုအချိန် ဆိုင်ရှေ့၌ ကားရပ်သံနှင့်အတူ မထားနွယ်၏ -

“အစ်ကိုရေ...သူတို့ပြန်လာကြပြီ”

ဟူသော အော်သံကိုပါ ကြားရ၏။ မင်းမောင် ဆိုင်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာကာ ကြည့်၏။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်၍ ထိုကားပေါ်မှ အလိုတော်ရှိနှင့် ပုလိပ် ၁၀ ယောက်ခန့် ဆင်းလာပြီး ဆိုင်ရှေ့မှုက်နာစာပိတ်ကာ နေရာယူကြ၏။ သူတို့၏ လက်ထဲ၌ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ နံပါတ်တုတ်များ၊ မီးတုတ်များကို တွေ့ရ၏။ မင်းမောင် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့အတွက် ဂရုမစိုက်သော်လည်း ခေါ်တွားနှင့် မထားနွယ်အတွက် သူ့စိုးရိမ်မိ၏။ ထိုစဉ် တံပေါ်သို့ မီးတုတ်များကျလာပြီး ဆိုင်အမှိုက်ကို စတင်သောင်လေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ် အိမ်နောက်ဘက်ကနေ ဖတ်ပြေး ထားနွယ် ဒေါ်ဒေါ်နဲ့အတူ ထိုင်သွား”

မင်းမောင်စကားအဆုံး ခေါ်တွားနှင့် မထားနွယ် အိမ်နောက်သို့ ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“အား”

“အင့်”

သေနတ်သံနှင့်အတူ ခေါ်တွားနှင့် မထားနွယ် မြေပြင်သို့လဲကျသွား၏။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ထားနွယ်”

မင်းမောင် ပွေ့ထူခေါ်သော်လည်း မထူးနိုင်ကြတော့ နစ်ဦးစလုံး သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးသွားကြ၏။

မင်းမောင်မှာ ခေါ်တွားကို ပွေ့ထူကြည့်နေရာမှ မိခင်ဖြစ်သူကို ပြန်မြင်ယောင်မိလာ၏။ မင်းမောင် အံ့ကို ကြိတ်ရင်း -

“တောက်”

တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ခေါ်တွားအလောင်းကို မြေပြင်သို့ပြန်ချပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန် တံခေါင်တစ်ခုလုံး မီးစွဲနေပြီး မြားတန်းများ၊ ဒိုင်းများပင် မီးလောင်မှုကြောင့် ပြုတ်ကျနေပြီဖြစ်၏။

မင်းမောင် အံ့ကိုဒုတိယအကြိမ် ကြိတ်၍ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ အားများသွင်းကာ ထခုန်လိုက်လေ၏။

“ကျား...အာဇ္ဇာဝကတဲဟေ့”

ထိုသို့ခုန်လိုက်သည်နှင့် မင်းမောင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေထဲသို့မြောက်တက်သွားရင်း ဆိုင်ခေါင်မီးတောက်များကြားမှ ဖောက်ထွက်ကာ ဆိုင်ရှေ့ပုလိပ်များရှိရာသို့ ကျသွားခဲ့၏။

မြေနှင့်မြေ ထိမိသည်နှင့် မင်းမောင်မှာ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်နယ် မြင်မြင်သမျှ ပုလိပ်များအား ပြင်းထန်သော

လက်သီး၊ ဒူး၊ တံတောင်း၊ ခြေတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာ ပုလိပ်များမှာ အတုံးအရုန်းလဲကျကုန်၏။ တချို့မှာ သေ၍ တချို့မှာ နံရိုးများကျိုးပြီး တချို့ကား သွားများပြုတ်ထွက်ကြ၏။ ပုလိပ်များ အားလုံး လဲပြိုသွားသည်နှင့် အလိုတော်ရှိမှာ ကားပေါ်သို့ပြေးတက်ရင်း ကားကို စက်နှိုးလေ၏။ သို့သော် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နီးသည်ဖြစ်၍ သော့တံနှင့်သော့ပေါက်လွှဲပြီး စက်မနီးဘဲဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန် မင်းမောင်ရောက်လာပြီး အလိုတော်ရှိအား ကုပ်မှ ကိုင်မြှောက်၍ -

“အပြစ်မဲ့တဲ့ ဒေါ်ဘွားနဲ့ ထားနွယ်အတွက်”

ဟု အော်ကာ မီးတောက်မီးသွံ့များအတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေတော့၏။

(မကြာမီ နောက်ထပ်ပုလိပ်အဖွဲ့များ ရောက်လာခဲ့၏။ သို့သော် မင်းမောင်ကိုမူ သတင်းအာဓာနပင် ရှာမရတော့။)

အခန်း (၃၂)

ဇာတ်ဆရာဦးမေတ္တာ

မင်းမောင်မှာ ကားဖြင့်လိုက်ပါလာရင်း ရုတ်တရက် မင်းမောင်တို့ကားမှာ လှုပ်ပြတ်သော နေရာသို့အရောက် ဘရိတ်အုပ်ကာ ရပ်သွားလေ၏။

မင်းမောင်မှာ ထိုအချိန် ရှေ့ဆက်ရမည့် အရေးကိုတွေးနေသဖြင့် ကား

ဘာကြောင့် ရပ်သွားသည်ကို မသိလိုက်ဘဲရှိ၏။

“ဟင်...ဓားပြတွေ၊ ဒုက္ခတော့တွေပါပြီရှင်”

ဘေးမှမိန်းမကြီး၏ ကြောက်ရွံ့စွာပြောလိုက်သော အသံကြားမှ မိမိတို့ကား ဓားပြတိုက်ခံရမှန်း မင်းမောင်သိလေ၏။

“ကဲ...ကားပေါ်က လူတွေအားလုံး အောက်ကိုဆင်းကြစမ်း”

ဓားပြတစ်ဦးက ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်ဖြင့် ကားထဲသို့ ထိုးချိန်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအမိန့်သံအဆုံးခရီးသည်များမှာ ကိုယ့်အထုပ်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကြ၏။ မင်းမောင်မှာလည်း အများနည်းတူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

လူအားလုံး ကားပေါ်မှအောက်သို့ ရောက်သော် ဓားကိုင်ဓားပြတစ်ဦးက-

“အားလုံး ပါလာတဲ့ငွေနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အမြန်ချွတ်။ ဝှက်ထားမယ်၊ ချန်ထားမယ် အကြံနဲ့နော်။ အားလုံး ဇက်ပြုတ်သွားမယ်”

ဟုထပ်၍ အမိန့်ပေးပြန်၏။ တချို့က ပါလာသော ငွေနှင့်လက်ဝတ်လက်စားများကို ချွတ်နေသော်လည်း တချို့က လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်နေကြ၏။ ထိုအချိန် မင်းမောင်က ဓားပြများအား အကဲခတ်လိုက်၏။ ဓားပြမှာလေးဦးသာ ဖြစ်ပြီး သေနတ်ကိုင်တစ်ဦး၊ ဓားကိုင်သုံးဦးဖြစ်၏။ ထိုစဉ် မင်းမောင်က သေနတ်ကိုင်သူအား သေသေချာချာကြည့်ထိုက်ရာ မျက်နှာ၌ မှတ်ဆိတ်မွေ့ နှုတ်

ခမ်းမွှေးတို့နှင့် အလွန်ပင် အကြည့်ရဆိုးနေ၏။ ထိုသူက မင်းမောင် ပစ္စည်းမထုတ်ဘဲ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်-ကြည့်နေသည်ကို တွေ့သွားရာ မင်းမောင်အနီးသို့လျှောက်လာပြီး -

“ဟေ့ကောင်...မင်းကို ပါလာတဲ့ငွေ ထုတ်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ မြန်မြန်ထုတ်စမ်း”

ဟု ငေါက်လေ၏။ မင်းမောင်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှထကာ ထိုဓားပြရှေ့မှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရပ်၍ -

“မထုတ်တော့ မင်းကဘာလုပ်ချင်လဲ”

ဟုအသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ မင်းမောင်၏ မခန့်လေးစား အပြုအမူနှင့်အပြောကြောင့် ခရီးသည်အားလုံးနှင့် ကျန်ဓားပြသုံးဦး၏ အကြည့်က မင်းမောင်ဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကဘာကောင်ပို့ ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့တာလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေချင်နေပြီထင်တယ်။ ငါပစ်ထည့်လိုက်ရ”

သေနတ်ကိုင်ဓားပြက အလွန်ဒေါသထွက်သွားပြီး မင်းမောင်အား သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ကာပြော၏။ မင်းမောင်က ထပ်မံရယ်ရင်း -

“ဒီမှာကိုယ့်လူ ကျုပ်ကခြောက်တိုင်းကြောက်တဲ့ကြွက် မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးဗျ။ မှတ်ထား ကျုပ်နာမည် အာဇာဝကမင်းမောင်”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။ မင်းမောင်၏အမူအရာနှင့် အပြောတို့ကြောင့် သေနတ်ကိုင်ဓားပြမှာ လွန်စွာဒေါသ

ထွက်သွားပြီး မင်းမောင်အား သေနတ်ဒင်ဖြင့်လွှဲရိုက်လေ၏။ သို့သော် သေနတ်က မင်းမောင်ဆီ မရောက်။ မင်းမောင်၏ပြင်းထန်သော လက်သီးကသာ ထိုသူ့မျက်ခွက်အား ထိရောက်သွား၏။

“ခွပ်”

အလွန်အားပြင်းသော လက်သီးအရှိန်ကြောင့် ထိုဓားပြမှာ သုံးပေခန့်လွင့်သွားပြီး နောက်စေ့နှင့် ခြေပြင်ထိတော့ကာ မေ့သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ဓားပြသုံးဦးက မင်းမောင်အား ဓားများဖြင့် ဝင်ခုတ်ကြပြန်သည်။

မင်းမောင်က ဓားပြသုံးဦး၏ ဓားခုတ်ချက်များကို လှပစွာရှောင်ထွက်ရင်း တံတောင်၊ ခြေ၊ ဒူး၊ လက်သီးတို့ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဓားပြသုံးဦး မှောက်သွားကြ၏။

“ကဲ...အားလုံး ကားပေါ် မြန်မြန်တက်ကြ။ ဒီရိုင်ဘာ လူစုံရင်မောင်းတော့”

မင်းမောင်နှင့် ဓားပြများတိုက်ခိုက်သည်ကို အငေးသားကြည့်၍ မှင်တက်မိနေသော ခရီးသည်များမှာ မင်းမောင်အသံကြားမှ သတိပြန်ဝင်ပြီး ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ့်ဆွဲကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြကာ မကြာမီ ဒီရိုင်ဘာက လူစုံသည်နှင့် ကားကိုအမြန်မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ကားစထွက်သည်နှင့် ကားပေါ်သို့ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်အားလုံးက မင်းမောင်အား ကျေးဇူးတင်စကားပြော

ကြ၏။ ထိုအချိန် မင်းမောင်၏ ဆားထိုင် ခုံမှ ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ဦးက -

“မောင်ရင် ကြည့်ရတာ အာဇာနည်က ဆေးထိုးထားတယ် ထင်တယ်”

ဟုမေး၏။ မင်းမောင်ကပြုံးပြီး -

“ပါးစပ်ထဲတွေတာ ပြောလိုက်တာပါ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းမောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူကြီးကပြန်ပြောရင်း -

“ဦးနာမည် မေတ္တာပါ။ ဦးက တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်က ဇာတ်ဆရာတစ်ဦးပါ။ ဒါနဲ့မောင်ရင် အဲ...မောင်မင်းမောင်က ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကို မွေး သွားမလို့တုံးကွ”

ဟု မေးပြန်၏။ မင်းမောင်က -

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ဦး။ ခုထွက်လာတာ အလုပ်ကလေးနဲ့ နေစရာလေးရှာဖို့ပါ”

ဟု ချီသာစွာ ပြန်ပြော၏။

“ဟာ...ဒါဆို နေရာကျတာပဲ။ မောင်မင်းမောင် ကြုံသလို နေတတ်၊ စားတတ်တယ်ဆိုရင် ဦးတို့ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့ လိုက်ပါလား။ နေစရာ၊ စားစရာ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ အလုပ်လည်း ရမယ်ကွာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဦးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် နေစရာ၊ စားစရာ မပူရရင် ဘာအလုပ်ပဲလုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်ရပါမယ်”

မင်းမောင်ထံမှ လိုလိုချင်ချင် ထက်ခံသောစကားကို ဦးမေတ္တာကြား

သော် လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကဲ...ဒါဆို ခုအချိန်ကစပြီး မောင်မင်းမောင်ဟာ တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့သားဖြစ်သွားပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့”

အခန်း (၃၃)

တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်မှ

သိုင်းသမားလေးမင်းမောင်

ဇာတ်ဆရာဦးမေတ္တာက ၎င်းနေထိုင်သော သထုံမြို့သို့ ကားဆိုက်သော် မင်းမောင်အား ကားပေါ်မှဆင်းစေကာ အိမ်သို့ခေါ်သွားခဲ့၏။

ဦးမေတ္တာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဖြစ်သဖြင့် မင်းမောင်နေထိုင်ရသည်မှာ အလွန်အဆင်ပြေလှ၏။ မင်းမောင်၏ ရည်မွန်မှု၊ အလိုက်သိမှုတို့ကြောင့် ဦးမေတ္တာကလည်း တူသားအရင်းသဖွယ် မင်းမောင်အပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ငြိခဲ့ပြန်၏။

ဤသို့နှင့် မင်းမောင်တစ်ယောက် ဦးမေတ္တာအိမ်သို့ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာ မန္တလေးမြို့မှ တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အား လာရောက်ငှားရာ ထိုဇာတ်အဖွဲ့နှင့်အတူ မင်းမောင်တစ်ယောက် လိုက်ခဲ့လေ၏။ တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့ပထမကသောညဉ့် ဦးမေတ္တာက မင်းမောင်အား စင်ပေါ်တက်၍ သိုင်းအလှကစားခိုင်းခဲ့၏။ မင်းမောင်ကလည်း အလုပ်သဘောဟု စိတ်မှာပိုက်ကာ စင်ပေါ်တက်၍ သိုင်းကစားပြခဲ့၏။ ပွဲကြည့်

ပရိသတ်မှာ မင်းမောင်၏သိုင်းကစားကွက်ကို လွန်စွာနှစ်သက်ကြပြီး လက်ခုပ်ညှိတာပေးရုံမက ဆုငွေများပါတက်၍ ချီးမြှင့်၏။ ယခင်ကပင် နာမည်ရနေသော တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့မှာ မင်းမောင်၏ သိုင်းကစားကွက်ကြောင့် ပို၍ လူကြိုက်များ နာမည်ကြီးသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးမေတ္တာက နောက်ညတွင် မင်းမောင်အား သိုင်းကစားကွက်သာ မဟုတ်ဘဲ ဝါးပိုးဝါးများကို လက်သီးဖြင့် ခွဲပြစေခြင်း၊ ဝါးပိုးများကို အမြင်ခုနစ်ပေခန့်တွင် ချိတ်ဆွဲ၍ ခြေဖြင့်ခွဲပြစေခြင်းများကိုပါ ထပ်မံပြခဲ့ရာ တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ မန္တလေးမြို့တစ်မြို့လုံး ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းမောင်မှာလည်း တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့အား တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီး ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်အတူ မြို့အနှံ့လှည့်လည် သိုင်းကပြရာ သိုင်းသမားလေး မင်းမောင်ဟူသော နာမည်တစ်လုံး ရသွားလေတော့၏။

အခန်း (၃၄)

မင်းမောင်ခြေရာဖျောက်ပြီ

၁၉၃၃ ခုနှစ်။

မင်းမောင်တစ်ယောက် တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် နယ်တကာလလှည့်ကရာမှ ရသမျှ ညကြေးများနှင့် ပရိသတ်မှသီးခြား ဆုချသောငွေများကို ခုခံရာ ပွဲရာသီကုန်ချိန်၌ ငွေ ၅၀၀ ကျပ်

ခန့်မှန်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန် မင်း
မောင်မှာ ဦးမေတ္တာအား တတ်အဖွဲ့သား
များနှင့် ကင်းသောနေရာသို့ခေါ်၍ -

“ဦး...ဦးကို ကျွန်တော် အလေး
အနက်ပြောစရာ ရှိတယ်”

ဟုအစချီကာ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်
နှင့် ဘဝတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ပုံ
များကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလေ၏။
ထိုအခါ ဦးမေတ္တာက -

“မောင်မင်းမောင် ခုလိုပြောပြနေ
တာ ဘာအတွက်လဲ”

ဟုမေး၏။ မင်းမောင်က -

“ကျွန်တော် ဒီဇာတ်က အပြီး
ထွက်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောချင်လို့
ပါ”

ဟု ဦးမေတ္တာအား တဲ့တိုးပြော
လိုက်၏။ မမျှော်လင့်သော စကားမို့
ဦးမေတ္တာအံ့သြသွား၏။ သို့သော် တား
ရန်ဝန်လေးနေ၏။

“မင်းက မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ
အရင်ပြောထားတော့ ငါမတားရက်
တော့ဘူး။ မင်း...တို့ဇာတ်အဖွဲ့က
ထွက်သွားရင် တို့ဇာတ်အဖွဲ့ နာမည်ကျ
သွားမှာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်း
လုပ်ချင်တာကိုလုပ်ပါ။ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ငါ
ကြည့်ဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“ခုလို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ကျွန်
တော့်ကို ခွင့်ပြုနားလည်ပေးတဲ့အတွက်
ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးခွင့်ပြုရင်
ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ပဲ ဒီအဖွဲ့က လျှို့
ဝှက်စွာ ထွက်သွားပါမယ်။ ကံမကုန်ရင်
ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုံကြဦးမှာပေါ့”

မင်းမောင်ကပြောအပြီး ဦးမေတ္တာ

အား ထိုင်ကန်တော့လေ၏။ ဦးမေတ္တာ
က မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာရင်း -

“သွားလေရာ ခဲလှဲတံမထိ ဆူး
မငြိဘဲ ဖြစ်လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ”
ဟုအပေးလိုက်လေတော့၏။

နောက်နေ့၌ မင်းမောင်မှာ ဇာတ်
အဖွဲ့သားများအား နှုတ်ဆက်အသိပေး
ဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ မင်းမောင်မရှိတော့သော
တိုင်းလုံးကျော်ဇာတ်အဖွဲ့မှာ နာမည်ကျ
ကာသွားပြီး ငှားရမ်းသူ နည်းသွားလေ
တော့၏။

အခန်း (၃၅)

အာဠာဝကမင်းမောင် ဖြစ်သွားပြီ

မင်းမောင်သည် တိုင်းလုံးကျော်
ဇာတ်အဖွဲ့မှ ထွက်လာပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့
ရောက်သော် ဘောင်ဒရီလမ်း၌ အိပ်
တစ်လုံးဝယ်ကာ ပုဏ္ဏားအသွင် ရုပ်
ဖျက်၍ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ ဗေဒင်ဟော
လေ၏။ ဤသို့ ဗေဒင်ဟောခြင်းမှာ
စားဝတ်နေရေးထက် ရန်ကုန်မြို့ရှိ နေ
ရာများ၊ အင်္ဂလိပ်အဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှား
မှုများကို သိလို၍ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ဗေဒင်
ဟောခြင်းကို ခြောက်လခန့် ပြုလုပ်ပြီး
သောအခါ နေရာအနှံ့အပြား၌ ရုပ်ဖျက်
နေထိုင်၍ အမြတ်ကြီးစား ကုန်သည်
ကြီးများ၊ အတိုးကြီးစား ငွေရှင်များ သူ
တော်ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး ပြည်သူ

များအပေါ် အနိုင်ကျင့်သော ဂုဏ်သရေ
ရှိဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးစွပ် လူများအား
နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှောင့်ယှက်ပညာပေးခဲ့
၏။ ထိုသို့ ပညာပေးခဲ့ပြီးသည်နှင့် အာ
ဠာဝကမင်းမောင်ဟူသော နာမည်ကို
ဟစ်ကြွေးခဲ့ရာ အမြတ်ကြီးစားကုန်
သည်ကြီးများ၊ အတိုးကြီးစား ငွေရှင်
များ၊ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်သူများ
မှအစ မတရားလုပ်သူမှန်သမျှတို့သည်
အစိုးရကို ကြောက်ရွံ့သည်ထက် တစ်
ဖက်မှ အာဠာဝကမင်းမောင်ကို ပို၍
ကြောက်ကြလေ၏။

အာဠာဝကမင်းမောင်မှာ မကြာ
ခဏဆိုသလို အင်္ဂလိပ်ပုလိပ်များကို
တစ်ပတ်ရိုက်၍ သွားတတ်သဖြင့်
အင်္ဂလိပ်အဖွဲ့အစည်းများက မင်းမောင်
အား လူဆိုးတစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ကာ
ဖမ်းဝရမ်းထုတ်လေ၏။ သို့သော် နေရာ
အနှံ့အပြားနေ၍ နာမည်အမျိုးမျိုးနှင့်
ရုပ်ဖျောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်လေရာ
အင်္ဂလိပ်ပုလိပ်များအနေဖြင့် အာဠာ
ဝကမင်းမောင်အား ဖမ်းမခံဘဲ ယုန်
တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်သလို ဖြစ်
နေခဲ့၏။

ထိုအချိန် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ၌
လူဆိုး သူခိုး လူသတ်မှုများကို အမြဲ
ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်သဖြင့် အလွန်နာမည်
ကြီးနေသော အင်စပက်တာကျော်ခေါင်
ဆိုသူ ပုလိပ်တစ်ဦး ရှိသော်လည်း အာ
ဠာဝကမင်းမောင်အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာများမှ
စီအိုင်ဒီကို လှောင်ပြောင်စာများ သင်္ချာ
စာများဖြင့် အမျိုးမျိုး ကလောင်စွပ်ပြ

တာ နိပ်ကွပ်ကြလေ၏။ ထိုသို့ လောင်း
ပြောင်စား သရော်စာများ မကြာခဏ
ဆိုသလို ပါနေတတ်သဖြင့် ပုလိပ်မင်း
ကြီး ရော့တန်မှာ အလွန်အရှက်ရပြီး
၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၂၂ ရက်၌
သူ၏လက်အောက်မှ စုံထောက်များကို
ရုံးခန်းအတွင်းသို့ခေါ်ကာ ပြစ်တင်ကြမ်း
မောင်းခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၃၆)
ရန်မလိရွာမှ သတင်းအစ

တစ်နေ့သ၌ အာဠာဝကမင်း
မောင်မှာ ရုပ်ဖျက်၍ ဘုံဆိုင်တစ်ဆိုင်၌
ထိုင်နေစဉ် လူရွယ်နှစ်ဦးဝင်လာကာ
အနီးစားပွဲတွင် အရက်သောက်ကြ၏။
ထိုသို့ အရက်သောက်နေစဉ် လူရွယ်
တစ်ဦးက ကျန်တစ်ဦးအား -

“တင်လှ...အခု မင်း ရန်ကုန်ကို
အပြီးဆင်းလာတယ်ဆိုတော့ ရန်မလိ
ရွာမှာ ဘာပြဿနာတက်လာသတဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ တင်လှဆိုသူက
အရက်ကို ကျိုက်ခနဲတစ်ခွက်သောက်
ပြီး -

“ငါက ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘူး။
ဖြစ်တာက ကံကောင်းကွ။ လေယူ...
မင်း ကံကောင်းကိုသိတယ်မဟုတ်လား။
သူ အခု ဘီလူးကုပ်ချိုးလို့ သေပြီ”

ဟု အသံကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်
၏။ ထိုအခါ လေယူက လွန်စွာအံ့သြ
သွားရင်း -

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာကွာ။ ဘယ်

က ဘီလူးက ကံကောင်းကို ကုပ်ချိုးရ
တာလဲ။ ဘီလူးဆိုတာကော ရှိလို့လား
ကွဟေ”

“ရှိ၊ မရှိတော့ မသိဘူး။ အဖြစ်
က ဒီလို”

တင်လှက ရန်မလိရွာသို့ ဦးဒိဗ္ဗ
ရောက်လာပုံမှစ၍ ကံကောင်းသေခဲ့
သည်အဆုံး လေယူအား ပြောပြလေ၏။

(ထိုအချိန် ရုပ်ဖျက်၍ ထိုင်နေ
သော အာဠာဝက မင်းမောင်တစ်
ယောက် ကံကောင်းနှင့် ရန်မလိရွာမှ
အကြောင်းများကို ကြားသိသွားသည်ကို
တင်ပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။)

ရန်မလိရွာနှင့် ယက္ခညီနောင်
အကြောင်းကို အာဠာဝကမင်းမောင်
သိရှိသော် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွားလေ
၏။ ထိုအခါ ရန်မလိရွာသို့ သွားရောက်
လေ့လာ စူးစမ်းလိုသောစိတ်များ ဖြစ်
ပေါ်လာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းအိမ်
သို့ပြန်ကာ အဝတ်အစား နှစ်စုံ၊ သုံးစုံ
နှင့်အတူ ဦးသီလပေးခဲ့သော ကိုး
သင်္ချိုင်းသံစားကိုယူကာ မန္တလေးအဆန်
ရထားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

မန္တလေးသို့ ရောက်သော် အင်
စပက်တာကျော်ခေါင်နှင့် သိက္ခမင်းသော
ပုလိပ်တစ်ဦးအားရှာ၍ အာဠာဝကမင်း
မောင်ဆိုသူ ရန်မလိရွာဘက်သို့သွား
ကြောင်း၊ ဥပါယ်တံမျဉ်သုံးကာ ပြောဆို
၍ ရန်မလိရွာဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ
တော့၏။

အခန်း (၃၇)

အောင်ပုအလှည့် ရောက်ပြီ

၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်

ကံကောင်းတစ်ယောက် သေဆုံး
သည်ဟု သိလိုက်ရပြီးနောက် အောင်ပု
မှာ လွန်စွာထိတ်လန့်သွား၏။ သည်
ကြားထဲ ဦးကာလူးက ကံကောင်း သေ
ဆုံးခဲ့သည်မှာ ဦးဒိဗ္ဗအား လာရောက်
ဆဲဆိုသည့်အတွက် ယက္ခညီနောင်ထံ
မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး သတ်လိုက်ကြောင်း ပြော
ဆိုသတင်းဖြန့်ရာ အောင်ပုမှာ ပိုမိုထိတ်
လန့်၍ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ပင် မထွက်
ရဲဘဲရှိခဲ့၏။ သို့နှင့် ကံကောင်းသေဆုံး
ပြီး ငါးရက်မြောက်၌ အောင်ပုမှာ စိတ်
ညစ်ညမ်းဖြင့် သူ၏အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်
တွင်ထိုင်ရင်း ၎င်း၏ညီဝမ်းကွဲ ဖိုးတာ
နှင့်အတူ အရက်သောက်နေ၏။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ခြံဝင်းသစ်
ပင်ပေါ်မှ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် ခုန်ချ
လာ၍ အောင်ပုအား သတ်ပုတ်လေ၏။
ဖိုးတာမှ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်ကို မြင်
လိုက်သည်နှင့် ကဆုန်ပေါက်ပြေးကာ-

“လုပ်ကြပါဦး။ ဘီလူးကြီးတွေ
အောင်ပုကို သတ်နေပြီဗျ”

ဟုအော်ကာပြေး၏။ ထိုအခါ
အနီးဝန်းကျင်မှ ရွာသားများနှင့် သူကြီး
ဦးကြက်ဆန်တို့မှာ လက်နက်များကို
ဆောင်ရင်း အောင်ပုအိမ်သို့ ရောက်
လာကြ၏။

သူကြီးတို့ ရောက်သောအခါ
အောင်ပုမှာ ဇက်ကျိုးပြီးသေနေ၏။ ဘီ
လူးနှစ်ကောင်မှာမူ လုံးဝ အစအနပင်

အာဠာဝက မင်းမောင်က သူကြီးကို နှိပ်ကြည့်ပြီး -

“နေစမ်းပါဦး သူကြီးရဲ့ ဘီလူး ကုပ်ချိုသတ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန် တော်ကို ဖြစ်ပုံတွေ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ဟုထပ်ပြောလိုက်၏။ သူကြီးက ကံကောင်းနှင့် အောင်ပုတီးနှစ်ဦး ဦးဒိဗ္ဗ အား ဆဲဆိုရာမှစ၍ သေဆုံးချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်များအား ရှင်းပြ၏။ ပြီး သော် အာဠာဝက မင်းမောင်က ခေါင်း ကိုခါရင်း -

“ကျွန်တော် လက်မခံဘူး။ ဒီအမှု ကို ပေါ်အောင် ကျွန်တော် မော်ထုတ် မယ်။ သူကြီး . . . အလောင်းတွေကို ခဏလောက်လိုက်ပြပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ သူကြီး က ကံကောင်းအလောင်းနှင့် အောင်ပု အလောင်းတို့အား အာဠာဝကမင်းမောင် အား လိုက်ပြခဲ့၏။ အာဠာဝကမင်းမောင် က အလောင်းများကို စစ်ဆေးပြီးသော်

“ကဲ...သူကြီး တစ်ဆက်တည်း ဦးဒိဗ္ဗဆီကို လိုက်ပို့ပါ”

ဟုပြောရာ သူကြီးမှာအလွန်လန့် သွား၏။

“ဖြစ်ပါလား ဆရာ၊ ဒီလူကြီးက မိတ်မထင်လို သူယက္ခဉ်နောင်နဲ့ တိုက် ရင် ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းလို ကံ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

သူကြီး၏စကားကြောင့် အာဠာ ဝကမင်းမောင်မှာ လွန်စွာဒေါသထွက် သွားရင်း -

“ခင်ဗျား သူကြီးဖြစ်ပြီးဒီလောက် သရဲဘောကြောင်နေရလား။ ခင်ဗျား မလိုက်ရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်

တည်းသွားမယ်”

ဟုအသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူကြီးမှာ စောဒက မတက် ရဲတော့ဘဲ ဦးကာလူးအိမ်ဘက်သို့ ဦး ဆောင်ကာ ထွက်ခဲ့တော့၏။

အခန်း (၃၉)

အကဲစမ်း ပွဲကြမ်းပြီ

အာဠာဝကမင်းမောင်နှင့် သူကြီး တို့လာသည်ကို ဦးကာလူးမြင်သော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရင်း ကြိုဆို၏။

“ဟာ . . . သူကြီးနဲ့ ဆရာတို့ပါ လား။ ကြွပါခင်ဗျာ . . . အိမ်ပေါ်ကိုကြွ ကြပါ”

သူကြီးက ရှေ့တက်၍ အာဠာ ဝကမင်းမောင်က နောက်မှလိုက်သွား ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အာ ဠာဝက မင်းမောင်က -

“ဦးကာလူး . . . ဦးဒိဗ္ဗမမြင်ပါလား ဗျ”

ဟုမေးလိုက်၏။

“ဪ . . . ဂျိတယ်ဆရာ၊ အပေါ် ထပ်မှာပါ”

“ဒါဆို ခဏခေါ်လိုက်ပါဗျာ၊ မေး စရာရှိလို့”

“ခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်ဆင်း လာပါပြီ”

အာဠာဝကမင်းမောင် စကား အဆုံး ဦးဒိဗ္ဗနှင့် တပည့်နှစ်ဦးမှာ အိမ် ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ ဦးဒိဗ္ဗ၏ အသံမှာ မာ၍ အာဠာဝကမင်းမောင် အား ကျေနပ်ဟန်မပြ။

“နေစမ်းပါဦး အင်စပက်တာကြီး ရဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာမေးစရာ ရှိနေသတဲ့”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကံကောင်း နဲ့ အောင်ပုကို သတ်ပစ်ရတာလဲ”

“အို . . . အင်စပက်တာကြီး စကားကိုကြည့်ပြောပါ။ သူတို့ကို ကျုပ် သတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား မသတ်ပေမယ့် တစ်ရွာ လုံးက ခင်ဗျားရဲမှန်ဝင်ယက္ခတွေ သတ် တယ်လို့ ပြောနေပါလား။ အဲဒါ ကော ငြင်းမလား”

“သူတို့ပြောတာ သူတို့စကား လေ။ ဒီမှာ အင်စပက်တာကြီး လူသတ် မှုဆိုတာ သက်သေမရှိဘဲ ပြောလို့ အရေးယူလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သက်သေမခိုင်လုံးဘဲ ကျုပ်ကို စွပ်စွဲရင် ခင်ဗျားအထိနာသွားမယ်”

ဦးဒိဗ္ဗက မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာ ကာ အာဠာဝကမင်းမောင်အား စူးစူး ရဲရဲကြည့်နေ၏။ အာဠာဝကမင်းမောင် က ဦးဒိဗ္ဗကို တစ်ချက်ပြန်၍ စိုက်ကြည့် ပြီး -

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ရွာသားတွေဆီက ခင်ဗျားရဲ့ မှော်ဝင် ယက္ခတိလူးညှိနောင် အတွက်ဆိုပြီး အမဲသားနှစ်သိသာဖို့ တောင်းရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

“ကျုပ်က အလကားတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရွာကို စောင့်ရှောက် ခအဖြစ် တောင်းတာ”

“စောင့်ရှောက်ခ ဟုတ်လား။ နေ့ စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားဘီလူးတွေကလော တကယ်အသက်ဝင်ပြီး စောင့်ရှောက်

မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ . . . ကံကောင်း အလောင်းမြေတောင် မကျသေးဘူး။ အောင်ပုက ထပ်သေပြန်ပြီ”

လူအုပ်ထဲမှ ရွာသားတစ်ဦးက မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“တောက် . . . ဒါ ဟို ဒီဗွဆိုတဲ့ လူကြီးလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလူကြီးကို ဆဲတဲ့အထဲမှာ အောင်ပုလည်း ပါတယ် ကြားတာပဲ”

“ဆဲတာလေးနဲ့ ဒီလောက်လုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒီလူကြီးက ဘီလူးအား ကိုးနဲ့ ဖိုက်နေတာ”

“ရှုပ်တယ် သူကြီး။ ဒီဒီဗွဆိုတဲ့လူ ကြီးကို ရွာကမောင်းထုတ်ပစ်ဗျာ”

ရွာသားများက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုရင်း သူကြီးဘက် သို့ ပြားဦးလှည့်လာသဖြင့် သူကြီးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် -

“ဟေ့ . . . တော်ကြမယ်။ စကား နောက် တရားပါ။ ဒီစကားကို ဦးဒီဗွ ပြန်ကြားလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရင် နောက်ထပ် ရွာမှာ အလောင်းတွေ တိုး ကုန်ဦးမယ်”

ဟဟနဲ့လေ၏။

ရွာသားများမှာ သူကြီး၏စကား အား မနှစ်သက်သော်လည်း သူတို့ကိုယ် တိုင် ဦးဒီဗွကို ကြောက်လန့်နေသူများ ဖြစ်၍ ဆက်မပြောဝံ့တော့ဘဲ ရှိကြလေ တော့၏။

အခန်း (၃၈)

အာဠာဝက မင်းမောင် ရန်မလိုရွာသို့ ရောက်လာခြင်း

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ ရန်မလို ရွာသို့ လူစိမ်းတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ ထိုလူစိမ်းမှာ တခြားသူမဟုတ်။ အင်စပက်တာ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ရပ်ဖျက်ထားသော အာဠာဝက မင်းမောင်ပင်ဖြစ်၏။

အာဠာဝက မင်းမောင်မှာ ရန်မလိုရွာတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးကာလူးနေထိုင်ရာ ပျဉ်းကတိုးနှစ်ထပ်အိမ်နက်ကြီး အတွင်းဝင်ကာ -

“ဒီရွာက သူကြီးအိမ်က ဘယ်အိမ်ပါလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုစဉ် အိမ်ကြီးအတွင်း အောက်ထပ်၌ ထိုင်နေသော ဦးဒီဗွနှင့် တပည့်နှစ်ဦးမှာ မျက်စိမျက်နှာများ ပျက်သွားကြရင်း အပေါ်ထပ်၌ ရှိနေသော ဦးကာလူးအား လှမ်းခေါ်လေ၏။

“ကာလူးရေ . . . ဒီမှာညှော်သည်”

ဦးကာလူးမှာ ညှော်သည်ဆိုသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရာ ရုတ်တရက် ပုလိပ်ဝတ်စုံနှင့် အာဠာဝက မင်းမောင်ကို ငြိသော် လွန်စွာထိတ်လန့်သွား၏။

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ ဆရာ”

ဦးကာလူးက မူပျက်သွားသော သူ၏မျက်နှာအား အမြန်ပြန်ပြင်ကာ အချိုသာဆုံး ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။ အာဠာဝက မင်းမောင်က စွန့်ရဲတစ်ကောင်ပမာ တစ်အိမ်လုံးကိုဝှေ့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဪ . . . သူကြီးအိမ်ကို သွားချင်လို့ပါ။ သူကြီးအိမ် ဘယ်နားမှာပါလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ဦးကာလူးက သက်ပြင်းချပြီး -

“ဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွားပြီး ကွေ့လိုက်တာနဲ့ သူကြီးအိမ်ပါပဲ။ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်။ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

အာဠာဝက မင်းမောင်က ပြောအပြီး ဦးကာလူး၏ခြံထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ဦးကာလူး ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သူကြီးဦးကြက်ဆန်အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန် သူကြီးမှာ အိမ်ရှေ့၌ ထိုင်ရင်း ရွာသားတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေရာမှ ယူနီဖောင်းနှင့် အာဠာဝက မင်းမောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မြို့ကလာတယ် ထင်ပါရဲ့ ကြွပါဆရာ”

သူကြီးက ဟူဟူစွာ နှုတ်ဆက်၍ အာဠာဝက မင်းမောင်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

“ကျွန်တော်က အင်းစိန် စီရင်ခံက အင်စပက်တာကျော်ခေါင်ပါ။ ဒီရွာမှာ ဘီလူးကုပ်ချိုးလို့ သေသွားတဲ့လူ ရှိတယ်ဆိုလို့ လာစစ်ဆေးတာပါ”

အာဠာဝက မင်းမောင် စကားကြားသည်နှင့် သူကြီးမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရင်း -

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မနေ့ကပဲ တစ်ယောက်ထပ်ပြီး သေသွားပါတယ်”

ဟုထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလေ၏။

တောနေလိုတာ။ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။
ခင်ဗျားရဲ့ခြောက်လုံးတွေက အသံဉာဏ်
ကြွယ်တဲ့ ရွာသားတွေပဲယုံမှ။ ကဲ
ဦးကာလူး ကျုပ်အဲဒီ မှောင်ဝင်ဘီလူး
ရုပ်တွေကို ကြည့်ချင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အာဠာဝကမင်း
မောင်က ယက္ခညီနောင်ရှိရာ ဘုရား
ခန်းဘက်သို့ လျှောက်ရန်ပြင်လိုက်၏။
ထိုစဉ် ဦးဒိဗ္ဗက အာဠာဝကမင်းမောင်
ရွှေမူ လက်ကာထားရင်း -

“ကျုပ် ကြည့်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

ဟုအသံမာမာဖြင့် တားလေ၏။
ထိုသို့ တားလိုက်သည်နှင့် ဦးဒိဗ္ဗ၏
တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သော သောကြာနှင့်
အင်္ဂါတို့က ဘုရားခန်းရှေ့ တံခါးဝသို့
သွားကာရပ်ကြ၏။ သူတို့ဟန်များက
အာဠာဝကမင်းမောင် ဝင်ပါက အကြမ်း
ဖက်ရန်ဖြစ်၏။

“ကဲ...သူကြီး ဒီလူတွေကို သူ
ကြီး ဖယ်ခိုင်းမှာလား။ ကျုပ်နည်း ကျုပ်
ဟန်နဲ့ ဖယ်ရမှာလား”

အာဠာဝကမင်းမောင် အမေး
ကြောင့် သူကြီးဦးကြက်ဆန်မှာ လွန်
စွာ အခက်တွေ့သွား၏။ အင်စပက်တာ
ကျော်ခေါင် အယောင်ဆောင် အာဠာ
ဝကမင်းမောင်၏ စကားကို မလွန်ဆန်
ဝံ့သလို ဦးဒိဗ္ဗကိုလည်း ကြောက်ရွံ့၏။
ထို့ကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် တုံ
ဖီဘာဝေဖြစ်နေ၏။ အာဠာဝကမင်း
မောင်က အခြေအနေအမှန်ကို ရိပ်စား
မိသွားကာ -

“ဦးကြက်ဆန် . . . ခင်ဗျားဟာ

သူကြီးဖြစ်ပြီး အတော်သိတ္တိနည်းတဲ့သူ
ပဲ”

ဟုပြောပြီး ဦးဒိဗ္ဗလက်ကို ပုတ်
ထုတ်၍ ဘုရားခန်းတံခါးပေါက်ဝသို့
လျှောက်သွားခဲ့၏။ တံခါးပေါက်အနီးသို့
အရောက် ဦးဒိဗ္ဗ၏ ကျယ်လောင်သော
အသံကြီးကို အာဠာဝကမင်းမောင်
ကြားလိုက်ရ၏။

“သောကြာနဲ့ အင်္ဂါ ဒီအင်စပက်
တာစုတ်ကို အရှေ့ခွဲရုပ်ပစ်ကြစမ်း”

သောကြာနှင့် အင်္ဂါမှာ ဦးဒိဗ္ဗ
အသံအဆုံး၌ အာဠာဝကမင်းမောင်
အား ဝင်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

အာဠာဝကမင်းမောင်က သော
ကြာ၏ထိုးကွက်ကို ခန္ဓာကိုယ်စောင်း၍
ရှောင်လိုက်ပြီး အင်္ဂါ၏ကန်ချက်ကို
လက်ဖျံနှင့် ရိုက်ကာထုတ်လိုက်၏။ ထို
နောက်သောကြာအား ဒူးနှင့်ခုန်တိုက်
ကာ မြေပြင်သို့ပြန်အကျ ထက်ဆင့်ခုန်
၍ အင်္ဂါ၏နားအုံအား ဖြတ်ကန်လိုက်
၏။ ထိုအချိန် တပည့်နှစ်ဦး ခံရသည်ကို
တွေ့ရသော ဦးဒိဗ္ဗက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်
ကာ အာဠာဝကမင်းမောင်အား နောက်
မှဝင်ချုပ်ရန် ပြေးဝင်လေ၏။ ထိုအခါ
အာဠာဝကမင်းမောင်က နောက်မှဝင်
လာသော အသံကိုကြားလိုက်သဖြင့်
နောက်ပြန်ကန်လိုက်ရာ ဦးဒိဗ္ဗ၏ရင်
ဘတ်အား ကန်မိပြီး ဦးဒိဗ္ဗမှာနောက်
သို့လွင့်ကာ စားပွဲခုံဘောင်နှင့် ရိုက်မိ
သွား၏။ ထိုအချိန်ကျမှ ကြောင်၍ရပ်
ကြည့်နေသော သူကြီးနှင့်ဦးကာလူးမှာ
ရန်ပွဲကို ဝင်တားကြ၏။

“ဆရာ...တော်ပါတော့”

“သောကြာနှင့် အင်္ဂါတို့လည်း
တော်ကြပါတော့ကွာ”

နှစ်ဦးစလုံးက ကြားမှဝင်တား

သဖြင့် ရန်ပွဲကရပ်သွားလေ၏။ သို့သော်
ဦးဒိဗ္ဗက မကျေနပ်ဘဲ -

“ဒီမှာ အင်စပက်တာကြီး ဒီနေ့
ကျုပ်ကို နာကျင်အောင်လုပ်တဲ့အတွက်
ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ကို ပြန်ပေးဆပ်ရ
မယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

ဟုကြိမ်းမောင်း၏။ အာဠာဝက
မင်းမောင်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်
လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားက မှောင်ဝင်ယက္ခလွှတ်
ပြီး ကျုပ်ကို သတ်ခိုင်းမယ်ပေါ့။ လွှတ်
လိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ဘီလူး
တွေကို မကြောက်လို့ ဒီရွာကို တစ်
ယောက်တည်းလာတာ”

ဟုပြောကာ ဦးကာလူးအိမ်မှ
ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

အာဠာဝကမင်းမောင်နှင့် သူကြီး
တို့ ပြန်သွားသည်နှင့် ဦးဒိဗ္ဗမှာ ဘုရား
ခန်းတွင်းဝင်၍ မှောင်ဝင်ယက္ခရုပ် နှစ်ရုပ်
ရှေ့၌ ဖယောင်းတိုင်ထွန်ခြင်း အမဲသား
ပွဲများ ဆက်ခြင်းကိစ္စများဖြင့် အလုပ်
ရှုပ်နေတော့၏။

အခန်း (၄၀)

အာဠာဝကနှင့် ယက္ခတို့ပွဲသိမ်း

ထိုနေ့ည၌ သူကြီးဦးကြက်ဆန်
က အာဠာဝကမင်းမောင်အား အင်
စပက်တာကျော်ခေါင် အထင်ဖြင့် ဖွယ်
ဖွယ်ရာရာများဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးလေ
၏။ အိပ်ရာအခန်းကိုလည်း အခန်း
လွတ်တစ်ခန်း၌ သန့်ရှင်းစွာ ခင်းထား
ပေး၏။ သို့သော် အာဠာဝကမင်းမောင်

က ထိုအိပ်ရာတွင် မအိပ်ဘဲ အိပ်
အောက် ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင်သာ အိပ်လို
ကြောင်း ပြောဆို၍ ကွပ်ပျစ်၌အိပ်ရာ
ခင်းစေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူကြီးက ကွပ်
ပျစ်ပေါ်၌သာ အိပ်ရာခင်းပေး၏။ အိပ်
ရာခင်းပေးရင်း သူကြီးက အာဠာဝက
မင်းမောင်အား -

“ဆရာ...သတိထားအိပ်နော်။
ဟို...ဘီလူးနှစ်ကောင် မလာဘူးလို့
မပြောနိုင်ဘူး။ အကြောင်းရှိရင် ကျွန်
တော့်ကိုနှိုးပါ”

ဟုပြော၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမပူပါ
နဲ့။ ဪ...ခြင်ထောင် မထောင်နဲ့
နော်။ ခြင်ထောင်နဲ့ဆိုရင် ရန်သူကို
တိုက်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ဒီည
လာလို့တော့ ဒီပွဲသိမ်းပြီပဲ။ ကဲ...သူ
ကြီး တက်တော့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားပြီဆရာ”

သူကြီးက အာဠာဝကမင်းမောင်
အား ပြောပြီး အိပ်အပေါ်တပ်သို့ တက်
သွားလေတော့၏။

အာဠာဝကမင်းမောင်က ကွပ်
ပျစ်အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ယက္ခညီ
နောင် အလာကိုစောင့်နေ၏။ တဖြည်း
ဖြည်းညည်းမှာ နက်၍ ၁၂ နာရီကျော်
သော် သစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းများလုပ်သံ
ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပြီး သစ်ပင်
ပေါ်မှ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် ခုန်ဆင်း
ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသို့မြင်
လိုက်သည်နှင့် အာဠာဝကမင်းမောင်
မှာ ကိုသေချိုင်သံဓာကို အသင့်ကိုင်၍

စောင့်နေ၏။

မကြာမီ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က
အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသော အာဠာ
ဝကမင်းမောင်၏ လည်မျိုကိုကုန်း၍ညစ်
လေ၏။ သို့သော် အသင့်ဖြစ်နေသော
အာဠာဝကမင်းမောင်က လှိုင်ရှောင်ရင်း
ဘီလူးကြီး၏ နံကြားသို့ ဓားနှင့်ထိုးရာ
ဓားမှာ ဘီလူးကြီး၏ နံကြားထဲသို့ အဆုံး
ဝင်သွားလေ၏။

“အား”

အာဠာဝကမင်းမောင်က ဘီလူး
ကြီးတစ်ကောင်ကို ဓားဖြင့်ထိုးပြီးသည်
နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ နောက်တစ်
ကောင်အား တိုက်ခိုက်ရန် နေရာယူ
လိုက်၏။ ထိုအချိန် ဘီလူးကြီးတစ်
ကောင်က အာဠာဝကမင်းမောင်သံ
ပြေးဝင်လုံးရာ အာဠာဝကမင်းမောင်က
ခုန်၍ရှောင်ပြီး ဘီလူးကြီး၏လည်မျိုကို
ဓားဖြင့် တစ်ဆုံးထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထိုသို့
ထိုးသွင်းပြီးသည်နှင့် အာဠာဝကမင်း
မောင်က ဓားကိုဆုတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်
ရာ ဘီလူးကြီးလည်မျိုမှ သွေးတို့သည်
မြင်မကောင်းအောင် ပန်းထွက်ရင်း ဘီ
လူးကြီးမှာ လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။
ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် ငြိမ်ကျသွားသည်
နှင့် အာဠာဝကမင်းမောင်က သူကြီး
အားအော်၍ နှိုးလိုက်၏။

သူကြီးက ချက်ချင်းပင် အိမ်
အပေါ်တပ်မှ မီးအိမ်ကိုင်ကာ ဆင်းလာ
လေ၏။ အိမ်အောက်သို့ ရောက်သော်
မီးရောင်ဖြင့် ဘီလူးကြီးများအား မြင်
လိုက်ရပြီး -

“ဟင်...ဘီလူးကြီးတွေ”

ဟုအံ့သြစွာဆို၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် နှစ်
ကောင်စလုံးကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်ပြီ”
အာဠာဝကမင်းမောင်က ပြော
ရင်းဓာတ်မီးကိုယူကာ ဘီလူးကြီးနှစ်
ကောင်အား မီးထိုးကြည့်လိုက်၏။ ထို
အခါ အာဠာဝကမင်းမောင်မှာ လွန်စွာ
အံ့အားသင့်ရင်း -

“ဟင်...ဒါ...ဒါ လူတွေပဲဗျ”

ဟု သူကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်
၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ လူသန်ကြီး
နှစ်ယောက်က အမွှေးပွအကျီတွေဝတ်
ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားတာ”

“နေဦး...သူကြီး ဒီလူတွေကို
ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးသလား”

ထိုသို့ အာဠာဝကမင်းမောင်က
ပြောစဉ် လူညည်းသံကြားသဖြင့် အာ
ဠာဝကမင်းမောင်နှင့် သူကြီးတို့သည်
ကြည့်ရာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ လဲနေသော
လူသန်ကြီးဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရ
၏။ ထိုလူအနီးသို့ရောက်သော် အာဠာ
ဝကမင်းမောင်က ၎င်း၏မျက်နှာသို့
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီး
လွန်စွာအံ့သြသွားကာ -

“ဟင်...မင်း...မင်း တော်ကြီး
မဟုတ်လား”

ဟုမေးကာ သေအံ့ဆဲဆဲ လူသန်
ကြီးအား ပွေ့ထူလိုက်၏။ လူသန်ကြီးက
အာဠာဝကမင်းမောင်ကို အားယူကာ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

ဟုပြန်မေးလေ၏။ မင်းမောင်က
စိတ်မကောင်းစွာ ဖြစ်သွားပြီး -

“ငါ...ငင်မင်းမောင်လကွာ”

တော်ကြီးရာ မင်းတို့ညီအစ်ကို ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဒီဘဝရောက်ကုန်တာလဲ”

ဟုပြန်မေး၏။ လူသန်ကြီးက -

“မင်းနဲ့ ဦးသီလတို့ ကျောင်းက ထွက်သွားကြပြီး မကြာခင်မှာ ငါတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဦးဒိဗ္ဗဆုံကြ တယ်။ အဲဒီမှာတင် ဦးဒိဗ္ဗအဆွယ် ကောင်းလို့ တို့ညီအစ်ကိုလည်း ဆရာ တော်ကျောင်းက ထွက်ပြေးပြီး ဦးဒိဗ္ဗနဲ့ ပေါင်းစိသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဦးဒိဗ္ဗခိုင်းသမျှ မကောင်းမှုတွေ လုပ်ရင်း ဒီဘဝ ရောက်ခဲ့တာပဲ ဝင် . . . မင်း မောင်”

တော်ကြီးက စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ အာဠာဝကမင်းမောင်၏ လက်ပေါ်မှာပင် အသက်ထွက်သွားခဲ့၏။

အာဠာဝကမင်းမောင်မှာ တော် ကြီး ဇော်လေးတို့ကိုကြည့်ရင်း လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေ၏။ တော် ကြီး ဇော်လေးတို့က အာဠာဝကမင်း မောင် အပေါ်ငယ်စဉ်က အနိုင်ကျင့်ခဲ့ သော်လည်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူ နေခဲ့ကြသော သံဃာတော်ကြောင့် အခု လို အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါ အာဠာဝကမင်းမောင်မှာ လွန်စွာစိတ် မကောင်းဖြစ်မိ၏။

“သရာနဲ့ ဒီလူတွေ ငယ်ပေါင်း တွေထားဟင်”

“ဟုတ်တယ် သူကြီး ကဲ . . . ဒါ တွေထားလိုက်ပါ။ အခုသူကြီးနဲ့ကျွန် တော် ရွာသားတွေခေါ်ပြီး ဦးဒိဗ္ဗတို့ကို သွားဖမ်းကြရအောင်”

မကြာမီ သူကြီးက အနီးပတ်ဝန်း ကျင်က ရွာသားများကို လူရု၍ အာဠာ

ဝကမင်းမောင်နှင့်အတူ ဦးဒိဗ္ဗ၊ သော ကြာနှင့် အဂ္ဂါတို့ကိုဖမ်းရန် ဦးကာလူး အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မနက်လင်းသောအခါ အာဠာ ဝကမင်းမောင်က ထိပ်တုံးခတ်ထား သော ဦးဒိဗ္ဗ၊ သောကြာ၊ အဂ္ဂါတို့အား

“ခဏလောက်တော့ သည်း သည်းခံပြီး ဒီလိုပဲနေကြဦး။ မကြာခင် ခင်ဗျားတို့ကို မြို့ခေါ်သွားမယ် ပုလိပ် အဖွဲ့တွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး သူကြီးအား စာတစ် စောင်ပေးလိုက်၏။

“သူကြီး . . . မကြာခင် ကျွန်တော် တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဒီရွာကို ရောက် လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီပုလိပ်အဖွဲ့တွေလာ ရင် ဒီလူသုံးယောက်နဲ့ ဒီစာကိုပေးလိုက် ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှေ့ဆက်လုပ်ရ မယ့် တာဝန်တွေ ရှိသေးတာမို့ ခုပဲ ဒီရွာက ထွက်ခွာပါတော့မယ်။ ကျွန် တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

အာဠာဝကမင်းမောင်က သူကြီး ကိုနှုတ်ဆက်အပြီး သူ၏ပစ္စည်းများကို ယူကာ ရန်မလိုရွာလေးမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခန်း (၄၀)

အာဠာဝကမင်းမောင်၏စာလွှာ

အာဠာဝကမင်းမောင် ရန်မလိုရွာ မှ ထွက်သွားပြီး နှစ်နာရီခန့်အကြာ အင်စပက်တာကျော်ခေါင်နှင့် ပုလိပ်

နှစ်ဦးတို့သည် ရန်မလိုရွာသို့ ရောက် လာကြ၏။ ထိုသို့ရောက်လာစဉ် ရွာ အဝင်လမ်း၌ ရွာသားတစ်ဦးကို တွေ့ရာ အင်စပက်တာကျော်ခေါင်က -

“နောင်ကြီး . . . ဒီရွာထဲကို လွန်ခဲ့ တဲ့ရက်ပိုင်းက လူစိမ်းတစ်ဦး ရောက် လာတာ တွေ့မိပါသလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ရွာသား က -

“ဪ . . . ဆရာလို ယူနီဖောင်း နဲ့လူကို မေးတာလား။ ဟုတ်ကဲ့ ရောက် လာပါတယ်။ ဒီလူက တကယ့်ကို သတ္တိ ကောင်းတဲ့သူပဲဗျာ။ သူ့သတင်းကတော့ တစ်ရွာလုံးကို မွှေးနေတာပဲ”

ဟုပြန်ပြောရာ အင်စပက်တာ ကျော်ခေါင်တစ်ယောက် ကြောင်စီစီ ဖြစ်သွား၏။

“နေစင်းပါဦး။ ခုန နောင်ကြီးပြော တဲ့စကားမှာ ကျွန်တော့်လို ယူနီဖောင်း နဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆို ဒီလူနာမည်ကော နောင် ကြီး သိပါသလား”

“သိပါဗျာ။ ဒီလူနာမည်က အင် စပက်တာကျော်ခေါင်တဲ့”

“ဗျာ . . . အင်စပက်တာကျော် ခေါင် ဟုတ်လား။ ဒီလူပုံက ဘယ်လို ပုံလဲ”

“အင်း . . . သူပုံက ဆရာလိုပဲ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ အလွန်ကြည့်ကောင်းသူဗျ”

ရွာသား၏စကားကို ကြားသည့် နှင့် အင်စပက်တာကျော်ခေါင်မှာ လိုသူ သည် အာဠာဝကမင်းမောင် ဖြစ်ရမည်

ဟု အတပ်သိလိုက်၏။

“ဒီလူ အခု ဘယ်မှာတည်းလဲ”

“သူကြီး အိမ်မှာတည်းပါတယ်”

ရွာသားကပြောပြီး အင်စပက် တော်ကျော်ခေါင်အား သူကြီးအိမ်သို့ လိုက်ပို့လေ၏။

သူကြီးဦးကြက်ဆန်မှာ အင်စပက် တာကျော်ခေါင်တို့အဖွဲ့ကို မြင်သော် ခရီးဦးကြိုပြုရင်း -

“ဆရာတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး။ လာကြပါ။ ထိုင်ကြပါခင်ဗျား”

ဟုပြောကာ နေရာထိုင်ခင်းပေး ၏။ အင်စပက်တာကျော်ခေါင်မှာ သူ ကြီး၏ စကားကြားသော် -

“သူကြီးက ကျွန်တော်တို့လာမှာ ကြိုသိနေတာလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ သူကြီးက ပြုံး ရယ်ရင်း -

“သိဆို ဒီလူဆိုးတွေကို ဖမ်းပေး ခဲ့တဲ့ ဆရာကျော်ခေါင်က ပြောခဲ့လို့ လေ။ ဪ...ဒီမှာ စာတောင် ဆရာ ကိုပေးခဲ့သေးသဗျ”

ဟုပြောကာ အိတ်ကပ်ထဲမှ စာ အားယူ၍ပေး၏။ ထိုအခါ အင်စပက် တာကျော်ခေါင်က ထိုစာအိတ်အား ဖောက်ကာဖတ်လေ၏။

စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရေး ထား၏။
သို့...

မိတ်ဆွေကြီး ကျော်ခေါင်

မိတ်ဆွေကြီး ဒီရွာကိုလာမှာ ကျွန်ုပ်ကြိုသိနေတဲ့အတွက် မိတ်ဆွေ ကြီးအဖွဲ့အစည်းနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်

သိပါတယ်။ ဒီအတွက် မိတ်ဆွေကြီး ဦးကြက်အခြောက်ခံ တွေးမနေပါနဲ့။ မိတ်ဆွေကြီး ဒီရွာကို လိုက်လာဖြစ် အောင် မိတ်ဆွေကြီးရဲ့တပည့် မန္တလေး က ပုလိပ်လေးကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကျွန်ုပ် ရန်မလိုရွာဘက်ကို ထွက်သွား ကြောင်း သတင်းပေးခဲ့တာ ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို လိုက်လာမှ လည်း ဦးဒီဗွနဲ့ ဆိုးသွမ်းသူတွေကို အခု လို မိတ်ဆွေကြီး လက် ကျွန်ုပ်အပ်နိုင် မှာ မဟုတ်ပေဘူးလား။

တကယ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ် ဟာ ရည်ရွယ်ချက်ခြင်း မတူလို့ ရန်သူ တွေဖြစ်နေကြပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံးက ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် လူတော်လှူကောင်း တွေပါ။ ပြီးတော့ မြန်မာတွေလေး။ ခင်ဗျားက ဥပဒေဘောင်အတွင်းက မကောင်းသူကို ဖယ်နေသလို၊ ကျွန်ုပ် က ဥပဒေပြင်ပက ဖယ်ရှားနေသူ တစ် ယောက်ပါပဲ။ ဒီကွာဟမှုက လွဲရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်ဟာ အတူတူပါပဲ။

အင်္ဂလိပ်စုံထောက် ပုလိပ်တွေ ကြားမှာ သူတို့ထက်အစွမ်းထက်ပြီး ခေါင်းမောနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေကြီးလို မြန် မာတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်များစွာ လေး စားဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် အခုလို ရန်မလိုရွာကို ရောက်လာခဲ့ပြီး မကောင်းမှုခေါင်းဆောင် ဦးဒီဗွနဲ့အဖွဲ့ကို ဖမ်းဆီးလာခဲ့တာပါ။ မိတ်ဆွေကြီး နာမည်ကောင်းရဖို့အတွက် ကျွန်ုပ် ဒီ လူဆိုးသုံးဦးကို မိတ်ဆွေကြီးလက်အပ် ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ခုလို လုပ်ခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းမာကြောက်လို့ လာဘ်

ထိုးခြင်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မိတ် ဆွေကြီးသိပါလိမ့်မယ်။

ဪ...မိတ်ဆွေကြီး နာမည် ကို အလွဲသုံးစား လုပ်မိတဲ့အတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆွေကြီး ဖမ်းမိတဲ့အခါကျမှ အလွဲ သုံးစားပြုတဲ့ ပုဒ်မကို ထပ်ထည့်ပြီး ဆွဲ ချက်တင်ပေါ့ဗျား။

ဂွတ်လပ်...

အာဠာဝကမင်းမောင်

အာဠာဝကမင်းမောင်၏စာဆုံး သော် အာဠာဝကမင်းမောင်မှာ မိမိ ထင်ထားသလို သာမန်လူဆိုးမဟုတ်ဘဲ မျိုးချစ်လူငယ်၊ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သိရှိသွားကာ ချီးကျူးမိ၏။ သို့ သော် သူသည် ဥပဒေကိုလေးစား သော မြန်မာလူမျိုး ပုလိပ်ဝန်ထမ်း ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မို့ -

“မင်းမောင်...မင်းဟာ လူတော် တစ်ယောက်၊ မျိုးချစ်တစ်ယောက်၊ ပြည်သူ့ဘက်တော်သား တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ ငါ ဂုဏ်ယူသဘောကျပေမယ့် ငါဟာ ဥပဒေကို လေးစားတဲ့သူတစ် ယောက်မို့ မကြာခင် မင်းကို မြေလှန် ရှာဖမ်းမယ်ဟေ့”

ဟု ရင်ထဲ၌ ပြောဆိုကာ အင်စ ပက်တာကျော်ခေါင်တစ်ယောက် ကြုံး ဝါးလိုက်လေတော့သတည်း။

သစ္စာသည် အမိ၊ သစ္စာသည် အဖ...။

စကြာမင်းနိုင်

နေခလျှင်

မြေပိုင်

နေအိမ်

မြေခိုင်

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ မယုံကြဘူးလား။ သူသေပြီ။ တကယ့်ကိုသေသွားပြီ။ မယုံကြတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုလေဟောဒီကျွန်တော်လက်နဲ့ သူ့လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး အတင်းအတင်းညှစ်လိုက်တာ သူ့ပါးစပ်က လျှာကြီးထွက်လာပြီး မျက်လုံးကြီးကပြူးလို့ ပါးစပ်က အစ်အစ်အစ်အစ်နဲ့ အသံကြီး ထွက်လာရော သူ့လည်း သေတာပဲ”

“မင်းပြောတဲ့စကားတွေက အမှန်တွေပဲလား”

“အမှန်ပေါ့ဗျာ။ အမှန်ပါ။ သူသေလား။ မသေလားတောင် ကျွန်တော်စမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ်။ အသက်လုံးဝ မရှူတော့ဘူး။ ဒါသေသွားတာပဲလေ။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သူသေတာကိုကြည့်ပြီး ပျော်သွားတာပဲ။ သူမသေမှာကို စိုးရိမ်နေတာ။ မသေသေးရင် ကျွန်တော်တို့ကိုဆက်ပြီး ဘယ်အချိန်ထိ ဒုက္ခပေးနေဦးမလဲ မသိဘူး”

“နေပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ မင်းနဲ့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဆက်တာပဲ။ မေးသမျှကို ရှင်းပြနေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုလေ။ အမြဲညီအစ်ကိုဆိုတာ့ ရုပ်ချင်းက အရင်းတူတာ။ တော်တော်လေးတွေက မခွဲတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်အစ်ကိုက ကျွန်တော်ထက် ငါးမိနစ်ကြီးတယ်။ သူက ဒေါသလည်း သိပ်ကြီးတာ”

“ဒါဆို အဲဒီအစ်ကိုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ မတွေ့ပါလား”

“အဲဒါပေါ့။ ကြည့်တော့သာ ဒေါသကြီးတယ် ကြီးတယ်ပြောတယ်။ တကယ်တမ်းဖြစ်တော့ သူက ကြောက်လေ။ အဲဒီမိန်းမကြီးလည်းသေရော အစ်ကိုဆိုတဲ့ကောင်လည်း ထွက်ပြေးတာ ခု သူဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ဟိုမိန်းမကြီးကို သတ်တော့ သူလည်းပါတယ်။ သူက ဝိုင်းပြီးချစ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က လည်ပင်းညှစ်ပြီးသတ်တာပေါ့”

“မင်း အဲဒီလိုလူသတ်တော့ အိမ်ကလူတွေ ဘာမှမပြောဘူးလား။ အဲဒီမိန်းမကြီးကရော မင်းတို့လက်ထဲကနေ ရုန်းကန်ပြီး ထွက်မပြေးဘူးလား”

“အိမ်ကလူတွေ ဟုတ်လား။ အိမ်မှာသတ်တာမှမဟုတ်တာ။ သူ့ကိုသတ်တာက လူတွေတစ်ယောက်မှမရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာကို သတ်လိုက်တာ။ အဲဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်မလိုက်လာရဲဘဲ။ သူနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ရှိတုန်းသတ်လိုက်တာ။ အစ်ကိုက ဝိုင်းကူယုံပါ”

“ဒါဆို မင်းက သူ့ကိုသတ်တော့ သူ့အသက်ကိုလွှတ်အောင် မင်းလက်ထဲက ရုန်းပြီးထွက်မပြေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မပြေးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မပြေးနိုင်လို့လား”

“ဘယ်ပြေးနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ အခန်း

ထဲကို ကျွန်တော်က ခေါ်သွားတာ။ သူလက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ချုပ်ပြီး မလှုပ်နိုင်အောင် လုပ်ထားလိုက်တာ”

“တခြားသူတွေ ကြားရအောင် မအော်ပဲ မင်းလုပ်သမျှကို ဒီလိုပဲ ချုပ်ထားတာကို ငြိမ်ပြီးခံနေသလား”

“ဟင်း...ဟင်း ရယ်စရာပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ကြောက်နေတာ။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် ဘာမှမပြောရဲဘူး”

“အရင်ကရော ဒီလိုပဲလား”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ”

“ဆက်ပြောပါဦး။ ဆက်ပြောပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့ စကားရပ်သွားရတာလဲပြောပါ”

“ပြန်တွေးပြီး ပြောရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ပါ။ ဟိုအရင်တုန်းက အဲဒီမိန်းမကြီးကို ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သိပ်ကြောက်ရတယ်။ အစစအရာရာ သူ့အရိပ်အကဲကို ပဲကြည့်ပြီး နေကြရတာ”

“ဒါဆို သူက”

“သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ္တူမကြီးပေါ့။ အဖေရဲ့ နောက်မိန်းမလေ။ ဒေါ်မိမိမိန့်တဲ့”

“မင်းတို့ဘယ်အရွယ်က သူ့ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က သူ့ရောက်လာတာ”

“မင်းက သေသေချာချာမှတ်ထားလို့လား”

“ဟာ မှတ်မိတာပေါ့။ ဖိုးတွေ သိပ် သည်းသည်းမည်းမည်းရွာတဲ့ညမှာ သူ ရောက်လာတာ”

“ဒါဆို မင်းတို့ရဲ့ အမေကရော”

“မရှိတော့ဘူးလေ။ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမိန်းမကြီးက ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ သူ။ အဖေကို သူဘယ်လို ပလီသလဲမသိ ဘူး။ အဖေနဲ့အတူပေါင်းပြီး အမေကို သတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မင်းဟာက သေချာလို့လား”

“ဟုတ်တာမှ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ခုတင် တစ်ခုတင်ထဲမှာ အတူတူအိပ်နေကြ တုန်း အဖေက အဲဒီမိန်းမနဲ့အတူတူ အိပ် ရာဘေးကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကိုရုပ်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က အိပ်ချင်ယောင် ထောင်ပြီးနေတာ။ အဲဒီမိန်းမကြီးက သနပ် ခါးတွေအဖွေသားနဲ့။ ခေါင်းမှာ မျက်နှာ သုတ်မယီ အဖြူစကြီးပတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် မြင်လိုက်ရတော့ လန့် သွားတာပဲ။ အစ်ကိုက မသိသလိုနဲ့ မျက် လုံးမှိတ်ထားတယ်”

“မင်းက သေသေချာချာကြည့် လိုက်လို့လား”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ချင်ဘူး။ သူ့ကိုတွေ့ရင် အမေ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ။ အမေ့ကိုသတ်ပြီး အလောင်းကို ဘယ်မှာမြှုပ်ထားသလဲဆို တာ သိချင်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုက အလကားပဲ။ နောက်နား ကပ်ပြီး လုပ်ချင်တာတွေသာ ပြောနေ တာ။ လုပ်ရတာလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ မောင်...”

“ကျော်မိုးပဲ။ အစ်ကိုက ကျော်မိုး”

“အေး...အေး မောင်ကျော်မိုး”

ဒီအန်တီကြီးက မင်းရဲ့မိသွေးဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့ဦးလေးရာ။ မိသွေးမကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အမေ အရင်းကိုသတ်ပြီး ဒီမှာလာနေတာ။ အခု အမေ့ကိုယ်စား ကလဲ့စားပြန်ချေမယ်ဆို ပြီး အချိန်ယူပြီး စောင့်နေခဲ့တာ။ အခု တော့ ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒပြည့်ပြီ”

“မင်းတို့ရဲ့အမေကို ချစ်သလား”

“ဟာ... ချစ်တာပေါ့ဦးလေးရာ။ အဖေလည်းချစ်တာပဲ။ အစ်ကိုကတော့ အိမ်မှာမရှိတာများတယ်။ ကျွန်တော်က သာ အမေအနားမှာနေပြီး လိုချင်တာ တွေပူဆာတယ်။ သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားရဖို့ ပူဆာတယ်”

“မင်းတို့နဲ့ မင်းအမေ ဘယ်အချိန် မှာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသလဲ”

“အင်း... ဘယ်အချိန်လဲဆိုတာ တော့ သေသေချာချာမပြောတတ်ဘူး။ အမေ့ကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်က အဖေ က အလုပ်ကပြန်လာတယ်။ အမေက အဖေ့အနားသွားတယ်။ ဘာအကြောင်း ကို ပြောကြသလဲတော့ မသိဘူး။ အဖေနဲ့ အမေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများ ကြတယ်။ အချိန်ကပြင်းလာတော့ အော် ကြဟစ်ကြ၊ ရိုက်ကြပေါ့။ ကျွန်တော်ထဲ သွားတော့ အမေ့ကို အဖေက အပေါ်ထပ် လှေကားပေါ်ကနေ တွန်းချလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး ဘာတွေဖြစ်လာ သလဲ”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ တကယ် ပဲ အမေ့ကိုအဖေက လှေကားပေါ်ကနေ တွန်းချပြီးသတ်တာ။ နောက်တော့ မိသွေး မိသွေး အဲဒီမိန်းမကြီးက အဖေ့ရဲ့အနား ကို ရောက်လာတယ်။ အဖေကတော့ အမေလားဆိုပြီး ထင်မိသေးတယ်။

နောက်တော့ သူ့အပြုအမူတွေက အမေ ပုံစံမဟုတ်ဘူး။ မိသွေးဖြစ်မှန်း သိသာ လာတယ်။ အဲဒီအခု ကျွန်တော်သတ် လိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားချင်တိုင်းလည်း စားခွင့်မပြုဘူး။ မှန်တွေတာတွေလည်း မကျွေးဘူး။ အခန်း ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတယ်။ အဖေ ပြန်လာတော့မှ အဖေနဲ့အတူတူ အခန်း ထဲဝင်လိုက်လာတယ်။ သူက သိပ်ဟန့် ဆောင်ကောင်းတာ။ အဖေ့ရှေ့ကျတော့ အမေ့သားလေး ခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ် မကောင်းလိုက်တာလို ပြောတယ်။ အမယ်...မျက်ရည်တွေဘာတွေတောင် ကျပြသေးစာယ်။ ဒါကိုပဲ အဖေက အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီးနေတာ”

“မင်းအမေရင်း ဖြစ်လို့သာ စိတ် မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာဗျာ...ဝေးပါသေး။ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော့်အမေ့ကို မဟုတ်ဘူး။ မိသွေးမှ မိသွေးမကြီး”

“မင်း သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောနော်။ မင်းရဲ့မိသွေးဆိုတာ မင်းအမေ ပဲမဟုတ်လား”

“အမေ...ကျွန်တော့်အမေ ဟုတ် လား။ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ မေး ကြပါနော်။ လုံးဝ ကျွန်တော့်အမေမဟုတ် ဘူး။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါ။ သူ ဟာ မိသွေး မိသွေးမှ မိသွေးအစစ်။ သူ ကို ကျွန်တော်သိပ်မှန်တာ။ အခန်းထဲမှာ အဖေနဲ့မတွေ့ရအောင် ထည့်ထားပြီး တံခါးပိတ်ထားတယ်။ လူတွေလာတော့ အခန်းထဲကိုခေါ်လာ မျက်ရည်လေးဝဲပြဲ ကယ်ကြပါဦး။ ကူညီပါဦးနဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကပြောတာ။ မင်းမှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲ သူက လုပ်တတ်... နေတာတဲ့”

“မင်း နေထိုင်မကောင်းတာတို့၊

ဖျားတာတို့ ဖြစ်ဘူးလား”

“ဟာ... ကျွန်တော်က ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အစ်ကိုကပြောတယ်။ လူလစ်ရင် အဲဒီမိသွေးမကြီးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်လိုက်တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း သတ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဖေ့ကို ဘာတွေပြောပြထားလဲ မသိဘူး။ ဆရာဝန်ဆိုတာကို ခေါ်ခေါ်လာတယ်။ နောက်လူ့ကစားတော့တာပဲ။ ဒါကိုပဲ အဲဒီမိသွေးမကြီးက လူတွေ သူ့ကိုမြင်ရင် သနားအောင် ဖျက်ရည်ကျပြတယ်လေ”

“ဆရာဝန်ခေါ်လာတယ်ဆိုတာကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ဟာဗျာ ဆရာဝန်မုန်းသိပါတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကိုလဲ၊ လက်မှာပတ်ပြီး ရှုရှုအသံပြည်အောင် ညှစ်တဲ့ဘုနဲ့ နားကြပ်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့်သိတာပေါ့”

“ဒါဆို အခု ဦးဦးကိုင်တဲ့ ဒီလိုဟာမျိုးလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးက ဆရာဝန်မှမဟုတ်တာ။ လူဆိုးဖမ်းတဲ့ရဲဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ နားကြပ်ကိုင်ရတာလဲ”

“ဪ... နားကြပ်ကိုင်ရတာက ဦးက ရဲဆရာဝန်လေ။ မင်းသတ်လိုက်တဲ့ လူကို သေသေချာချာစစ်ဆေးရဦးမှာ”

“စစ်ဆေးရင်လည်း မြန်မြန်စစ်ဆေးပါ။ အဲဒီမိသွေးမကြီးက ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးသေနေပြီ”

“အေး... အေး... အဲဒါဆို ဘယ်တကယ်သေမသေ ဦးသွားကြည့်လိုက်မယ်။ မင်း တိုတက်ခန်းမှာသွားနေလိုက်။ ငါပြောတဲ့ မင်းရဲအစ်ကိုရော”

“ဟွန်း... သူလား။ တော်တော် ချစ်သောကြောင့်တဲ့ကောင်။ ကျွန်တော်

ကို သတ်ခိုင်းတုန်းကသတ်ခိုင်းပြီး မိသွေးမကြီးလည်းသေရော ဦးတို့ရဲတွေ လာတာတွေတာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပြီလေ”

“ကဲ... ဒီတော့ မင်းရဲအစ်ကို မြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေပေါ့။ သူပြန်လာရင် ဦးတို့ကိုလာပြော ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါမှ သူလည်း မိသွေးမကြီးကိုသတ်တာပါတော့ သူ့ကိုပါ ဦးတို့မေးလို့ရတာပေါ့”

“ညှစ်ခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။”

“ကဲ... ဒီက ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို ရှင်းပြပါဦး”

“ပြောရရင် ကျွန်မတို့ ရင်နာရပါတယ်ရှင်။ သူဟာ ကျွန်မရဲ့သားအရင်း ဇိုးဇိုးပါ။ နာမည်ရင်းက မောင်ကျော်စိုး၊ သားလေးကို ကျွန်မတို့က ဇိုးဇိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သားလေးကိုကြည့်ရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်။ အရမ်းကိုပိန်သွားတာပဲ။ သူဝေဒနာခံစားချက်ကို ကျွန်မတို့သိတဲ့အချိန်မှာ အရမ်းကိုနောက်ကျသွားပြီ”

“သူ့အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုပြောင်းလဲလာလို့လဲ”

“သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်မကလည်း စီးပွားရေးကိုပဲ ဦးစားပေးနေမိတာ။ သူလိုသမျှငွေကိုပဲ ပေးနေတာ။ အစားလည်းမစား။ ကိုတန်းလပတ်စာမေးပွဲတွေမှာလည်း အမှတ်တွေက တဖြည်းဖြည်းနည်းလာပြီး ဘာသာရပ်တွေက သုံးလေးခုလောက် ကျနူးတာကို အတန်းပိုင်ဆရာက ခေါ်တွေ့တော့သိရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့စာမေးပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာနဲ့အတူ ဘာသာရပ်မှတ်စုတွေပြည့်စုံရဲလားဆိုတာ သိရအောင် ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်တာ သူက အတင်းပြန်လှ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ယုယသံဆေးသုံးဖို့အချိန်

က ရောက်လာတော့ လွယ်အိတ်ထဲက ဆေးကို ယူချင်တာနဲ့ ကျွန်မလက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို ကျွန်မဆီကလှပြီး မပေးရကောင်းလားဆိုပြီး ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်လက်ကို သူတအားကိုက်လိုက်တော့ နာတာနဲ့ သူ့ကိုအတင်းရုန်းပြီး တွန်းလိုက်တာ။ နောက်ဘက်ကိုယှိပ်ပြီး လှေကားထစ်ကို ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ အခန်းက ဖုတ်နံရံနဲ့ ဆောင့်မိသွားတယ်”

“နောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲ”

“ခေါင်းက နည်းနည်းဖူးရောင်ခွားတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ခေါင်းကို ရေခဲတင်ဘာတင်လုပ်တော့ အရောင်ကျသွားတယ်။ မကြာပါဘူးဆရာရယ်။ ကျွန်မကို သူ့အဖေရဲ့နောက်မိန်းမ မိသွေးဆိုပြီး အခန်းထဲမှာအော်နေတာ။ သူ့မှာ အစ်ကိုရှိတယ်။ အဲဒီအစ်ကိုက သူ့ဆီမှာ ဆေးလာတောင်းတာ မပေးရင် မိသွေးဆိုတဲ့ ကျွန်မကို သတ်ရမယ်ဆိုပြီး အော်ပြောနေတာ။ သူ့ကို အားမရှိလို့ ဆရာနဲ့ ကုနေတာကို သူ့ကို ပိတ်လှောင်ထားတယ်လို့ အော်နေတာ။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်မနဲ့သူ့အဖေ အိပ်ရေထွက်နေတုန်း ညှစ်ခန်းမှာထားတဲ့ မင်းသမီးရုပ်တုကို သူ့ခုတင်ပေါ်ယူသွားပြီး လည်ပင်းညှစ်၊ အတင်းအော်နေတာ။ သူ့ညာဘက် လက်သီးဆုပ်ကလည်း ရုပ်တုကို ထုခိုက်နက်နေလို့ ပြကွဲပြီး သွေးတွေနဲ့ ရွှံ့နေတာ။ ဒါကြောင့် အနားကလူတွေ အကူအညီတောင်းပြီး အတင်းပိုင်းချုပ်ပြီး ခုလိုဆေးရုံကိုခေါ်ခဲ့ရတာပါ။ သားလေးဟာ ကျွန်မတို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ကြောင့်ပါ”

ဒေါသမှန်တိုင်း ရိုက်ခတ်ရိုင်းတော့

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

မိန်းမထောင်မှသည် . . .

■ ကျော်ပြသန်း

(ယခင်လမှအဆက်)

ထမင်း စားသောက်ပြီးနောက်
ဟိုအကြောင်း စပ်စိစပ်ရာ ပြောကြရင်း
မှ ဒေါ်တင်လေးကြူက သူ့အကြောင်း
ပြောပြသည်။

ခင်ထားနွယ်ကလည်း သိချင်
သည်။ မမေးကောင်းသောကြောင့် မမေး
ဖြစ်ခဲ့ရာ ခုလို စကားစပ်ရာမှ ဆန္ဒ
အလျောက် ပြောလာသောကြောင့်
အတော်ဖြစ်သွားသည်။

“လူကြီးသူမတွေပြောတဲ့ လင်ဆိုး
မယား တဖားဖားဆိုတာ မမလိုမိန်းမ
မျိုးကို တွေ့ကြုံပြီး ပမာစကား တင်
စားပြောတာ ဖြစ်လေမလားလို့တောင်
ထင်မိတယ်။ မမရဲ့ဘဝက အဲဒီလောက်
ထိ လင်ကံမကောင်းခဲ့တာ”

ဒေါ်တင်လေးကြူမှာ မိသလက်
ထက်တွင် အေးအေးမြမြ တင့်တောင်း
တင့်တယ် နေခဲ့ရ၏။

ဖခင်ကြီးက စိန်ထည်ကို နာ
ဆွတ်ပြီး ရွှေပန်းတိမ်ဆရာကြီး။

အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ဖြင့် အိမ်မှာဖွင့်
ထားသည့် ပန်းတိမ်ပိုင်တွင် တပည့်လက်
သား ခြောက်ယောက်ရှိသည်။

လေးပင်သုံးခန်းအိမ်ကြီး၏ ရှေ့
နံရံတစ်ခြမ်းလုံးမှာ ပန်းတိမ်လုပ်သား
များ ပစ္စည်းကိရိယာများဖြင့် ပြည့်နေ
သည်။

ရွှေထည်များကို ဖခင်ကြီးကိုယ်

တိုင်မကိုင်၊ တပည့်လက်သားများကို
ညွှန်ပြလုပ်ကိုင်စေ၍ မဝင်မဖြစ်သည့်
အချောကိုင်ပိုင်းကျမှသာ ဖခင်ကြီးဝင်
သည်။ စိန်ထည်များကိုမူ ဖခင်ကြီးကိုယ်
တိုင် ကိုင်သည်။

နာမည်ရ လက်ရာမြောက် ဖိုကြီး
ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလုပ် ဘယ်တော့မှ
မပြတ်။ အမြဲတမ်း အလုပ်ကျပ်နေ
သည်။ တပည့် လက်သားများအပေါ်
အပေးအကမ်း ရက်ရောသမို့ တပည့်
တွေမြဲသည်။

သူထွက်၊ သူဝင်ဆိုသလို အဝင်
အထွက် အပြောင်းအလဲမရှိသော
ကြောင့် လက်ရာသန်သည်။ အပ်ထည်
အပ်သူတွေလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရ
သည်။ စိန်ထည်အပ်သူများက ပန်းတိမ်
ဆရာတိုင်း ဖိုတိုင်းမှာ မအပ်ကြ။

လက်ရာမြောက်၍ ယုံကြည်စိတ်
ချရသော နာမည်တစ်လုံးဖြင့် လုပ်ကိုင်
သည့် ဆရာကြီးများထဲမှာသာ အပ်နံကြ
သည်။ ဖခင်ကြီး၏လုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးသည့်
အလျောက် သူတို့မိသားစုမှာ ရွှေသီး
ငွေသီး နေနိုင်ကြသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူက သမီးအကြီး
ဆုံး၊ ပန်းတိမ်ပညာမှာ မိန်းကလေးများ
နှင့် မအပ်စပ်သောလုပ်ငန်း ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ပန်းတိမ်ပညာ သင်မပေးသော်
လည်း စိန်ပညာကို သင်ပေးခဲ့သည်။

အပ်ထည်စိန်များကို လက်တွေ့
ပြ၍ စိန်အမျိုးအစား၊ အပြစ်အနာ
အဆာ၊ တန်ဖိုး စသည်များကို အမြင်
တတ် တတ်စေခဲ့၏။

နေ့တွင် ဘယ်လို ညတွင် ဘယ်
လို၊ အလင်းရောင်နှင့်က ဘယ်လို၊
ကတ္တီပါအနက်ခံ၍ ကြည့်နည်းကဘယ်
လို၊ လုံးသွားညီမည်၊ အသွေးကျမကျ
က ဘယ်လို စသည်များကိုလည်း
လက်ထပ် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

“မမက အဲဒီလို စိန်အကြောင်းကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အမြင်တတ်
တတ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း အေး
အေးမနေသာဖြစ်လာတော့ စိန်ပွဲစား
ထလုပ်ခဲ့ရတာပါ။”

ဒေါ်တင်လေးကြူက ဖိတ်သော
တူ ကြည်ဖြူသူကို မျက်စိမကျဘဲ
ကိုယ်ချစ် ကိုရွှေမင်းကို မျက်စိကျခဲ့
သည်။ ဖခင်ကြီးဆန္ဒက သူ၏ လက်ပုပ်
လက်ရင်းလုပ်ငန်းကို သူ၏သာဆင့်မြှင့်
ဆက် လုပ်ကိုင်သွားနိုင်ရန်အတွက်
မျက်နှာလွှဲရသည့် တပည့်ရင်းထွန်း
အောင်နှင့် သမီးဖြစ်သူကို နေရာချထား
ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

ဆယ့်လေးနှစ်သား အရွယ်က
တည်းက အိမ်မွေးတပည့်အဖြစ် နေ
ထိုင်လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူ ထွန်းအောင်လေး
ရိုးသားတည်ကြည်သည်။ အလုပ်ကြီး

စားသည်။ သစ္စာရှိသည်။

အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သို့ ရောက်သည့်တိုင် ဆရာသမား၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့သူဖြစ်၏။

ထွန်းအောင်က မုံရွာ ဇီးပင်တော ရွာသား။ မိဘများမရှိတော့။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သားချင်းများသာရှိသည်။ ဆယ်နှစ်အတွင်း နေရင်းဌာနသို့ နှစ် ခေါက်ပဲပြန်ဖူးသည်။ လက်ခံခဲ့လုပ်သား ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ။

လုပ်အားလက်ခံကို အသုံးစရိတ် လောက်သာယူပြီး ကျန်ငွေအားလုံးကို ဆရာကြီးထံမှာပဲ အပ်နှံထားခဲ့သည်။

ကျောင်းပညာ အရည်အချင်း နည်း၍ အသားမည်းပြီး ရုပ်ရည်အနည်း ငယ် အကျည်းတန်သည်မှလွဲပြီး ချွတ် ယွင်းချက်ဟူ၍ ပြောစရာမရှိ။

အသားဖြူဖြူ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဗြူးသားဟန်ပင် အပြည့်ရှိသည့် ရွှေမင်း က ပွဲခွန်တော်ဌာနက အရာရှိပေါက်စ ကလေး။ မိဘတွေက အလယ်အလတ် လူတန်းစား။

ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့် လိုက် ရှိုးအပြည့် ဟန်ရေးကြွယ်ကြွယ် မာန်ရေးထည်ထည်နေထိုင်တတ်သူ ရွှေ မင်းကို မျက်စိကျသည်။

ရွှေမင်းက ချစ်ရေးဆိုလာသည်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့သည်။

ထွန်းအောင်နှင့် ရွှေမင်း။

ပုံရိုင်းရိုင်းခိုင်းရလျှင် နှံသာဆီနှင့် အီးလောက်ကွာသည်ဟု ဒေါ်တင်လေး ကြံ အမြင်၊ အတွေး အသိ စွဲထင်ခဲ့ သည်။ ဖခင်ကြီး၏ဆန္ဒကို သွေဖည်ပြီး ရွှေမင်းကို ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်

တွဲခဲ့သည်။

ယောင်းမမြင်းစီး ထွက်ခဲ့သော သမီးကို ဖခင်ကြီးက ကိုယ့်လမ်းကြောင်း ကိုယ်လျှောက်ပေတော့ဟု မျက်နှာလွှဲခဲ့ သလို ရွှေမင်း၏ မိဘများကလည်း မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် လုပ်လိုက်သည်။

“အဲဒီကတည်းက မမတို့လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ်အိမ် ထူထောင်ခဲ့ကြရ တာပေါ့။ မမရဲ့ လက်ဝတ်လက်စား တချို့ကို ထုခဲ့ပြီး မမမှာပါလာတဲ့ငွေနဲ့ အိမ်ခန်းဝှေးတစ်ခန်းကား။ လိုအပ်တဲ့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီး ချစ်သူနဲ့ သာဆိုရင် ဘာမှီလဲလို့ ကိုယ့်အတွာနဲ့ ကို လက်မထောင်ပြီး နေခဲ့တာပေါ့”

အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်အထိ သူ တို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေးလမ်း ကြောင်းမှာ ဖြောင့်တန်းခဲ့သည်။

သမီးလေးတစ်ယောက်၊ သား လေးတစ်ယောက် မွေးပြီးသည်အထိ ဖြေရှင်းပြေလွယ်မှုရှိလွယ်သည့် အသေး အဖွဲ့ပြဿနာလေးများမှလွဲ၍ စိတ်ထိ ခိုက်စရာအကြောင်းမျိုး မပေါ်ခဲ့သလို မပြေလည်သည့် ပြဿနာမျိုးလည်း မဖြစ်ခဲ့။

သမီးဦးလေး မွေးပြီးနောက် နှစ် ဖက်သောမိဘများထံသို့ အဝင်အထွက် အဆက်အဆံ ပြေလည်ချောပြေစပြု လာသည်။

အဲဒီအထိ ကိုရွှေမင်းက အချိန် မှန်အိမ်ပြန်သူ။ လခရော ကြားပေါက် ဝင်ငွေများကိုပါ ဇနီးမယားလက်ထဲသို့ အပ်ခဲ့သူ။ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထောင် နေ ထိုင်မှုမှာလည်း အသားကျနေပြီ။

ဒေါ်တင်လေးကြုံ မိခင်ကြီးက မြေးဦးလေးအတွက် အစစအရာရာ လို

လေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ သည်။ သားလေးမွေးပြီးသည့်အချိန် တွင် ကိုရွှေမင်း ရာထူးတစ်ဆင့်တက် ခဲ့သည်။ ကြားပေါက်ဝင်ငွေလည်း ပိုရွှင် လာသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ အသောက် အစားလေး ဖက်လာတယ်လေ။ အမြဲ တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ခပ်ကျကျပါပဲ။ အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံရသူတွေ ပြုစုတာကို ငြင်းပယ် လို့ မကောင်းတတ်လို့ နည်းနည်းပါးပါး ဆိုတော့လည်း မမက ဘယ်ပြောသာပါ မလဲ”

ခပ်ကျကျကနေ စိပ်လာသည်။ အိမ်အပြန်ချိန် မမှန်သလို လကန်ရင် လခအပြည့်ပါမလာတော့။ အကြောင်း ပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ စာရင်းတစ်ဝက် ငွေ တစ်ဝက်ဆိုသလို ဖြစ်လာသည်။ ကြား ပေါက်ဝင်ငွေလည်း ဆယ်ခါရံမှ တစ်ခါ ဆိုသလို ရောအင့်လုပ်လာသည်။

“သာယာမှုကင်းမဲ့တဲ့ အိမ်ထောင် ရေးလမ်းကြောင်းရဲ့ အစပေါ့ညီမရယ်။ ကလေးတွေက ငယ်သေးတော့ မမ လည်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလေ။ မေမေ ဆီမှာ ‘အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး လက် ဖြန့်ရတော့တာပေါ့။ မမလည်း အနု နည်းနဲ့ နားချဖျောင်းဖျလိုတစ်မျိုး။ ထန် ထန်မာမာပြောလို့တစ်သွယ်၊ ကလန် ကဆန်လုပ်လို့တစ်သွယ် နည်းအမျိုးမျိုး နဲ့ သုံးခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ မထုံတက် တေးပဲ။ နောက်ထပ် ဒီလိုမဖြစ်စေရ ပါဘူးဆိုတဲ့ လေပြေထိုးစကားနဲ့ ဖြေ သိမ့်ခဲ့တယ်လေ။ သူက ပြန်မပြော ငါ တကောဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပေါ့”

ထိုသို့ရှိရာမှ နောက်တစ်ဆင့်

တက်လာသည်။ မိန်းမ အရှုပ်အထွေး ကိစ္စ။ ဒါမျိုးက အကြားလွယ်ပေမယ့် အမြင်အတွေ့ခက်သည် ကိစ္စမျိုး။

ပြောသူတွေကပြောကြ သတိပေး ကြသည်။ မလွန်ခင်တားဖို့ အခြေအနေ မည်သို့မည်ပုံ ရှိနေပြီကိုလည်း ပြောဆို သတိပေးကြသည်။

ဒီလို ရှိလာပြီဆိုသည်ကို အမေး မခက်သော်လည်း အဖြေရဖို့မလွယ်။ အဘယ်မည်သော ပုရိသအနွယ်ဝင် တို့သည် ထိုကိစ္စမျိုးကို ဝန်ခံခေါင်း ညှိတ်လေ့မရှိ။ အကြောက်အကန် ငြင်း တတ်စမြဲသာရှိသည်။

“မမလည်း မေးခဲ့တာပေါ့။ မေးရုံ တင်မဟုတ်ဘူး။ မျက်ရည်ခံတိုးပြီးတစ် မျိုး အကျပ်ကိုင်နည်းနဲ့တစ်သွယ် မေး ခဲ့ပြောခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ခါးခါးသီး သီးငြင်းတာပဲ။ လိုက်ချောင်းဖို့တာဖို့ ဆို တာကလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ် ဘဲဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဆက် ဆံရေး တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာ သည်။ ပြတ်ပြတ်စဲစဲရှိပါစေဆိုသည်ကို ထည်း ကိုရွှေမင်းက လက်မခံ။ အချိန် တစ်ခုရင် ချည်တိုင်ကို အဝင်မှန်ပေမယ့် အိမ်ကပ်လည်အချိန် နည်းသထက် နည်းလာသည်။

“သူမပြတ်ရင် ကိုယ်ပြတ်မယ်ဆို ြ အကျပ်ကိုင်တော့မှ ကိုယ်ရှိန်သတ် ထာတယ်။ အနေအ ှ မှန်လာတယ်။ ထာကိုတော့ သုံးပုံနှစ်ပုံပဲ ပေးတယ်။ ြ ပေါက်တို့တာတို့တော့ လုံးဝမလာ ထာဘူး။ အသောက်အစားလည်း ပို ထာတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ထာထောက်ပြီး မမက ကြိတ်ခိုတ်ခံနေ

ရတာပေါ့။ ကလေးတွေအတွက်က အဓိကပဲလေ”

အိမ်မှာ အနေပြန်တော့ တစ် ဒုက္ခ။ သောက်စားပြီး အေးအေးဆေး ဆေးမနေ။ ရန်နဲ့လာသည်။ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ဖြစ်ရမည်ကို ရက်သော ကြောင့် သည်ညည်းခံလေ သူက ပိုက် လာလေ။ မဖြစ်သာသည်အဆုံး ကလေး နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ဆင်းခဲ့ရ သည်။

“သူလည်း ဖိုးကြီးတုတ် ဖြစ် သွားတာပေါ့။ လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်သွား တာပေါ့။ မေမေတို့က လင်ရယ်၊ သား ရယ်ဖြစ်လာမှ ဒီလိုဒီပုံ မနေအပ်ဘူး လို့ဆုံးမပြီး သူမိဘတွေနဲ့ အပြောအဆို လုပ်ပြီး ပြန်စေ့စပ်ပေးကြတယ်လေ”

အခြေအနေအရ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကိုထောက်ပြီး ပြန်လည် လက် တွဲလိုက်ရ၏။ သို့တစေ သူတို့၏အိမ် ထောင်ရေး ဆက်ဆံမှုမှာ မချောပြေ တော့။ ဒေါ်တင်လေးကြူက သူ့ထံမှ လက်မီးဖြန့်မခံတော့ဘဲ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် လုပ်ရှားခဲ့သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို အမေ အိမ်ပို့ပြီး သူက ပွဲစားထွက်လုပ်ခဲ့ရာ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းမှ အခြေအနေပေးလာ သလို လုပ်ငန်းလည်း အောင်မြင်လာ သည်။ ကလေးတွေအတွက်ရော သူ အတွက်ပါ လိုတာထက် ပိုလာသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူလုပ်ငန်း အလုပ် ဖြစ်လာသည်အချိန်တွင် ကိုရွှေမင်းက အလုပ်အဆင်မပြေ၊ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုအတွက် ရာထူးချခံလိုက်ရ သည်။

ကိုရွှေမင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ရိုး

ရိုးအသောက်သမားက စိတ်ညစ်လို သောက်သည့် အသောက်သမားအဖြစ် သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ရာ သောက်နှုန်းအရှိန် အတော့မသတ် ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကို အပထား။ ကိုယ့်လင်သားအခြေအနေ ယိုင်ခဲ့လာသည်ကို ဖေးမရာသည် မယား ကောင်းပီသစွာ အစစအရာရာ မျက်နှာ မငယ်ရအောင် ပုံပိုးပေးခဲ့သည်။

အဝတ်အစားကအစ အသုံး စရိတ်ပါ မချို့တဲ့အောင် ဖြည့်ဆည်းပေး ခဲ့၏။ လိုတာထက် ပိုစေခဲ့၏။

လုပ်ငန်းဝင်ငွေ အခြေအနေက လည်း ဗိုင်းနိုင်အောင် ကောင်းနေသည်။ ကိုရွှေမင်းက ခောက်သောက် စားစား လူမင်းသားလို နေရုံဆိုတော် သေး။ ခုဟာက သူ့အလုပ် ပြန်အဆင် ပြေရော၊ ဘာရေညှာရေတွေ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြုပြီး တောင်သည်။

ပေးနေသည့်ကြားက လစ်ရင် လစ်သလို ယူတာတွေလည်းရှိသည်။ လိုတာထက်ပိုလာလို့ပြောရင် ပြဿနာ လုပ်သည်။

အရက်သမားစကား အရည်မရ အဖတ်မရဆိုသလို ပါးစပ်စည်းမစောင့် ဘဲ ပေါက်တတ်ကာရတွေ ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။

စကားထစ်လုံးစမိရင် အမျှင် မပြတ်တော့။ အပ်ကြောင်းထပ်ပြော သည်။ သူများမကြားစေချင် မသိစေချင် တာတွေကို လျှာအရင်းမရှိဆိုသည့် အတိုင်း မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ် ပြောသည်။

သူများကြားရင် ယုံထင်ကြောင်း ထင် ဖြစ်စရာမျိုးတွေပြောပြီး ကလီ

သည်။ ခိုသည်။ ထောင့်သည်။ ငေါ့သည်။
မိန်းမလို မိန်းမရပြောသည့်နေရာ
တွင် ယောက်ျားများ မိန်းမလိုမိန်းမရ
ပြောပြဆိုရင် မိန်းမများထက်သာသည်။
သူတို့က မိန်းမတွေထက် လျှာပိုပါး
သည်။

“မမတို့အလုပ်က လူမျိုးပေါင်းစုံ၊
လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့အလုပ်။ ဆက်
ဆံရတဲ့လူတွေထဲမှာ ဗမာလည်းပါတယ်။
တရုတ်ကုလားလည်းပါတယ်။ ပစ္စည်းပြ
ရောင်းရေဝယ်တာ အလုပ်အတွက် တွဲ
သွားတဲ့လူလုပ်ရတယ်။ အချိန်ကို ကန့်
သတ်ထားလို့မရသလို ညဦးပိုင်းအထိ
သွားလာရတာတွေလည်း ရှိတယ်။ သူ
တောင်းတဲ့ငွေကြေးကို မမကမပေးရင်
မိန်းမလိုမိန်းမရ ပြောတော့တာပဲ။
မတုတ်ကမတုတ်က စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့
ကလိတော့ ခိုတော့တာပဲ။ မမက ဒီနေ့
အထိ မရှင်းမလင်း ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။
လိပ်ပြာသန့်တယ်။ တကယ်တမ်း မရှင်း
မရှင်းဖြစ်နေတာကသူ”

ရှာရဗွေရ လုပ်ရကိုင်ရ ပင်ပန်း
ထာထာအရုဏ်းမဟုတ်။ နားမချမ်းသာ
စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရတာက အကြောင်း။

နတ်စည်မထားသည့် ကိုရွှေမင်း
၏ အပြောအဆိုများမှာ သူတို့လောက
သားများနာသို့ပေါက်လျှင် လုပ်ငန်း
အတွက် အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ထိ
ခိုက်မှုတွေရှိလာမည်။

ယုံကြည်မှုကို ပဓာနထားပြီး
လုပ်ရသောအလုပ်တွင် နာမည်အရေး
ကြီးသည်။ သံသယအမြင်မထင်ဖို့
အရေးကြီးသည်။ အိမ်ထောင်ရေး ဘာ
ဘာညာညာဆိုသည့် သတင်းမျိုး ပျံ့နှံ့
ရင် မကောင်း။

မကောင်းသတင်းဆိုတာ အပြန်
အကားကျယ်ဖို့ လွယ်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း မမက သူပိုး
စပ်ကို ငွေနှံပိတ်နေရတယ်လေ။ မသိ
အောင် နှိုက်တာ ကပ်တာတွေကိုလည်း
မသိကျိုးကျွန်လုပ်နေရတယ်။ သူက
တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အငယ်ဆီသွား
နေတယ်။ ဟိုကိုပို့နေရတယ်။ ဘယ်
လောက်ပါသွားပါသွား ညနေပြန်လာ
ရင် စာစ်ကျပ်တစ်ပြားတောင် ပြန်မပါ
လာဘူး။ နောက်နေ့အတွက် အကြောင်း
အမျိုးမျိုးပြပြီး တောင်းမယ်။ မရရင် ဆူ
ဆူပူပူလုပ်မယ်။ တစ်နေ့မှ စိတ်အေး
ချမ်းသာမနေခဲ့ရပါဘူး ညီမရယ်။ အိမ်ပူ
ရင် ဝမ်းမအေးဘူးညီမရဲ့။ အိမ်အေးမှ
ဝမ်းပြည့်ဝမ်းအေးတာ မဟုတ်လား။ သူ
အကြောင်းတွေက ပြောမဆုံးပေါင်
တောသုံးထောင်ဆိုသလိုပဲလေ။ ကောင်း
ကွက်ဆိုလို့ တစ်ကွက်မှမရှိဘူး။ မမဘဝ
က ဆုပ်စူး စားရှူးဘဝ။

အခြေအနေက ပြတ်ပြတ်သား
သားလုပ်ရတော့မည်။ သည်အတိုင်းဆို
ကြာလေနှစ်လေ ရှူလေမွန်းလေဖြစ်နေ
ပြီ။ မယားရှာစာကို လင်ကသုံးဖြန်းတာ
ခံချည်ခံသာ ဖြေသိမ့်လိုရသေးသည်။

မယားကြီးရှာစာကို လင်ဖြစ်သူ
က မယားငယ်ဘက်သို့ ပံ့ပိုးနေတာမျိုး
ကျတော့ ဘယ်လိုမှ ခံချည်ခံသာ ဖြေ
သိမ့်လို့မရ။ တနန့်နန့် စိတ်ဆင်းရဲပြီး
မခံချည် မခံသာ ဖြစ်နေရသည်။

ကိုယ့်အထုပ်ကို ကိုယ့်ဟာကို
ဖြေချင် ဖြေပါရစေတော့။ ကိုယ့်ပေါင်
ကိုယ်လှန်ထောင်းရင် ထောင်းရပါစေ
တော့။ လက်တွဲဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ တစ်လအချိန်ပေးမည်။

လက်တွဲမဖြတ်၊ လမ်းမခွဲချင်ရင်
အငယ်ကို လက်တွဲဖြတ်။ အရက်ကို
အိမ်မှာ ဝယ်ပေးထားမည်။ အိမ်မှာ
သောက်၊ နေ့စဉ် အသုံးစရိတ်သင့်တင့်
အောင်ပေးမည်။ ထိုထက် တစ်ပြားတစ်
ချပ်မှ ပိုမပေးနိုင်။

လက်မခံနိုင်ရင် လူသိရှင်ကြား
လက်တွဲဖြတ်မည်။ လမ်းခွဲမည်။ အကြီး
အကျယ် စကားများကြသည်။

အဲ့သည်နောက်ပိုင်း ကိုရွှေမင်း
ခြေငြိမ်သွားသည်။ အပြင်အထွက်နည်း
သလို အတောင်းအရမ်းလည်း မထူ
တော့။ အသောက်အစားလည်း လျော့
လာသည်။

ဆူဆူပူပူ လုပ်တာမျိုးလည်းမရှိ။
အနေအထိုင် အချိုး သိသိသာသာ
ပြောင်းလဲလာသည်။

“အဲဒီတုန်းကများ ဝမ်းသာကြည်
နူးလိုက်ရတာ။ မမဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ်
လောက် နှင့်နှင့်ပိုးပိုး ဝမ်းသာကြည်နူးရ
တာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မမက
လည်း သူ့ကို အစစအရာရာ လိုက်
လျောမှုတွေ အစွမ်းကုန်ပေးခဲ့တာပေါ့။
ဒါပေမယ့် မမခံစားရတဲ့ ဝမ်းသာကြည်
နူးရတာတွေဟာ ကြာကြာမခံလိုက်ရပါ
ဘူးလေ။ ဖောက်ခြေ ပြန်ဝင်လာတယ်။
ဒီတစ်ခါ ဖောက်တာက အချီကြီး။
အလီကြီး ရက်ရက်စက်စက်ဖောက်
တာ။ ပက်ပက်စက်စက်ကို လုပ်သွား
တာ။ ထိုစာစည်...

ထင်မယားဘဝ ကြည်ကြည်သာ
သာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ ခါတိုင်း
မနက် ၆ နာရီ နိုးနေကျ။ ၄ နာရီ
လောက်က အပေါ့အပါး ထသွားလေ
သည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငို

လိုက်သည့် သားငယ်ဖြစ်သူ၏ ငိုသံ ကြားမှ နိုးသည်။ နိုးသည်ဆိုရာမှာ မျက်လုံးပွင့်လာရုံပဲရှိသေးသည်။

ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိသလို ခေါင်းထဲမှာ ထုံတုန်တုန် အံ့တုန်တုန် ဖြစ်နေသည်။ ရုတ်တရက် ခေါင်းထူ၍ မရ။

ကိုရွှေမင်း ညှော်ခန်းမှာရှိလိမ့်မည် ထင်ပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ တုံ့ပြန်သံမလာ။ လေးဘက်ထောက်ပြီး အတင်း ထရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနှောက်ကျိနေသည်။ ရနေကျ။ ရှုနေကျမဟုတ်သော အနံ့တစ်မျိုးလည်းရသည်။

တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ပြီကို တော့ သိလိုက်သည်။ ဘာရယ်လို့တော့ မဝခွဲနိုင်။

“ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မမ လုံးဝ မထင်ဘူး ညီမရေ”

ပြောနေရင်းမှ တက်ခေါက်သံ ထွက်လာသည်။ မျက်ရည်များလည်း ဝေလည်စီးကျလာသည်။

“ရိုင်းသလားမပြောနဲ့၊ ရက်စက်သလားမပြောနဲ့။ ကိုယ့်သွေးအရင်း ခေါက်ခေါက် ကလေးတွေကိုတောင် မပဲ့ညှာဘူး။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ယူသွားတယ်လေ။ မမပစ္စည်းတွေတင် မကဘူး။ ရောင်းဖို့အပ်ထားတဲ့ စိန်ထည်တွေကိုပါ ယူသွားတာ”

ဒေါ်တင်လေးကြူက သူပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် ရောင်းဖို့အပ်ထားသည့် စိန်ထည်ပစ္စည်းများကို သော့ခတ်၊ သံမဏိသေတ္တာလေးထဲတွင်ထည့်၍ ဗီရိုထဲတွင် ထားလေ့ရှိသည်။

ဗီရိုကိုလည်း နှစ်ဆင့်ခတ်သော့ဖြင့် ခတ်ထားစမြဲရှိသည်။

ဘီရိုသော့နှင့် သံမဏိသေတ္တာသော့ကို ခါးကြားထဲက ဘယ်တော့မှ မချ။ အလွန်လည်းသတိထားသည်။ ခုတော့ ပါသွားပြီ။

မေ့ဆေးအပျော့စားကို အသုံးပြုပြီး ပက်ပက်စက်စက် လုပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးမှာ နှစ်သိန်းကျော်။

“မမလည်း အိမ်နီးနားချင်း ဦးစိုးမောင်အိမ်ကိုကူးပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ အကူအညီတောင်းပြီး ဆိုက်ကားနဲ့ ရဲစခန်းကိုသွားကြတယ်လေ။ တိုင်ချက်ဖွင့်ရတာပေါ့”

ဒေါ်တင်လေးကြူ ပြောပြသည်များကို ရေးမှတ်ယူပေမယ့် ရဲစခန်းက ယုံယုံကြည်ကြည်လက်မခံ။

ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲကိစ္စကို ဘယ်သို့လျှင် လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံလိမ့်မှာပဲ။ အိမ်ကိုလိုက်လာပြီး ပြသသည်များကိုကြည့်သည်။ မေးခွန်းတွေ တသိကြီး မေးသည်။ ပစ္စည်းရှင်များ၏ လိပ်စာကို ကိုရွှေမင်း၏ ဓာတ်ပုံကိုယူသည်။ ရေးမှတ်ယူသည်။

“ပြီးတော့ မမကို ရဲစခန်းပြန်ခေါ်သွားတယ်။ သူတို့မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေအရ မမအပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မမလည်း ရိပ်မိပါတယ်။ သူတို့က သိပ်အရေးတယူမရှိကြဘူး။ အေးတိအေးစက်ပဲ။ ပစ္စည်းရှင်သုံးယောက်ကို သွားခေါ်ပြီး မေးကြမြန်းကြတယ်။ နောက်ဆုံး မမကိုဖမ်းလိုက်တာပဲ”

“မမခင်ပွန်းကကော”

“ခုထိ မမိသေးဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မမက တရားခံဖြစ်နေတာပေါ့”

“ပစ္စည်းရှင်တွေကို လျော်လိုကော မရဘူးလား”

“လျော်စရာမရှိလို့ သည်အခြေအနေရောက်နေတာပေါ့ ညီမရယ်။ အာမခံရရင်တော့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“မမအဖြစ်က ရင်နာစရာပဲနော်”
“ရင်တင် မဟုတ်ဘူး ညီမရေ။ ကိုယ်ပါနာနေပြီ”

ဒေါ်တင်လေးကြူက ရင်တင်မဟုတ် ကိုယ်ပါနာနေပြီဟု ဆိုသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကလည်း ဒေါ်တင်လေးကြူပြောသလိုဆို ရင်ရောက်ကိုယ်ပါနာနေပြီ။

(တစ်ဆယ့်နှစ်)

ဒေါ်တင်လေးကြူပြောသည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင်း မှန်မမှန်ဆိုသည်ကိုတော့ ကိုယ်လည်း အဆုံးအဖြတ်မပြုနိုင်။

ရက်ပိုင်းမျှ ဆက်ဆံကြည့်ရသည့် အနေအထားအရ ပြောရပါမူ သဘောထားပြည့်ဝသူအဖြစ် သံသယကင်းကင်း လက်ခံရမည်ပဲ။

ဒေါ်တင်လေးကြူအဖြစ်နှင့် ကိုယ့်အဖြစ် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် ရင်နာစရာချင်းတူပေမယ့် ကိုယ့်အဖြစ်ကမှ ဖြေသာမည်ဆို ပြောသားသေးသည်။

ကိုယ်က ကိုယ့်မိသားစု ဖရိုဖရဲအရှက်တကွ အကျိုးနည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော့မည့်အနေအထားအတွက် ကြားဝင်လိုက်ရခြင်း။

ကယ်တင်ရှင် မဟုတ်ပေမယ့် မိသားစုအရေးအတွက် လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကကြီးကကွက်ပြောင်းပြီး မိသားစုပြဿနာအတွက် သက်လိုကောင်း

လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ခင်ထားနွယ်က မိဘမေတ္တာကို နှစ်နှစ်ကာကာ အလေးအမြတ်ထွေး ပိုက်သူ၊ ကိုယ်အင်္ဂါမသန်စွမ်းသူ၊ အထွေးဆုံးညီမငယ်အပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ပိုးမှု လွန်ကဲသူ။

သူတို့မိသားစုတွေ စုစုဝေးဝေး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ ခဲ့သည့်အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာ၍ သင့်တင့် ရာအိမ်ငယ်သို့ ဆင်းနေရမည့်အနေ အထားမျိုးဖြစ်လာခဲ့ရင် တစ်မိသားစု ဆုံး စိတ်ထိခိုက်မှု မည်သို့ရှိမည်ကို အတွေးစဉ်ထဲသော်မှ ထည့်ပြီးမတွေးရ။

သက်ကြီးရွယ်အို မိဘနှစ်ပါးစလုံး ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ အင် ပြည့်အားပြည့်မရှိတော့။ စိတ်ထိခိုက်မှု ကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။

လူကြီးတွေအနေက လောကဓံ ကို ကြံကြံခိုင်ခိုင်ကောင်းသော်လည်း အပျိုဖော်ဝင်စ ညီမငယ်နှစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါမသန်စွမ်းသူ အထွေးဆုံး ညီမ ငယ်တို့မှာ လောကဓံကို ရင်ဆိုင် ဖို့ ဘယ်သို့မှ ဝံ့ရဲလိမ့်မည်မဟုတ်။

သည်အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာပြီးမှ သည်မြေကြောမှာ ပြန်နေဖို့ ဆိုသည်မှာ လည်း ခက်ခဲလွန်းရာဘဲ၏။

တစ်နှယ်တစ်ကျေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်မှ ရင်မကျောနိုင်သည့်တိုင် ခေါင်း လေးတော့မော့နိုင်မည်။

ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ်မြေမှာတော့ ခေါင်းလေးမော်ဖို့ပင် မလွယ်။

ကိုယ့်ဘဝ သာယာပြည့်စုံမှုလမ်း ကြောင်းသို့ ဦးတည်လျှင် မိသားစုအရေး ကို လျစ်လျူရှုရမည်။

မိသားစု၏အရေးကို လျစ်လျူမရှု နိုင်လျှင် ကိုယ့်ဘဝ အနစ်မွန်းခံရမည်။ ရွေးစရာလမ်းကြောင်းမှာ နှစ်လမ်း သာရှိသည်။ လျစ်လျူရှုရမည့် လမ်း ကြောင်းကို မရွေးနိုင်သည့်အလျောက် ကိုယ့်ဘဝ အနစ်မွန်းခံရမည့် လမ်း ကြောင်းကို ရွေးလိုက်ရသည်။

ကိုယ်ဘာလုပ်ရမည်ကို ယတိ ပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ဘဝလမ်း ကြောင်း၏ လက်တွဲဖော်အဖြစ် နား လည်မှုအပြည့်အစုံရှိပြီးသူ အောင်သူ ကို အခြေအနေအရပ်ရပ်နှင့် ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ဖွင့်ပြောရသည်။

အောင်သူ ဝိုင်ကျသွားသည်။ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။ တုံ့ပြန် စကား လုံးဝမပြောနိုင်ဘဲ တွေ့တွေဝေ ဝေ ငူငူငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်သွားသည်။

အောက်နှုတ်ခပ်သားကို အပေါ် သွားဖြင့်ကိုက်ထားရင်းမှ တက်တခေါက် ခေါက်ဖြစ်နေသည်။

ညာဘက်လက်သီးက ဘယ် ဘက်လက်ဝါးကို အဆက်မပြတ်ထိုး နေသည်။ ရှေ့တူရွှေသို့ မျက်နှာမူထား သည့် သူ၏ခေါင်းမှာ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် မဆုံစည်းဘဲ တယမ်းယမ်းတခါခါဖြစ်နေ သည်။ ထိုမှနောက် တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့် အပေးစကားပြုလာသည်။

“တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး လား၊ ဟေရယ်”

“မရှိတော့ဘူးအောင်။ မရှိတော့ လို့ မော် ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလေ”

“အောင် ဖေဖေတို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး နည်းလမ်းရှာချင်သေးတယ်မော်၊ အချိန် နည်းနည်းပေးနော်”

“ဒီကိစ္စက ဦးလေးဖေတို့လည်း

တတ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးအောင်။ တော် ကြာ စကားတွေပွသွားမှာ မော်စိုးရိမ် တယ်။ အောင်ကိုတောင် မပြောမဖြစ် လို့ ပြောရတာ။ ဒါကြောင့် အောင်တစ် ယောက်သာသိပါစေမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ တောင်းရတာပေါ့”

“အောင်ကတော့ ဖေဖေ တစ် နည်းနည်းနဲ့ ကြားဝင်လို့ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်မော်။ ဖေဖေတစ်ယောက်သာ ဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ပြောရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အောင်သဘောပေါ့။ မော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှစိတ်အနှောင့် အယှက် မပေးချင်ဘူး။ အောင် တစ်မျိုး တစ်မည် ထင်သွားမှာစိုးလို့သာ အောင် သဘောကို လိုက်လျာရတာ”

“ဒါဆို အောင်နဲ့မော်တို့ရဲ့ ရည် မှန်းချက်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ အောင် ရယ်။ ကံစီမံရာလိုပဲ သဘောထားရ တော့မှာပေါ့။ မော်လုပ်ရတာကို အောင် သဘောပေါက်နားလည်ပြီး လက်ခံ တယ်ဆိုရင် မော် ဖြေသာမှာပါ။ အောင် ရယ်၊ ဖြေသာမှာပါ”

အဲဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် လေး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နာကြည်းစရာ ခံစားမှုဝေဒနာတွေ တနင်္ဂနွေတိုက်ထွေး ပြီး ခွဲခွာခဲ့ရ၏။

နတ်သားရေးရာ နီဒါန်းအဖွင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိစေခဲ့သည်မှာ ထိုနေ့။ နီဒါန်းအဖွင့်ကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ရ သည်မှာလည်း ထိုနေ့ပင်။

xxx

ကြမ္မာလေပွေသာ မမွေ့ခဲ့ရင် ဂွံ့ ရပြီး အောင်သူက ဆရာဝန်ဖြစ်မည်။

ခင်ထားနွယ်က သူဝါသနာပါသည် ဆရာမ လုပ်မည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အေး ငြိမ်းကြည်နူးစရာ ပြည့်လျှမ်းသော လမ်းကြောင်းကြီးမှာ ရေးရေးယူယူ မဟုတ်၊ ထင်းထင်းပပကြီးရှိနေသည်။

လူငယ်ချင်း နားလည်မှု အပြည့် အဝရှိထားသလို လူကြီးချင်းကလည်း ထိုအတူရှိပြီးသား။

အထစ်အငေါ့ဖြစ်စရာ၊ မကျေမလည်ဖြစ်စရာ ဆန္ဒမတူညီစရာဟူ၍ ဖိုးစဉ်းမှုမရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘွဲ့ရမည့် အချိန် ကာလကွာခြားသည်ပဲရှိမည်။ စောင့်ရမည်မှာ ဆိုကွာခြားသော အချိန်သာဖြစ်၏။

ကြမ္မာလေပွေ ဝင်ဆွေသည်မှာ ထိုကွာခြားသော ကာလအတွင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်သာ အပြေညီမှုသော နီးစပ်လွန်းသည့် မျဉ်းနှစ်ကြောင်းမှာ အရှေ့နှင့်အနောက် တောင်နှင့်မြောက်သို့နယ် ကွာဟာသွားရ၏။

အကယ်၍သာ . . .

အကယ်၍သာ ကိုယ်အတွေးစဉ် မိတိုင်း စိတ်ထွေးရင်မော ဖြစ်ရ၏။

ပြည်ဖုံးကားချ၍ရသော အတိတ် ဖြစ်စဉ်များရှိသလို ပြည်ဖုံးကားချ၍မရသော အတိတ်ဖြစ်စဉ်များလည်းရှိသည်။

အတွေးစဉ် ပြန်ဝင်လို အကြောင်း မထူးမှန်းသိပေမယ့် နိဂုံးကို နိဒါန်းပြန် ပျိုးလိုမရမှန်း သိပေမယ့် ဆက်စပ်စရာ အတွေးစဉ် ရှိလာတိုင်း အတိတ် အကြောင်း အတွေးစဉ်များ အမျှင်တန်း ရစမြဲရှိ၏။

ခုလည်း ကိုမြင့်မောင်အကြောင်း မှ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို

အတွေးစဉ် ပြန်ထင်မိရ၏။

ကိုမြင့်မောင်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့သည့် အတိတ်အကြောင်းမှာ အတွေးပြန်ဝင်စရာ ထူးထူးထင်ထင်အကြောင်း မရှိခဲ့။ မေတ္တာနိဒါန်းအဖွင့် ရှိခဲ့ဖူးသည်မှ လွဲ၍ ထိုမှနောက်ပိုင်း ဆက်စပ်ဆက်နွယ်မှုမရှိခဲ့။

အတွေး ပြန်ထင်စရာရယ်လို့လည်း မည်မည်ရရအကြောင်း ဖိုးစဉ်းမှု မရှိခဲ့။

ခုလို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေသော အချိန်တွင်ပင် သူ့နာမည်နှင့် သူ့အကြောင်းကို ရေးရေးမျှင်မျှင်သော်မှ အမှတ်တရမရှိခဲ့။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပြီး မထင်မှတ်နိုင်ရာသော ဘဝတစ်သက်တာ မေ့ရောက်မရနိုင်စရာ အကူအညီကို ပေးလာ၏။

မည်သို့သော မျှော်လင့်ချက်မျိုးမှ ထားစရာမရှိပါဘဲလျက် အသွားအပြန် တုံ့ပြန်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘဲလျက် သန့်စင်သောမေတ္တာ၊ ထူးထင်သောစေတနာဖြင့် ပေးလာသော အကူအညီအတွက် မည်သို့သော ကျေးဇူးတရားဖြင့် အတုံ့အပြန်ပြုရမည်ကို သတိမဝင်နိုင်အောင် ရှိရသည်။

တုံ့ပြန်နိုင်သော အခွင့်အရေးမျိုး ကြုံလာပါက ရှိလာပါစေဟူ၍သာ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်အက်တွင် လိုအပ်သော အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းစုံ ရလာသည်။

ထောင်မှူးလေးက အန်တီကြီးကို ခေါ်၍ ပေးအပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မည်

သူ လာပေးသွားသည်ကိုမူမသိ။ ထောင်မှူးလေးကလည်း ဘာမှမပြောလိုက်။ အောင်သူ လာပေးသလား။ ကိုမြင့်မောင်ပဲ လာပေးသလား။

အောင်သူ လာပေးရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။ ကိုမြင့်မောင်ကိုယ်တိုင် လာပေးရတာဆိုရင်တော့ အရမ်းကြီးအားနာဖို့ကောင်းသည်။

အဝတ်အထည်များမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေချည်း ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသောကြောင့် မသင့်ရာမအပ်ရာမို့ အလွန်အမင်း အားနာရသလို စိတ်ထိခိုက်မှုလည်း ဖြစ်ရသည်။

သာမန်အပြော စိတ်ထိခိုက်မှုမျိုး မဟုတ်။ မျက်ရည်လည်၍ မျက်ရည်စီးသွယ်သည်အထိ စိတ်ထိခိုက်မှုဖြစ်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သီးသီး ခံစားရ၏။

ထိုနေ့ ညနေစာ ထမင်းမစားနိုင်သလို အိပ်လိုလည်းမရ။ အချိန်နှင့်အမျှ ထိုအကြောင်းသည်သာ ရစ်ထွေးဝေလည်နေသည်။

ကိုယ်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ရှိရမည့် ကိစ္စကို ဘာလို့များ သူတစ်ဦးအပေါ် ဝန်ပီစေရပါလိမ့်။ ပြောခဲ့မိသည့်အတွက် ယူကျွေးမရ ဖြစ်ရသည်။

ကိုမြင့်မောင်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အောင်သူသာ ဖြစ်ပါစေဟု ဖြေသိမ့်လိုက်ရ၏။

ဦးမျိုးလွင်ရယ် . . . အစွမ်းကုန် လိုက်လျောပါလျက် ဘာလို့များ သည်လိုအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် ဖန်တီးချင်ရတာပါလိမ့်။

ကိုယ်ကကော ဘာလို့များ မိန်းမကောင်းစိတ်ယဉ်ကို မိန်းမဆိုးစိတ်ကို ပြောင်းလဲမိလိုက်ပါလိမ့်။

ပုရွက်ဆိတ်၊ ခြင်၊ ယင် စသည့် တိရစ္ဆာန် အသေးအမွှားလေးများကိုပင် သေစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက် စိတ်ထားမျိုးဖြင့် လက်ရောက်ကျလွန်မှုမျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သည်။

ခွေး၊ ကြောင် စသည့် တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း တစ်ခါဖူးမျှ နာကျင်အောင် မလုပ်စဖူးခဲ့။

ဒေါသစိတ်နှင့် မယဉ်ပါးခဲ့သလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆိုသည်မျိုးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစမြဲရှိခဲ့၏။

သန့်စင်နယဉ်သော စိတ်မျိုးကိုသာ ရင်ဝယ်ထိန်း၍တည်စေခဲ့၏။ ကြမ်းတမ်းသောစိတ်ထားမျိုးကို ရင်ဝယ်မပြိတွယ်စေခဲ့။

ခုလို အနေအထားမျိုး ရှိခဲ့ပါလျက် နူးညံ့ပျော့သွယ်သည့် လက်ချောင်းကလေးများက မာကျောသည့် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဘာကြောင့်များ အလွယ်တကူဆွဲဖြုတ်နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။

အတ္တမာနနှင့် ဒေါသစိတ်ကပဲ လွန်ကဲသွားလေသလား။ ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောခဲ့ပါလျက် တစ်ဖက်တုံ့ပြန်မှုက ရင်နှင့်စရာဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် မခံချင်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်ကပဲ ပေါက်ကွဲမှု လွန်ကဲသွားလေသလား။ မကျေနပ်မှု မျှီသိပ်ခဲ့ရပေါင်း များလွန်း၍များ ပေါက်ကွဲသွားလေသလား။

ဖြစ်ရပ်အကြောင်းရင်းကို လား၊ ယင်း၊ ဘာ၊ ဘာ၊ ဖြစ်၊ ဖြစ်လည်အတိအကျမရှိရ၏။

ကိုယ့်ကို လက်ရောက်ပြုမှုများကြောင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့်

သည်လိုအဖြစ်မျိုးအထိတော့ မသင့်။

ပြဿနာကို အဆင့်ဆင့်ဖြေရှင်းရမည့် နည်းလမ်းတွေအများကြီးရှိသည်။

တရားဥပဒေ ဘောင်အတွင်းက ဖြေရှင်းလိုရသလို လူမှုရေးကျင့်ဝတ်ကျင့်စဉ်အရ တရားဥပဒေဘောင်အပြင်မှလည်း ဖြေရှင်းလိုရသည်။

ဖန်တီးသူနှင့်ပြုလုပ်သူ၊ ပြဿနာဖြစ်၍ ဘွားဘွားကြီးပေါ်စရာအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံပြီဆိုသောအခါ ဖန်တီးသူက မပေါ်လွင်၊ ပြုလုပ်သူသာ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်စမြဲရှိ၏။

ဆိုပါတော့...

မှူး၍ရမ်းကာသူနှင့် မှူး၍ရမ်းကာသူအပေါ် လက်ရောက်ကျလွန်မိသူ၊ မခံချင်စရာဖြစ်အောင် ရန်စသူနှင့် ရန်စသူအပေါ် လက်ရောက်ကျလွန်မိသူ၊ နှုတ်ဖြင့် အလွန်အကျွံ ဖော်ကားပြောဆိုသူနှင့် ဖော်ကားပြောဆိုသူအပေါ် လက်ရောက်ကျလွန်မိသူ။

သွေးထွက်သံယိုမှုအထိ ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဖန်တီးသူထက် တုံ့ပြန်သူက ဘွားဘွားကြီးပေါ်တတ်သည်။

ခုဖြစ်ရပ်ကို ဖန်တီးသူက ဦးမျိုးလွင်၊ တုံ့ပြန်ပြုလုပ်သူက ခင်ထားနွယ်၊ မပေါ်လွင်သူက ဦးမျိုးလွင်။

ပေါ်လွင်သူက ခင်ထားနွယ်။

တရားဥပဒေစည်းကို ကျော်မိသူက ကိုယ်။ တရားဥပဒေ စည်းဘောင်ကို ကျော်မိပြီဖြစ်၍ တရားဥပဒေ၏ အဆုံးအဖြတ်လို ခံယူရုံမျှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ ကောင်းသောအကြောင်း တွဲစပ်မိရင် အထိုက်အလျောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရ၏။

မကောင်းသော အကြောင်းနှင့် တွဲယှဉ်မိရင် ထဲထဲဝင်ဝင် သောကစုက္ခကို ဝိုက်ထွေးရလိမ့်မည်သာ။

(တစ်ဆယ့်သုံး)

အထိုက်အလျောက် ဝမ်းဖြည့်စရာ၊ စားသောက်စရာများအပြင် အလဲအဖယ်လုပ်ရန် အဝတ်အထည်အသုံးဝင်ပစ္စည်းလေးများ ရလာသမို့ အနေအထိုင်အတွက် သက်တောင့်သက်သာလေး ရှိသွားရသည်။

သို့စေကာမူ နေရသည့်နေရာတွင် တွဲစပ်နေရသူများကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်မှာမူ လျော့ပါးမသွား။

သူတို့၏ ဗီဇစိုက်နှင့် အနေအထိုင် အပြုအမူကြောင့် မျက်လုံးပိတ်ချိန်မှလွဲ၍ ကျန်တစ်ချိန်လုံးကိုပင် စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်နေရသည်။

သူတို့ဆိုတာက မညှိုးလုံး မချောတွေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အရင်းအနှီးပြု၍ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူများ ဖြစ်သည့် အလျောက် ထောင်တံခါးပေါက်ကလေးကို ဝင်စို့ထွက်စို့ လုပ်နေသူများဖြစ်၏။

အပြင်မှာလည်း ပန်းပန်လျက်ပဲ၊ အထဲရောက်တော့လည်း ပန်းပန်လျက် ပါပဲ။ မျက်စိလည်လမ်းမှာပြီး တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ရောက်လာသူက နည်းမှနည်း။

မျက်စိမလည် လမ်းမမှားဘဲ ဆုံးရာလမ်းကြောင်း၊ အကောင်းသန့်ကိုယ်ပါလျက် ငွေတံတိုးလျှောက်ပြီး ရောက်လာသူတွေက များမှများ။

အပြင်တုန်းက သူတို့အကြောင်း ကြားဖူးနားဝရှိပေမယ့် တပ်အပ်သေချာ မမြင်ဖူးသလို နီးနီးစပ်စပ်လည်း မရှိခဲ့။

ခုတော့ နီးနီးစပ်စပ်ရှိရုံမက တစ် နေရာတည်း ကြမ်းတမ်းပြေးတည်း တွဲ စပ်နေရပြီ။ ရင်တုန်ရသည်။ နှလုံးမငြိမ် ဖြစ်ရသည်။ ပင့်သက်အကြိမ်ကြိမ်ချ ရသည်။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ပမာ စကားသို့နယ် ဖြစ်ရသည်။

လူမသန်သလို စိတ်လည်းမသန်။ မနာလိုဝန်တို့မှ လွှမ်းထင်လွန်းသည်။ ပါးစပ်စည်းစောင့်မှု နည်းနည်းမှ မရှိ။

အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းသည့် နေရာတွင် နားနှင့်မနာ ဖဝါးနှင့်နာ ဆို ဘိသိရှိကြသူတွေ့။ မိန်းမသားချင်းပင် မကြည့်ပဲစရာသို့ အနေအထိုင်ပက်စက် သည်။ နားဖျက်စိသာမက စိတ်ချမ်းမြေ့ စရာဟူ၍ တစိုးတစိမျှမရှိ။

သူတို့က ဘာကိုမှ ထိန်းသိမ်းမှု မရှိ။ သူတို့ အဆက်အသံပြုခဲ့ရသော ယောက်ျားတို့အကြောင်း သူတို့လောက သားအချင်းချင်း၏ မဖော်ပြအပ်ရာသော အထွေထွေဖြစ်ရပ်အဖွဲ့ကို ပြောကြပြီ ဆိုရင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောကြ၏။

မိန်းမသား အချင်းချင်းပင် ပြော လေ့ပြောထရှိသော အကြောင်းတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အထိန်းအကွပ်မရှိ ပြောတတ်၏။

ပြောကြပြီဆိုရင်လည်း တိုးတိုး ညင်းညင်းမဟုတ်။ တစ်ဆောင်လုံး အတိုင်းသားကြားအောင် ပြောကြသည်။

နားမထောင်ပေမယ့် မကြားချင် နေမဖြစ်ဆိုသလို ကြားနေရသည်။

ပင့်သက်အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး ရင် တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ရသည်။

မကြားရအောင် ရှောင်ထွက်ဖို့က လည်း ရှောင်စရာနေရာမရှိ။ အဆောင် အပြင်ဘက်ထွက်လည်း ထွက်ထွက်ပဲ။ ကြားသည်ကတော့ အကြားမပျောက်။

အဆောင်အပြင်ဘက် ဆိုတာက လည်း ဝေးဝေးလံလံသွားလို့ ရသည် မဟုတ်။ အပြောသာမဟုတ်၊ ကိုယ်အမှု အရာပါ ပါလာတတ်သည်။

နားထိတ်ထားလို့ မရပေမယ့် မျက် စိလွှဲထားလို့ရသမို့ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဒါပေသိ သူတို့ဘက်သို့ မျက်စိမရောက်အောင် ရှောင်လွှဲရသည် မှာလည်း တစ်ခုကွပ်ပါ။

သူတို့မှာတော့ ပြောလိုက်ကြ၊ ဟားလိုက်ကြ၊ မကြားချင်ဘဲ ကြားနေ ရသူတွေမှာတော့ ပင့်သက်ချရ ရင် တုန်ရ။

အန်တီကြီးတို့ကလည်း အဆောင် နားမှာ အမြဲရှိသည်မဟုတ်။ ရှင်ရင် တော့ မနေ။ ရှက်တတ်ရင်လည်း သေ ဖို့ကောင်းလောက်အောင်ကို အတိုင်း အထွားမျိုးစုံနှင့် ရေရေလည်လည်ကို တွယ်တာ။

သူတို့ကတော့ ရှက်ရကောင်း မှန်း။ နာရကောင်းမှန်း မသိလေရော သလားပုံဟန်ဖြင့် တဟုတ်ဟုတ်ပါ။ ပြော သူကပင် လက်လျှော့ရမည်သို့။

သူတို့က အပြောတွင် ပတ်စက် သည်မဟုတ်။ အနေအထိုင်လည်း တရားလွန် ပက်စက်သည်။

အဝတ်လျှော်သည့်နေ့ နေ့လယ် နေ့ခင်း ထောင်မှူးလေးတို့ ဘာတို့

မလာတတ်သည့်အချိန်မျိုးတွင် အပေါ် ပိုင်းဗလာ။ အောက်ပိုင်းထော် လျှော့တိ လျှော့ရဲ။

မိန်းမသားချည်း ဖြစ်စေကောမူ သည်လောက်ထိတော့ အနေအထိုင် ပက်စက်ဖို့မသင့်။ အနည်းဆုံး ထော်ရင် လျားလောက်နှင့်တော့ နေသင့်သည်။

အကုန်လုံးမဟုတ်ပေမယ့် မညှိုး လုံးအုပ်စုထဲမှ တော်တော်များများမှာ ထိုသို့ပင် နေကြသည်။ မြင်နေရ တွေ့ နေရသည်မှာ စိတ်မသက်သာစရာ။

စပ်စပ်စုစုလုပ်သလောက် အတင်း အဖျင်းလည်း အပြောသန်ကြသည်။ အယုတ္တအနတ္တ ပြောပေါက်ဆိုပေါက် များမှာ သူတို့ပါးစပ်များတွင် တွဲလွှဲခိုနေ သည်။ အုပ်စုအဖွဲ့ အတွဲအပြောင်း အလဲကလည်း ရက်ပိုင်း နေ့ပိုင်းမဟုတ်၊ နာရီပိုင်းနှင့် ရှိနေသည်။

သူတို့ကြောင့် စိတ်ညှိုးထွေးရ ပေမယ့် မပြောသာ၊ အချင်းချင်းပြော ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိ။

သူတို့အထဲမှာ နတ်ဝင်သည်နှစ် ယောက်ရှိသည်။ နူးပေါ် လက်နှစ်ဖက် စုံကပ်တင်လိုက်သည်နှင့် ခိုင်းခနဲ ဝင် တာပဲ။

အတွင်းအပြင် သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်း နတ်တွေထဲက ဘယ်နတ်ခေါ်မလဲ။ ငါးမိနစ်မှာ အကြာဆုံး ခိုင်းခနဲရောက် သည်။ ကနားထိုးပွဲဆက်၊ ဆိုင်းကြူပြီး ပင့်လို့ ရောက်တာဆို တော်သေး။

ရေတစ်ခွက်သောက်မှ ခွက်ကောင်း ကောင်း၊ ရေသန့်သန့်ဖြင့် မဆက်နိုင်၊ မပသနိုင်သည့်နေရာ။ အပြင်ကနားပွဲ များမှာလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာချ

သည်လည်းမဟုတ်။ အုတ်ရိုးအထပ်ထပ်ကို ခုန်ပျံ့ကျော်လွှားပြီးမှ လာရသည့်နေရာ။

ယောက်ျားနတ်တွေက အကြောင်းမဟုတ်။ ပိန်းမနတ်တွေဆို ခုန်ပျံ့ကျော်ဖို့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မှာ။ ဒါပေမယ့် ပင့်သူကပဲ တန်ခိုးထက်လေသလား။ နတ်တွေကပဲ တန်ခိုးထက်လေသလား ဘယ်သူက ပို၍ တန်ခိုးထက်သည်တော့ မသိ။

“အောင်း...” လာဆိုရင် ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ “ရောင်း...” သွားတော့ဆိုရင် ချက်ချင်းပြန်သွားသည်။ “ထိုရားရပ်ခိုး” ခဏနေဦးဆိုလည်း နေသည်။

မနက်ခေါ်ခေါ် နေလယ်ခေါ်ခေါ် ခေါ်သည့်အချိန် လာရသည်။ လာသမှ အပြေးအလွှားကို လာရတာ။

အပြင်မှာဆို နတ်ချင်းဖွင့်၍ နီခါနီဆင့်သည်။ ဆိုင်းကြူသည်။ လာဖို့ အချိန်ရသည်။

ထောင်ထဲမှာက နတ်ချင်းလည်း ဖွင့်၊ နီခါနီလည်းမဆင့်၊ ဆိုင်းလည်းမကြား။ နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး လုပ်လိုက်သည်နှင့် အရောက်လာရသည်။

နတ်ပွဲဆိုတာက နတ်ကြွတာမဟုတ်။ နတ်ကို ပျော်တော်ဆက်ပြီး လှူတွေက ကကြတာ။

ကိုယ်ကိုးကွယ်သည့် နတ်များကို သတိတရရှိသောကြောင့် ပသစရာ ပစ္စည်းအစုံအလင်နှင့် ပျော်တော်ဆက်တာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကျင့်သမှုများအတွက် ကလို့လွယ်အောင် ပြောပိုင်းအကလုပ်ပေးတာ။

နတ်ခိုးသံကမြူးကြွသည်။ အဆိုအက ကျွမ်းကျင်ရန်မလို။ ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ၊ လက်၊ လှုပ်တတ်ရင် ပြီးရော။ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ က၊ ပါးစပ်က ပြောချင်တာပြော၊ မည်သူကမှ မတားမြစ်။

တော်လောက်ပြီဆိုရင် ခိုးဆရာက ခိုးသံရပ်လိုက်မည်။ အဲဒါဆို ပြီးပြီ။ ထောင်ထဲမှာတော့ ကလို့မရ။ ပူးရုံပဲ ပူးလိုရသည်။ နေ့တိုင်းလည်း ပူးကြသည်။ နတ်ဝင်သည်နှစ်ယောက်က ကိုယ်စားပူးပေးသည်။

ကိုယ်တိုင်ပူးချင်သူတွေအတွက် ကပ်ရှားအောင် ပင့်ပေးသည်။ တခြားဘာအလုပ်မှမရှိသူတွေအတွက် အပျင်းလည်းပြော အချိန်လည်းကုန်လွယ်သည်မို့ နတ်ဝင်သည် (ဝါ) ထောင်တွင်း နတ်ကတော်များကို တတ်နိုင်သည့်အခါ ဆေးလိပ်လေး၊ မုန့်ပဲသရေစာလေး ပေးရသည်။

မတတ်နိုင်သည့်အခါ အလကားပဲတင်း။ အလကားမပဲတင်းလို့လည်း မဖြစ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က မပင့်ရ၊ မပူးရ မနေနိုင် ဖြစ်နေတာကိုး။

သူတို့ဟာသူတို့ ပူးကြ၊ ရူးကြတာက အကြောင်းမဟုတ်။ သူတို့ကိစ္စမှာလည်း မပါ။ သူတို့နှင့်လည်း မရောနှောပါဘဲလျက် သူတို့ဆီ ပူးကပ်လာသည့် နတ်က၊ ဟောသလို ဘာလိုလိုနှင့် ကိုယ်ဘက်လှည့်လာသည်က စိတ်ညစ်စရာသို့ ရှိရ၏။

“တောင်ဘက်ထောင့်က စနေသမီးက ငါ့ကို အရေးမလုပ်သလို လုပ်နေတယ်။ ငါ့ကိုပသဖို့၊ ငါ့ကိုတဖို့ မေ့နေသကိုး။ ဒီအမှုသက်သာဖို့က ငါမပါ

ဘဲမပြီးဘူးဆိုတာ မသိဘူးထင်တယ်။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အမေဂျမ်းတဲ့ဟော၊ နှစ်ဂျမ်းမရှိတော့။ တစ်ဂျမ်းတည်းရှိတယ်။ ဓာတ်ပတ်အတွင်း ငါ့ကိုပသဖို့ ပြောလိုက်စမ်း။ အရေးမလုပ်လို့များကတော့လား...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

အဲသည်လို ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုလာပြီး ခလုတ်တိုက်သည်မျိုးလည်း ရှိသည်။ သူတို့ဘက်က ဒလံက နတ်အဟောကို လာပြောသည်။ မယုံပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

အမှန်က ဘာမှမဟုတ်။ ထောင်ဝင်စာမှ ပါလာသော စားစရာ၊ သောက်စရာများကို သူတို့ဘက်မလှည့်လို့ နတ်နှင့်ယှဉ်၍ ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်လေးကြူက လက်တိုပြီး သတိပေးသည်။

“မသိချင်ယောင်၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေ။ အစသွားမလုပ်လိုက်နဲ့။ မဆုံးသံသရာလည်သွားလိမ့်မယ်။ မမတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ”

သိမို့ကြောင့် မသိလိုက်မသိဘာသာပဲ နေလိုက်ရသည်။

အမှန်အကန်ဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ မရှိပေမယ့် အကြံအဖန်ဆိုတာကတော့ နေရာတိုင်းတွင် ရှိစမြဲပါလားဟု ဆိုရမည်သို့။

(ရှေ့လဆက်ရှန်)

ကျော်မြသန်း

ဒေါသမုန်တိုင်း

ချက်ခတ်ချင်းတော

ဝင်းဇော် [သုံးဆယ်]

“လက်ပံပင်ရွာမှာ ညက လူသတ်မှုဖြစ်တယ်လို့ ရွာသားတစ်ဦးက သတင်းလာပို့တယ် ဆရာ”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် သိန်းလွင်က ထိုနေ့၏ တာဝန်မှူး ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်ထံသို့ သတင်းလာပို့သည်။ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်သိန်းလွင် သတင်းလာပို့သည့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ လက်ပံပင်ရွာက မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေး၏။ စက်ဘီးနှင့် သွားရမည့် ခရီးလမ်းပင်၊ ယခုတစ်လော လက်ပံပင်စုကဲ့သို့သော အရှေ့ရွာများတွင် မကြာခဏဆိုသလိုပင် လူသတ်မှုများ ဖြစ်ပွားနေသည်။

စကားများရန်ဖြစ်ရင်း သတ်သည့် လူသတ်မှု။

အကြွေးတောင်းမရ၍ သတ်သည့် လူသတ်မှု။

သားမယားကိုစော်ကား၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သတ်သည့်လူသတ်မှု။

နစ်ပေါင်းများစွာက ရန်ကြွေးကို အစဖော်ကာသတ်သည့် လူသတ်မှု။ လူသတ်မှုမျိုး စုံလင်လှသည်။ ယခုလည်း အဘယ်ကိစ္စကို အရင်းခံကာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြန်သည် မသိဟု

ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်က တွေးလိုက်မိ၏။

ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်က လက်ပံပင်ရွာစုတွင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားကြောင်း စခန်းမှူးမျိုးမင်းထံသို့ သွားရောက်သတင်းပို့လိုက်သည်။ စခန်းမှူးမျိုးမင်းက ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်ကို အမြန်ဆုံးသွားရောက်စစ်ဆေးရန် တာဝန်ပေး၏။

ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၄ အရ ရဲအရောင်းသောပြစ်မှုကို တိုင်တန်းသည့် ဖြစ်၍ ပထမသတင်းပေးချက်ကို ရေးဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက်သတင်းပေးသူ လက်ပံပင်ရွာသားအား သူသိလိုသည့်အချက်များကို မေးမြန်းစုံစမ်း၏။ ထို့နောက် ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ကိုခေါ်ကာ လူသတ်မှုဖြစ်သည့် လက်ပံပင်ရွာစုသို့ ရွာခံရွာသားနှင့်အတူ စက်ဘီးကိုစီးနင်း၍ လာခဲ့ကြသည်။

ရဲစခန်းမှ လက်ပံပင်ရွာစုသို့ ရောက်ရန် မိနစ် ၃၀ ခန့် စက်ဘီးစီးနင်းရ၏။ ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်နှင့်အဖွဲ့ကို ကျေးရွာလူကြီးများက ရွာထိပ်မှ ဆီး

ကြိုနေကြသည်။

“လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က လက်ပံပင်စုကျေးရွာလူကြီး ဦးစံအေးပါ”

“ကျွန်တော်က ခုရဲအုပ်ထင်ဇော်ပါ ဦးစံအေး။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့နေရာကို သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကျေးရွာလူကြီး ဦးစံအေးက လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည့် နေရာသို့ ခုရဲအုပ်တင်ဇော်နှင့် အဖွဲ့ကိုခေါ်သွားသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာက ရွာအလယ်လမ်းမကြီး၏ဘေး အရိပ်ကောင်းသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ရှိ လူတစ်ဦးသည် မှောက်လျက်သားသေဆုံးနေ၏။ သေဆုံးသူ၏ ဦးခေါင်းဘယ်ဘက်ခြမ်းသည် တုံးသောလက်နက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အရိုက်အနှက်ခံထားရမှုကြောင့် ကွဲအက်နေသည်။ သေဆုံးသူ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် သွေးများဖြင့် ရဲရဲနီနေ၏။ ဦးခေါင်းမှသွေးတို့သည် မြေကြီးပေါ်တွင် သွန်းလောင်းချလျှား

သည့်အလား တွေ၏။ အလောင်းဘေးတွင် မိန်းကလေးငါးဦးခန့် ထိုင်၍ငိုနေသည်။

ဒုရဲအုပ်ထင်တော်က အလောင်းဘေးတွင် ထိုင်၍ ငိုနေသူများအား မေတ္တာရပ်ခံ ဖယ်ရှားခိုင်းလိုက်၏။ အလောင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများကိုလည်း အဝေးသို့ခွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် အသတ်ခံရသူ၏ လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း စစ်ဆေးသည်။ အသတ်ခံရသူသည် ဦးခေါင်းတွင်ရရှိသည့်ဒဏ်အား အပြင်းအထန်ခံစားပြီးမှ သေဆုံးသွားပုံရသည်။ သေဆုံးသွားသည်တိုင် အံ့ကြိတ်ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်သည် မြေကြီးပေါ်မှ အားယူကာ ထိုင်နေသည့် အနေအထား။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် အထိုးအကြိတ်ခံထား၍ ညှစ်မည်းနေသည်။ အသတ်ခံရသူ၏ အဝတ်အစားများသည် ရေစိုနေဟန်ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် ညဘက်မိုးရွာထဲ၌ အခင်းဖြစ်ပွားသည်ဟု ယူဆရ၏။ ကျန်းမြင့်ဖြစ်၍ ရေမတင်သော်လည်း အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ မြေသားများကား စိုထိုင်းထိုင်း။

အသတ်ခံရသူနှင့် ခုနစ်ပေအကွာ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် သွေးအနည်းငယ်စွန်းနေသည့် အုတ်ခဲတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ဤအုတ်ခဲကို သာမန်ကာလ၌ကာပစ်ထားသည့် အုတ်ခဲတစ်လုံးဟုသာ သဘောထားခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ဒုရဲအုပ်ထင်တော်က ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှ အုတ်ခဲကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“အမလေး...ဦးလေးရဲ့ အဖြစ် ဆိုးလှချည်လား။”

ရွာထဲမှ အော်၍ ငိုလာသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏အသံကို ကြားလိုက်မိသည်။ ဒုရဲအုပ်ထင်တော်သည် ရွာထဲဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မိန်းမတစ်ဦးသည် အော်ငိုရင်း အလောင်းရှိရာကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာပုံရ၏။ ဒုရဲအုပ်ထင်တော်က အလောင်းနားသို့ မလာနိုင်စေရန် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား အချက်ပေးလိုက်သည်။ ငို၍ပြေးလာသည့် မိန်းမကို ရဲတပ်သားတစ်ဦးက ဟန့်တားထားလိုက်၏။

ဒုရဲအုပ်ထင်တော်သည် အသတ်ခံရသူ၏ အလောင်းဘေးတွင် သဲလွန်စအထောက်အထားများ ရှာဖွေနေ၏။ အလောင်း၏ တစ်ကိုက်ခန့်အကွာတွင် ဆေးလိပ်တိုကလေးတစ်ခုသည် ခြေထောက်ဖြင့် နင်းမီသဖြင့် မီးတိုထားသည့်အပိုင်းသည် မြေတွင်နစ်ဝင်နေ၏။ ဒုရဲအုပ်ထင်တော်က မြေတွင်နစ်ဝင်နေသည့် ဆေးလိပ်တိုကို သေချာစွာစစ်ဆေးသည်။ “နေလင်းယုန်”တံဆိပ်ဆေးပေါ်လိပ်တိုလေးဖြစ်၏။ ဆေးပေါ်လိပ်သည် ရေစို၍နေပေမယ့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အနေအထား။ ပြီးတော့ ဆေးပေါ်လိပ်တို၏ အစိတ်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒုရဲအုပ်ထင်တော်က သူ့ခရီးဆောင်သားရေအိတ်လေးအတွင်းမှ ပလတ်စတစ်ဘူးပြားတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၏။ ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် ရွာသူရွာသားများသည် ဒုရဲအုပ်ထင်တော် လုပ်ဆောင်နေသမျှကို

စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။ ပလတ်စတစ်ဘူးပြားထဲမှ ဓာတ်နာကို ထုတ်ကာ ဒုရဲအုပ်ထင်တော်က မြေတွင် နစ်ဝင်နေသည့် “နေလင်းယုန်”ဆေးပေါ်လိပ်တိုကို ဆွဲနုတ်သည်။ နေလင်းယုန်ဆေးပေါ်လိပ်သည် တစ်ဝက်သာသာ သောက်သုံးပြီးဖြစ်၏။ ဆေးလိပ်တိုကို ပလတ်စတစ်ဘူးတစ်ခုထဲသို့ထည့်ကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ သည်မနက်ကျမှ သောက်သုံးပြီး အလောင်းနားတွင် စွန့်ပစ်ထားသည့် ဆေးလိပ်တိုမဟုတ်မှန်းသိ၍ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသတ်မှုတစ်ခု စစ်ဆေးရာတွင် အသတ်ခံရသူ၏ အလောင်းဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သက်သေခံအထောက်အထားများ တစ်စွန်းတစ်စကျန်ရှိတတ်သည်ဖြစ်ရာ အသေအချာ ရှာဖွေ၍ သိမ်းဆည်းရသည်။ သည်တစ်စွန်းတစ်စ သဲလွန်စကို အခြေခံကာ လူသတ်တရားခံများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့် သာဓက ဖြစ်ရပ်များမှာ များစွာရှိဖူးပေပြီ။ သို့ကြောင့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတိုင်း အလောင်းကိုစစ်ဆေးရင်း သဲလွန်စအထောက်အထားကိုပါ တစ်ပါးတည်း ရှာဖွေရသည်။

“အသတ်ခံရသူက ဦးထွန်းမောင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ဟိုမှာထိုင်ငိုနေတာက သူ့ဇနီးမကျင်အေးနဲ့ သူ့သမီး စမ်းအေး။ အနားမှာရပ်နေတဲ့ ဟိုသူငယ်သုံးယောက်က ဦးထွန်းမောင်နဲ့ သား သုံးယောက်ပါ။ အေးမောင်၊ လှ

ဆောင်၊ ဝင်းမောင်တို့ပဲ ဆရာ”

“ဦးထွန်းမောင် အသတ်ခံရတာကို ဘယ်အချိန်မှာသိတာလဲ”

“ဒီမနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ လယ်ထဲမှာ မြက်ခတ်သွားမယ့်ကောင်လေးတစ်ဦးကတွေ့လို့ ကျွန်တော်တို့ကို လာပြောတာပါဆရာ။ အဲဒီတော့မှ သူ့မိသားစုကို အကြောင်းကြား။ ဆရာတို့ဆီ သတင်းသွားပို့ခိုင်းရတာ”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးစံအေးက ဒုရဲအုပ်ထင်ဇော်နှင့် အဖွဲ့ကို ပြောပြ၏။ ဒုရဲအုပ်ထင်ဇော်သည် အသတ်ခံရသူ ဦးထွန်းမောင်၏အလောင်းကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား တွေ့ရှိချက် အစီရင်ခံစာနှင့်အတူ အလောင်းအား ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ ပို့စေသည်။ ဦးထွန်းမောင်၏အလောင်းအား နွားလှည်းပေါ်တင်စဉ် သူ့မိသားစုများ၏ ငိုသံများ၊ ဒေါသနှင့် ပြောဆိုသံများ ဆူညံသွားသည်။

“ငါ့အဖေကို သတ်တဲ့လူကို သိလို့ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ်”

ဦးထွန်းမောင်၏သား လှဆောင်၏ ဒေါသစကားကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူသတ်မှုများကို သွားရောက်စစ်ဆေးလေတိုင်း မြင်ရကြားရသည်ဖြစ်၍ ဒုရဲအုပ်တင်ဇော်အတွက်တော့ အဆန်းမဟုတ်တော့။ အသတ်ခံရသူဘက်မှ ခံပြင်းမည်ဆိုလည်း အပြစ်မဆိုသား။ သူတို့ဘဝတွင် ဖခင်ဖြစ်သူကို ရုတ်တရက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်မဟုတ်လား။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည် နေရာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးရှိ အိမ်များမှ လူများကို

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌဦးစံအေး၏အိမ်သို့ ခေါ်ကာ တစ်ဦးချင်းစီကိုခေါ်၍ စစ်ဆေးသည်။

“ညက ခင်ဗျားအိမ်နားမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တာ မကြားမိဘူးလား”

“ညက မိုးကလေးအေးအေးနှင့် ဗို အိပ်ပျော်နေလို့ ဘာသံမှမကြားမိဘူးဆရာ”

“တကယ်လားဗျာ။ သက်သေလိုက်ရမှာစိုးလို့ လိမ်ညာတာမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော် တကယ်မညာပါဘူးဆရာ။ တကယ်မကြားမိတာပါ”

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည့် နေရာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးမှ အိမ်များရှိ အိမ်သားများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အားလုံးက လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်ကို အိပ်ပျော်နေကြသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိုးရွာနေသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လုံးဝမသိပါကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုကြသည်။ သူတို့မျက်နှာ အနေအထားများကို အကဲခတ်ရသည်မှာ လုံးဝမသိလိုက်သည့် ပုံစံများပင်။

ဦးထွန်းမောင်၏ မိသားစုကိုလည်း တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးရသည်။

“ညက ဦးထွန်းမောင်ဟာ ဘယ်အချိန်ထိ ရှိနေပါသလဲ”

ဒုရဲအုပ်ထင်ဇော်က ဦးထွန်းမောင်၏ဇနီး ဒေါ်ကျင်အေးကိုမေးသည်။

“ညက ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုထွန်းမောင်ဟာ အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသေးတယ်။ ည ၈ နာရီလောက်ကျမှ

ရွာအရှေ့ပိုင်းက သူညီဝမ်းကွဲ ကိုချစ်တင်တို့အိမ် ခဏသွားဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ည ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ မိုးတအားရွာတယ်။ ၁၀ နာရီကျော်လောက်မှာ မိုးတိတ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကိုထွန်းမောင် ပြန်မလာသေးလို့ ကျွန်မ ထိုင်စောင့်နေသေးတယ်။ ဒီညတော့ ကိုချစ်တင်အိမ်မှာပဲ အိပ်နေလောက်ပြီဆိုပြီး ကျွန်မ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တာ။ ဒီမနက်တော့ ကိုထွန်းမောင် အသတ်ခံရတယ်ဆိုပြီး လာပြောကြတာ ပါပဲရှင် ဟီး...ဟီး”

ဒေါ်ကျင်အေးသည် ပြောနေရင်းမှ ငိုသည်။

“ဦးထွန်းမောင်ဟာ အခုရက်ပိုင်းမှာ ရွာထဲက လူတစ်ဦးဦးနဲ့ ခိုက်ရန် ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့တာများ ရှိခဲ့သလား”

“မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဟာ... အစ်ကိုအေးမောင်ကလည်း... ပြီးခဲ့တဲ့လတုန်းက အဖေနဲ့ ကိုသာတင်တို့ စကားများရန်ဖြစ်ကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဦးထွန်းမောင်၏သားငယ် ဝင်းမောင်က ဝင်ပြောသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်ဆရာ။ အဖေနဲ့ သာတင်တို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ဖူးတယ်”

“ဘာကြောင့် စကားများကြတာလဲ”

“လူမှုရေးကိစ္စကြောင့် စကားများကြတာ။ ကိုသာတင်ရဲ့ညီစိန်မန်းနဲ့ ညီမလေး စမ်းအေးတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြတာကို အဖေက သဘောမတူဘူးပြောလို့။

အဖေက ဒီရွာရဲ့လူကြီးအဖွဲ့ထဲမှာ ပါ
တယ်ဆရာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ရွာလယ်လမ်း
ကို မြေဖို့ကြတော့ ဒီကောင်တွေညီအစ်
ကိုက မြေဖို့လုပ်အားမပေးကြဘဲ တော
တက်သွားတယ်လေ။ တစ်ရွာလုံးက
တက်တက်ကြွကြွနဲ့ လုပ်အားပေးနေချိန်
မှာ ဒီကောင်တွေညီအစ်ကိုက ကျေးရွာ
အတွက် လုပ်အားမပေးတာကို အဖေ
က လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ သူတို့ညီအစ်
ကိုနှစ်ယောက်လုံးက အသောက်အစား
လည်း မကင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဖေ
ကလည်း သဘောမတူတာ။

“အဲဒီတုန်းက ညီလေးအဖေနဲ့
သာတင်တို့ ဘာတွေပြောခဲ့ကြတယ်ဆို
တာ မှတ်မိနိုင်ဦးမလား။”

ဦးထွန်းမောင်၏သား ကိုအေး
မောင်က မျက်စိစုံစိုတ်ပြီး စဉ်းစားသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဒီလိုဆရာရဲ့...”

* * *

“ခန့်န့်”

ဦးထွန်းမောင်က နံရံပျဉ်ပြားကို
လက်သီးဖြင့် တအားထိုးလိုက်သည်။
ဦးထွန်းမောင်၏ ဒေါသစိတ်သည် မျက်
နှာတွင် အထင်သားပေါ်နေ၏။ သူ့သမီး
စမ်းအေးက ကြမ်းပြင်တွင်ထိုင်ကာ ငို
နေ၏။ ဒေါ်ကျင်အေးက စမ်းအေး၏
ဘေးတွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထိုင်နေ
သည်။ ကိုအေးမောင်သည် မြက်ခြင်း
ရက်ရင်းမှ သူ့အဖေ၏မျက်နှာကို ကြည့်
နေသည်။

“နင် အဲဒီကောင်နဲ့ကြိုက်နေတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ စမ်းအေး။”

စမ်းအေးက ငိုနေရင်းမှ သူမ
အဖေကိုကြည့်သည်။ သူ့အဖေအား
ပြောရမည့်စကားများကိုလည်း စဉ်းစား
နေ၏။

“ဟဲ့...ငါမေးနေတယ်လေ”

ဦးထွန်းမောင်၏အသံက ကျယ်
လောင်သွားသည်။ ကိုအေးမောင်၏
လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် နို့ကြောမျှင်
ပင် လွတ်ကျသွားရ၏။

“လေးငါးလလောက်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ကိုစိန်ပန်းက သမီးကို လူကြီးစုံ
ရာနဲ့ တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ယူပါ
မယ်တဲ့”

“ဟ...ဒါက ပါးစပ်စကားပဲ။”

မှသာသုံးပြီး နင့်ကိုပြောတာလည်း
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်လုံးက အရက်လေးတမြေ
နဲ့ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စဆိုရင်လည်း လူ
ခွစား၊ စကားပြောတော့လည်း ထော်
လော်ကန့်လန့်။ ဒီမိသားစုအားလုံးနဲ့
ဘယ်လိုမှ ဆက်ဆံလို့ရမယ် မထင်ဘူး။
ငါကတော့ ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝသဘော
မတူ ဘူး။ နင် ဒီကောင်ကိုယူရင်တော့
အပြတ်ပဲ။ အဲဒီကောင်ကို နင် အဆက်
အသွယ်ဖြတ်။ ဒီကောင်ကလွဲလို့ အနု
အဝဲဖြစ်နေတဲ့ကောင်ကို နင်ယူရင်
တောင် ငါလက်ခံတယ်”

ဦးထွန်းမောင်၏ရာဇသံက ပြင်း
သည်။ ကိုအေးမောင်ပင် ပန်းတွန့်သွား
၏။ စမ်းအေးမှာ ငိုနေဆဲ။

“ဘယ်လိုလဲစမ်းအေး၊ ငါပြော
တာ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဦးထွန်းမောင် အိမ်ပေါ်ကဆင်း
သွားသည်။ ဒေါ်ကျင်အေး စမ်းအေးကို
နှစ်သိမ့်နေတယ်။

“အဖေဒေါသကို နင်သိရင်တော့
အဖေပြောသလိုလုပ် စမ်းအေးရေ။ နင့်
ကြောင့် အဖေ ဒေါသဖြစ်ပြီး အမေစိတ်
မဆင်းရဲပါစေနဲ့”

ကိုအေးမောင်က စမ်းအေးကို
ပြောသည်။ စမ်းအေးသည် မျက်ရည်ကို
သုတ်ရင်း အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်သွား၏။
ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ ရွာသားတစ်
ဦး အပြေးကလေးရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုအေးမောင်... အစ်ကို
အေးမောင်”

“ဘာလဲကွ။ ငါဒီမှာ မြက်ခြင်း
ရက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘကြီးထွန်းမောင်နဲ့ သာတင်တို့
ညီအစ်ကို စကားများနေကြတယ်ဗျ”

“ဟေ...ဘယ်လိုစကားများကြ
တာလဲ”

“ဘကြီးထွန်းမောင်က စိန်ပန်းနဲ့
စမ်းအေးကို သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့
ပြောတာကို သူတို့ညီအစ်ကိုက ဘာလို့
သဘောမတူတာလဲဆိုပြီး ရန်လုပ်နေ
တယ်။ စိန်ပန်းက ဘကြီးထွန်းမောင်
ကို ရိုက်မယ်နက်မယ် ပုံစံမျိုးနဲ့ဗျ”

“အဲမယ်...ဒင်းက ငါအဖေကို”

ကိုအေးမောင်က မြက်ထမ်းပိုးကို
ယူ၍ ထွက်လာသည်။ သည်ကိစ္စကို
လာပြောသည့်ရွာသားက ကိုအေးမောင်
လက်ထဲမှ ထမ်းပိုးကို အတင်းလုကာ
အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟာ...အစ်ကိုအေးမောင်က

လည်း သိစေချင်လို့ လာပြောတာ။
ဘကြီးထွန်းမောင်ကို သွားခေါ်လိုက်ရင်
ပြီးတာပဲ”

ကိုအေးမောင်က သူ့အဖေဦးထွန်း
မောင်ကို သွားခေါ်သည်။

“အစ်ကိုအေးမောင်၊ လှဆောင်
တို့ မျက်နှာကြောင့် နို့မို့ဆို ခင်ဗျား
မလွယ်ဘူး”

“ဘာကွ မင်းလို ရပ်ကနီးရွာကနီး
တောင် မထမ်းဆောင်တဲ့ကောင်ကို ငါ့
သမီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားဘူးကွ။
အလကား လူပျင်းလူကတ်တွေ”

ဦးထွန်းမောင်နှင့် စိန်ပန်းတို့ညီ
အစ်ကို စကားများရန်ဖြစ်ကြသည်
သတင်းက တစ်ရွာလုံးသို့ ပြန့်သွား
သည်။ ဦးထွန်းမောင်က ဒေါသဖြစ်
လွန်း၍ စမ်းအေးကို ရိုက်နှက်သည်။
ကျေးရွာလူကြီးများက ဝိုင်းဆွဲရ၏။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် စိန်ပန်း
ခမျာ ရှက်လွန်း၍ သံပရာခွံကွင်းမှ သူ
ယောက်ဖထံသို့ ထွက်သွားကြောင်း
သတင်းကြားရသည်။ စမ်းအေးကလည်း
ရှက်စိတ်ကြောင့် အိမ်ပြင်သို့မထွက်။
ဦးထွန်းမောင်ကတော့ စိန်ပန်းတို့ညီ
အစ်ကိုအပေါ်တွင် ဒေါသဖြစ်နေဆဲ။

* * *

“အဲဒီကတည်းက စိန်ပန်း ရွာ
ပြန်မလာတာဘဲ ဆရာ”

ဒုရဲအုပ် ထင်ဇော်က ကိုအေး
မောင်ပြောပြသမျှကို နားထောင်ရင်း
တွေးနေမိ၏။ စမ်းအေးက သူနှင့်ပတ်
သက်သည့်ကိစ္စဖြစ်၍ ရှက်နေသည်။

“ညက ဦးထွန်းမောင်သွားလည်
တယ်ဆိုတဲ့ သူ့ညဦးချစ်တင်ကို တွေ့
ချင်တယ်”

ကိုလှဆောင်က ရွာအရှေ့ပိုင်းမှ
ဦးချစ်တင်ကို သွားခေါ်သည်။ ခဏကြာ
တော့ ကိုလှဆောင်နှင့်အတူ ဦးချစ်တင်
ပါလာ၏။

“ဦးချစ်တင်ရဲ့အိမ်ကို ညက ဦး
ထွန်းမောင်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။
ဘယ်အချိန်လောက်ကျမှ ဦးချစ်တင်
အိမ်က ဦးထွန်းမောင်ပြန်သွားပါသလဲ”

“ညက မိုးရွာတော့မယ်အလုပ်
မှာ အစ်ကိုထွန်းမောင် ပြန်သွားတာပဲ။
သူပြန်သွားပြီး ဘာမှမကြာဘူး မိုးရွာ
တယ်။ အစ်ကိုတော့ မိုးမီပြီးတိုင်း ကျွန်
တော်တွေ့လိုက်မိသေးတယ်။ အခု
မနက်ရောက်တော့ အစ်ကိုအသတ်ခံရ
တယ်ဆိုတာသိရပြီး အံ့သြသွားတယ်
ဗျာ”

“ဦးထွန်းမောင်က ဦးချစ်တင်
အိမ်ကို လာတုန်းမှာ ဘာစကားတွေ
ပြောသွားသေးလဲဗျာ၊ လူသတ်မှုအတွက်
အထောက်အကူရလိုခြင်း မေးတာပါ”

“သူ မမြဲရှင်ရဲ့ လယ်ရှစ်ဧကကို
ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့အကြောင်း
တိုင်ပင်တယ်။ အစ်ကို လယ်မြေကွက်
ထပ်ဝယ်မယ်ဆိုရင် ရွာတောင်ဘက်
စပ်က ကိုပေါက်လယ်ကိုဝယ်ပါလားလို့
ပြောပြရတယ်။ အစ်ကိုက သူ့သား
အယေဆုံးကောင် ဝင်းမောင်အတွက်
လယ်လိုချင်တာကြာပြီ။ သူ့သားသမီး
တွေကိုလည်း သိပ်ချစ်တာ”

“ဦးထွန်းမောင်က ဆေးလိပ်

သောက်တတ်ပါသလား”

“အစ်ကိုက ကွမ်းကြိုက်တယ်။
အရင်ကတော့ ဆေးပေါလိပ်သောက်ခဲ့
တာပဲ။ ဆေးလိပ်ဖြတ်ခဲ့တာ လေးငါး
နှစ်မက ရှိပြီ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ အခုလိုပြော
ပြတာ ကျေးဇူးပါပဲဦးချစ်တင်။ ဒါနဲ့
ကိုသာတင်ကို တွေ့ချင်ပါတယ်။ သွား
ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါဦး ဦးစံအေး”

ဦးစံအေးက ရွာသားတစ်ယောက်
ကို စေလွှတ်၍ သာတင်ကို သွားခေါ်
ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျေးရွာလူကြီး
ဦးစံအေး၏အိမ်သို့ ရွာသားတစ်ဦးဝင်
လာသည်။

“ဟေ့ကောင်သောင်းရွှေ...ဘာ
ကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ”

ဦးစံအေးက လှမ်းမေးသည်။

“ဒီကဆရာတွေကို သတင်းပေး
ချင်လို့”

“ဟ...လုပ်စမ်းပါဦး။ ဘာသတင်း
များလဲဗျာ”

“ညက မိုးချုပ်ချုပ်မှာ စိန်ပန်းရွာ
ပြန်လာတာကို တွေ့မိတယ်။ ဒီမနက်
ဒီကောင် ရွာက အားချင်သံပရာခွံကွင်း
ကို ပြန်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘကြီးထွန်း
မောင် အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်နေ
မလားလို့”

ကိုသောင်းရွှေ လာပြောသည့်
သတင်းက ဒုရဲအုပ်ထင်ဇော်အတွက်
စဉ်းစားစရာဖြစ်သွား၏။ အသတ်ခံရ
သည့် ဦးထွန်းမောင်နှင့် စိန်ပန်းတို့ ညီ
အစ်ကိုက စကားများရန်ဖြစ်ထားကြ
သည် မဟုတ်လား။ စိန်ပန်းသည် ညက

ရွာသို့ရောက်လာပြီး သည်မနက် အား ချင်းပြန်သွားသည်ဆိုတော့ မသင်္ကာ စရာပင်။

ဦးစံအေးအိပ်သို့ သာတင်ရောက် လာသည်။ သာတင်၏ မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်နေပုံရ၏။ ဦးစံအေးက သာ တင်ကို ခုရဲအုပ်ထင်လေတို့အဖွဲ့၏ရှေ့ တွင် ထိုင်စေသည်။ သာတင်က ခုရဲအုပ် ထင်လေ၏ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့် သည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ကိုသာတင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“အသတ်ခံရသူ ဦးထွန်းမောင်နဲ့ ကိုသာတင်တို့ညီအစ်ကိုက စကားများ ဖူးတယ်ဆို ဟုတ်ပါသလား”

“ကျွန်တော့်ညီနဲ့ သူ့သမီးကို သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ညီက လွဲရင် သူ့သမီးကို အနှုတ်ယူယူလို့ ပြောတာကို သူများကလာပြောလို့ ကျွန် တော်တို့ညီအစ်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဦးထွန်း မောင်ကို ရန်လုပ်မိခဲ့တာပါ ဆရာ”

“သံပရာခွဲကွင်းမှာ သွားနေတဲ့ ခင်ဗျာညီစိန်ပန်း ညက ရွာကိုပြန်လာ တယ်ဆို”

“ဗျာ”

“အတော်ပေးတဲ့ရွာက လာရတဲ့ စိန်ပန်းဟာ ရွာမှာညအိပ်ရုံအိပ်ပြီး ဒီ မနက်အစောကြီး သံပရာခွဲကွင်းရွာကို ပြန်သွားတာ မရိုးသားဘူးလို့ ကျွန် တော်တော့ထင်တယ်။ ဦးထွန်းမောင်ကို သတ်သူဟာ စိန်ပန်းများ ဖြစ်နေသလား ကိုသာတင်”

“ဟာ...ဦးထွန်းမောင်ကို စိန်ပန်း

မသတ်ပါဘူး ဆရာ။ ညက စိန်ပန်း ရွာကိုပြန်ရောက်လာတာတော့ မှန်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အရက် သောက်ကြတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အချိန် အိပ်ရာဝင်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်တော့ အတော်ညဉ့်နက်နေပြီဆရာ”

“ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ပြီး မနက် အစောကြီး စိန်ပန်းက သံပရာခွဲကွင်း ကို ဘာဖြစ်လို့ပြန်သွားရတာလဲ”

“ဟိုမှာ လယ်လုပ်ငန်းတွေက မပြီးပြတ်သေးလို့တဲ့ ဆရာ”

ကိုသာတင်က တည်ငြိမ်စွာနှင့် ပြောနေသည်။ ခုရဲအုပ်ထင်လေက ကိုသာတင်၏ ညာဘက်လက်သန်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို တွေ့မိ၏။

“ကိုသာတင်ရဲ့ ညာဘက်လက် သန်းက ဘာဖြစ်လို့ ပတ်တီးစည်းထား တာလဲ”

“အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ နိုက်မိတာပါ ဆရာ”

ခုရဲအုပ်ထင်လေက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ညက မိုးရွာပြီးစမှာ မင်းတို့အိပ် က ဘယ်သူ ရေချိုးတာလဲကွ။ အသံ ကြားလို့”

ကျေးရွာလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်၍ မေး၏။

“စိန်ပန်းက တစ်ကိုယ်လုံးချွေး စော်နံ့နေလို့ဆိုပြီး ရေချိုးတာပါ”

“တာဝန်အရ စစ်ဆေးရတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုသာတင်။ ကျွန်

တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုတာ အမှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်လာရင် သက်ဆိုင်တဲ့သူတွေ၊ သံသ ယဖြစ်စရာသူတွေကို စစ်မေးရပါတယ်။ ခင်ဗျားညီ စိန်ပန်းကိုလည်း စစ်မေးရပါ ဦးမယ်။ ခင်ဗျားညီစိန်ပန်းဟာ ညဦးချုပ် မှာ ရွာကိုပြန်လာတယ်။ မနက်အစော ကြီး ထပြန်သွားတယ်ဆိုတော့ ရွာလယ် လမ်းမကို ဖြတ်သွားရမှာ အမှန်ပဲ။ ဦးထွန်းမောင်က လမ်းမဘက်မှာ ခေါင်း ပြုပြီး သေနေတယ်။ ဦးထွန်းမောင်သေ နေတာကို မမြင်ဘဲတော့ မနေဘူး။ သူမြင်လျက်သားနဲ့ ရွာကလူကြီးတွေကို အကြောင်းမကြားဘဲ သံပရာခွဲကွင်းကို ပြန်သွားတာဟာ မရိုးသားမှုလို့ ယူဆရ မှာပဲ။ ဦးထွန်းမောင်ကိုသတ်တဲ့သူဟာ သူ့ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် သတ်တဲ့သူကို သူသိကိုသိရ မယ်ဗျာ”

“ဗျာ”

“ဘာလို့အံ့ဩနေရတာလဲ ကိုသာ တင်ရဲ့။ ခင်ဗျားညီက ဦးထွန်းမောင် ကိုသတ်တာ သိလျက်သားနဲ့ မသိချင် ယောင် ဆောင်နေတာလားဗျာ”

“မ...မဟုတ်ပါဘူးဆရာ”

ကိုသာတင်၏ မျက်နှာတွင် ချွေး များပြန်လာ၏။ မျက်လုံးများ လှုပ်ရှား နေသည်ကို ခုရဲအုပ်တင်လေက သတိ ပြုမိသည်။

“ကဲ...ကိုသာတင် ပြန်လို့ရပါ ပြီ”

ကိုသာတင်၏မျက်နှာ ပြုံး၍ သလိုဖြစ်သွား၏။ ဦးစံအေး၏အိပ်မှ ထွက်သွားသည်။ ကိုသာတင်၏ အချိပ်

အယောင်ကို မမြင်ရတော့မှ -

“ကိုသာတင်က ဆေးလိပ်တွေ ဘာတွေသောက်လား”

ဓုရဲအုပ်ထင်တော်က “ဘယ်သူရေ ချိုတာလဲ” ဝင်မေးသည့် ကျေးရွာလူကြီး ကိုမေး၏။

“ဆေးလိပ်သောက်တယ်”

“ဘာဆေးလိပ်မျိုး သောက်တတ် သလဲ”

“နေလင်းယုန် ဆေးပေါ့လိပ်”

“သူညီစိန်ပန်းကော ဆေးလိပ် သောက်သလား”

“မသောက်တတ်ဘူး။ ဟိုကောင် က ကွမ်းစားတယ်”

“ကိုသာတင် ဆေးလိပ်သောက် တာကို သတိထားမိလား ဦးလေး”

“သူ ဆေးလိပ်သောက်နေတာ ကို မြင်တာပဲ။ ဘယ်လိုသတိထားမိတာ ကိုလဲ”

“တချို့က ဆေးလိပ်ကို ဖြည်း ဖြည်းလေးလေးဖွာတတ်တယ်။ တချို့ က အစီခံိုကျစ်အောင် သွားနဲ့ကိုက်ပြီး ပြင်းပြင်းဖွာတတ်တယ်။ အဲဒါကို ခွဲခြား မေးတာ”

“အင်း...အင်း သဘောပေါက် ပြီ။ သာတင်က ဆေးလိပ်ကိုကိုက်ပြီး ဖွာတာ။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ သူ့အိမ်နဲ့ ကျွန်တော့်အိမ် ခြေရင်းခေါင်းရင်း။ ဒီ ကောင်က ကျွန်တော့်အိမ် လာနေကျ ဆိုတော့ သူပြန်သွားရင် သူဆေးလိပ် တို့တွေက ကျွန်တော့်အိမ်က ပြာခွက် ထဲမှာ ကျန်ကျန်နေတာကြောင့် သိနေ တာ ဆရာ”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ။ ဦးထွန်းမောင်

ကိုသတ်သူဟာ သာတင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဖြစ်ရ မယ်။ ဦးထွန်းမောင်ရဲ့ အလောင်းဘေး က သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်း ဆည်းလာတဲ့ ပလတ်စတစ်ဘူးထဲက နေလင်းယုန်ဆေးပေါ့လိပ်တိုရဲ့ အစီခံ ဟာ သွားကိုက်ရာတွေနဲ့ ကြည့်ပါလား”

ဓုရဲအုပ်ထင်တော်က ပလတ်စတစ် ဘူးထဲမှ နေလင်းယုန်ဆေးပေါ့လိပ်တို့ ကို ကျေးရွာလူကြီးများအား ပြသ၏။

“ညက မိုးရွာပြီးစမှာ ရေချိုးတယ် ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်မရှိလှဘူး။ မိုးရွာ စဉ်မှာ ရေချိုးလိုရတာပဲ။ ဒီတော့ သာ တင်ကို သွားခေါ်စမ်းကွာ။ နယ်ထိန်း တစ်ဦး လိုက်သွား”

သာတင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း ဦးစံအေးအိမ်သို့ လိုက်လာ သည်။ သူပြန်သွားစဉ်က ထိုင်သော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဆေးလိပ် တိုကို စားပွဲစွန်းတွင်တင်ထားလိုက်၏။ ဓုရဲအုပ်ထင်တော်နှင့် ကျေးရွာလူကြီး များက ဆေးပေါ့လိပ်တိုကိုကြည့်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်တို၏ အစီခံသည် စိုစွတ် နေပြီး သွားကိုက်ရာကို အထင်းသားမြင် နေရ၏။

“ဆရာ ပြန်ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုသာတင်။ ဦးထွန်းမောင်ကိုသတ်သူဟာ ခင်ဗျားပါ လို့ ကျွန်တော် သိထားလို့ပဲဗျ”

ကိုသာတင်သည် ဟန်မဆောင် နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဟာ...ဆရာကလည်း မဟုတ်

တာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ စိန်ပန်း နှစ် ယောက်စလုံးလား”

ကိုသာတင် တွေဝေသွား၏။

“ခင်ဗျားညီကို အခုချက်ချင်းသွား ဖမ်းလိုက်မယ်”

“ဦးထွန်းမောင်ကို ကျွန်တော် သတ်တာပါဆရာ”

ကိုသာတင်၏စကားကြောင့် အား လုံး အံ့သြသွားကြသည်။

“ခင်ဗျားက ဦးထွန်းမောင်ကို ဘာကြောင့်သတ်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ညီကို သူ့သမီးနဲ့မပေး စားဘူးလို့ ပြောတာက...ကြောင်း။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ခပ်ရေရွာ ရှေးမှာ မဆောင်ရွက်ဘူးလို့ ပြောတာ ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သတ်မိခဲ့တာ ပါဆရာ”

“ခင်ဗျားက ဦးထွန်းမောင်ကို ဘယ်လိုသတ်ခဲ့တာလဲ”

“ညက စိန်ပန်း ရွာပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အရက်အတူသောက်ကြရင်း စိန်ပန်းက စမ်းအေးကို သူ့ဘယ်လိုမှ မမှမရနိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းဖွင့်တယ်။ ကျွန်တော့်ညီ အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ် ရတာပေါ့။ ဦးထွန်းမောင်အပေါ်မှာ လည်း ဝိုဠ်ဒေါသဖြစ်မိတယ်။ စိန်ပန်း က အရက်မှူးပြီး အိပ်သွားတယ်။ ကျွန် တော်က အရက်ထပ်သောက်ဖို့ ရွာ အရှေ့ပိုင်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ မှာ မိုးကရွာတော့တာပဲ။ လမ်းမှာ လူ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ လျှပ်စီးတယ်

ချက်လက်လိုက်တော့မှ ဦးထွန်းမောင်
မှန်း သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်က
အရက်မှူးမူးနဲ့ ဦး ထွန်းမောင်ရဲ့လက်ကို
ဆွဲထားလိုက်တယ်။ ဦးထွန်းမောင်က
ဘယ်သူလဲကွလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်
က ကျုပ်သာဇာင်း ခင်ဗျာသမီးနဲ့ ကျုပ်
ညီမကို ပေးစားမလား။ မပေးစားဘူး
လားမေးတော့ ဦးထွန်းမောင်က ကျုပ်
မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ကိုဆဲတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
ကျွန်တော်က ဦးထွန်းမောင်ကိုထွန်း
လှဲပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ဆိုးတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ လျှပ်စီးလက်လိုက်တော့
ကုက္ကိုပင်အမြစ်ဖုပေါ်က အုတ်နီခဲကို
တွေ့တာကြောင့် သွားယူပြီး ဦးထွန်း
မောင်ရဲ့ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ထုမိ
လိုက်တော့တာပဲ။

“ခင်ဗျားလက်သန်းက ဒဏ်ရာ
က အုတ်ခဲထိမိတာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ဦးထွန်း
မောင် ငြိမ်ကျသွားတော့ ကျွန်တော်အိမ်
ပြန်လာခဲ့တယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း မော
နေလို့ အိပ်ဘေးမှာထိုင်နေရတယ်။
ခဏကြာတော့ မိုးတိတ်သွားတယ်။
ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရွှံ့တွေ
ပေနေတာကြောင့် ရေချိုးလိုက်တယ်။
တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မနက်
ဝေလီဝေလင်းမှာ စိန်ပန်းက ရွာပြန်
မယ်ဆိုပြီး လာပြောတယ်။ စိန်ပန်းဟာ
အိမ်ကထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ အိမ်
ကိုပြန်လာပြီး ဦးထွန်းမောင် ရွာလယ်
လမ်းဘေးက ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ သေ
နေတယ်လို့ လာပြောတယ်။ မင်းဘာ

သာ မင်းပြန်။ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့
ပြောလွှတ်လိုက်မိတယ်။”

“ခင်ဗျားက ဦးထွန်းမောင်ကို
သတ်ခဲ့တာ မျက်မြင်သက်သေမရှိလို့
အရေး မယူနိုင်ဘူးလို့ ယူဆသွားတယ်
ပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်
သတ်တာကို စိန်ပန်းတောင်သိတာ
မဟုတ်တာ။ သူက သေနေတာကိုပဲမြင်
တာမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးမြ
ဖေက မင်းတို့အိမ်က ရေချိုးတာဘယ်
သူလဲလို့ မေးလိုက်တာတည်းက ကျွန်
တော် ရင်တုန်သွားမိတယ်။ ပြီးတော့
ဘာမှမသိရှာတဲ့ အမှုနဲ့ လုံးဝမပတ်
သက်တဲ့ ကျွန်တော့်ညီကို ဖမ်းဆီးစစ်
ဆေးမယ်ပြောတော့ ကျွန်တော် အလွန်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ညီလေး
ခမျာ စမ်းအေးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားလို့
စိတ်ဆင်းရဲနေရှာတယ်။ ကျွန်တော်ပြုမိ
တဲ့အပြစ်ကို ကျွန်တော်သာခံသင့်တယ်
လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆရာတို့ကို ဝန်ခံတာပါ
ဆရာ။”

“ခင်ဗျား စန့်မခံရင်လည်း ခင်ဗျား
ကိုင်ခဲ့တဲ့အုတ်ခဲ၊ ခင်ဗျားသောက်ခဲ့တဲ့
နေလင်းယုန်ဆေးလိပ်တို့တို့ကို ခင်ဗျား
လက်ဗွေရာနဲ့အတူ ဓာတုဗေဒဌာနကို
ပေးပို့လိုက်ရင် ဦးထွန်းမောင်ကို သတ်
တဲ့ တရားခံဟာ ခင်ဗျားဖြစ်ကြောင်း
အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ညီအတွက်
ခံပြင်းနေတဲ့ရှက်စိတ်နဲ့ အရက်ကြောင့်
ဖြစ်နေတဲ့ ရီဝေတဲ့စိတ်တို့ပေါင်းမိတဲ့
အခါ မဆင်မခြင်တဲ့ မိုက်မှားစိတ်ကို
ဖြစ်ပေါ်စေရတာပဲ။”

ဒုရဲအုပ်ထင်ဇော်က ကိုသာတင်
ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ ကျေး
ရွာလူကြီးများသည် ကိုသာတင်အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ ကိုသာတင်
၏အမေသည် သူ့သား လူသတ်မှုနှင့်
အဖမ်းခံရသည်ဟု သတင်းကြားသည်
နှင့် ဦးစံအေး၏အိမ်သို့ အပြေးကလေး
ရောက်လာသည်။ ကိုသာတင်ကိုဖက်၍
ငို၏။ ကိုသာတင်မိခင်၏ သောကကို
ဒုရဲအုပ်ထင်ဇော် ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။ သို့
သော် ဘာမှမတတ်နိုင်။ တရားဥပဒေ
အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်
ကိုသာတင်ကို စခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့၏။
ရွာထိပ်တွင် သားအတွက်ပူဆွေးရင်း ငို
ကြွေးကာကျန်ခဲ့သည့် ကိုသာတင်အမေ
၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။ တပ်
ကြပ်သန်းလွင်က ကိုသာတင်၏ပခုံးကို
ဖက်၍ထား၏။ ကိုသာတင်၏မျက်နှာကို
ကြည့်မိသည်။ ကိုသာတင်၏မျက်လုံး
ထဲတွင် မျက်ရည်တွေဝဲနေပါလား။
ကိုသာတင်၏ရင်ထဲက ရိုက်သံကို မည်
သူမျှကြားမည်မထင်။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

စိတ်ညစ်တယ်

မင်းတည်တံ့

စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးနှင့် စာပုံနှိပ်
တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးဦးထူးကျော်တစ်
ယောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့
ဝင်ကာ ဘီယာမှာလိုက်သည်။

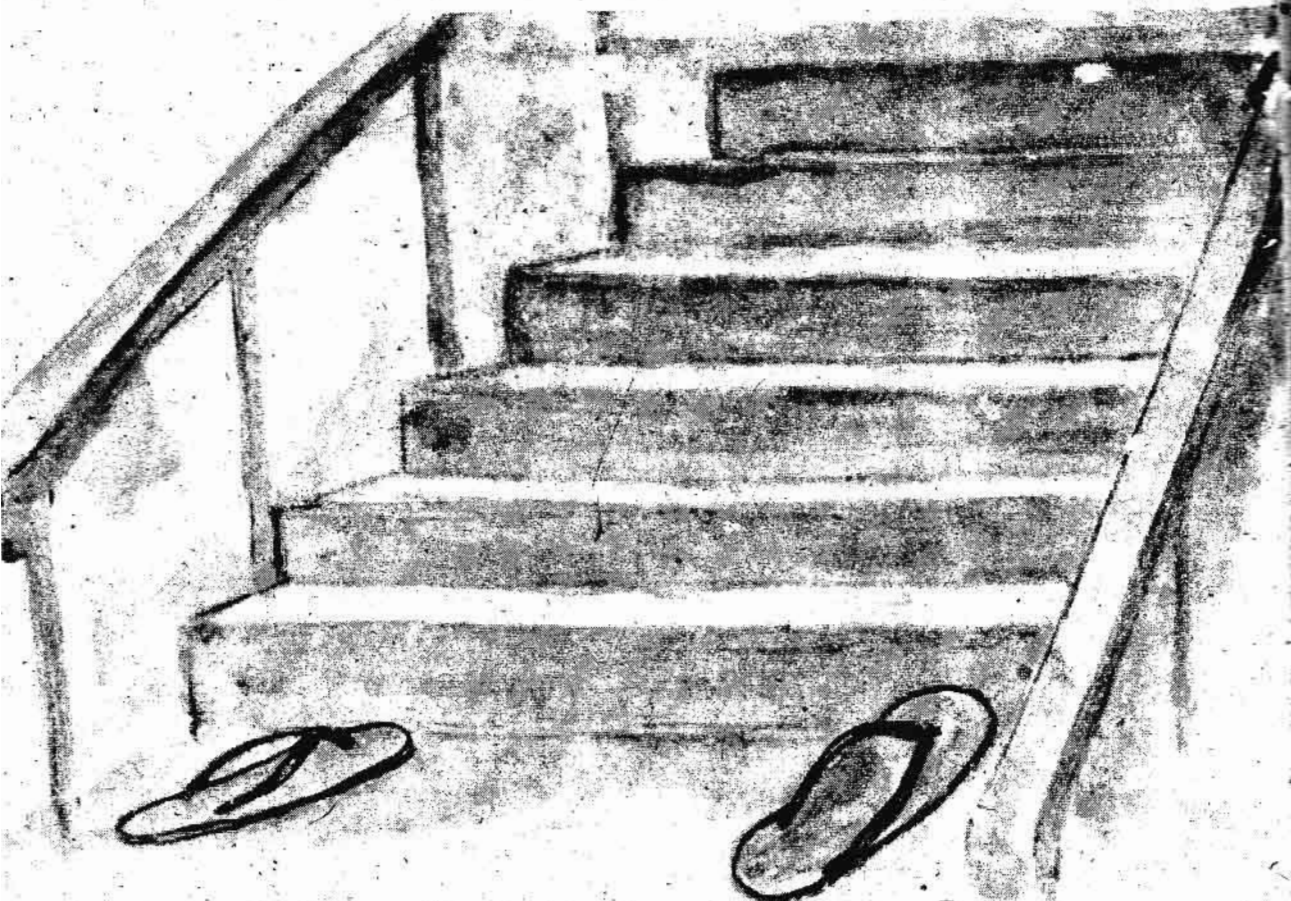
“ဟေ့...ဘီယာတစ်လုံးပေးကွာ”
စားပွဲတိုးက ဘီယာလာချပေး
သည်။

“ဒီမှာရပြီ ဆရာ”
“ဟာ...မင်းဘီယာက အေး
လည်းမအေးဘူး”
ထိုအခါ စားပွဲတိုးက -
“မီးပျက်နေလို့ပါဆရာ။ တောင်း
ဖန်ပါတယ်”
ဦးကျော်ထူး စိတ်ညစ်သွားဟန်

ပြပြီး -
“ရပါတယ်ကွာ။ ထားလိုက်”
ထိုနောက် သူ၏ကောင်မလေး
ဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။
“ဟဲလို...မီးလေး မလာသေး
ဘူးလား။ ဦးက ရောက်နေပြီနော်”
“မီး ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စလေးရှိနေ
လို့ မလာနိုင်တော့ဘူးဦး။ မီးကို ခွင့်
လွှတ်ပါနော်”
ကောင်မလေးရဲ့ ဖြေသံအဆုံး
ဦးထူးကျော်တစ်ယောက် သက်ပြင်းမော
မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။
သိပ်မကြာခင် သူ၏ပုံနှိပ်တိုက်မှ
တပည့်တစ်ယောက် ဖုန်းခတ်ပြန်သည်။

“ဟဲလို ဆရာ၊ မီးမလာလို့ ဆရာ
ရိုက်ခိုင်းထားတဲ့စာတွေ ရိုက်လို့မရဘူး
ဆရာ”
ထိုအခါ ဦးထူးကျော်က စိတ်ပျက်
သောလေသံဖြင့် -
“အေး...မရိုက်နဲ့ အဲဒီအတိုင်း
သာထားလိုက်။ မီးမကတော့ ဦးသိပ်
စိတ်ညစ်တယ်ဟေ့”
ဟု အော်ပြောလိုက်လေတော့
သည်။

မင်းတည်တံ့

ဦးဖြူလွင်၏ ဖိနပ်မပျောက်သောဂါထာ

မင်းဟိန်းထိပ်

ဟောင်အေးချမ်းမှာ ဦးဖြူလွင်ကို ဦးကြီးတော်၏ အဖေ၏ အဖေ (ဟောင်အေးချမ်း၏အဘွား)နှင့် ဦးဖြူလွင်၏ အဖေက ဟောင်နုအောင်ခြင်၏ အဖေတို့မိသားစု သွေးရင်းမျှားထဲတွင်လည်း ဦးဖြူလွင်သည် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဦးဖြူလွင်ကို လူမျိုးသွေးကြီးတစ်ယောက်ဟု (ကိုယ့် ယဉ်ကျေးမှုလှောင်သလို) ဆိုရမည် ထင်၏။ ဦးဖြူလွင်သည် မည်မည်ရရ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လုပ်ကိုင်စားသောက်လေ့ မရှိပေ။

အရက်သောက်၊ ပဲရိုက်၊ ဘိန်းချူ စသည့် မကောင်းသောစာလုပ်များကိုသာ ကြုံတိုင်းလုပ်၏။ လိပ်ညာလှည့် ပတ်ခြင်းလည်း ကျွမ်းကျင်၏။ ထို့ကြောင့် အဖေတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက ဦးဖြူလွင်ကို "ဘိန်းစားကြီး"ဟု ခေါ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း ဦးဖြူလွင်၏ ရှေ့မှာတော့ ပေါင်ကြေးပေး သူသာသာ မည်မျှအထိပင် ပေတောနေသော်လည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက လေးလေးစားစားပင် ဆက်ဆံကြ၏။

သူ့အောက်ငယ်သော ညီ၊ ညီမများက မည်မျှအထိပင် လေးလေးစား

စား ဆက်ဆံကြသော်လည်း ဦးဖြူလွင်သည်ကား အမြဲတမ်း ဆိုးသွမ်းပေတော့ပြီသာ နေ၏။ သို့သော်လည်း ဦးဖြူလွင်သည် ညီ၊ ညီမများအပေါ်၌ မည်သည့် အခါမျှ မကောင်းခဲ့ဖူးပေ။

ဦးဖြူလွင် လိပ်တတ်သည့် အကြောင်း၊ လိပ်ညာလှည့်ပတ်သည့် အရာ၌ ကျွမ်းကျင်သည့်အကြောင်းများသည်ကား များစွာပင်ရှိလေ၏။ သိုပ်ပြီး လေးလေးနက်နက် (ကကြံသုတ်ချိန်ပင် မလိုဘဲ ကြံသလို) လတ်တလော)လိပ်လွှင်ပင် အလိပ်ခံကြရသူက များ၏။ ဤနေရာ၌ ဦးဖြူလွင်က အခြား

မင်းသား
ဒေါ်အေးအေး
ဒေါ်မင်းသန်းလှိုင်

လူများအား လိမ်လည်လှည့်ပတ်သည့် အကြောင်းကို မရေးပြလိုတော့ဘဲ မောင်အေးချမ်းအား "ဖိနပ်မပျောက် သည်ဂါထာ" ပေးခဲ့ဖူးစဉ်က အကြောင်း ကိုသာ တင်ပြလို၏။

ဤအကြောင်းအရာသည် သိပ် ပြီး လေးနက်ခြင်းမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့လွင် လွင်မျှသာဟု ဆိုလောက်သည်လည်း မှတ်သားစရာကောင်းသည်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

* * *

ညောင်ချောင်းကထိန်ပွဲမှာ မောင် အေးချမ်း၏ဖိနပ် ပျောက်ဆုံးသွား၏။ မောင်အေးချမ်းမှာ ဆရာတော်၏နောက် မှ ထီးကိုင်း ဖိနပ်ကိုင်း လိုက်ပါလာ သော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အရွယ်အားဖြင့် ကာလ သားပေါက် လူပျိုဖြစ်နေလေပြီ။

လူပျိုဖြစ်အရွယ်ဖြစ်၍ ပိုးတတ် ပန်းတတ် မိန်းကလေးများ၏ အနီး အနား၌ ရပ်သီရပ်သီလုပ်တတ်သော အကျင့်လည်းရှိနေပေပြီ။ သည်အထဲ ဖိနပ်က ပျောက်သွားပြန်သည်။

လူပျိုကာလသား လောက၌ ဖိနပ်သည် အလွန်အရေးပါ၏။ ပုဆိုး အင်္ကျီ ထီး လက်စွပ် ဆွဲကြိုးစသော အဆောင်အယောင်များ မည်မျှအထိ ပင် အဆင့်မြင့်မြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော် လည်း ဖိနပ်သာမပါလျှင် အလွန်သိက္ခာ ကျ၏။ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်လည်းဖြစ်ရ၏။

ဗြူးကို ရွာကို သွားသည်ဖြစ်စေ တောကိုသွားသည်ဖြစ်စေ မည်သည့် ခရီးကိုပင်သွားသွား ဖိနပ်သည် လူတိုင်း အတွက် အရေးအပါဆုံးသော အရာ သာဖြစ်၏။

ဖိနပ်သည် လူပျို အပျိုများအဖို့ သာဓိကကျ၏။ စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ် ဖိနပ်ကလေး ကိုစီးထားလျှင် သာဓိကျက်သရေရှိ၏။ ဂုဏ်လည်းတက်လေသည်။

ယခုတော့ မောင်အေးချမ်းမှာ လူ စည်ကားသော ကထိန်ပွဲမှာမှ ဖိ နပ်ပျောက်သွားလေ၏။ ညောင်ချောင်းရွာ က အိမ်ခြေတစ်ရာမျှပင် မပြည့်တတ် သော တောရွာလေးဖြစ်၍ ဆိုင်ခြောက် ကလေး နှစ်ဆိုင်သုံးဆိုင်ရှိသော်လည်း ဖိနပ်ရောင်းသော ဆိုင်ဟူ၍ တစ်ဆိုင်မျှ မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းမှာ ဖိနပ်ပျောက်သွား၍ အပြင်ကိုပင် မထွက်ရဲတော့ဘဲ ဆရာတော်၏ခြေရင်း မှာသာ ကုပ်နေလေ၏။ အလွန်အမင်း လည်း စိတ်ညစ်နေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးဖြူဦးဖြူ လွင် ရောက်လာ၏။ ဦးဖြူလွင်သည် ဆရာ တော်အား ဦးချိုရိုးလိုက်ပြီး မောင်အေး ချမ်းကို ပိုက်ဆံငါးကျပ်ထုတ်ပေးကာ ပြော၏။

"ဒီနေ့ ငါ လက်ကီးဆော်ဇာယ် ကွ။ ဖဲသွားချတာ ငွေတစ်ရာကျော်နိုင် လာတယ်။ ရော မင်းသုံးဖို့ ငါးကျပ်ယူ သွား။"

မောင်အေးချမ်း ဦးဖြူလွင်ဆီက ငွေငါးကျပ်ကိုလှမ်းယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ကာ ပြန်ခွေနေ၏။

"ဟ...သွားလေ ပွဲထဲကို။ ဘာ တုံး...နေမကောင်းဘူးလား။"

မောင်အေးချမ်း တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ပြီး -

"နေမကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။"

ဦးကြီးရာ။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို ဘယ်သူ ကောက်စီးသွားလဲမသိဘူး။ မှားပြီးပဲ စီးသွားသလား။ တမင်တကာပဲစီးသွား လေသလား။ ဒါကြောင့် ဖိနပ်မရှိလို့ အမြင်မထွက်ဘဲနေတာပဲ။"

ဦးဖြူလွင်သည် မောင်အေးချမ်း အား တစ်အောင့်လေးစိုက်ကြည့်နေပြီး သက်မတစ်ချက်ကိုချကာ -

"မင်း ရွာပြန်ရောက်မှ ငါ့ဆီလာ ခဲ့။ ဖိနပ်မပျောက်တဲ့ဂါထာ သင်ပေး မယ်။"

"ဟာ...ဖိနပ်မပျောက်တဲ့ဂါထာ လည်း ရှိသလားဦးကြီး။"

"ရှိတာပေါ့ကွ။"

"ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်မှာများ ပါ သလား။ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်မှာပါရင် တော့ ကျွန်တော် အာရုံရတယ်လေ တစ်ချက်ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘယ်ဂါထာ ဆိုတာ သိမှာ။"

"မပါဘူး။ ရွာပြန်ရောက်မှလာခဲ့။ ငါသင်ပေးမယ်။"

"ဦးကြီးရဲ့ ဖိနပ်မပျောက်တဲ့ဂါထာ က စာတော်တော်များပါသလား။ မများ ရင်တော့ အခုဆိုပြီ။ ကျွန်တော်လိုက် မှတ်မယ်။"

"ရွာပြန်ရောက်မှ ငါ့ဆီလာခဲ့လေ ကွာ။ ရော...အခု ငါ့ဖိနပ်ကိုယူထား လိုက်။"

"ဦးကြီးက အခုတော့ သင်မပေး ဘူး။ တော်ကြာ ဦးဖိနပ်ပါထပ်ပျောက် သွားလို့ ခက်တော့မှာပဲ။"

ဦးဖြူလွင်က ထိုမျှသာပြောထား ခဲ့ပြီး ထပြန်ခဲ့ ၍ ဘာမျှဆက်ပြောချိန် မရလိုက်တော့ပေ။

* * *

ညနေ ဝိုးချုပ်စအချိန်တွင်ဖြစ်၏။
မောင်အေးချမ်း ဦးဖြူလွင်၏ အိပ်ဘက်
ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဦးဖြူလွင်
ညှော်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ရေနွေးသောက်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမိန်းမ ဒေါ်ဝေ
စိန်မက ရေနံဆီမီးခွက်ကို တွယ်အပ်
နှင့်ကော်ရင်း လာချပေးသည်။

ဦးဖြူလွင်က မောင်အေးချမ်း
အား တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး သောက်
လက်စ ရေနွေးကို အကုန်မော့သောက်
လိုက်ကာ ဆေးဖိုင်းထဲသို့ စားလှီးဆေး
များကိုထည့်ပြီး ရေနံဆီမီးခွက်မှာ တွေ့
ဖွာကာ မောင်အေးချမ်းအား မေး၏။

“ငါ့ဖိနပ် မင်းနဲ့အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“ဘယ်ပြေမလဲ ဦးကြီးရဲ့ ကျွန်
တော်စီးတာ နံပါတ်(၈)။ ဦးကြီးဖိနပ်က
ဆယ်ခွဲကြီးဆိုတော့ သူများဖိနပ်ခိုးစီး
တာကျနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် အတော်
လေး ထိန်းပြီးစီးလာရတယ်။ အခုတော့
ကျွန်တော်မှာ ဖိနပ်အသစ်ဝယ်လိုက်ပြီ။
ဦးကြီးဖိနပ်ကိုလည်း အသေအချာ ဆပ်
ပြာနဲ့ ဖွပ်လျှော်တိုက်ချွတ်ပြီး လှေကား
တက်က ဖိနပ်စင်ပေါ် တင်ထားခဲ့တယ်။”

ထို့နောက် ဦးဖြူလွင်က ညောင်
ချောင်းကထိန်အကြောင်းကို ဆက်မေး
သည်။

“ညောင်ချောင်းကထိန်က ဘာ
တွေကပ်တုံး”

“ပရိက္ခရာ တစ်စုံ၊ စောင်တစ်
ထည်နဲ့ ကန်စော့ပွဲ သုံးပွဲကပ်တယ်။”

“တို့ဆရာတော် ကထိန်ကပြန်ခါ
နီးမှာ ဝါးရင်းပိုင်းသွားဆွဲလို့ ဦးဖိုးဉာဏ်
တို့ ဝိုင်းပြီးတောင်းပန်ကြတယ်ဆို။ အဲဒါ
ဘာဖြစ်လို့တုံး”

မောင်အေးချမ်း အသံထွက်

အောင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး -

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဦးကြီးရာ။
အဲဒီအကြောင်းကို အစကပင် ပြော
မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရွာက
ကျောင်းသားတွေ ထပ်ပြီးရောက်လာ
ကြလို့ ဆရာတော်က ကျောင်းသား
စာရင်းကိုင်ကြီးကို စာရင်းသွားပေးထား
ပေးမယ့် နေ့လယ်စာကျွေးခါနီး စာရင်း
ခေါ်တဲ့အခါ နောက်ပေးထားတဲ့ ကျောင်း
သားတွေကို မခေါ်ဘူးဗျ။ ဒီတော့
ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်စိတ်လည်း
ဦးကြီးသိသားပဲ။ အဲလောက်ထိ ငါ
စာရင်းထပ်ပေးထားတာ စားခါသောက်
ခါနီးမှာ ငါ့ကျောင်းသားတွေကို ဘာလို့
အပြည့်အစုံမခေါ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့ရတာ
လည်းဆိုပြီး ကြိမ်နဲ့လိုက်သွားလို့
အတော်လေး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား
သေးတယ်။ အဲဒါက ပထမပိုင်း။
နောက်ဒုတိယပိုင်းက ပြန်ခါနီးမှာ ဝေရာ
ရတဲ့ ကန်စော့ပွဲတွေကို ငှက်ပျောသီး၊
အုန်းသီးတွေကို ကျွန်တော်တို့ကျောင်း
သားတွေက ကြည့်နဲ့သိပြီး ထမ်းပိုးလို့
ထမ်းမလို့ ထမ်းပိုးလိုက်ရှာကြရင်း...
နောက်တော့ ပဒေသာပင်တွေကိုဖျက်
ပြီး အုန်းပင်ရင်းမှာပုံထားတဲ့ ဝါးရင်းပိုင်း
ကို ဆရာတော်က သွားအဆွဲမှာ
ကထိန်ဒကာကြီးတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးဖိုး
ဉာဏ်နဲ့ ဦးစိန်ဖေတို့က အပြေးလိုက်
လာကြပြီး ဝိုင်းတောင်းပန်ကြတာပါ။
ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးဖြူလွင်က အသံထွက်အောင်
တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး -

“ပြန်အကြံမှာ အားလုံးကိုသိမ်း
ကျုံးပြီး ဝါးရင်းပိုင်းနဲ့ ရိုက်ထားခဲ့မယ်
များ ထင်ကြသလားမှ မသိတာကွ”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ တကယ်တော့
ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ သူတို့အပြစ်နဲ့သူတို့
အစိုးရိမ်လွန်နေကြတာပါ။ ဦးဖိုးဉာဏ်နဲ့
ဦးစိန်ဖေတို့ လိုက်လာကြပြီး ဆရာ
တော်လက်က ဝါးရင်းပိုင်းကိုလိုက်ဆွဲ
ရင်း တောင်းပန်ကြတော့ ဆရာတော်
တောင် နားမလည်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးပြူး
သွားသေးတယ်။”

ဦးဖြူလွင်တို့လင်မယား အသံ
ထွက်အောင်ရယ်ကြ၏။ မောင်အေးချမ်း
က ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ပြီဖြစ်၍ သိပ်ပြီး
ရယ်ချင်စိတ်မရှိတော့ပေ။

“ကဲ...ဦးကြီး ဖိနပ်မပျောက်တဲ့
ဂါထာဆိုတာလေး လုပ်ပါဦး”

“ဖိနပ်မပျောက်တဲ့ဂါထာစား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လို့ချင်ရင် ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဒီအတိုင်းတော့မရဘူး။ ဂါထာလူပေး
တေးဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းတစ်
ခုခုတော့ ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ပေးမယ်လေ။ ဒီဖိနပ်ပျောက်တဲ့
ကိစ္စကြီးက တော်တော်အရပ်အနီးတယ်
ဗျ။ သူများတွေ ဟန်ကျပန်ကျ ရှိုးပြပြီး
ဝတ်ဆင်မော်ကြားနေကြတဲ့ ပွဲတွေမှာ
သာ ပျောက်တတ်တာကြောင့် အရမ်း
လည်းရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်
အရက်လား၊ ဘိန်းလား ဦးကြီးလိုချင်
တာသာပြောပါ”

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး” ဟု
ပြောပြီး ဦးဖြူလွင်သည် ညှော်ခန်းက
ခေါင်းအုံးကိုဆွဲကာ မှောက်အိပ်လိုက်
၏။ ထို့နောက် -

“ကိုင်း...လာ ငါ့ကျောကုန်းကို
တံတောင်နဲ့ထောင်းစမ်း” ဟုပြော၍
မောင်အေးချမ်းလည်း ဦးဖြူလွင်ဝိုင်း

သည့်အတိုင်း ထောက်ပေးရလေ၏။

ဦးဖြူလွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဘိန်း၊ ဖဲ၊ အရက်စုံသောကြောင့် ဘိန်း စားတို့၏သဘော . . . အနိပ်အနယ်၊ အထောက်အကြိတ်စသော ဇိမ်ခံရခြင်း ကို အလွန်ကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တော် တော်နှင့်မပြီးဘဲ ညနေ ၇ နာရီ အချိန် မှစပြီး အတော်ညနက်သည့်အထိ ထောက်ပေးနေရလေသည်။

အထောက်ခံနေရင်းက သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်တွင် ဖြတ်သန်းကျတွေ့ခဲ့ ရသော အကြောင်းအရာအတော်များ များကိုလည်း အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်အဖြစ် ပြောပြနေလေသည်။

အများအားဖြင့် ဦးဖြူလွင်ပြောပြ သော ပုံပြင်များမှာ ဂျပန်ခေတ်က ပြေး ကြလွှားကြရသည့်အကြောင်း၊ ဗုံ၊ လေ ယာဉ်၊ စက်သေနတ်များ ပစ်ခတ်ခံကြ ရသည့်အကြောင်း၊ လူနှင့်ကျွဲနွား အတော်များများ သေဆုံးကြရ၍ သရဲ တစ္ဆေများဖြစ်ကာ ခြောက်လှန့်ခံကြရ သည့်အကြောင်း၊ သခင်မဲ့စွာဖြင့် ဦး တည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေကြသည့် ကျွဲနွားများကို ရိုးကျားကြီးများ ကိုက် သတ်စားသောက်ခြင်း၊ လူသေကောင် များကို စားရခြင်းမှသည် နောက်ဆုံး တွင် ခိုကိုးရာမဲ့ ပြေးလွှားပုန်းအောင်း နေကြရသော လူများကိုပါ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ကိုက်သတ်လာသဖြင့် ရိုးကျားကြီးများ၏ရန်သည် ဆိုးသည် ထက် ဆိုးလာသည့်အကြောင်း၊ သူခိုး၊ စားပြ လူဆိုးများလည်း တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာကြပြီး ခိုးဆိုးလုယက် သတ် ဖြတ်ခြင်းများထူပြောလာသည့်အကြောင်း စသည်များ ဖြစ်သည်။

မောင်အေးချမ်းက ထိုအကြောင်း များထက် ဖိနပ်မပျောက်သော ဂါထာ ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး လိုချင်နေသည်။ ထိုဂျပန်ခေတ်က အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းအရာများကိုမူ ဥပယ်နေ့တိုင်း ဥပယ်သည်ကြီးများ ပုတီးစိပ် တရားရှ မှတ်ကြသည်ထက် ထိုထိုအကြောင်း အရာများကိုချည်း ဖန်တစ်ရာထပ် အောင် ပြောနေကြ၍ မောင်အေးချမ်း နားရေဝပြီး အာရုံရသလောက်ပင် ရှိနေ လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖိနပ် မပျောက်သည့်ဂါထာကိုသာ ချက်ချင်းလို ချင်နေသည်။ သို့သော် ဂါထာပေးမည့် သူက အလကားမပေးဘဲ အဖိုးအခ အဖြစ် ထောက်ပေးရမည်ဟုဆို၍ မငြင်း သာသဖြင့် ထောက်ပေးနေရလေသည်။

“ဦးကြီး ဖိနပ်မပျောက်တဲ့ဂါထာ ကု တော်တော်ခက်သလား”ဟု မောင် အေးချမ်းက မြန်မြန်ရချင်၍ ထောက် ပေးနေရင်းက အစဖော်ပြမေးလိုက်၏။

“မခက်ပါဘူး။ မင်း ထောက်သာ ထောက်စမ်းပါ။ မပူပါနဲ့။ ရစေရမယ်။ အခုည အိမ်အပြန်မှာ ဖိနပ်မပျောက်တဲ့ ဂါထာကိုရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က အမှတ်ရခက်တဲ့ ဂါထာဖြစ်နေရင် နှုတ်တိုက်သင့်လို့ မရ နိုင်ဖြစ်နေမှာမို့လို့ စာရွက်နဲ့ခဲတံ ရှာ သင့်လည်း ကြိုရှာထားမှာမို့ မေးကြည့် တာပါ”

“မများပါဘူး။ ထောက်မယ်သာ ထောက်စမ်းပါ။ ဘာစာရွက်မှလည်း မလိုဘူး။ မင်းအိမ်အပြန်မှာ ဂါထာရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

မောင်အေးချမ်းမှာ စိတ်မရှည်စွာ ဖြင့်သာ ဆက်ပြီးထောက်ပေးနေရပြန်

သည်။ ထို့နောက် မောင်အေးချမ်း လက်ကနာရီကိုကြည့်သည်။ ည ၁၀ နာရီ ရှိနေလေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးဖြူလွင် အိပ်ပျော်သွားပြီး ဟောက် သံကို ကြားလာရ၏။

“ဟာ..ဦးကြီးအိပ်နေပြီလား”ဟု ပြောပြီး မောင်အေးချမ်းက လှုပ်နှိုး၍ မေးလိုက်မှ ဦးဖြူလွင်နိုးကာ ထထိုင်ပြီး ပါးစပ်မှ စီးကျနေသော သွားရည်များကို သုတ်သင်ကာ -

“အေး...ငါအိပ်ပျော်သွားတယ် ကွ။ တော်ပြီ တော်ပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင် ရပြီ။ မင်းဖိနပ်မပျောက်ချင်ရင် ပွဲသွား တိုင်း တစ်နေရာတည်းမှာ ဖိနပ်နှစ်ဖက် လုံးကို ဘယ်တော့မှ ချွတ်မထားခဲ့နဲ့။ တစ်နေရာတည်းမှာ ချွတ်ထားခဲ့ရင် မှားစီးတတ်တဲ့လူနဲ့ ခိုးချင်တဲ့လူတွေ အတွက် အရံသင့် ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဒီတော့ လေ့ကားတက် ဟိုဘက်အစွန် မှာတစ်ဖက်၊ ဒီဘက်အစွန်မှာတစ်ဖက် အဲဒီလိုသာချွတ်ထား။ မင်းဖိနပ် ဘယ် တော့မှမပျောက်တော့ဘူး။ ကဲ...ဟုတ် ပြီ။ သွားတော့ ညလည်းနက်ပြီ”ဟု ပြောထားခဲ့ပြီး ဦးဖြူလွင် ပုဆိုးကိုပြင် ဝတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။

မောင်အေးချမ်း ငေးကျန်ခဲ့၏။ သက်မတစ်ချက်ကိုလည်း ချလိုက်၏။

“ဒီစကားလေးတစ်ခွန်း ပြောမယ် ဟာများ ညဉ့်ဦးယံကုန်တဲ့အထိ အနိပ် အထောက်ခိုင်းရသလား ဦးကြီးရာ။ မလွန်လွန်းဘူးလား”

မောင်အေးချမ်းပြောသည်ကို ဦး ဖြူလွင် ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပေ။

မင်းဟိန်းသံဝံ

မြော်...ဒါကြောင့်ကိုး

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

“ဟေ့ကောင်...ငပု”

“ဗျာ...အာစရိ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဘာအာစရိလဲ။ အရှင် ရုက္ခစိုးမင်းလို့ ခေါ်ရမယ်လို့ ပြောထား တယ်လေ”

“ဘွားတေး ဘွားတေး အရှင်ရုက္ခ စိုးမင်း”

ဤအသံများသည် လမ်း ၄၀ အောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ အိမ်မှာ အလုပ်မရှိသည့် ၁၀၉-၁၁၀ လည်းခေါ် လို့မရ။ အဲဒီပျိုလ်ကြီးများ လေပယ်တတ် သည့်နေရာ၊ လေအန်ကုန်းနှင့်အပြိုင် လေထန်ကုန်း၊ ညောင်ပင်စောင့်ရုက္ခစိုး နှင့် သူ့ခီမီအေ သရဲငပုတို့ ဆရာတပည့် စကားသံပင်ဖြစ်သည်။ သရဲမောင်ပု မျက် နှာနှင့်အသံ ချက်ချင်းပြင်၍ -

“အရှင်ရုက္ခစိုးမင်းခင်ဗျား မျက်နှာ တော်ညို ဘာအလိုမကျပါလဲဘုရား”

သရဲငပုမေးလျှင် မလှသောမျက် နှာအား အိုက်တင်အပြည့်နှင့် တစ်ရပ် ကွက်လုံး သူ့လုပ်စာစားရသည့်ပမာ -

“ဒီလိုကွ တပည့်ငပုရ မကြာခင် မိုးကျတော့မယ်။ ဟိုနေ့က ရေဒီယိုက ကြော်ငြာတယ်။ လေထန်မယ်၊ မိုးကွက် ကြားကြီးမယ်။ မိုးကြီး အကြိမ် ၁၀၀ ပစ်မယ်ပြောတယ်။ မိုးလေဝသဌာန ဆရာတွေကလည်း စက်တင်ဘာလမှ မတ်လအထိ မိုးခေါင်မယ်။ ရေရှားမယ် လည်းပြောတယ်။ ဘာမှ ကောင်းတာမရှိ ဘူး။ မိုးခေါင်ရင် ရေရှား ရေရှားရင် အသီးအနှံပျက် အသီးအနှံပျက်ရင်...”

အငတ်ဘေးကြုံမယ်။ လူတွေငတ်ရင် တို့ပါငတ်မယ်ကွ”

“ခုရော စားရလို့လား။ ပြောစမ်း ပါ။ အငွေအငွေနဲ့ နေ့တိုင်း လက်ဖက် ရည်ငွေ၊ ကွမ်းယာငွေ၊ ဆေးလိပ်ငွေ၊ အရက်ငွေနဲ့ သူတို့ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငပု မှာ အထူးကုနဲ့ ပြရဦးမယ် အရှင်ရဲ့”

“အေး...ဒီတစ်ခါတော့ မင်းပြော တာမှန်သွားပြီ။ ဘာကွ သူတို့ပြောတာ တစ်ယောက်လာလည်း ဆရာကြီးခေါ် ငါတွေတာတော့ အားလုံးဆရာတွေပဲ ငါ ကမှ သရဲငပု တပည့်တစ်ယောက်ရှိလို့”

“အရှင်ကလည်း သူတို့က စာရေး ဆရာတွေနော်။ အရမ်းမပြောနဲ့ ကြား သွားလို့ အရှင်အကြောင်းရေးရင် အရှင် မိန်းမ မသိတဲ့အကြောင်းတွေ ပေါ်ကုန် လိမ့်မယ်။ သူတို့က အင်တာနက်လည်း သုံးတယ်လို့ ပြောတယ်အရှင်”

သရဲငပုစကားဆုံးလျှင် ရုက္ခစိုးမင်း ခေတ္တစဉ်းစားပြီး -

“အေး...ဒီတစ်ခါလည်း မင်းမှန် သွားပြီ။ အင်တာနက်ထဲမှာငါအကြောင်း တွေ့ဖူးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီဆရာ တွေကမလွယ်ဘူး။ ပုပုတွေရော၊ အရှည် ကြီးတွေရော၊ မိန်းမ ဆရာမတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့တွေအိမ်မှာ ဆရာမလုပ် ရလို့ ဒီမှာလာလုပ်တာနေမှာ။ နောက်ပြီး ပြောသံကြားသေးတယ်။ သူတို့အကြောင်း မပြောဘူး။ သူများအကြောင်းပြောတယ်။ သူများကို မတရားဝေဖန်တယ်။ ဘယ် သူမှ သူတို့လောက် မကောင်းတဲ့ပုံစံ အမြဲ

ပြောတယ်။ ပြောလို့မောရင် ဘယ်သူ စာမူထုတ်မလဲကြည့်တယ်။ စာမူခရရင် တော့ ‘ဟေ့...အနဲ၊ လက်ဖက်ရည် တစ်ဖိုး ကျဆိန်လေး ဒီလိုနာတာ။ ရေ နွေးအကြမ်း အိုးလေးလည်း လာချရော အကြမ်းပန်းကန်လုံးလေးနဲ့ လေးငါးရစ် ယောက် ဝေသောက်ကြ၊ နောက်ပြီးပြော သေးတယ်။ တို့တစ်တွေက သွေးစည်း တယ်။ ညီညွတ်တယ်ပေါ့”

“ကဲ...အရှင်၊ သူတို့အကြောင်း ပြောရင် မြန်မာပြည်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲ အရင်ရမယ်။ သူတို့အကြောင်းက ပြော လို့မဆုံးဘူး။ လေလာရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ဟုတ်တယ် သရဲငပုရ ခုတောင် သူတို့ တို့အရိပ်မှာ လေကန်နေတာက ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ ဟိုနာဂစ်တုန်းကလို ညဘက်နဲ့ မနက်စောစောလာရင် အခက်၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့အပင်ပဲကျန် တာ။ အတော်ခဲလိုက်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဆုတောင်းတယ်။ မနက် ၉ နာရီ နောက် ပိုင်းလာလို့ကတော့ မမူဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအရှင်”

“ဟ...ငတုံးရ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ မင်းအဘတွေပေါ့။ အိမ်မှာအလုပ်မရှိတဲ့ အဲဒီစာရေးဆရာဆိုတဲ့ အကောင်းစား ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ငါအပင်အောက်မှာ လေထန် ဝေဖန်နေလို့ကတော့ကွာ ငါ မပူတော့ဘူး။ အေးဆေးပဲ တွေ့ကြသေး တာပေါ့ နာဂစ်တုန်းရယ်လို့ မိန်းခေါ်ငယ်။ ဟဲဟဲဟဲ” ■

တုံ့ပြန်ပွဲတင်

မော်တင်သိန်းဇော်

တုံပြန်ပွဲတင်

မော်တင်သိန်းစော

ဗေဒင်ဟောစားရတာလဲ သိပ်
 တော့မလွယ်။ မချောင်လှ။ လူတချို့
 က ဗေဒင်ဆရာဆိုတာ ဝါယော ဇလ
 ကလေးသာရင်း၍ အချောင်လုပ်စား
 နတာ။ လူတချို့က ဗေဒင်ဆရာဆို
 ကာ ငိုစားရယ်စားသမားတွေတဲ့ဟု
 စိတ်ကားပုတ်ခတ်ကြတတ်သည်။ ထို
 လောကများကြားထဲက တစ်ဦးအပါ
 အဝင် ဗေဒင်ဆရာဖြစ်သော ကိုကြာ
 ခိုင်တစ်ယောက် အတိတ်ပုဗ္ဗေပပါရမီ
 မပါခဲ့၍ ကြိုးစားရသောလည်း
 မအောင်မြင်ရှာ။ နာမည်ထွက်ဖို့ရဖို့ နေ
 နေသာသာ ဈေးဦးပင်မပေါက်ရှာ။
 ပုတီးတွေစိပ်၊ သက်သတ်လွတ်တွေ
 စား။ ဥပုသ်တွေစောင့် တွေ့ရာကြုံရာ
 ဆရာပညာရှင်မှန်သမျှကို တပည့်ခံ
 နည်းနာယူ မှတ်သားစုဆောင်း အဟော
 အပြောကောင်းစေရာ ဂါထာမန္တန်တွေ
 ရွတ်၊ သဒ္ဒါကြေးတွေယူ၊ လမ်းဘေး
 လမ်းပေါ်သို့ဆင်းကာ မြေပိုင်းကြွေ
 ဗေဒင်ဆင်းဟော ရှင်းသုံးရှင်းဆိုတဲ့
 ဗေဒင်ဆရာတွေလိုက်နာ ကျင့်သုံးရ
 မယ့် (၁) စိတ်သန့်ရှင်း၊ (၂) လူအဆင်
 အပြင် ဥပဓိခန္ဓာကိုယ်သန့်ရှင်း၊ (၃)
 ဟောပြောမယ့်နေရာ သန့်ရှင်းဆိုတဲ့
 ဆရာဆရာကြီးများ၏ ဩဝါဒစရိယ
 သမ္ဘလာများကိုလည်း စမ်းသပ်ကျင့်
 သုံးနေထိုင်၊ မိမိအဟောများနှင့် အသုံး
 ပြုရာ တွက်ချက်နည်းများကိုလည်း

ပြန်လည်၍ စိစစ်သုံးသပ်ပြုပြင် မွမ်းမံ
 ကြည့်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ယတြာ
 တွေ့မပြတ်ချေ။ ဗေဒင်ဆိုင်ရာ ကဝါလ
 မိုင်းဂြိုဟ်မင်းများ၊ သိဒ္ဓိရှင်ကြီးများ၊
 ဘိုးတော်၊ မယ်တော် စသည်တို့ကို
 လည်း ပူဇော်ကိုးကွယ်ပသ နာမည်
 တွေပြောင်းဟော နေရာတွေပြောင်း
 ဟော စသဖြင့် တောင်တောင်အိအိ
 လက်ကုန်ဘက်စုံ၊ တက်စုံ၊ မျိုးစုံတို့ကို
 လုပ်ကြည့် ကြိုးပမ်းကြည့်ရှာသော်
 လည်း ဗေဒင်ဆရာကို ကြာခိုင်မှာ
 မပေါက်မြောက်ဘဲ ကိုကြာခိုင်အစား
 ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်ဟုပင် နောက်
 ပြောင်းခြင်းကိုပင် ခံရရှာသည်။ ဒီကြား
 ထဲ သူ၏ဇနီးနှင့် သားသမီးတစ်စုတို့
 က ကိုကြာခိုင်အား ဗေဒင်ဆရာ အလုပ်
 ကို ပြောင်းလိုက်ပါတော့။ မအောင်
 မြင်ရတဲ့အထဲ ဗေဒင် ဗေဒင် မှန်ပေါင်
 မှန်ပေါင်လို့တောင် လမ်းမှာကြုံရင်
 အော်ပြီးစလို့ နောက်ပြောင် သွားကြ
 တတ်သေးတယ်။ ရက်လှပြီ ရှင်ရယ်
 အဖေရယ်”

ဟု အကြံပေးဖြစ် တင်ပုတ်ခတ်
 ကာ နားပူနားဆာလုပ် လေ့လည်းရှိခဲ့
 တတ်ကြလေသည်။

ဗေဒင်ဆရာဘဝ အတွေ့အကြုံ
 တွေကလည်း အနန္တ များပြားလှပါတ်။
 အထူးသဖြင့် ပစ္စည်းပျောက်၊ လူ
 ပျောက်ကိစ္စများတွင် အတော်ပင် စိတ်

ညစ်စရာကောင်းလှသည်။ အန္တရာယ်
 များလှသည်။ ကျွန်ုပ်မပစ္စည်းကို ခိုးသွား
 တဲ့သူကို နေ့နံဖော်ပေး ဒါမှမဟုတ်
 မျက်နှာနဲ့ လှုပ်စံသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပေး။
 ကျွန်မ၊ ကျွန်တော်၊ ခင်ပွန်း၊ ဇနီး၊
 သားသမီးကို ခိုးသွားတဲ့၊ ဖောက်ပြန်
 သွားတဲ့သူကို နေ့နံဖော်ပေး။ ဒါမှ
 မဟုတ် မျက်နှာနဲ့လှုပ်စံကို သဏ္ဌာန်
 ရုပ်သွင်ကိုဖော်ပေး။ ရှိနိုင်တဲ့အရပ်
 ဒေသတို ဖော်ပေး၊ သိရရင် နာပေ
 တော့၊ သေပေတော့ အပြတ်အသား
 ကြီး ဆုံးမပညာပေးမယ်ဟု ဆိုင်ရာ
 မေးမြန်းသူတို့က ကြိုးဝါး အပြီးကြီး
 တတ်ကြသည်။ တစ်ခါ ဇာတာတွေ
 အပ်၊ နာမည်တွေအပ်ပြီးက လာ
 မတွေ့၊ လာမရွေး၊ မယူကြတော့
 ဟောတာမမှန်ဘူးဆိုပြီးလည်း လာ
 ပြီးလည်းရန်တွေ့။ စကားနာထိုး
 နာမည်ဖျက်ကြ။ လူရင်းဆိုပြီး အခမဲ့
 မေးလိုမေး။ နံနက်စောစောကြီး၌
 လာဘ်ဟောခမတင်ဘဲ ဈေးဦးကိုချိုး၍
 အခမဲ့မေးလိုမေးကြ။ အဆိုးဆုံးက
 သုံးယောက်တစ်ထောင်၊ လေးယောက်
 ကို တစ်ထောင်နှုန်းထားပါဟု ဟောခ
 ဈေးနှုန်းကို အပေါအချောင်စား ဈေး
 ဆစ်သတ်မှတ် တောင်းဆိုလာကြကာ
 မေးကြ၊ နှိမ်ကြ တစ်ခါတလေ တစ်
 ရက်၊ နှစ်ရက် ထိုမှ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်
 တစ်ဖန် တစ်လနှစ် လချီပြီး မလောရ။

ဈေးဦးမပေါက်၍ စားဝတ်နေရေးနှင့် ဆိုင်ရာ လခတွေအတွက် ဒုက္ခရောက်ရ စသဖြင့် ဗေဒင်ဆရာဘဝ အတွေ့အကြုံတို့က နက်ရှိုင်းများပြားလှသည်။ ခက်ခဲထူပြောလှသည်။ ယခုတစ်လော အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် လချီနေပြီဖြစ်၍ ဈေးဦးမပေါက် မဟောရ လူမဝင်သော ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်အား ဈေးမသွားခင်က ဇနီးသည်ဖြစ်သူက ဈေးဖိုးမရတာကြာပြီဖြစ်၍ မပေးနိုင်၍ ကြိမ်းမောင်းဆူပွက် ပြစ်တင်ပွဲကြိမ်းရှုတ်ချသွားလေသဖြင့် တစ်နေ့နံနက် ဝိုင်းခန့်၍ ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်သည် သူ၏ တဲအိမ်ကလေးရှေ့ရှိ ဝရန်တာပြင်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ကာ မှိုင်တွေ၍နေလေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆီမှာ ငွေသွားချေးရရင် ကောင်းလေမလား။ လက်ကျန်ဗေဒင်စာအုပ်ကလေးတွေကိုပဲ သွားရောင်းရရင် ကောင်းလေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှိစုမဲ့စု အဝတ်အစား အထည်ကောင်းလေးတွေကိုပဲ သွားပေါင်ရရင် ကောင်းလေမလားဟု အမျိုးမျိုးအမုံ့ အမုံ့အလင်တို့ကို ကြံဆဝေခွဲ တွေးဆမိရင်း ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်တစ်ယောက် မှိုင်လှိုင်လှိုင် ကောင်းနေစဉ်ခိုက် မိမိခြံဝရှေ့ဆီသို့ ဆိုက္ကားတစ်စီး ထိုးစိုက်ရပ်တန့်လာသည်ကို ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရ၍ ဗေဒင်ဆရာကို ကြာခိုင်မှာ ဈေးဦးတော့ပေါက်ပြီဟု တွေးဆကာ ဝမ်းပန်းတသားနှင့် လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆိုက္ကားပေါ်မှ မိန်းမရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သူက ကပျာကယာ အမြန်အဆန်နှင့် လွှားခနဲမျှခုန်ဆင်း

လိုက်ပြီး ခြံဝဆီမှ သူ၏တဲအိမ်ကလေး ပေါ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား အမောတကော ကမူးရှူးထိုးနှင့် ပြေးတက်လာသည်ကိုလည်း ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အိမ်ပေါ်နှင့် သူ့ရှေ့မှောက်တံဆီသို့ အသော့အပြေးကလေး တက်ရောက်လျှောက်လှမ်းလာသော အမျိုးသမီး မိန်းမရွယ်ကလေးက ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်အား မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ကာ အပြုံးကလေးဝင့်၍ “ဆရာကျွန်မ မိမိပါ။ ဆရာနေကောင်းတယ်နော်။ တော်သေးတယ်။ ဆရာ အိမ်မှာရှိနေလို့ တွေ့ရတော့တယ်။ ကျွန်မမှာ အရေးပေါ်တွက်စရာရှိလို့ပါ။ တွက်ပေးပါဦးဆရာရယ်”ဟု သွက်လက်ချက်ချာ ရင်းနှီးစွာနှင့် နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပြီး ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်ရှေ့တွင် ကပျာကယာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ဗေဒင်မေးလူရင်း မိမိက ထိုင်ချပြီးသည်နှင့် “ဆရာ ဒီမှာကြည့်ပါဦး အိမ်ကကောင် လုပ်ထားထုထားတာလေ”ဟု ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်အား သူမ၏ ဖူးရောင်ကိုင်းထနေသော နှုတ်ခမ်းထူအမ်းကြိုးကို သူမ၏လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြရင်း ရုတ်တရက်ကြီး မပြောမဆိုနှင့် အားပါးတရမျှင်ချလိုက်လေသည်။ ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုမေးမည်ဟု အံ့သြမှုနှင့် စဉ်းစားနေမိစဉ်မှာပင် မိမိက တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်ရည်စတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လိုက်ကာ ဆက်လက်၍ -

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က

အိမ်က ကျွန်မယောက်ျား ငွေအရွှပ်နဲ့ သူမိန်းမရွပ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ စကားများရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်မကို တိုင်းထွာဆဲရေး ဖော်ကားပိုးဖိုးပက်စက်ပြောဆိုပြီး လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်။ ကန်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတယ်။ တစ်လလောက်ရှိပြီ။ မယားငယ်ရှိတယ်လို့လည်းကြားတယ်။ ကျွန်မလည်း အားကျမခံဘဲ သူနဲ့အပြိုင် သူ့လိုပဲ နောက်ထပ်တစ်ယောက်နဲ့ ယူဖို့ ထူထောင်ဖို့ လုပ်ထားတယ်။ နောက် လူတွဲမယ့်သူရဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်လည်း ယူလာတယ်။ တွက်ပေးနော်။ စစ်ပေးပါဆရာ။ ကျွန်မ အမြန်လုပ်လိုက်တော့မယ်ဆရာ”

ဟု ခပ်သွက်သွက်ပြောဆိုရှင်းပြပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခုကို ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်ရှေ့ဆီသို့ ဖြန့်ချပေးလိုက်လေသည်။ မိမိ၏ ပြောဆိုသံနှင့် တောင်းဆိုလာသံတို့ကို ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်က မနှစ်မျှီသဘောမကျဘဲ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ မကောင်းဖြစ်သွားကာ တုန်လှုပ်မိပြီး -

“ဒီမှာမိမိ အိမ်ထောင်တစ်ခုပြုကွဲဖို့ အခါပေးဖို့ တွက်ချက်ပေးဖို့ဆိုတာ မသင့်လျော် မတရား။ မမှန်ကန်လှဘူး။ ဒါမျိုးကို ငါမတွက်ပေးတတ်ဘူးဆိုတာလည်း နင်အသိပါ။ နောက်ပြီး လင်နဲ့မယားဆိုတာလည်း လျှာနဲ့သွားလိုပဲ အဆင်မသင့်ရင် ခဏတဖြုတ်တော့ အိမ်ထောင် သည်တို့ရဲ့ ဓမ္မတာအစဉ်အလာ သဘာဝအတိုင်း အချေအတင်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ နင် သူ့ကို လိုက်

www.burmeseclassic.com

ရှာချင်ရှာ၊ မရှာချင်ရင်လည်း စောင့်ကြည့်ဦး။ အချိန်တန်ရင် သူပြန်လာမှာပေါ့။ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ အရူးထပြီး ချက်ချင်း ထပ်လင်ယူတာတွေ ကမောက်ကမတွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့။ တရားဝင်မကွဲကြသေးဘဲနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ကို ထူထောင်ဖို့ တွက်ချက်အခါပေးတာ မသင့်လျော်လှပေဘူး။ အလိုလိုကမှ မအောင်မြင်ရတဲ့ကြားထဲ အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ငါမလုပ်ချင်ဘူး မိပိုရယ်”

ဟု မိပိုကို တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထား။ အသံတို့နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်နည်းတူပင် ကိုကြာခိုင်၏ (တရားဝင်မကွဲကြသေးဘဲနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ကို ထပ်ထူထပ်ယူဖို့ကို မခါမပေး။ မတွက်ချက်ပေးဘူး)၏ တင်းမာပြတ်သားခက်ထန်သော စကားအဖြေသံကိုကြားလိုက်ရ၍ ငိုရှက်နေသော မိပိုမှာလည်း ထင်သလိုမဖြစ်လာ၍ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်၊ တင်းမာသွားကာ -

“ဆရာရယ် တွက်ပေးစမ်းပါ။ ဆရာမကျေနပ်ရင် ခုဆရာယူနေတဲ့ဟောခရဲ့ သုံးဆကို ပေးပါ့မယ်။ ကဲရော့ ... ဆရာဒီမှာ”

ဟု ပြောဆိုရင်း ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင် ၏ရှေ့ဆီသို့ ငွေတစ်ထပ်ကို ရေ တောင်မရေတော့ဘဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပစ်ချပေးလိုက်လေသည်။

ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်ကလည်း မိပို၏ ငွေပစ်ချပေးလိုက်သော ရိုင်းပျသော အပြုအမူနှင့် လုပ်ရပ်တို့ကို မြင်

လိုက်၊ ခံစားလိုက်ရ၍ စိတ်ကို ခံပြင်းမကျေမချမ်းဖြစ်မိကာ -

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို မိပို။ ခဏကလေး လင်နဲ့မယားကွဲ သဘာဝအတိုင်း စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်ကြရတာ။ သားကြီး၊ မယားကြီး ကလေးတွေနဲ့ဟယ်။ စိတ်ပြေတဲ့အချိန် ပြန်လာမှာပေါ့။ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေကြမှာသာယာကြမှာပေါ့။ နင် သုံးဆမကလို့ အဆ ၃၀၀ ပေးလည်း ငါမတွက်ပေးဘူး။ အေး ... နင်နဲ့ နှင့်ယောကျ်ား တကယ်တရားဝင်ကွာ ရှင်းပြီးရင်တော့ လာခဲ့။ ငါတွက်ပေးမယ်။ ငါ မာနတက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သီလကိုထိန်းတာ။ နင်မကျေနပ်ရင် ဒီပြင်မှာသွားမေး။ သွားတွက်ချေတော့ မိပို”

ဟု သူ၏ဗေဒင်စားပွဲကို ရိုက်ပုတ်ချလိုက်ကာ မိပိုကို ပြောလိုက်လေသည်။ ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်၏ စကားများ အဆုံးစွန်၌ မိပိုကလည်း စိတ်ဆိုးသွားပြီး သူမပစ်ချပေးထားသော ငွေတစ်ထပ်ကို ဖျတ်ကနဲဆိုသလို လှမ်းကောက်ယူလိုက်ကာ -

“ဘယ်နှယ်တော် ပိုက်ဆံရရင် တွက်ပေးရမှာပေါ့။ ဖင်ခေါင်းတစ်တောင်ကျယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကြီးကျယ်ပဏာယူနေလိုက်တာ။ ဒါကြောင့် ဈေးဦးတောင် မပေါက်နေရတာ။ ဗေဒင်ဆရာတွေ အများကြီးပါ။ အခြားမှာ သွားတွက်တော့မယ်”

ဟု ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်ကို ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ရန်တွေ့တုံ့ပြန်ပြီး မိပိုသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆောင့်အောင့်စွာနှင့် ဆတ်ခနဲထပြန်၍ ဆင်းသက်သွားလေသည်။

မိပို အိမ်ပေါ်က ဒေါသတကြီးနှင့် ဆင်းသက်သွားသည်ကို ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင် လှမ်းကြည့်နေစဉ် ခိုက်မှာပင် ဈေးကပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော မီးဖိုချောင်ထဲဆီက ကိုကြာခိုင်၏ ဇနီးသည်ဖြစ်သူကလည်း ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်၏ ရှေ့ဆီသို့ ဒေါသတကြီးနှင့် ကပျာကယာ ကမန်းကတန်း ဝုန်းခနဲဆိုသလို မပြောမဆို မဆီမဆိုင်ဆိုသလို ပြေးထွက်လာပြီး ရပ်လိုက်ကာ အမလေးတော် ကောင်းလိုက်တာတော့။ ကောင်းပါရဲ့တော်။ ခုတော့ငတ်ပြီမဟုတ်လား။ ဗေဒင်ဆရာပဲရင် ပိုက်ဆံတွက်ခရရင် တွက်ပေး အခါပေးလိုက်ပေါ့။ ဟော့ ဈေးဦးလည်း မပေါက်။ ဖောက်သည်မိတ်ဟောင်း တစ်ယောက်လည်း ဆုံးရှုံးရနဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတစ်ပြုကတော့ အူခြောက်နေကြရပြီ။ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်ခီခဲကြီး ထင်တယ်။ ဒီနေ့မနက် ရှင်အတွက် ထမင်းထည့်မချက်တော့ဘူး။ ဈာန်ရွေး အိုက်တင်ခံနေတဲ့ စတယ်ကြီးရဲ့။ ရေသာသောက်နေတော့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြစ်တင်သောင်းကျန်းရင်း နေ့စဉ် တစ်စခန်းထတော့ကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် အကြီးအကျယ်မျှ ရှုတ်ချရန်တွေ့လေသည်။ နောက်ရက်များ ဆက်၍လည်း ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်၏ ဇနီးသည်ဖြစ်သူက လွတ်သွားသော ငါးကြီးပမာနယ် မိပိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်အား နေ့ရှိသရွေ့ အချိန်ပြည့် မမေ့စတမ်း။ မညှာ အားမနာ တမ်းဆိုသလို ဗေဒင် ဆရာကိုကြာခိုင်

အခြေခံအတွက် ပြန်၍ပြန်ကာ ပြောစောင့်ပြောစောင့် ပြစ်တင်၍ ရန်တွေ့ ဟန်ခဲ အနိုင်ကျင့်လေတော့သည်။

ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်ကလည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်မျှ ဇနီးသည်၏ ပြစ်တင်ပွဲကြမ်း ထိုးနှက်မှုကို မရှုမလှမျှ ခံစားရ၍ -

“အင်း... မိဖိုကို ငါမတွက်မေး လိုက်တာ မှာယဲမှာလေပလား။ ခုတော့ ဖောက်သည်လည်းဆို။ ငွေလည်းမရတော့ဘူး”

ဟု ဝေဝေဝေါ ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ် နေခဲ့ရလေသည်။ ထိုမှ နောက်ခြောက်လခန့်အကြာ တစ်ခုသော သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ညနေချိန်ခန့်၌ ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင် တစ်ဦးတည်း အိမ်ပေါ်၌ ထိုင်နေစဉ် ခိုက်၌ ခြံထဲဆီသို့ ဝင်ရောက်လာကြသော လူရပ်တစ်စုကို ရုတ်တရက် အမှတ်မထင်မျှ ရိပ်ခနဲဆိုသလို လှမ်း မြင်လိုက်ရသဖြင့် အသေအချာသွား ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အထုပ်အပိုးများကို ကိုယ်စီမျှကိုင်ဆွဲကြကာ ဝင်ရောက် လာကြသော လူကြီးနှစ်ဦးနှင့် ကလေး ငယ်နှစ်ဦးတို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ ထိုမြင်တွေ့လိုက်ရသော မိသားစုဖြစ်ပုံရသော လူစုထဲဆီက အချို့သမီးတစ်ဦးဖြစ်သူက ရှေ့ဆုံးဆီ မှ လျှောက်လှမ်းလာပြီး ပြောပြပေါ်က နေဝင် အောက်ဆီတဖင် လှမ်း၍ ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်အား မော့၍ လှမ်းကြည့်ကာ -

“ဆရာ ... မိဖိုတို့ပါ။ မိဖိုကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား။ လာမယ် နော်”

ဟု ရိုကျိုးခယ နှိမ့်ချသော စကားသံ အမူအရာတို့နှင့် တရင်း တနီးနှင့် ချိုသာစွာ လှမ်းအော်ပြော လိုက်လေသည်။ ခဏကလေးမျှ အကြာတွင် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ သော မိဖိုတို့မိသားစုတို့က ဗေဒင် ဆရာကိုကြာခိုင်၏ရှေ့မှောက်ရှိ ကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် စုထား၍ ထိုင်ချလိုက်ကြ ကာ သူမ၏နောက်တွင် ကပ်ထိုင်ကာ ကန်တော့ရန် လက်အုပ်ချီထားသည့် သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူအား လှည့် ကြည့်လိုက်ကွာ -

“ကဲ ... ကိုကျော်ရေ ရှင်သိပ် တွေ့ချင် သိပ်ကန်တော့ချင်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆရာကိုကြာခိုင်လေ ...။ ကန်တော့ ပေတော့”

ဟု အသံတိုးက လေးနှင့် ပြော လိုက်လေသည်။ မိဖိုတို့၏ အပြုအမူ နှင့် လုပ်ရပ်များကို ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြာခိုင်က တအံ့တဩနှင့် ကြည့်ရှု ခံစားနေမိစဉ်မှာပင် မိဖိုက လက်အုပ် ကလေးချီ၍ တရိတသေနှင့် အပြုံး ကလေးဝင့်၍ -

“ဆရာရေ ... ရှင်းပြရဦးမယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ ယာယီကွဲကြစဉ်က ကျွန်မ ဆရာဆိုလာပြီး နောက်အိမ်ထောင် ထပ် ထူဖို့ကို တွက်ပေးဖို့ လာခဲ့သေး တယ်လေ။ ဆရာက မတွက်ပေးခဲ့ဘူး လေ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာ့ကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးခဲ့လိုက်တာ။ မပြောနဲ့တော့ ဆရာ။ နောက်တော့ သူကော ကျွန်မ ရော ရင်သွေးလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်နောင်တရကြပြီး နှစ်ဖက်ပြန် ညှိနှိုင်းကြပြီး ပြန်ပေါင်းအဆင်ပြေခဲ့ ကြတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ကို ကွဲဖို့ကို

အခါမပေး မတွက်ပေးတဲ့ ဆရာ့ အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြမိခဲ့တယ်။ သူ က ဆရာ့ကို ကန်တော့ချင်တယ်လို့ ပြောလို့ ခု ကျွန်မတို့မိသားစုတွေ လာ ကန်တော့ကြတာပါ ဆရာ။ အပြစ်ရှိ က ခွင့်လွှတ်ပါနော်ဆရာ”

ဟု ဗေဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်အား မျက်ရည်တွေဝဲစို၍ပြောရင်း ထိုင်ကန် တော့ကြလေသည်။

ဓမ္မဒေသနာ ဩဝါဒစရိယမြတ် တော်နှင့် လောကနီတိမွန်လာများဖြစ် ကြသော သီလရှိဖို့ ပထမ။ မကောင်း မှုက စိတ်ကွယ်ရာမရှိ။ တရားနတ် စောင့်သည်။ အကြောင်းကောင်းက အကျိုးကောင်းကို ဆက်စေသည်။ ရိုး သားသည် ဂုဏ် တစ်သက်စား၍ မကုန်။ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန် ပြန်သက်ရောက်မှုရှိသည်။ ပဲ့တင် တုံ့ပြန် ကိုယ်ပြုသမျှကံ။

ဆိုသည့် ကြီးမြတ်လှသော ဓမ္မ နှင့် လောကီစက်တော်လာများကို ဗေ ဒင်ဆရာကိုကြာခိုင်သည် ပြန်လည်၍ အာရုံဝင်စား အမှတ်ရ တသမိပြီး မိဖို တို့ ကန်တော့သွားကြသော အပေါ် တိုက်ပုံ၊ လည်ကတုံး အဖြူရောင် လက်ရှည်အင်္ကျီ၊ ကိတ်မုန့်၊ သစ်သီး၊ ငွေသားတစ်ထပ်ပါ စာအိတ်တို့ကို ဖြန့် ကြည့်ရင်း လူတို့မသိသာ မသိနိုင်တဲ့ အကျင့်သီလကို ချိုးဖဲ့ရာ လူမှုရေးရာ ပြစ်မှုကို မကျူးလွန်ခဲ့လို့ တော်ပါသေး တယ်ဟု ရေရွတ်နေမိရာလေသည်။

မော်တင်သိန်းဇော်

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖြတ်သန်းခြင်း

❖ မင်းသူကျော်

စာပေတိုက်တစ်ခု၌ ပိုင်ရှင် ထုတ်ဝေသူက လူတစ်ယောက်အား သူရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ စကားပြော လေသည်။

“မင်း မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကစလို မင်းရဲ့ကဗျာ စာမူ တို့မဂ္ဂဇင်းကို ရောက်လာတယ်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ဖတ်ကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ အတွင်းမှာ အဖြည့် ကဏ္ဍတောင်မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာစာရှေ့ မှာ အဖွင့်ဓာဗျာအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ဖူး တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါကြောင့် လည်း အားတက်ပြီး ဝတ္ထုတို စပျစ် ဖြစ် တာပေါ့”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမှာ လည်း လက်စလက်နကောင်းတယ်ဆို ပြီး ပန်းချီမောင်မောင်သိုက်လက်ရာ ခွပုံ လေးရောင်နဲ့ ဖော်ပြခဲ့တာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်။ နောက် အခန်း ဆက်ဝတ္ထုရှည် ထပ်ပို့ဖြစ်တယ်”

“အဲဒါလည်းပဲ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ က သဘောကျပြန်ရော။ ဒါနဲ့ တစ်နှစ် တိတိ မင်းရဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကို ပန်းချီဆရာ နာမည်ကျော်တွေနဲ့ အလဲ လဲ အလှယ်လှယ် သုံးပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် လုံး ချင်းတွေတောင် .စကိုင်နေပါပြီ”

“မပူနဲ့၊ မင်းရဲ့လက်စလက်နကို

ငါသိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ဝတ္ထုကို ငါတိုက်က စပါယ်ရှယ်ထုတ်ပေးမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“ဘာ...ကျေးဇူးအများကြီးတင် ပါတယ် ဟုတ်လား။ မင်းမှာ ပြောစရာ ဒီစကားပဲ ရှိသလားကွာ”

“ဆောရီး ဆောရီး၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် အဖေရယ်”

“အေး...အေး...ဒီလို လိမ္မာ တတ်သိမပေါ့ လူကလေးရယ်”

မင်းသူကျော်

မုဆိုး၊ သေနတ်နဲ့ သားကောင်

လေးမောင်

ပုဆိုး၊ သေနတ် (၆) သားကောင် လေးမောင်

အနုတော့ ကျွန်တော် နေပြည်တော်(လယ်ဝေး)ကိုရောက်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူက လာရောက်ခေါ်ငင်သည့်အတွက် ပုလွေးချောင်းဖျားဘက်ဆီသို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်ပါသွားခဲ့ရင်း “ဦးသျှစ်လှိုင်ရွှေ” အနောက်ဘက်ဆီတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ပင်။

ထိုရွာကလေးက ပုလွေးချောင်းဖျားတွင်ရှိသည်။ ထိုရွာလေးနှင့်တစ်ဆက်တည်း “ကျားမီးတူရွာ၊ လယ်ခြံကြီးရွာ” တို့က တစ်ဆက်တည်း။ ရွာများက နာမည်သာရှိသည် လှပနေကြ။ သို့သော် တောထဲကိုဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြသည့် တောသူတောင်သားများအတွက် ခရီးသွားတစ်ထောက်နားစခန်းအဖြစ် တဲငယ်ကလေးများတော့ ရှိသည်။

မှတ်ချက် - (ယခုတင်ပြခဲ့သည့် နေရာများသည် ယခုအခါ နေပြည်တော် ဖြစ်နေသည့်နေရာတို့ပင်။ ယခင်အချိန်က တောင်ပေါ် ၁၄ ရွာ တည်ထောင်ထားသည့် နေရာများဖြစ်သည်။)

ထိုအရာများထဲတွင် အထက်ဘက်ချောင်းဖျား ဝိုင်းတဲ့စုများပင် မရှိတော့ဘဲ ပန်ညိုစမ်း၊ ပတ်လယ်ကြီး၊ ဘိုးတော်တောက်တဲ့ဟု ခေါ်ကြသည့် နေရာများဖြစ်ပြီး သားငါးပေါသလို သားရဲထိရောက်တို့လည်း အလွန်ပေါသည့်

နေရာ ဖြစ်သည်။

ဦးသျှစ်လှိုင်ရွှေဆီသို့ ကျွန်တော်တို့မရောက်ခင်ကလေးကပင် ရွာတွင် ခြံထဲသွင်းထားသည့် နွားတစ်ကောင် ကျားဝင်ဆွဲ၍ပါသွားကြောင်း ကြားသိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တပည့်ဖြစ်သူ တင်ထွန်းတို့ သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် သွေးစက်ခံလိုက်ကြသော်လည်း ကျားက နွားကို ချောင်းရိုးအတိုင်း ခြေရာဖျောက်ပြီး ရေထဲကနေ လိုရာဆွဲယူသွားသဖြင့် အစအနပင် မတွေ့ရတော့ဘဲ လက်လျှော့ကာ ပြန်ခဲ့ရပေသည်။

ရွာတွင်းပြန်ဝင်တော့ ရွာခံမုဆိုး “စောစိန်သန်း” က -

“ဒီကျားက ချောင်းဖျား၊ ကျောက်မီးတူ၊ ဝက်ပုတ်ဆိုတဲ့ အဲဒီအကြောမှာ သူ့စားကျက်ကို လှည့်ဖွင့်နေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အစာကုန်ရင် ရွာဘက်ကို ဆင်းလိမ့်မယ်လို့ထင်နေတယ်”

စောစိန်သန်း ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်က -

“ငါက ဒီရွာဆီကို ခုမှရောက်တာဆိုတော့ ရွာနဲ့ နယ်မြေအနုအထားကို မသိသေးဘူးလေ။ ပြောရရင် ရွာဆုံးရွာဖျားဆိုတာကိုတောင် မသိသေးတော့ ခု နေမဝင်ခင် ရွာအခြေအနေကို မင်း

လိုက်ပြပါလား”

ကျွန်တော်က ရွာခံမုဆိုး စောတင်ထွန်းအား ထားခဲ့ပြီး စောစိန်သန်းနှင့်အတူမထွက်ခင် ရွာသူရွာသားများကို သတိပေးထားကာ ခြံတည်းခိုက် လိုအောင်ပိတ်၊ ရွာခြံတည်းခိုက်အပြင်တို့ မထွက်ကြဖို့နှင့် သတိထားနေကြရန် မှာကြားကာ ရွာဆုံးဖျားကန်တိုင်း အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရန် နှစ်ဦးသားတွက်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးသား ရွာဖျားဆီရောက်တော့ အမှောင်ဘက်ဆီသို့ပင် လှနေပေပြီ။ ဝန်ကျွန်မှ တစ်ခေါင်းတည်း ချေဟောက်သံ၊ တောကြွက်စတို့ အိပ်တန်းတက်တွန်သံ ကြားနေရသည့်အတွက် “စောစိန်သန်း” က -

“ချေဟောက်သံ ကြားရတော့ အခြေအနေကောင်းပုံရတယ်။ ဒီကောင်ကြီးကန်နေရင် အကောင်ငယ်တွေအသံ ကြားရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လျှောက်လက်စကို ရပ်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်အတွင်းက လက်နှိပ်စာတစ်စောင်ထုတ်ကာ အမှောင်ထုနဲ့ ရာဆီသို့ လိုက်လံတိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မှောက်ကြောင်ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် အမှောင်ထုကထည်းမင်းမှလာသည့်နှင့်အမျှ မှုတ်သံ

မီးထိုးရှာဖွေ ပြန်လာခဲ့ကြရင်း တစ်နေရာအရောက် အတ်မီးရောင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်လိုက်သည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် -

“မျက်လုံးအရောင်က အစိမ်းရောင်၊ မျက်စိဝွင်ကျယ်တာနဲ့ မြေပြင်အမြင့်ကိုကြည့်ရင် ဆတ်တစ်ကောင် ဖြစ်ဖို့များတယ်ဗျ”

စောစိန်သန်းက မှတ်ချက်ပေးလိုအပြီး မရှေးမနှောင်းပင် -

“ဟဲ့...ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့”

ဆတ်ကြီးက မီးအလင်းရောင်ကို လန်ပြီး သံရည်ဆွဲကာ ဟီလိုက်သံကြီးနှင့်အတူ တောချုံပင်တို့အကြား တိုးဝေပြေးလွှားသွားသော အသံကြီးကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်နှင့် မီးတွဲမကိုင်ထားသည့်အတွက် ပစ်လိုမဖြစ်သလို ချိန်ရွယ်လိုက်ဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။ ထိုအချိန်တွင် -

“တောက်...တောက်...တောက်”

“နဲ့နဲ့...ဂလောက်ဂလောက်၊ ဟေးဟေး...လိုက်ဟာ ဝိုင်းထားကြ”

ရွာထိပ်ဟိုဘက် စတည်းချရာ “စောတင်ထွန်း” အိမ်ဘက်ဆီမှ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်သည့်အသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် “စောစိန်သန်း” က -

“ဟော...လှန့်ထုတ်သံတွေဗျ”

ဟိုအကောင်ကြီး ရွာထဲကိုပြန်ဝင်လို့ လှန့်ထုတ်နေကြတဲ့အသံတွေ”

ကျွန်တော်က သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်အတ်မီးကို တွဲကိုင်ရင်း ပြေးလွှားသွားလိုက်စဉ် ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီသို့ ပြေးလွှားလာနေသည့် စောတင်ထွန်း

နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ကြရသည်မို့ -

“စောတင်ထွန်း...အခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ မပစ်လိုက်ရဘူးလား”

ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်သည့်ကြောင့် စောတင်ထွန်း မျက်လုံးပြုံးမျက်ဆန်ပြုံး မောဟိုက်နေသည့် အသံကြီးနှင့် -

“ဟို...ဟိုကောင်ကြီး ဘိုလေးရွာနားပြန်ကပ်ပြီး ချောင်းနေတာ။ ခုလည်း ကိုင်းတောစပ်က ရွာထဲဝင်ဖို့ အမှောင်ကိုအားပြုတိုးဝင်တာပဲ။ ခွေးတွေက ဖင်သီ၊ နွားတွေက တဖူးဖူး နှာမူတ်ပြီး ထိန်းမရတော့လို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဝိုင်းအော်ဟစ် မောင်းထုတ်နေကြတာလေ”

“ဘာကောင်ဝင်ဆွဲသေးလဲ”

“နွားတွေတော့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး ပြေးကြလွှားကြ၊ ခြံထဲကတိုးထွက်ကြတာ ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမယ် မသိသေးဘူး”

“သေနတ်က မင်းမှာရှိနေတာကို လိုက်မပစ်ဘဲ ဒီပြေးလာတော့ ဟိုမှာ ဒီကောင်ကြီးအကြိုက် ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်နှိုင်း အဖွဲ့ခွဲပြီး အဲဒီကိုသွားမယ်”

သူတို့နှစ်ဦးနှင့်ကျွန်တော် လူခွဲကာ ရွာများ အသံကြားနေရသည့်နေရာဆီ မီးကိုအနံ့ထိုးရင်း ပြေးဝင်သွားလိုက်ကြရာ တစ်နေရာဆီတွင် လူတစ်ယောက် နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်နေသံကို ကြားလိုက်ရသလို ရွာသူရွာသားတို့က ဝိုင်းအုံ့ပြုစုပေးနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် -

“ဘာဖြစ်သွားလို့လဲဗျ”

“နောက်ကျောကို ထက်သည့်နဲ့

ကုတ်သွားတာ ခံလိုက်ရတယ်ဗျ...။ နွားတစ်ကောင်လည်း ပါသွားပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားတို့လို သေနတ်သမားတွေရှိရုံနဲ့ဗျာ...ဟင်း”

“ဒဏ်ရာက တော်တော်များသွားသလား”

“လက်သည်းတစ်ဆုံး ကုတ်ဆွဲလို့ အလွှားလိုက်ကွာကျတော့ များတာပေါ့ဗျ၊ ရမယ်တောင် မထင်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဒိုင်း”

ထိုအချိန် ကိုင်းတောကြီးဘက်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ စောတင်ထွန်းထံမှ ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံပင်။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်က အနီးရှိရွာသားတစ်ယောက်အား -

“မင်းတို့လူနာကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ။ ဆေးရုံပို့ဖို့စီစဉ်ကြ၊ ငါတို့ ဒီအကောင်ကြီးနောက် ဆက်လိုက်မယ်။ လုပ်ကြတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် လူနာအခြေအနေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သက်သာမည်ပုံမပေါ်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ရင်း ကိုင်းတောဘက် အမှောင်ဖုံးရာဆီသို့ မီးနှင့်ထိုးကြည့် ရှာဖွေလိုက်သလို ဟိုသည်လိုက်လံကြည့်လိုက်ရာ မြေပြင်ထက်မှ မြင်လိုက်ရသည့် သွေးကွက်ကြီးများကြောင့် ထိုသွေးစက်နောက် ခြေရာခံလိုက်ရင်း သားကောင်ကြီး ခိုအောင်းနိုင်မည့် နေရာဆီသို့ မီးကိုထိုးကာ ရှာဖွေနေရာ အနိမ့်ပိုင်း ချုံတောကြီးအတွင်း ဆီမှ “ရဲ့” ခနဲတောတိုသံကို ကြားလိုက်

ရပြီး နီနီရဲရဲမျက်လုံးတစ်စုံကို ချဲ့တောကြီးအတွင်းမှ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တန်းထိုးပင် ပစ်ချလိုက်မိပေတော့သည်။

သေနတ်၏ ပေါက်ကွဲသံကြီးက တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်ကို မြည်ဟိန်းရိုက်ခတ်ပဲ့တင်သံနှင့်အတူ ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်ဟိန်းဟောက် ရန်လိုမာန်ဖီသံကို ထပ်ဆင့်ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုနေရာဆီသို့ မီးထိုးကာ လူးလှိမ့်နေသောဟင်းကောင်ကြီးကို ငြိမ်သက်သွားသည်ထိ တစ်တောင့်ချင်း စိတ်ကြိုက်ပစ်သွင်းနေလိုက်မိပေတော့သည်။

“နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးနော်။ အသက်ကလည်း ပြင်းလိုက်တာ။ ရိုးကျားကြီးတစ်ကောင်များလား မသိဘူး။”

စောစိန်သန်းက ကျားကြီးကို အသေအချာကြည့်လိုက်ရင်း ပြောလာသည်။ သူပြောနေစဉ် ကျွန်တော်က မြေပြင်တွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် ဘေးထိုးလဲကျ အသက်ပျောက်နေသော ကျားကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ မာန်ဖီရင်းဟထားသော ပါးစပ်ကြီးအတွင်းမှ ဘေးနှစ်ဖက်ဆီကို ကားကာ ကော့ထွက်နေသော ဝါညစ်ညစ်သွားစွယ်ကြီးတို့နှင့် အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရဲရဲတောက်မွက်လုံးကြီးများကလည်း ယခုထက်တိုင် ဒေါသငွေ့များ လွှမ်းနေသေးသည်တို့ ကျွန်တော် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလိုက်မိပေတော့သည်။

* * *

“ဟော...စောတင်ထွန်း လူနာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ”

ကျားကုတ်ခံလိုက်ရသည့် လူနာကို ဆေးရုံသို့လိုက်ပို့သူ စောတင်ထွန်းက ကျွန်တော်နှင့် စောစိန်သန်းတို့ပြန်ရောက်၍ ခေတ္တအပန်းဖြေနေစဉ်ရောက်လာသဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်တော့သည်။

“အင်း...စိုးဝေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ။ ဆေးရုံပို့ဖို့ ပုခက်ဆင်နေတုန်း နေရာတွင် အသက်ပျောက်သွားတယ်လေ”

စောတင်ထွန်း ပြန်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်မှလွဲ၍ မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။ ကျွန်တော်၊ စောတင်ထွန်း၊ စောစိန်သန်းတို့နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး လက်ရှိကျားသေကြီးကို ရောင်းချပြီး နွားပိုင်ရှင်များနှင့် ကျားကုတ်ခံသေဆုံးသွားသော စိုးဝေ၏ ဇနီး ဆုမွန်ဦးနှင့် မိသားစုကို ရရှိမည့်ငွေကြေးအား ထောက်ပံ့ပေးကြရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကိစ္စအားဆောင်ရွက်ပြီး အပြန်တွင် ကျွန်တော်က -

“ဒီလိုအချိန် မင်းတို့ရွာမှာ ဘယ်အရက်ဆိုင်ရှိမလဲ။ ပင်ပန်းတယ်ကွာ ဝင်ပြီးသောက်လိုက်ကြရအောင်။ ကျားကိစ္စနဲ့ ပြေးကြလွှားကြဆိုတော့ ဆိုင်မဖွင့်လည်း ပုလင်းဝယ်လိုရတဲ့ဆိုင်ပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦး ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီး စောတင်ထွန်းက -

“မြတ်မင်းဟန်ဆိုင်မှာ ရနိုင်တယ်။ ဆိုင်ဖွင့်မရောင်းတောင် ပုလင်းတော့

ဝယ်လို့ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား မြတ်မင်းဟန်ဆိုသူရောင်းသည့် အရက်ဆိုင် ရှေ့ကိုရောက်တော့ လူအချို့ အရက်သောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စားဖွဲ့လွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မှာယူစားသောက်နေစဉ် လူတစ်ဦး ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဆီ ရောက်လာစဉ် စောတင်ထွန်းက -

“လာဟေ့...ဝင်းနိုင်။ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ပေါ့ အပန်းဖြေရင်း”

အနီးကိုရောက်လာသည့် ဝင်းနိုင်ဆိုသူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး -

“အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ကျားကိစ္စ ပြီးပြီဆိုတော့ ဝက်ကိစ္စလေးကိုလည်း အကူအညီပေးပါဦးဗျာ”

“ဘာ...ဝက်ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်နေလို့တဲ့ ဝက်ကိစ္စဆိုတာက”

ကျွန်တော်က အရက်ကိုမော့လိုက်ရင်း ပြန်မေးလိုက်တဲ့အတွက် -

“ဒီဝက်အကြောင်း ပြောရရင် ဟိုရွာဖျားမှာနေတဲ့ သိန်းဝင်းရဲ့ ဝက်မအကြောင်းက စပြောမှရမယ်ဗျ။ သူတို့နေတဲ့ တံကလေးနဲ့ တစ်ဆက်တည်းဆိုတော့ သူမွေးထားတဲ့ဝက်မဟာ တောထဲက တောဝက်အထီးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ သဘာဝအရ ချစ်ကြီးသွယ်ကြတယ်ဗျ။ အဲဒီအကြောင်းကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ သိန်းဝင်းက မသိဘူး။ တစ်နေ့တော့ သူဝက်မပျောက်လို့ လိုက်ရှာတော့ သုံးလေးရက်တိုင် ရှာပေမယ့် မတွေ့တဲ့အဆုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အချိန် ညနေစောင်းတော့ တောဝက်ထီးကြီးနဲ့တည်း

ပြန်လာတာတွေရလို့ သူ့ဝက်မကို မလွှတ်တော့ဘဲ ကြိုးချည်ထားတော့ အဲဒီတောဝက်ကြီးက နေ့စဉ်လာခေါ် တယ်လေ။ ဝက်မကို ကြိုးချည်ထား တာဆိုတော့ အထီးကြီးနောက်ကို လိုက် လို့မရဘူးပေါ့။

သူ့နောက်ကို လိုက်လို့မရပေမဲ့ တောဝက်အထီးကြီးဟာ နေ့စဉ်အချိန် မှန် ဝက်မဆီကိုရောက်လာတယ်။ အဲဒီ တော့ သိန်းဝင်းက ကျွန်တော်နဲ့တိုင်ပင် ပြီး အဲဒီတောဝက်ကြီးကို အလာလမ်း ကစောင့်ပြီး တူမီးသေနတ်နဲ့ပစ်တာ သုံးလေးကြိမ်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ မသေဘဲ ကျည်ခဲလုံးတွေက သူ့ကိုယ်ကိုမဖောက် ဘဲ ပြန်ကွာကျတယ်လေ။ သေလည်း မသေဘူးဗျ။ တောဝက်ကြီးကလည်း အကောင်ကကြီးတော့ အစောင့် အရှောက်တွေကပ်နေတဲ့ အကောင်ကြီး ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်မပစ်ရဲ တော့ဘဲ သူ့ဝက်မကို အခြားကိုရောင်း လိုက်လို့ အခြားရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး တောဝက်ကြီး အစွမ်း ပြတော့တာပါပဲ။

“ဟုတ်လား...ဘယ်လိုအစွမ်းပြ တာလဲ ဝင်းနိုင်ရဲ့ ပြောပါဦး”

“ဒီအကောင်ကြီးက ဟိုအရင်က တည်းက ဒီဝန်းကျင်မှာ ကျက်စားနေ တာ။ သူ့ကြိုက်နေတဲ့ ဝက်မကို သူနဲ့ခွဲ လိုက်တော့ လူတွေကိုစိတ်နာပြီး လက် စားခြေနေဟန် တူပါရဲ့။ လူကိုတွေ့ရင် လိုက်ပက်တယ်။ စိုက်ပျိုးထားကြတဲ့ စိုက်ခင်းတွေဆို ရစရာမရှိအောင် စိတ် တိုင်းကျဖျက်ဆီးတော့တာပဲ။ အားလုံး ဖျက်ဆီးပြီးတော့မှ မလာဘူးဆိုပေမဲ့

လူကိုမြင်ရင် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်တော့ တာပဲ။ မနစ်က မြတ်မင်းဟန်တောင် သေတော့မလို့ ခုန့်ပြီးရှောင်တာမြန်လို့။ ဒါတောင် အတော်ဆေးကုယူလိုက်ရ တယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား ဒီလောက်တောင်ပဲ လားဟ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို လူကိုလုပ် ပြီးတော့မှ မလာဘဲနေတော့တာလေ”

“မင်းတို့ကလည်း မုဆိုးတွေဖြစ် ပြီး မနိမ့်နင်းနိုင်ကြလားလားဟ”

“လုပ်ကြပါတယ်။ ထောင်ချောက် တွေလည်း ဆင်ကြတယ်။ ဖြောင့်ကြွင်း တွေထဲကိုလည်း မဝင်ဘူး။ မုဆိုးတွေစု ပြီး တူမီးသေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်တော့ လည်း ထိပေမဲ့ သွေးစက်တောင်မကျ ဘူး။ လင့်ထိုင်ပြီး အပိုင်ပစ်တော့လည်း ခဲလုံးတွေက အသားထဲမတိုးဘဲ ကွာ ကျတယ်။ အစောင့်အရှောက်ရှိတော့ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ မပစ်ရဲကြတော့ ဘူးလေ။ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို ဒီအကောင် ကြီးက သေနတ်ပြီးတာလား။ ကျည်လွှဲ တာလား။ ကျည်ထွက်ပြီး အသားထဲ မဝင်တာလား”

“သေနတ်တွေက ကျည်ထွက် တယ်။ ကျည်ခဲလုံးတွေက သူ့ကိုယ်ကို မဖောက်တော့ ကျည်ပြီးတယ်လို့ ပြော ရမလောက်ဘဲ။ ပစ်လိုက်ရင်မှန်တယ်။ သူ့ကိုယ်က မဖြုတ်လေ”

“ဝက်က ဘယ်လောက်ကြီးလဲ ကွ...ဟင်”

“ကြီးတယ်။ ဝက်တောင်းကြီးဗျ”

ရှစ်ဆယ်နဲ့ တစ်ရာကြားပဲ”

“ခါးပတ်ကျားများလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အကောင်ကြီးပြီး အစွယ်ကလည်းကြီးတယ်။ သူ့ကြိုက်တဲ့ ဝက်မက ခပ်သေးသေးပဲ။ အစွယ်က တော့ကျောပြီး အရှည်ကြီး။ အကြောက် အလန်လည်း မရှိဘူး”

သူပြောနေသည့် စကားတွေကို ကျွန်တော်နားထောင်ရင်း တွေးတော နေလိုက်မိသည်။ တောဝက်ဆိုသည့် အကောင်မျိုးက ယခုလို နွေရာသီ အချိန်ကာလမျိုးတွင် တောတောင်များ အတွင်း ရေများခန်းခြောက်ကုန်ကြ သဖြင့် နွံလူးကြသော အကောင်မျိုးဖြစ် ပြီး။ နွံလူးကာ အအေးခံပြီးသော အကောင်မျိုးတို့က သူ့ကိုယ်တွင် ပေ ကပ်နေသော နွံများကို ခုန်ပေါက်ပြေး လွှား ဆော့ကစားရင်း ခါချတတ်ကြ သည်။ သို့တိုင်အောင် နွံများ ကိုယ် တွင်ရှိနေသေးလျှင် သစ်ပင်အခေါက် ကြမ်းများနှင့် ပွတ်တိုက်ဖယ်ရှားတတ် ကြသည့် အလေ့အထများရှိသလို၊ သူ တို့၏ ပခုံးသားယားလျှင်လည်း သစ်ပင် အခေါက်ကြမ်းနှင့် ပခုံးကို ပွတ်တိုက် အယားဖြေလေ့ရှိသည်။ သို့အတွက် ပွတ်တိုက်ပါများလာလျှင် (အသားမာ) ဖြစ်ကာ အမွှေးတက်သလိုဖြစ်ပြီး တူမီး သေနတ်ကျည်ခဲလုံးမျိုး(နှစ်လုံး ပြူး ကျည်ခဲလုံး)တို့ မတိုးဖောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ် မည်ဟုယူဆမိသော်လည်း မပြောတော့။

“အေးကွာ...မပြန်ခင်တော့ စမ်း ကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့် စကား ကြောင့် စောတင်ထွန်း၊ စောမိန့်သန်း

နှင့် ဝင်းနိုင်တို့က အားတက်သရောနှင့်
“ဒီလိုဆို မနက်ဖြန် တောပုန်း
ချောင်းရင်း ပစ်ကြမလားဟင်”

“လုပ်လိုက်လေကွာ ကြာသလား
လို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့
ရယ်မောလိုက်ကြပြီး စခန်းသိမ်း လူစု
ခွဲလိုက်ကြပေတော့သည်။

ကျားဆိုးကြီးရန်ကို ပင်ပန်းပန်း
နှိပ်နင်းထား၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ နှစ်
ခြောက်စွာပင် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

နံနက်ပိုင်းအိပ်ရာထ အဆာပြေ
ပိုက်ဖြည့်စားသောက်နေစဉ် စောစိန်
သန်းနှင့် ဝင်းနိုင်တို့ ရောက်လာကြပြီ။
ကျွန်တော်က -

“ဘယ်နေရာကိုသွားရင် အဲဒီ
တောဝက်ကြီးနဲ့ တိုးနိုင်မလဲဝင်းနိုင်”

“တပြန်နေက သိန်းဝင်း အာလူး
ခင်းကို ဝင်ဗွေသွားတယ်ဆိုတော့ အဲဒီ
အခင်းနဲ့ဆက်နေတဲ့ ဖုန်းဆိုးတောထဲ
မှာ ကပ်နေမယ်ထင်တယ်ဗျ။ အဲဒီကို
ဦးတည်လိုက်ကြရအောင်”

ထိုခရီးကို သေနတ်နှစ်လက်ယူ
လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ၃၇၅
(မော်ဆာမဂ္ဂဇင်းရိုင်ဖယ်)ကို ကိုင်ပြီး
စောတင်ထွန်းကိုတော့ ၄၂၃ (မော်ဆာ
အွင်းရိုင်ဖယ်)ကို ကိုင်စေပြီး စောစိန်
သန်းနှင့် တွဲခိုင်းသလို ကျွန်တော်က
ဝင်းနိုင်နှင့်တွဲကာ အဖွဲ့ခွဲလိုက်သည်။

ဖုန်းဆိုးတောပီတိ တောသည် ကျွ
တ် ကိုင်ပင်၊ မြက်ရိုင်းပင်၊ ထိကရုန်း
ဆူး ပေါက်ပင်၊ တောဆူးပုတ်နှင့် တော
ထင်ထွန်းပင်ကြီးတွေက ရှုပ်ထွေးစွာ
ဆက်နေကြသည့်အကြားမှ ခြေသံလုံ

လုံဖြင့် တိုးဝင်ကာ ရှာဖွေနေလိုက်ကြ
သည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းထဲ အသိတစ်ခု
ဝင်လာသည့်အတွက် အနီးမှကပ်လိုက်
လာသည့်ဝင်းနိုင်ကို -

“စောတင်ထွန်းကို တောဝက်က
လွဲရင် အခြားဘာကောင်တွေတွေ့ မပစ်
နဲ့လို့ မမှာလိုက်မိဘူးကွာ။ မင်းသွား
ပြောလိုက်စမ်းကွာနော်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်နေသည့်
သူတို့အဖွဲ့ကိုမှာကြားရန် ဝင်းနိုင်ထွက်
သွားသည်ကို ရပ်တန့်စောင့်နေမိသည်။
ယခုတလော သတိမေ့တတ်သည့် မိမိ
ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ပြီး အပြစ်တင်နေမိ
သည်။ အမှန်တော့ ယခု မိမိတို့ထွက်
လာခဲ့ခြင်းသည် တောပုန်းချောင်းပစ်
သလို အခါအခွင့်ပေးသည့်အကောင်
တိုင်းကို ပစ်ခတ်လိုရသည့် အလုပ်
မဟုတ်။ ဦးတည်ချက်က စိုက်ခင်းတွေ
ကို ဖျက်ဆီးနေသည့် တောဝက်ကြီးကို
နှိပ်နင်းပစ်ခတ်ရန် ရှာဖွေဖို့ကိစ္စ။ မလို
အပ်ဘဲ သေနတ်သံပေးလိုက်သဖြင့် ကိုယ်
လိုက်နေသည့် တောဝက်ကြီးများကြား
သွားလျှင် အဝေးကိုပြေးကာ ရှောင်တိမ်း
သွားမှာဖြစ် သည့်အတွက်ကြောင့်ပင်။

အတန်ကြာတော့ တဖောင်းဖောင်း
တောင်ပရိုက်ကာ တွန်သံပေးနေသည့်
အသံနှင့်အတူ ဝင်းနိုင်ပြန်ရောက်လာ
သည်။ ကျေးဇူးတင်သံတစ်စာနှင့်အ တူ
လေပြေစီးကြောင်းနှင့် တောပန်း၊
တောင်ပန်းရနံ့တွေကိုလည်း ရလာပြန်
သည်။ ထွက်ပေါ်လာသည့် နေအလင်း
တန်းများ တိုးဝှေ့မှုကြောင့် မြူနင်းတို့
ကင်းစင်ကာ စိမ်းစိုညိုမှောင် တောင်စဉ်
တောင်တန်း၊ တောင်သွယ်တို့၏ ထည်

ဝါသောအလှကို မြင်တွေ့နေရသည်။

နှစ်ဦးသား တောဝင်ကတည်းက
ခြေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး လုံအောင်
ထိန်းပြီး လာခဲ့ကြရင်း မြင်တွေ့သမျှ
အရာတိုင်း၏ လက်သည်ကို အကဲဖြတ်
ကာ သေနတ်ကို အသင့်ပစ်ခတ်ရန်
အသင့်ကိုင်ဆွဲလျက် ဖုန်းဆိုးတောလမ်း
အတိုင်း လာခဲ့ကြရင်း ခပ်ပြေပြေရှိမ့်
ဆင်းနေသည့် တောလမ်းတွင် ဝါးပင်
ပေါက်များစုကာ ပေါက်နေကြသည့်နေ
ရာဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝါးပင်
ပေါက်များကို ရှောင်ကွင်းလာခဲ့ရင်း ချုံ
နွယ်တောတို့ကိုကျွင်းရှောင်ရင်း လာ
ခဲ့ရာ ရှေ့တွင် အသီးများမှည့်နေသည့်
ကနုစိုး(ငုံပေါပင်)ကြီးထက်မှ အသီးများ
စားရင်း ဆူညံစွာအော်ဟစ်နေကြသည့်
မျောက်ညိုတစ်အုပ်က ပြေးလွှားဆင်း
သက်ကြရင်း ချုံနွယ်တောများကိုတိုး
ကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ထိုနေ
ရာတွင် ကျွန်ုပ်ပင်ပျိုတို့ ခပ်ပါးပါးပေါက်
နေပြီး ငှပ်နှင့် ခြရာပင်တွေကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

မကြာမီ ဝါးရံတောများရှိရာဆီသို့
ရောက်လာသည်။ ဝါးရွက်များကို လေ
တိုးသဖြင့် တရဲရဲမြည်နေသည်။ ထိုစဉ်
ကီခနဲ ကီခနဲ အော်မြည်လျက် ကြက်
တူရွေးတစ်အုပ် ယုံသန်းသွားသဖြင့်
မော့ကြည့်လိုက်တော့ အနောက်ဘက်
တောင်တန်းများရှိရာသို့ ပုံသန်းသွားကြ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝါးရွက်
ခြောက်နှင့် ဝါးကိုင်ခြောက်တို့အပေါ်
အသံမကြားရအောင် နှစ်ဦးသား သတိ
ကြီးစွာထားကာ တောဝက်ကြီးရှိနိုင်
မည့်နေရာကို စူးစမ်းရှာဖွေလိုက်သည်။

ဝါးရုံတောကြီးအား ဖြတ်သန်းပြီး
နောက် ချောင်းကောတစ်ခုသို့ရောက်
လာသည်။ မိုးအခါတွင် တောင်ကျရေ
စီးဆင်းရာ ချောင်းဖြစ်ပုံရသည်။ ယခု
အခါ စီးဆင်းရန် ရေမရှိသဖြင့် ချောင်း
အလယ် သဲများအပေါ် ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲများ တင်ရှိနေသည်။

ချောင်းစပ်ရှိ ရေသဖန်းပင်ကြီး
အောက်တွင် နှစ်ဦးသားထိုင်ကာ အမော
ဖြေရင်း သယ်ဆောင်လာသည့် ပုလင်း
ထဲမှအရက်နှင့်၊ မြတ်မင်းဟန်အရက်
ဆိုင်မှဝယ်ခဲ့သော ချောင်းငါးကြောင့်နှင့်
စားသောက်နေလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ဦးတည်ချက်က ဆိုး
သွမ်းသည့်တောဝက်ကြီးကို ရှာဖွေပစ်
ခတ်ဖို့အရေးပင်။ သို့သော်လည်း နှစ်ဦး
သား တဖြည်းဖြည်းတောတိုးရင်း တော
နက်ပိုင်းဆီ ရောက်ခဲ့သော်လည်း တော
ဝက်ကိုမပြောနှင့်။ ဘာတစ်ကောင်ကိုမှ
မတွေ့ကြရသေး။

အထိုက်အလျောက် စားသောက်
လို့အပြီး နှစ်ဦးသား ချောင်းရိုးအတိုင်း
လျှောက်ခဲ့ကြရာ ချောင်းဘေးတွင်
ပေါက်နေကြသည့် သဖန်း၊ ကတွတ်၊
ဖန်ခါး၊ တောဂွေး၊ ဆီးဖြူ၊ ကြောင်လျှာ၊
တောကင်ပွန်း၊ ဝိန်းရိုင်းပင်များ ပေါက်
နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သဲမြေတွင်
သားကောင်ခြေရာတို့ကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။

ချောင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လှမ်း
ရင်း သားကောင်ရှိနိုင်မည့် နေရာတွေ
ကို ရှာဖွေပြန်သော်လည်း မတွေ့ရ
သဖြင့် ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ချောင်း
ပေါင်ပေါ်တက်လိုက်ကြပြီး အရှေ့ဘက်

ဆီ ဦးတည်လိုက်ကြပြန်သည်။ ထိုနေရာ
သည် ချုံပင်၊ နွယ်ပင်များအပြင် ဝါးရုံ
ပင်များနှင့်အတူ မြရာပင်များ အပြင်း
အရိုင်းပေါက်ရောက်နေသည့် ကုန်းမြင့်
ကိုတွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးသားတက်ခဲ့ပြီး
ကုန်းထိပ်ရောက်တော့ အမောဖြေနား
လိုက်ကြပြီး ပြန်အဆင်းတွင် သစ်ပင်
များကျပ်ပါးသွားသည်။ ချုံပင်က များ
လာသည်။

ကျွန်တော်က လှမ်းလက်စခြေ
လှမ်းကို ရပ်တန့်ပြီး ထိုနေရာဆီသို့
ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာသည် သား
ကောင်များအတွက် စားစရာများ ရှိနိုင်
သလို၊ နားနေခိုအောင်းစရာလည်း
ကောင်းပြီး သားကောင်တွေ ခိုအောင်း
နိုင်သည်ဟု စဉ်းစားနေချိန် ဘေးဘက်
ချုံပင်တောတန်းဆီမှ သားကောင်တစ်
ကောင် တောတိုးပြေးလွှားသံ ကြား
လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်သွား
ကာ ကျော့ငှက်ကလေးတွေ အော်မြည်
သံကို ကြားလာရပြန်သည်။ နှစ်ဦးသား
မြောက်ဘက်ကို သွယ်တန်းနေသည့် ချုံ
ကြားကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်း
လိုက်ကြသည်။ ဝင်းနိုင်တစ်ယောက်
ပင်ပန်းလွန်း၍လားဖြင့် မသိ။ ထိုနေရာ
မြေပြင်ထက်တွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အနား
ယူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်
တော်လည်း သူနည်းတူ ခေတ္တအပန်း
ဖြေရန် ထိုင်လိုက်သလို သေနတ်ကို
လည်း မြေပြင်ထက်ဆီ ချလိုက်သည်။
ထိုအချိန် ဦးစွာထိုင်နေသည့် ဝင်းနိုင်က
ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲကာ တစ်နေရာဆီ
လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့်အတွက် လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ

လျှိုအလွန် တောချုံပင်တို့အကြား မြင်
တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြ
ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ရင်တွင်းက
လည်း သွေးတိုးဆူဖိုက်လာသလို ရင်
တွေလည်း ခုန်လာသည်။ တအံ့တသြ
နှင့် အနီးရှိဝင်းနိုင်ကို လှမ်းမေးမည်
အလုပ် စကားမပြောရန် တားနေသည်။

မြင်ကွင်းမှာ တောချုံပင်တို့
အကြား စိုင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တော
ဝက်တောင်းကြီးတစ်ကောင်တို့ကို တွေ့
လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်။ ဝက်တောင်း
ကြီးမှာ မြေပြင်ကိုတူးဆွလျက် သစ်ဥ
သစ်ဖုတွေကို စားနေဟန်ထင်။ စိုင်ကြီး
မှာ ရွက်နုနှင့် အညွန့်များကို ကိုက်ဖြတ်
စားသောက်နေသည်။ ဦးချိုမှာ ကြီးမား
တုတ်ခိုင် ကျွေးညွတ်နေသလို နို့စားနွား
လောက်ရှိပြီး ညှိတိုတိုအရောင်နှင့် ခြေ
နှင့်လက်အောက်ပိုင်း ခူးဆစ်ထိတိုင်ဖြူ
ပြီး ဝမ်းခိုက်ပိုင်းလည်း အဖြူတက်အား
သာသလို ဝိုက်ညွတ်သည့် ဦးချိုက
ပြောင်လက်ချောမွတ်ပြီး အဖြူရောင်
ဖက် သန်းနေသည်။ နွားများနှင့်သတ္တန်
တူပေမယ့် အသေအချာကြည့်က ကွဲ
ပြားသည်။ နွားကဲ့သို့ ဘိုးမပါ။ လည်
ပင်းအိုးတုတ်ခိုင်သည်။ ဖိချပ်ရိုးက ပြား
ပြားထောင်ထောင် ကိုယ်ထည်အရောင်
က နီညိုဖြစ်ပြီး ကတ္တီပါမွေးကဲ့သို့
အရောင်လှသည်။

မြေကြီးတူးနေသည့် တောဝက်
တောင်းကြီးကား ကြီးမားတုတ်ခိုင်သန်
စွမ်းပြီး အနက်ရောင်အမွှေးများအပြင်
ချွန်ထက်နေသည့် ပါးစပ်ဘေးတွင်
လက်လေးသစ်ခန့် ကော့ပျံ့ငေါ့ထွက်နေ
သည့် အံ့စွယ်ရည်ကြီးနှစ်ဖက်က မြင်

နေရာသည့် ကျွန်တော့်စိတ်ကိုပင် ချောက်ချားစေသည့်အသွင်း၊ ထိုစဉ်က ဝင်းနိုင်က လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ယခု လိုက်ရှာနေသည့် တောဝက်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး ပစ်ခတ်ရန်ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်က ပစ်ခတ်ရန် အတန်ငယ်အလှမ်းဝေးသည်မို့ ဝင်းနိုင်အား ထိုနေရာတွင်နေခဲ့ရန် အထာပြလိုက်ပြီး သစ်ပင်ချုံတောကို အကွယ်အကာယူလျက် အနီးသို့တိုး၍ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ ကိုက်လေးဆယ်ခန့်အရောက် ကြိုပင်၏ ပင်စည်လုံးကြီးကိုကပ်လိုက်ပြီး အသာငြိမ်၍ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ဖြည့်ညင်းစွာရှုရှိုက်ရင်း ဦးစွာ ဝက်တောင်းကြီးကို သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ဝက်တောင်းကြီးမှာ မြေကြီးကို အစွယ်နှင့်ငုံကာ တူးဆွနေသည့်အတွက် မငြိမ်သေး။ နှစ်ကောင်လုံးက ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထားသလို လေအောက်ကလည်းဖြစ်နေသည့်အတွက် တစ်ပန်းသာနေသည်ဟု ပြောရမလိုပင်။

နောက်ကျောပေးထားသည့် ဝက်တောင်းကြီး၏ ဦးဆတ်ရှိရာကို ချိန်ရွယ်ထားသော်လည်း မငြိမ်သဖြင့် မပစ်ရသေး။ အတန်ကြာတော့ ခေါင်အထောင်တွင် ဝက်တောင်းကြီးဦးနောက်ရှိရာသို့ ကို ပစ်သွင်းလိုက်ပေတော့သည်။

“ခိုင်း”

အသံခပ်တိုတို ခပ်အုပ်အုပ်ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ သူတို့ဆွဲထားသည့် မြေတွင်းထဲသို့ ခေါင်းစိုက်ကာ ဘေးသို့အီထန်လဲကျကာ လူးလှိမ်းအော်ဟစ်နေချိန် ရန်သူရှိမှန်သိသွားသော စိုင်ကြီးမှား

တရားရှူးမာန်သွင်းရင်း ရန်သူကို လှည့်ပတ်ရှာနေသည်။ ကြိုပင်၏ ပင်စည်လုံးဘေးတွင် ကပ်နေသည့်ကျွန်တော်က ထပ်မံပစ်ခတ်ရန်အတွက် သေနတ်၏ ဘိုးလံတံကို နောက်သို့ပြန်ဆွဲ၍ ကျည်ဆံထုတ်ပြီး ကျည်သစ်တစ်တောင့် ပြောင်းရင်းဆီသို့ ရိုက်သွင်းလိုက်သည့်အသံက “ဂျလောက်...ဂျလောက်”

ရန်သူကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေသည့် စိုင်ကြီးကို အသိပေးစိန်ခေါ်လိုက်သည့် အသံမျိုးဟု အထင်ရောက်သွားသည့်သားကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ပင်စည်လုံးကို ကျောပေးထားသည့် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာတော့သည်။ စိုင်ဆိုသည့် အကောင်သည် အကောင်ကြီးသဏ္ဌိအားမာန်လည်းကြီးသည်။ တော်ရုံအပင်မျိုးကို အမြစ်ပြတ်သည်အထိ ကော်လဲ နိုင်သလို ကျားနှင့် ကျားသစ်လို အကောင်မျိုးပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့မတိုက်ခိုက်ရဲရင်းမဆိုင်ရဲ။ သတ္တိလည်းရှိသလို အပြေးလည်းမြန်၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးလွှားလာရင်း ပင်စည်လုံးတွင်ကပ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို ဦးချိန်ပင်စည်လုံးအကြား ဦးချိဖျားနှင့် ညှပ်ကာ ထိုးဆောင့်လိုက်ချိန် ကျွန်တော်က မြေပြင်ကိုထိုင်ချလိုက်ပြီး သေနတ်ကို ရင်မှာကပ်လျက် ဘေးသို့လိုမ့်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်ချိန် -

“နဲ... ဖြောင်း...ဗျော”

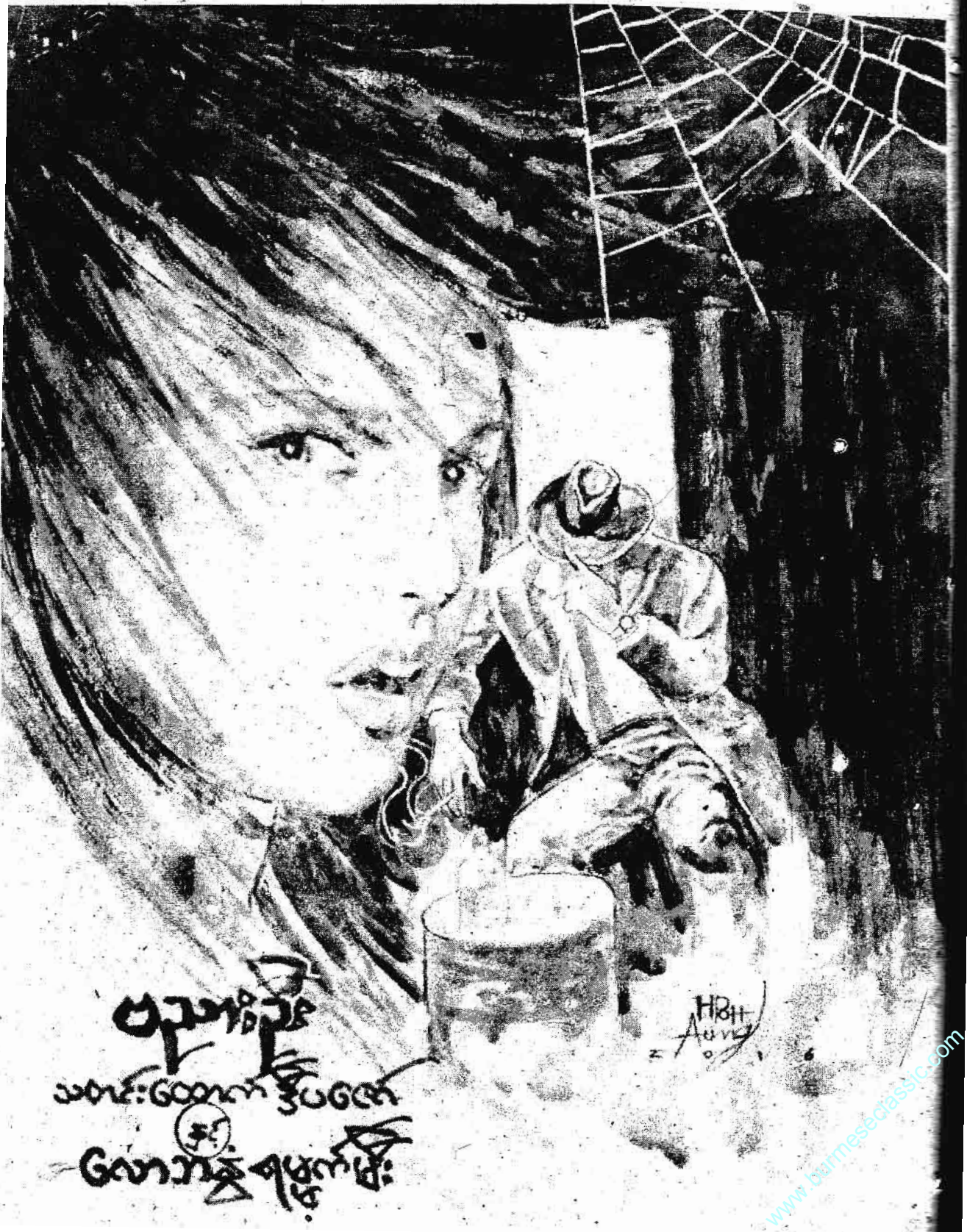
ပင်စည်လုံးကို တိုးဝင်ပြေးဆောင့်သံ၊ ပင်စည်လုံးအတွင်း နှစ်ဝင်သွားသောဦးချိန် အင်အားပြင်းထန်သည့် အရှိန်ကို မခံနိုင်ဘဲကျိုးသံ၊ ကြိုပင်ကြီး၏ တောင့်ခံနိုင်သည့် စွမ်းအားကြောင့်

ဘေးသို့လဲပြိုသွားသည့် အသံတို့က တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ကြားလိုက်ရချိန် နေရာမှကူးထကာ သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော်က ရှေ့လက်နှစ်ဖက်အပေါ် လည်တိုင်ရင်းဆီသို့ ပြောင်းတော့ကာ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်ပေတော့သည်။ ခိုင်းခနဲ အသံပြတ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် စိုင်ကြီးမှာ သွေးရူးသွေးတန်း ထရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကို တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလောက် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးလျှောက်လှမ်းကာ ဒဏ်ရာက သွေးများပန်းထွက်ပြီး မြေပြင်သို့ ချေပစ်လက်ပစ် ဘေးတိုက်လဲကျ အသက် မျောက်သွားပေတော့သည်။

အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေ ၃ မောင်းခန့်မို့ အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ နှစ်ဦးသား ပြန်ခဲ့ကာ အချိန်ကို လုကာ လမ်းလျှောက်ရင်း ပုလင်းထဲက လက်ကျန်အရက်ကို ရယ်ရှာလိုက်ကြပေသည်။

တစ်လမ်းလုံး တစ်ချက်မှ ပစ်သံမကြားလိုက်ရသည့် စောတင်ထွန်းတို့ အဖွဲ့နှင့် ရွာသားတွေကို တွေ့မည့် ကျွန်တော်တို့ ရွာကိုရောက်လျှင် ရန်သူကို နှိမ်နင်းပေးနိုင်သည့်အတွက် တစ်ရွာလုံး နှစ်တောင်းအားရ ဝမ်းသာကြပေလိမ့်မည်။ ရွာဆီသို့ပြန်ရောက်ပြီး အခြေအနေကို ပြောပြပြီးနောက် သူတို့ကို ကျွေးမည့် အရက်နှင့် အစားအစာတွေကိုစားပြီး အပန်းဖြေလိုက်မည်ဟု တွေးရင်း နှစ်ဦးသား လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေတော့သည်...

လေးမောင်

ဗမာပြည်

သားတော်က ဒုတိယ

လောကီခွန်ကြီး

HRH
Aung
Z
0

သတင်းထောက်ဒီပဇော်

နင့် လောဘနွဲ့ရမ္မက်မီး

■ ဗညားဦး(အိမ်မဲ)

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးက ဒီတိုက်မှာနေတဲ့ ဦးကျော်မိုးပါ”

ဒီပဇော်သည် ဦးကျော်မိုးကို စူးစိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးကျော်မိုး ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဦးကျော်မိုးသည် တိုက်ကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ညတုန်းက ဒီတိုက်ကြီးမှာ အိပ်နေကြတဲ့ မောင်လှိုင်ကျော်နဲ့ မမူယာတို့ ခုထိအိပ်ရာက မထကြသေးဘူး။ တိုက်တံခါးလည်း မဖွင့်သေးဘူး။ ခုဆို နေအတော်မြင့်နေပြီ။ အပြင် ဘက်ကနေ လှမ်းခေါ်တော့လည်း တိုက်ထဲမှာ ဘာအသံမှ မကြားရဘူး။ တံခါးခေါက်လည်း တိုက်ကြီးထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။ အဲဒါ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်တာပါ”

ဒီပဇော်သည် လက်ပေါ်မှ နာရီကို ဖြည့်လိုက်သည်။ နာရီလက်တံသည် ညွှန်ပြနေသည်မှာ ၉ နာရီ ၅ မိနစ်။

“၉ နာရီတောင်ရှိနေပြီ။ ကိုထိုက်ခေါင်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်၊ တိုက်တံခါးကိုဖျက်ပြီး ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

“ဦးကျော်မိုး ... ကျွန်တော်တို့ ကို တိုက်တံခါးဖျက်ပေးပါ”

ဦးကျော်မိုးနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူအချို့သည် တိုက်တံခါးကို ဖျက်နေကြသည်။ အတန်ကြာတော့ တိုက်တံခါးပွင့်သွားသည်။ တိုက်အောက်ထပ်ကို စူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တိုက်အောက်ထပ်တွင် ထူးထူးခြားခြားမတွေ့။ တိုက်အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းတက်လိုက်ကြသည်။

“ဟိုမှာ ... မောင်လှိုင်ကျော်နဲ့ မမူယာတို့ လဲကျနေပါလား”

ဦးကျော်မိုး၏ အသံကြောင့် လေ့ ကားထိပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။ လေ့ကား ထိပ်တွင် မမျှော်လင့်သော၊ မယုံကြည်သော မြင်ကွင်း။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ ကိုလှိုင်ကျော်နှင့် မမူယာတို့ လဲကျနေသည်။ ဒီပဇော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကင်မရာကို ထုတ်ပြီး မှတ်တမ်းတတ်ပုံ ရိုက်ယူလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် လဲကျနေသည့် ကိုလှိုင်ကျော်နှင့် မမူယာတို့ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေသည်။

“ကိုဒီပဇော် ... သူတို့ အသက် မရှိကြတော့ဘူး”

ဒီပဇော်သည် ကိုလှိုင်ကျော်၊ မမူယာတို့ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် ... ကိုထိုက်ခေါင်၊ ကိုလှိုင်ကျော်ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေရတယ်။ မမူယာမှာတော့ ဘာဇာတာမှ မတွေ့ရဘူး”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ရဲဘော်မြင့်စိုးကို ရဲလုပ်ငန်းဆိုင်ရာများကို ညွှန်ကြားနေသည်။ ပြီးနောက် ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်တို့သည် အပေါ်ထပ်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေ၏။ ထူးထူးခြားခြားမတွေ့။ အိမ်အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

“ကဲ ... ဦးကျော်မိုး ထိုင်ပါဦး”

ဦးကျော်မိုးသည် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်ရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဦးကျော်မိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ... ဒီတိုက်ထဲမှာ မအိပ်ဘူးလား”

“မအိပ်ပါဘူး။ ဦးက ဒီတိုက်ရဲ့ နောက်ဘက်တန်းလျားမှာ အိပ်ခဲ့တယ်”

“ဦးကျော်မိုးက ဒီတိုက်မှာနေတာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“ကြာပါပြီ။ ဒီတိုက်ရဲ့ ပထမပိုင်ရှင် လက်ထက်ကတည်းကနေတာပါ”

“ပထမပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ ဦးကျော်မိုး”

“ဒီတိုက်ရဲ့ ပထမပိုင်ရှင်က ဦးနေလင်းနဲ့ မြစ်မီးနွယ်တို့ မောင်နှမအဖွဲ့ပိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြစ်မီးနွယ်ဟာ ကားဆိုင်တိုက်ပြီး ဆုံသွားတော့ ဦးနေလင်း တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်သွားတာပေါ့။ အခု ဦးနေလင်းနဲ့ ဒေါ်ဥမ္မာတို့ ဇနီးမောင်နှမ မောင်လှိုင်ကျော်တို့ကို ဒီတိုက်ကြီးကို ရောင်းပြီး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ မောင်လှိုင်ကျော်က ဦးတိုပဲ ခေါ်ထားလို့ ဒီတိုက်ကြီးမှာပဲ ဆက်နေခဲ့တာပါ”

ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်နဲ့ ဦးကျော်မိုးတို့ မေးမြန်းမြေဆိုချက်များကို အသံဖမ်းနေရာမှ ဖြတ်ပြီး ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဦးနေလင်းရဲ့ ညီမ မြစ်မီးနွယ်ကားဆိုင်တိုက်တာကို ဦးကျော်မိုးသိခဲ့တာတွေကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ဦးနေလင်းရယ်၊ ဒေါ်ဥမ္မာရယ်၊ မြစ်မီးနွယ်ရယ် ရန်ကုန်ကို ဘုရားပွားသွားကြတယ်။ ဦးကတော့ တိုက်မှာပဲ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ ရန်ကုန်မြို့ လမ်းတစ်လမ်းမှာ ကားတစ်စီးနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး မြစ်မီးနွယ်ဟာ ဆုံသွားတာ ကိုဒီပဇော်”

ဒီပဇော်သည် ဦးကျော်မိုးစကားကို ဂရုတစိုက်နားထောင်ပြီး မေးကို ပွတ်သပ်စဉ်းစားနေ၏။

“ဦးနေလင်းနဲ့ မြစ်မီးနွယ်ဟာ မောင်နှမအရင်းလား ဦးကျော်မိုး”

“ဟုတ်ပါသည်။ အဖေတို့ အဖေ

ကွဲပါ ကိုဒီပဇော်”

“အခု ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ ရောင်းရငွေအားလုံးကို ဦးနေလင်းတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ပြီး ရန်ကုန်ပြောင်းသွားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဒီပဇော်”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဦးကျော်မိုးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဦးကျော်မိုး... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်။ ဒီတိုက်မှာ ထူးခြားတာတွေရှိရင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပါ”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်တို့သည် တိုက် အတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာပြီး မြို့ဝန်း၏ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်ပြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

* * *

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဒီပဇော်၊ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြီး ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲမိသလဲ”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုပြီး ဒီပဇော်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဒီပဇော်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းအရဆိုရင် မမူယာဟာ နှလုံးရောဂါ အခံရှိပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ကိုလှိုင်ကျော်ရဲ့ ဒဏ်ရာကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်၊ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရမှာက ကိုလှိုင်ကျော်တို့ ညကအိပ်ကြတော့ တိုက်ကြီးရဲ့တံခါးအားလုံး ပိတ်ထားတာတွေ့ရတယ်”

ဒီပဇော်သည် မေးစရာကို ပွတ်သပ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ...

“ကျွန်တော်အမြင်တော့ ဒီတိုက်ကြီးအတွင်းမှာ နက်နဲတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုဒီပဇော်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီနက်နဲတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုဒီပဇော်ပဲ ဖော်ထုတ်ပေးပါ”

ထိုစဉ် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရဲဘော်မြင့်စိုး ဝင်လာသည်။

“ဆရာ... စခန်းရှေ့မှာ ဦးကျော်မိုးရောက်နေတယ်”

“ဪ... ရုံးခန်းထဲကို ခေါ်လာလိုက်ပါ”

မကြာမီ ဦးကျော်မိုး ရုံးခန်းထဲကို ရောက်လာပါသည်။ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဦးကျော်မိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ထိုင်ဗျာ... ဦးကျော်မိုး၊ ဘာထူးခြားတာ ရှိသလဲ”

ဦးကျော်မိုးသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ... ညက တိုက်ကြီးကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်တော့ တိုက်ကြီးအတွင်းက မီးတွေ ပွင့်လိုက်၊ ပိတ်သွားလိုက် တွေ့နေရတယ်။ နောက်ပြီး တော့လည်း တိုက်ပြတင်း နောက်တံခါးတွေ ပွင့်သွားတာတွေ့ရတယ်။ တံခါးတွေ ပြန်ပိတ်သွားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်အထင်တော့ တိုက်ကြီးမှာ မောင်လှိုင်ကျော်နဲ့ မမူယာတို့ ဝိညာဉ်တွေ လာချောက်နေတာများ ဖြစ်နေမလားလို့”

ဒီပဇော်သည် ဦးကျော်မိုးစကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေရင်း ဦးကျော်

မိုးကို ဖြတ်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဒီတိုက်ကြီးမှာ အရင်တုန်းက ဒီလိုပဲ မြင်ခဲ့ဖူးသလား”

“မမြင်မိပါဘူး ကိုဒီပဇော်၊ အခုမှမြင်တာပါ”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဒီပဇော်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုဒီပဇော် ... ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ဒီည တိုက်ကြီးဆီ သွားပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှု လုပ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုထိုက်ခေါင်၊ ဒီည ကျွန်တော် သွားပြီးစုံစမ်းကြည့်မယ်”

“ကဲ ... ဦးကျော်မိုး၊ ဒီည ကိုဒီပဇော် တိုက်ကို ဆာလိမ့်မယ်။ အခုတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပါလော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်တို့သည် ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသော ဦးကျော်မိုးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

* * *

ခြံဝင်းထဲတွင် လရောင်ရိပ် ထိုးဖြာကျနေသည်မှာ လင်းလင်းနုနု။ သစ်ပင်၊ သစ်ခွယ်၊ သစ်ကိုင်းတို့သည် လေညှင်း တိုးဝှေ့မှုကြောင့် ယိမ်းနွဲ့နေလျက်။ တိုက်ရှေ့ရှိ ခြံဝင်းတစ်နေရာတွင် ကုလားထိုင်များနှင့် ထိုင်နေကြသူမှာ ဒီပဇော်နှင့် ဦးကျော်မိုး။ ထိုစဉ် တိုက်အပေါ်ထပ်မှ မီးလင်းနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဦးကျော်မိုး ... တိုက်အပေါ်ထပ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ မီးတွေ လင်းနေပါလား၊ ဟော ... ကြည့်၊ မီးတွေ

ပိတ်သွားပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်၊ တိုက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ မီးတွေ ပိတ်လိုက်၊ လင်းလိုက် ဖြစ်နေတာတော်တော် ထူးဆန်းနေတယ်”

ဒီပဇော်သည် တိုက်အပေါ်ထပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဦးကျော်မိုးကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦးကျော်မိုး ... တိုက်အတွင်းကို ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ဝင်ကြည့်လေ ကိုဒီပဇော်”

ဒီပဇော်နှင့် ဦးကျော်မိုးတို့သည် တိုက်ဘက်ကို လျှောက်လာကြသည်။ ဦးကျော်မိုးက တိုက်တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဒီပဇော်သည် တိုက်အတွင်းကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ တိုက်အတွင်းကို ရေခဲစက်စက် လိုက်ကြည့်နေသူမှာ ဒီပဇော်။

“ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်”

“ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်”

တိုက်အပေါ်ထပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ခြေသံများ။

“ဦးကျော်မိုး ... တိုက်ပေါ်က ခြေသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဒီပဇော်”

ခြေသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“ကွီ ...”

ရှုတ်တရုတ် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံမှာ တံခါးဖွင့်သံ။

“ချောက်”

မီးခလုတ်ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး တိုက်အပေါ်ထပ်မှ မီးများပြန်လင်းလာ၏။

“ဦးကျော်မိုး ... ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် .. ကိုဒီပဇော်”

ဒီပဇော်နှင့် ဦးကျော်မိုးတို့သည် လှေကားပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်ကြသည်။

“ချောက်”

မီးများပြန်ပိတ်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် မည်းမည်းမှောင်မှောင် ...။

“ကွီ”

တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဒီပဇော်တို့ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်တွင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ လှုပ်ရှားသံများ ငြိမ်သက်နေလျက်။

“မီးတွေ ဖွင့်လိုက်ပါ ဦးကျော်မိုး”

ဦးကျော်မိုးသည် အပေါ်ထပ်ရှိ မီးခလုတ်များကို လိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းလင်း၊ ဒီပဇော်သည် အပေါ်ထပ်ကို လိုက်လံကြည့်၏။ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့။

“ဘာမှလည်း မတွေ့ရပါလား ဦးကျော်မိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်၊ ဦးအထင်တော့ မောင်လှိုင်ကျော်နဲ့ မေယာတို့ ဝိညာဉ်တွေ လာချောက်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဒီပဇော်၏ မျက်လုံးများသည် တိုက်အပေါ်ထပ်အတွင်းကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေဆဲ။

“ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းကြရအောင် ဦးကျော်မိုး”

ဒီပဇော်သည် အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာကြပြီး တိုက်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ကြ၏။ အပြင်ဘက်တွင် လက သာနေဆဲ။ လရောင်အောက်တွင် ခြံဝင်းတက်သို့လျှောက်လှမ်းလာကြသူမှာ ... ဒီပဇော်နှင့်

ဦးကျော်မိုး

“ဇရာက”

“အမလေး...တစ္ဆေ...တစ္ဆေ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဦးကျော်မိုးကလည်း ကြောက်တတ်ရန်ကော။ သစ်ရွက်ကြွေသံပါ”

ဒီပဇော်သည်ပြီးလျှင် ဦးကျော်မိုးကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ညကာလမှာ ခြံဝင်းထဲရှိ သစ်ရွက်ကြွေကျသံသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပဲ့တင်ထပ်နေလျက်...။

* * *

နေရောင်နုနုသည် စိန်ပွင့်နယ် တောက်ပလင်းထိန် ဝင်းနုနေလျက်။

“ကိုဒီပဇော် ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီထိုက်ကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဒီပဇော်၏ ပြောပြချက်တွေကို နားထောင်ပြီး ကောက်ချက်ပေးလိုက်သည်။ ဒီပဇော်သည် မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်ရင်း

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီထိုက်ကြီးအတွင်းမှာ လူရှိရမယ်။ သရဲတို့၊ တစ္ဆေတို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုထိုက်ခေါင်။ ကျွန်တော့်တို့ ဒီထိုက်ကြီးအတွင်းကို ပြန်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့။ ဒါဆိုရင် အခုသွားကြမယ်”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်တို့သည် ရဲစခန်းရှေ့မှ မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာလျက်။ ထိုက်ကြီးရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်ကြ၏။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံဘက်သို့လျှောက်လာကြ၏။

“ကိုဒီပဇော်တို့ပါလား...လာ

ကြဗျာ”

ဦးကျော်မိုးသည် ပြေးထွက်လာပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒီပဇော်တို့သည် ခြံဝင်းထဲမှ လှမ်းဝင်ပြီး ထိုက်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၏။

“ဦးကျော်မိုး... ထိုက်တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

ဦးကျော်မိုးသည် ထိုက်တံခါးသော့ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုက်ထဲကို လှမ်းဝင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်လာကြသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းအားလုံးကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အစွန်ဆုံး အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ဦးကျော်မိုးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုဒီပဇော် အဲဒီအခန်းက မြစိမ်းနွယ်ရဲ့ အခန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းကို ပိတ်ထားတာ ကြာပါပြီ။ အခု ဘာကြောင့် ဖွင့်နေတာလဲ။ အင်း... မောင်လှိုင်ကျော်တို့များ ဖွင့်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

ဦးကျော်မိုးသည် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အခန်းထဲတွင် ဖုန်များ အလူးလူး ပင့်ကူအိမ်များ ယှက်တွယ်နေလျက်။ ဒီပဇော်သည် အခန်းတွင်းကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေ၏။

“ဒီအခန်းက မြစိမ်းနွယ် မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ဘယ်သူမှ မနေကြဘူး။ ဦးနေလင်းက ဒီအခန်းကို သော့ခတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အခန်းထဲမှာ ဖုန်တွေ၊ ပင့်ကူအိမ်တွေကို တွေ့ရတာပေါ့”

ဦးကျော်မိုးသည် အခန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြနေ၏။ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဦးကျော်မိုးကို လှမ်းမေး

လိုက်သည်။

“ဦးကျော်မိုး... ဦးနေလင်းက ကိုလှိုင်ကျော်တို့ကို တိုက်ရောင်းလိုက်တော့ ဒီအခန်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်သလား”

“ဦးနေလင်း မဖွင့်ပါဘူး။ ဒီအခန်းကို သော့ခတ်ထားဆဲပါ”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားနေသည်။ ဒီပဇော်သည် အခန်းတွင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။ ထိုစဉ်အခန်း၏ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာတွင် ခြေရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခြေရာမှာ ဝိုးတစ်ဝါး၊ မပီမပြင်။ ဒီပဇော်သည် ခြေရာကို အနီးကပ် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ခြေရာမှာ မကြာသေးမီ အချိန်ပိုင်း တစ်ခုမှာ လှမ်းခဲ့သည့် ခြေရာဖြစ်မည်ဟု ဒီပဇော် ကောက်ချက်ဆွဲမိသည်။

“ကိုထိုက်ခေါင်... ဒီမှာခြေရာတွေတယ်”

ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ခြေရာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုဒီပဇော်”

အခန်းတွင်းကို လိုက်လံကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ထိုက်အပြင်ဘက်ကို ရောက်တော့ ဆိုင်ကယ်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ညပိုင်းရောက်တော့ ထိုက်ဆီကို ရောက်သွားသူမှာ ဒီပဇော်။ ထိုက်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းစားပွဲပိုင်းမှာ ဦးကျော်မိုးနှင့် အတူထိုင်နေ၏။

“ကျွန်တော့်တို့ ဒီညတော့ မိအောင်ဖမ်းရမှာပဲ ဦးကျော်မိုး”

“ဘာလဲ... သရဲကိုလား၊ တစ္ဆေကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ကိုဖမ်းရမှာ”
“ဒီတိုက်ထဲမှာ လူမှ မရှိဘဲကို
ဒီပဇော်”

“စောင့်ကြည့်ပါ။ ကဲ ... လာ
ဦးကျော်မိုး လေ့ကားထိပ်ကနေ အပေါ်
ကို စောင့်ကြည့်ရအောင်”

ဒီပဇော်နှင့် ဦးကျော်မိုးသည်
လေ့ ကားပေါ်ကို လှမ်းတက်ရင်း
လေ့ကား ထိပ်ကနေ အပေါ်ထပ်ကို
စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

“ချောက်”

မီးခလုတ်ပိတ်သံကို ကြားလိုက်
ရ၏။ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး မှောင်အ
တိ။ ထိုစဉ် မြစ်မီးနွယ် နေခဲ့သည့်
အခန်းတံခါး လှုပ်လာသည်ကို လှမ်း
မြင်ရသည်။ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး
လူရိပ်မည်းမည်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။
အမှောင်အောက်ထဲ လူရိပ်မည်းမည်း
သည် တရွေ့ရွေ့။

“ကိုဒီပဇော် တွေ့လား၊ တစ္ဆေ
ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဦးကျော်မိုးသည် ဒီပဇော်ကို
ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဒီပ
ဇော်သည် မည်းမည်းလူရိပ်ကို စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း ...

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ဦးကျော်
မိုး”

ဒီပဇော်သည် ဦးကျော်မိုးကို
ပြောလိုက်ပြီး ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်လိုက်သည်။
မည်းမည်းလူရိပ်သည် အပေါ်ထပ်
ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးပြန်ပိတ်နေ
သည်။ ပြီးမှ အခန်းဘက်သို့ လျှောက်
ထားသည်။ ဒီပဇော်သည် လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်ကာ ...

“ဟိတ် ... ရပ်နေစမ်း၊ မင်း
ဘယ်သူလဲ”

ဒီပဇော်သည် ပြေးပြီး မည်း
မည်းလူရိပ်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား
လိုက်သည်။

“ဦးကျော်မိုး ... မီးတွေအကုန်
ဖွင့်စမ်း”

ဦးကျော်မိုး မီးဖွင့်လိုက်သော မီး
အလင်းရောင် အောက်တွင် တွေ့
လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ဆံပင်ဖား
လျားချထားသည့် မိန်းမတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ ဦးကျော်မိုးသည်
မိန်းမကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သူ .. သူ မြစ်မီးနွယ်ပါလား”

“ဦးကျော်မိုး ... မြစ်မီးနွယ်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်၊
မြစ်မီးနွယ်မှ မြစ်မီးနွယ်၊ လည်ပင်းက
ဆွဲကြိုးကို ကြည့်ရင် မြစ်မီးနွယ်မှန်း
သိပါတယ်”

မြစ်မီးနွယ်သည် မျက်လုံလေး
ကလယ်လယ်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ဦး
ကျော်မိုးက မြစ်မီးနွယ်ကိုကြည့်ရင်း

“မြစ်မီးနွယ်ရယ် ... ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ၊ ဦးကို ပြောစမ်းပါဦး”

မြစ်မီးနွယ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာသိမ့်
သိမ့်တုန် ငိုနေလိုက်သည်။ ဒီပဇော်
သည် မြစ်မီးနွယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး
ဦးကျော်မိုးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဦးကျော်မိုး၊ သူ့ကိုတာ
မှ မေးမမေ့ပါနဲ့တော့။ သူ့ကို ဆရာဝန်
ကြီးဆီ ခေါ်သွားပြီး ပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုဒီပဇော်”

ဒီပဇော်သည် ရဲစခန်းရောက်
တော့ တိုက်ကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အကြောင်းအရာများကို ဒုရဲအုပ်ထိုက်
ခေါင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကို
လိုက်သွားပြီး ဦးနေလင်းကို ရဲစခန်း

ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုထိုက်ခေါင်”

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ရန်
ကုန် သွားကြမယ်”

ဒီပဇော်သည် ခေါင်းကို ညိတ်ပြ
လိုက်သည်။

* * *

ရန်ကုန်မှ အပြန်ခရီးတွင် ဒီပ
ဇော်နှင့်အတူ ဦးနေလင်းလိုက်ပါလာခဲ့
သည်။

“ကဲ ... ထိုင်ပါဦး ဦးနေလင်း”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဦးနေ
လင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။

“ဦးကိုခေါ်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စ
ကို ပြောပါဦး”

“ပြောမှာပေါ့ ဦးနေလင်း၊ စိတ်
သိပ်ပြီး မလှုပ်ရှားပါနဲ့ဗျာ”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် မှတ်
တမ်းစာအုပ် ဖွင့်ရင်းပြောလိုက်သည်။
ပြီးမှ ဦးနေလင်းကို မေးလိုက်၏။

“ဦးနေလင်း ညီမ မြစ်မီးနွယ်
ကားချင်းတိုက်ပြီး ဆုံးသွားတာ ဦးနေ
လင်းကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးကိုယ်တိုင် မြင်
ခဲ့တာပါ”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ရဲဘော်
မြင့်စိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ ...

“ရဲဘော်မြင့်စိုး ခေါ်လာလိုက်
ပါ”

ရဲဘော်မြင့်စိုးသည် ရုံးခန်းထဲမှ
ထွက်သွားသည်။ အတန်ကြာတော့ ရဲ
ဘော်မြင့်စိုးသည် မြစ်မီးနွယ်ကို ခေါ်
လာပြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဒုရဲ
အုပ်ထိုက်ခေါင်က မြစ်မီးနွယ်ကို လက်
ညှိုးထိုးပြရင်း ...

“ဦးနေလင်း ... သူ့ကို သေချာ

ကြည့်စမ်းပါ။ သူ့ကိုသိလား”

ဦးနေလင်းသည် အခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော မြစ်မီးနွယ်ကို ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်မှတ်တက်သွားသည်။ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်လည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်

“သူ ... သူ ... သူ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးနေလင်း ... သူဘယ်သူလဲ၊ သေချာကြည့်ပြီး ပြောပါ ဦးနေလင်း”

ဦးနေလင်းသည် အရပ်ကြီးပြတ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ချိချိ မျက်လုံးရိပ်တွင်လည်း ချောက်ချောက်ချားချား

“ဦးနေလင်း မပြောနိုင်ဘူးလား။ ဦးနေလင်း မပြောနိုင်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြရမလား။ သူက ကားချင်းတိုက်ပြီး ဆုံးသွားတယ်လို့ ဦးနေလင်းပြောတဲ့ မြစ်မီးနွယ်ပဲ”

ဒီပဇော်သည် ဦးနေလင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေလျက်။

ဦးနေလင်းသည် မြစ်မီးနွယ်ကို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း စိုက်ကြည့်နေရင်း နှုတ်ဖျားသည်လည်း တုန်တုန်ချိချိ။

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် မြစ်မီးနွယ်ပါ။ ဦးမှားပါတယ်။ ဦးအမှားကို ဦးဝန်ခံပါတယ်”

“ဦးနေလင်းရဲ့ အမှားကို ဖြောင့်ချက်ပေးပါ”

ဦးနေလင်းသည် အတန်ကြာ ငေးဝိုင်းနေ၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်း ...

“မြစ်မီးနွယ်ဟာ ဦးရဲညီမအရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေတူ အမေကွဲပါ။ ဦးတို့မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ ဒီတိုက်ကြီးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ဦးနဲ့ မြစ်မီးနွယ်တို့ နှစ်ဦးပိုင် အမွေပေး

သွားပါတယ်။ ဒါကို ဦးက မကျေနပ်ဘူး။ ဒီတိုက်ကြီးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ဦးတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ တစ်နေ့ ရန်ကုန်ကို ဘုရားဖူးသွားရင်း ကားနှစ်စီးတိုက်တာ ဦးတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးတို့ကားချင်းတိုက်လို့ မြစ်မီးနွယ်ဆုံးသွားတယ်လို့ ဖန်တီးပြီး သတင်းလွှင့်လိုက်တယ်။ မြစ်မီးနွယ်ကို အပေါ်ထပ် အခန်းထဲတည်ပြီး သေ့ခတ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဒီတိုက်ကြီးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ဦးတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်သွားတာပေါ့။ နောက်ပိုင်းတော့ ဦးတို့လည်း ဒီတိုက်ကြီးကို ရောင်းပြီး ရန်ကုန်ပြောင်းသွားခဲ့တယ်”

ဒီပဇော်သည် ဦးနေလင်း ပြောပြချက်တွက် အသံဖမ်းစက်နှင့် ဖမ်းနေရင်း ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဦးနေလင်း တိုက်ရောင်းလိုက်တော့ မြစ်မီးနွယ်ကို ထည့်ထားတဲ့ အခန်းကို သေ့ဖွင့်ပေးလိုက်သလား”

“မဖွင့်ပါဘူး။ ဒီအခန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အသိမပေးခဲ့ပါဘူး”

ဒီပဇော်သည် မေးစရာကို ပွတ်သပ်ရင်း တွေးတောနေလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကိုထိုက်ခေါင် မြစ်မီးနွယ် ထည့်ထားတဲ့အခန်းကို ကိုလှိုင်ကျော်တို့ တိုက်ဝယ်လိုက်တော့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း အဲဒီအခန်းကို ဖွင့်လိုက်မယ်။ နောက်တစ်ချက်က ညမှာ မမူယာဟာ အိပ်နေရာက အခန်းအပြင်ကို ခဏထွက်လာတုန်း ရုတ်တရတ် မြစ်မီးနွယ်ကို မြင်လိုက်ပြီး ထိတ်လန့်

ချောက်ချားသွားတာဖြစ်မယ်။ နှလုံးရောဂါ အခံရှိတဲ့ မမူယာဟာ ထိတ်လန့်ပြီး နှလုံးသွေး ရပ်သွားတာဖြစ်မယ်။ မမူယာဟာ မြစ်မီးနွယ်ကို တွေ့လိုက်တော့ ထိတ်လန့်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကိုလှိုင်ကျော်ကြားပြီး အခန်းထဲကနေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ မြစ်မီးနွယ်ဟာ ကြောက်လန့်ပြီး ကိုလှိုင်ကျော်ကို တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တာဖြစ်မယ်”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် ဒီပဇော်၏ ကောက်ချက်ကို နားထောင်နေသည်မှာ စူးစူးစိုက်စိုက်။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်၊ ကိုဒီပဇော်ရဲ့ ကောက်ချက်တွေဟာ ခိုင်လုံပါတယ်။ ကဲ ... ရဲဘော်မြင့်စိုး ဦးနေလင်းကို အချစ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ မြစ်မီးနွယ်ကို ဆေးရုံပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရဲဘော်မြင့်စိုးသည် ဦးနေလင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ရဲဘော်တစ်ဦးသည် မြစ်မီးနွယ်ကို ဆေးရုံသို့ရန် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

ဒီပဇော်သည် ရုံးခန်းအပြင်တက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... ကိုထိုက်ခေါင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒုရဲအုပ်ထိုက်ခေါင်သည် အပြုံးပန်းပွင့် သိဖွဲ့ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒီပဇော်သည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကို လှမ်းတက်ကာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ လေထုကို ထိုးခွဲပြီးပြေးလွှားနေလျက်။

ဗညားဦး(အိမ်ခံ)

ကျွန်တော် အလုပ်ရှိရာသို့သွားရန် စက်ဘီးလေးတစ်စီး ဝယ်လိုက်သည်။ နေ့စဉ် နာရီဝက်နီးပါး လမ်းလျှောက်၍ သွားရသဖြင့် အချိန်အနည်းငယ် ပိုထွက်လာစေရန် ဖြစ်၏။ စက်ဘီးက အသစ်တော့မဟုတ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှ ၎င်းတွင်ပို၍ ချောင်ထိုးထားသော စက်ဘီးဟောင်းလေးအား ဈေးနှုန်းချိုချိုဖြင့် ရောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် ပြင်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသည်။

သည်နေ့ အလုပ်သွားရန် စက်ဘီးအား သော့ဖွင့်ကာ တွန်းလိုက်မှ ရှေ့ဘီးတွင် လေလုံးဝမရှိ။ ဘီးများ ပေါက်လေရောသလားမသိ။ အဟောင်းဝယ်ထားမှတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မသုံးတာကြာပြီဖြစ်လို့ ကျွတ်က ကောင်းချင်မှကောင်းမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိ။ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာ စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ရုံတစ်လုံး ဘီးပေါက်တော့လည်း ဘီးဖာလိုက်တာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ကျွတ်တစ်ခုလုံးမကောင်းလည်း ကျွတ်အသစ်ဝယ်ထည့်ရမည်ပေါ့။ ပိုပိုလိုလို အိတ်ကပ်ထဲ နှစ်ထောင်လောက်တော့ ထည့်သွားရမည်။ အိမ်တံခါးဝမှနေ၍ အိမ်ထဲရှိ ဝန်းသည်ထဲမှ စက်ဘီးပြင်ရန်ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံလှမ်းထားလိုက်၏။ ထိုအခိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ ကိုအောင်ဇင်ထွက်လာပြီး

“ကိုဝင်းမြင့် စက်ဘီးပြင်ဆိုင် သွားလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဇင်။ ရှေ့ဘီးပေါက်လို့လားမသိဘူး။ အဲဒါ သွား

လုပ်မလို့”

“အတော်ပဲများ။ ဟိုဘက်လမ်းက ဆိုင်မဟုတ်လား။ ပြင်ဆိုင်ဘေးမှာ ဘော်တယ်ဆိုင်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါ တစ်ချက် ပြောပေးပါဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ သံတင်းစာစက္ကူ အချိန်တစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်။ အဲဒါရောင်းဖို့ ကျွန်တော့်ဆီကို လမ်းညွှန်ပေးပါလား”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

ကိုအောင်ဇင်တို့မိသားစု ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို ပြောင်းလာသည်မှာ မကြာသေး။ ပြောင်းစကတည်းက ၎င်းက လာရောက်မိတ်ဆက်ထားသဖြင့် မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်သာ။ ကိုယ့်အကြောင်း သူမသိ၊ သူအကြောင်း ကိုယ်မသိဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ရောက်တော့ ပြင်ဆိုင်ဘေးတွင်ရှိသော ဘော်တယ်ဆိုင်မှ ချာတိတ်အား

“ဟေ့ ချာတိတ်၊ မင်းတို့ သတင်းစာစက္ကူ ဝယ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...ဆယ်ပိဿာလောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ဈေးကတော့”

“ဟာ...ငါရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်လမ်း အမှတ် (-) ပထမထပ် ဘယ်ခန်းမှာ ရောင်းဖို့ရှိတယ်။ ဈေးကတော့ မင်းဘာသာမင်း အဲသည်လူနဲ့ပြော သိတယ်မဟုတ်လား။ ငါပြောတဲ့နေရာကို”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။ ဟိုဘက်

လမ်းတင်ပဲ။ အခုပဲ သွားလိုက်မယ်”

ချာတိတ်သည် ချိန်ခွင်နှင့်အလေးထည့်ထားဟန်တူသော ဆာလာအိတ်ကို ဆွဲ၍ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခုမှ စက်ဘီးပြင်ဆရာအား စက်ဘီးအားပြရသည်။ ပြင်ဆရာလည်း စက်ဘီးကျွတ်ကိုထုတ်၍ စစ်ဆေးပြီးမှ ဘီးမပေါက်ဘဲ ဘားကျွတ်မှ စိမ့်သည်ဟုဆိုကာ ဘားကျွတ်အသစ်လဲထည့်ပြီး စက်ဘီးကျွတ်အား စာရာအတွင်း ပြန်ထည့်နေစဉ် ခုန သတင်းစာစက္ကူသွားဝယ်သော ချာတိတ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘာသတင်းစာမှ ပါမလာချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က -

“ဘယ်နှယ်ချာတိတ် အဆင်မပြေဘူးလား”

“မပြေပါဘူး အစ်ကိုရာ။ အစ်ကိုလူက ဘယ်နှယ်လူလဲမသိပါဘူး”

“ဟေ...ဘယ်နှယ်ကြောင့်တုံး”

“ကျွန်တော်က ဆယ်ငါးကျပ်နှုန်းပေးတာကို သူက နှစ်ဆယ်နှုန်းတောင်းတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် ခိုင်ကြီးမှာသွားသွင်းမှ နှစ်ဆယ်နှုန်းရတဲ့ဟာ”

“အဲဒါ မင်းမပြောဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့ဗျ။ အစ်ကိုလူပြောတာလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဘာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါလည်းမယူပါဘူး။ လမ်းထိပ်က မောရုံမှာ သွားလှူမှာပါကွ။ မင်းမယုံရင် မင်းလည်းလိုက်နာ။ မင်းလည်းကုသိုလ်ရတာပေါ့။ မင်းရှေ့မှာတင် လှူပြမှာပါလား”

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အိန္ဒြာဓိပတိ

နတ်သမီးတို့၏ ဝမ်းသာပွဲ

BURMESE
CLASSIC

HBH
Aung

အိုင်အိုအာယု (နင့်)

နတ်သက်ဝါး တရားစောင့်သန့်

■ ဩဇာစိုးသူ

မြောက်ကားဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်း

“အခုတလော အိုင်အိုအာယု လမ်းလျှောက်ကာ မြောက်ကားကြီးဖြစ် နေသလိုပဲကွ”

တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့ မှခင်းမှတ် တမ်းရုံးတွင် ကျင်းပသော “အမှုစစ်များ လုပ်ငန်းခွင်ဆွေးနွေးပွဲ” တက်ရောက် လာကြသည့် အမှုစစ်ထောက် အရာရှိ (အိုင်အို) နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးပွဲနားချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တိုင်ရင်း ပြောဆိုနေ သဖြစ်၏။

“သေချာတာပေါ့”

“ကေန္တ ဒီကောင် ချိုင်းကြားမှာ ကိန္နရာနာ ပေါက်ရဲ့လားလား”

“အင်း... ဒါလည်း ပါမှာပေါ့။

အဓိက ကတော့ မှခင်းမှတ်တမ်းအဖွဲ့ ရဲမှူး(ဦးစီး)ရဲ့ မှတ်ချက်စကားပဲ မင်း လည်းကြားပါတယ်”

“အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားလို့ ဘာတဲ့ ထဲကွ”

“ဒီလိုကွာ တစ်နှစ်တာအတွင်း အိုင်အိုတွေ စစ်ဆေးတရားစွဲတင်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေအပေါ် သုံးသပ်ချက်အရ အမှု ထို ပျက်စေချင်ရင် ‘အိုင်အိုခင်လှိုင်’ ကို

တာဝန်ပေးပါ။ အမှုဆို မကြီးကြီးအောင် ချဲ့ကားပြီး စစ်စေချင်ရင် အိုင်အိုတင် မောင်ဦးကို စစ်ခိုင်းပါ။ ဘယ်သူမျှန်နာ ကိုမှ မထောက်။ တရားဥပဒေနဲ့အညီ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖော်ထုတ် စေချင်ရင်တော့ အိုင်အိုအာယုကိုသာ အပ်လိုက်ပါလို့ ပုံသေနည်း သတ်မှတ်ရ မလို့ ဖြစ်နေပါပြီတဲ့”

“ဪ... အေး ငါလည်းကြား မိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် မြောက် ကားကြီးဖြစ်နေတာကိုး”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင် စီပီနဲ့ သိပ် အဆင်မပြေဘူးကွ”

“တောသားဆိုတော့ ကြက်ကင် မကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီ စီပီကြက်ကင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကိုပြော တား။ မင်းကလည်း တောကတက်လာ တဲ့ အိုင်အိုစီပီ ခုံးဝေးပါကွာ”

“စီပီ” ဆိုသည်မှာ ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးများကို ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက အတိုကောက် ခေါ်ဝေါ် ကြခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်က “မင်းကြီး”ဟု သာ ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသော်လည်း တပ်မ တော်အစိုးရလက်ထက်တွင် ပဒေသ

ရာဇ်ဆန်သည့် အသုံးအနှုန်းဖြစ်သော “မင်းကြီး”ဟူသည့် စကားလုံးကို သုံးစွဲ ခြင်းမပြုရန် အမိန့်ထုတ်ထားဖြစ်လိုက် သောကြောင့် ကြံရာမရဖြစ်ကာ Com-missioner of Police ၏ အတို ကောက်ဝေါဟာရ စီပီကို အစတွေ့လာ ကြသလို ပြည်နယ်တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးများကလည်း “စီပီ” ခေါ်မှ သဘောတော့မနော့သွားကြခြင်း ဖြစ် လေ၏။

“အိုင်အိုအာယုတော့ စီပီနဲ့အဆင် မပြေရင် နာတော့မယ်ထင်တယ်။ စီပီ က နှိပ်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးကွ”

“နှိပ်တဲ့နေရာရော ခိုက်တဲ့နေရာ ပါ နာမည်ကြီးတာ”

“အိုင်အိုအာယုနဲ့စီပီ အဆင်မပြေ ဖြစ်ရတာ ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့လဲ”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွ”

စီပီမှူး အာယုအိုင်အို

ရဲစခန်း အမှတ်စဉ်ခန့်အတွင်း အိုင်အိုအာယုက “ယုံကြည်အပ်နှံရော ဖောက်ဖျက်မှု” တစ်မှုကို စီစစ်နေတာ

လျက်ရှိ၏။ ထိုအမှုတွင် ပတ်သက်ပြီး စွန်းသူများအားလုံးကို တရားစွဲတင်နိုင် ရေး ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် စီပီကြီး၏ ကိုယ်ရေးအရာ ရှိ ရဲအုပ်ခင်ဦး ရောက်ရှိလာကာ -

“ဟေ့...ကိုအာယု ခင်ဗျားစစ် နေတဲ့ အမှုတွဲထဲမှာ စီပီကြီးရဲ့ ဆွေမျိုး တွေပါ ငြိနေတယ်။ အဲဒါ အမှုတွဲပြန် တည်ဆောက်ပြီး မငြိအောင် ပြန်စစ် ပေးလိုက်ပါဗျာ။ စီပီကြီးသိသွားရင် မကောင်းဘူးဗျ”

စီပီခေါ် တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးဆိုသည် မှာလည်း လက်အောက်ရဲအရာရှိတွေ အဖို့ ရင်သိမ့်တန်အောင် ကြောက်ရ သောအဆင့်ရှိ ရဲအုပ်ခင်ဦးက သတိပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမှုက ကြန့်ကြာနေပြီပီ ခွဲတင် မှီ အမြန်လုပ်ရတာ။ အခု အသင့်ဖြစ် နေပြီ ကိုခင်ဦးရဲ့”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ဒီလောက် ပြောနေတာတောင် သဘောမပေါက် သေးဘူးလား။ စခန်းမှူးကိုကော ခြုံ နယ်မှူးကိုပါ ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပြီ။ ကြန့်ကြာလို့လည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ပြန် စစ်မှာသာစစ်ပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာ”

သတိပေးတာ ဆိုသော်လည်း လေသံက အမိန့်ပေးသံ။ ထိုအချိန်က ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် စီပီကိုမဆိုထားနှင့်ဦး။ သူ ၏ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဆိုသူကိုပင် တပ်ဖွဲ့ ဝင်အားလုံးက ကြောက်ကြရ၏။ ထို့ ကြောင့် အနီးရှိ စုံထောက်တွေ ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံးက အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြ၏။

အိုင်အိုအာယုက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေရာမှ အနည်းငယ်ပြီးလိုက် ပြီး -

“ဝမ်းနည်းပါတယ်...ကိုခင်ဦး။ ခင်ဗျား စေတနာကိုလည်း လေးစားပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အထောက်အထား ဖော်ထုတ်ရရှိထား တဲ့အတိုင်း တရားစွဲတင်သွားမှာပါဘဲ။ စီပီကြီးအမျိုးတွေ အမှုထဲမှာ ငြိစွန်းနေ တာကြောင့်တော့ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး စစ်ဆေးမပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်စွဲ တင်တဲ့ အမှုတွဲကို စခန်းမှူး၊ ခြုံနယ်မှူး တို့က သဘောမတူရင် ပိတ်ပစ်လို့ရ တာပဲ။ သူတို့ကိုပဲ ခင်ဗျားပြောလိုက်ပေ တော့ဗျာ”

“ခင်ဗျားစကားကို ကတ်သီးကတ် သတ် ပြောမနေနဲ့။ အမှုပေါ်ပေါက်တယ် ဆိုပြီး အမှုစစ်အရာရှိက ခွဲတင်ထား မှတော့ စခန်းမှူး၊ ခြုံနယ်မှူးတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမှုပိတ်ရဲမှာလဲ။ ရ တယ်လေ...ခင်ဗျားလုပ်မပေးနိုင်လည်း သဘောပေါ့။ အဲ...စီပီကြီးရဲ့သဘော ထားကိုလည်း ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ် လား”

ထိုစဉ်က တိုင်းရင်းတပ်ဖွဲ့မှူးမှာ တန်ဖိုးလက်ဆောင်မက်မောခြင်း၊ လက် အောက်ငယ်သားအပေါ် ညှာတာ ထောက်ထားမှုကင်းမဲ့စွာ နိုင်ထက်စီး နင်းပြုမူတတ်ခြင်း၊ မထင်လျှင်မထင် သလို ဝေးလံခေါင်ဖျားအရပ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့သည့် ပြစ်ဒဏ်ပေးတတ်ခြင်းတို့ဖြင့် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသူဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် သိတာကတော့ ဥပ

ဒေရဲ့ သဘောတရားပဲ”

“ပြောမရတော့လည်း ခင်ဗျား သဘောပေါ့။ နောက်တော့မှ မှားမှန်းသိ လိမ့်မယ်”

စီပီကြီး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ စိတ် ဆိုးပြီး ပြန်သွားသည်မို့ ရဲစခန်းတစ်ခု လုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေ၏။ မိတ်ဆွေစုံထောက်တွေက အိုင်အိုအာ ယုကို တီးတိုးမေးကြ၏။

“ကိုအာယု...တရားဥပဒေဘက် က ပြတ်ပြတ်သားသား ရပ်တည်လိုက် တဲ့ သဘောပေါ့”

အင်း...အဲဒါလည်းပါတယ်” အဲဒါလည်း ပါတယ်ဆိုတော့ တခြားဘာပါသေးလို့လဲ”

“အမှုကို ပြန်တည်ဆောက်ပြီး အစကပြန်စစ်ရမှာ ယှင်းတာက အဓိက ပေါ့”

အိုင်အိုအာယု၏ အပြေစကား ကို ကြားလိုက်ရသော မိတ်ဆွေစုံ ထောက်အပေါင်းမှာ ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွား ကြ၏။ သို့ရာတွင် အိုင်အိုအာယု အမှန် တကယ်ပျင်းလို့ဟု သူတို့ လက်မခံကြ ပေ။

“ဟောဒီ ကိုအာယုကတော့လေ လုပ်တာကလည်းပြတ်၊ ရယ်စရာက လည်းပြောတတ်ပါဗျာ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်တစ်နေ့ တွင် အိုင်အိုအာယုက သူပြောထား သည့်အတိုင်း ထိုအမှုကို တရားစွဲတင်ဖို့ ခဲ့ရာ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးမှ စီပီကြီး ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များအပါအဝင် တရားခံအားလုံးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့်

ပြစ်ဒဏ်အသီးသီး ချမှတ်လိုက်လေ၏။
“အိုင်အိုအာယုက သူမန်တယ် ထင်ရင် လုံးဝကို နောက်မဆုတ်ဘူး။ စီပီသော၊ ကြက်ကင်သော ဘာမှကို ထည့်မတွက်ဘူး။ တွယ်ထည့်လိုက်တာပဲ။ ဒါမျိုးတော့ တို့လည်းကြိုက်တယ်ကွာ”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ခုံထောက်များ အချင်းချင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသံများ ပျံ့ပွင့်နေချေ၏။ သူတို့ ဘာကြိုက်မှန်းမသိ။ အိုင်အိုအာယု၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကိုလား။ စီပီကြက်ကင်ကိုလား။ အိုင်အိုအာယုကို စိတ်ရင်းမှန်နှင့် ချီးကျူးသူရှိသလို ပို၍မြောက် ပို၍ကားစေမည့် အကြီးစား “မြောက်ကား”ကြီး (မျောက်ကွန်တင်နာကြီး) ဖြစ်သွားအောင် အချွန်ဖြင့် မနေသူတွေလည်း ရှိလေ၏။

ပို၍ဆိုသည်မှာ အမှုဟူသမျှကို ပေါ်အောင်မစစ်နိုင်သော အိုင်အိုခင်လှိုင်က စီပီကြီးကတော်ထံသွား၍ -

“မမရယ်... အဲဒီအာယုဆိုတဲ့ ကောင် စီပီကြီးရဲ့ဆွေမျိုးတွေပါဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ တမင်တရားစွဲတင်ပစ်တယ်။ အခုဆိုရင် အရှုပ်ထဲမှာတောင် စီပီကို အချဉ်နဲ့တိုစား တယ်အရသာရှိတာပဲလို့ အာယုက လျှောက်ပြောနေသတဲ့”

ဟု ချွန်တန်းလုပ်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ စီပီကြီး၏ ဒေါသ အတွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေတော့၏။

“အဲဒီအာယုဆိုတဲ့ ခုံထောက် ကောင်က ငါ့ဆွေမျိုးတွေဆိုတော့ အပြစ်မရှိလို့ တရားစွဲတင်ထယ် ထားလိုက်ပါဦး။ တရားလိုဘက်က ဘာတွေဘယ် ထောက်တောင် လာဘ်စားထားလို့ ငါ့

ဆွေမျိုးတွေတောင်မချွန်ပဲ သဲကြီးမဲကြီး တရားစွဲတင်ခဲ့တာလဲ။ အဲဒါ ငါသိချင်တယ်။ လျှို့ဝှက် အင်ကွာရီစစ်ပြီး တင်စမ်းကွာ”

လို့ အမိန့်ချ၏။ ဤသို့ဖြင့် စီပီကို သွားပြည်သော အိုင်အိုအာယု တစ်ယောက် ခုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး အစစ်ဆေးခံရပါတော့၏။

လျှို့ဝှက်စစ်ဆေးရေး ခုံအဖွဲ့က ထိုအမှု၏ တရားလိုကို ခေါ်စစ်၏။

“အမှုခုံထောက်အရာရှိ အာယုကို ခင်ဗျားအမှု အောင်မြင်အောင် တရားစွဲတင်ပေးဖို့အတွက် လာဘ်ငွေသော်လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးလက်ဆောင်သော်လည်းကောင်း ဘယ် လောက်ပေးရသလဲ”

တရားလို ဒေါ်မမကြီးက

“အမလေးတော်... တကတဲမှပဲ။ အဲဒီခိုလ်လေး အာယုကို လာဘ်ငွေပေးဖို့ မဆိုထားနဲ့ ထမင်းကျွေးတာလည်း မစားဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် သူစီးလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ထဲကို ဓာတ်ဆီလေးထည့်ပေးပါရစေဆိုတာတောင် လုံးဝလက်မခံလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

ဟူ၍ ထွက်ဆိုခဲ့သည်ဆို၏။ ခုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် စီပီထံသို့ ဆက်လက်တင်ပြခဲ့၏။ သည်တော့ စီပီကြီးလည်း အိုင်အိုအာယုအပေါ် မည်သို့မျှ အရေးယူနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပဲ အဲကြိတ်ရလွန်း၍ သွားဖုံးများ ရောင်လာသောကြောင့် သွားဆေးခန်း ပြေးရသေးသတဲ့။

ထိုဖြစ်စဉ်ကို ကြားကြတော့ မိတ်ဆွေခုံထောက် အရာရှိတွေက -

“ဟေ့... အာယု မင်း တရားလို

ဒေါ်မမကြီးကို ဘယ်လိုများ စည်းရုံးထားတာလဲ။ မင်း အဲဒီလောက်အထိတော့ မကင်းရှင်းဘူးဆိုတာ ငါတို့သိတယ်။ ဘယ်လိုနည်းလဲ ပြောစမ်း”

ဟု မေးကြ၏။ အိုင်အိုအာယုက “စည်းရုံးရေး စွမ်းရည်ပေါ့ကွာ။ အဲ... ဟုတ်ပေါင် ဘယ်လိုမှ မစည်းရုံးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲ။ တို့အိုင်အိုတွေ အမှုစုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ အတွက် တပ်ဖွဲ့က ဘာမှမိစဉ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ နေရာတကာ မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် ဆိုတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် တရားလိုက ကြည်ဖြူလိုလားစွာပေးတဲ့ ဓာတ်ဆီလောက်တော့ မလွှဲမရှောင်သာ လက်ခံကြရတာပဲမဟုတ်လား။ အခုတော့ ထမင်းကျွေးတာလည်းမစား ဆိုင်ကယ်ထဲ ဓာတ်ဆီထည့်ပေးတာလေးတောင် လက်မခံလို့ တရားလိုမမကြီးတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ မင်းဟာက လွန်လှချည်လား။ ဟုတ်ပါ့မလား။ မောင်ကားရွာရဲ့ ဆိုရမလိုလို့”

ဝိုင်းပြောကြတော့ -

“တကယ်အဖြစ်မှန်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီနေ့က အမှုစစ်ဖို့ တရားလိုဒေါ်မမကြီး ဆီသွားတော့ ကိုသန်းနိုင်လေးလည်းပါတယ်။ ငါတို့ ဓာတ်ဆီရောင်းတဲ့ ကိုငြိမ်းဆိုင်ကို ဝင်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုငြိမ်းက ဆိုင်ကယ်ထဲကို ဓာတ်ဆီ အပြည့်ဖြည့်ပေးလိုက်တဲ့အပြင် သူ့သားနဲ့ချွေးမရဲ့ အိမ်တက်မင်္ဂလာ အလှူပွဲခေါ်သွားပြီး ညည်ခံလိုက်လို့ ငါတို့ တဝတပြစားပြီးမှ ခရီးဆက်ကြတာလေကွာ။ အဲဒီတော့ တရားလိုဒေါ်မမကြီး

ထမင်းကျွေးတော့လည်း မစားနိုင်၊ ဆိုင်ကယ်ထဲ ဓာတ်ဆီထည့်ပေးပါရစေဆိုတော့လည်း လက်ခံလိုမရ၊ ဒါကြောင့် ပြတ်သာအာ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

ထို့ ရှင်းပြလိုက်တော့မှ သူ့မိတ်ဆွေစုံထောက်များက ကောင်းချီးပြဘာ ဝိုင်းပေးလိုက်ကြသည်မှာ -

“သေခြင်ဆိုးလေး နှင်ကံကောင်း ထယ်မှတ်” တဲ့ မှန်ပါသည်။ အကယ်၍ သာ တရားလိုမှ အိုင်အိုအာယုစီးလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ ဓာတ်ဆီလေး ထည့်ပေးလိုက်ရပါတယ် (သို့မဟုတ်) ထမင်းတော့ ကျွေးလိုက်ပါတယ် လို့သာ ထွက်ဆိုပါက စီပီကြီးက အိုင်အိုအာယုကို အမှန်ကြိုက်မည်မှာ မလွဲပေ။

ယခုတော့မှ အိုင်အိုအာယု ခြောက်ကားကြီးဖြစ်နေသည်မှာ ဇာတ်လမ်းအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သလိုပါပဲ။

ချိုထောင်နွား ကျားရေမှောက်လဲ

တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ အိုင်အိုအာယုဝင်ရောက်ကာ ချောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။ ရုံးခန်းအတွင်း၌ မြို့နယ်မှူး စခန်းမှူးတို့နှင့်အတူ အိုင်အိုအိုင်လိုင်လည်း ချောက်နှင့်နေကြတာ တွေ့ရ၏။ ရုံးခန်း၏ နောက်ခံ တိုင်းဒေသကြီးနယ်မြေပြ မြေပုံတွင် မှောင်ခြစ်ပွားခဲ့သည့်နေရာများကို နီပြာဝါစိင်း ရောင်စုံအစက်အပြောက်များဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ အသက် ၅၅ နှစ်ခန့် အသားဖြူပွပွ ဒေါသခိုးများ စေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် စီပီ (ခေါ်)

ရဲမှူးကြီးက အိုင်အိုအာယုကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် -

“အေး...အာယု မင်းကိုခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ အိုင်အိုအိုင်လိုင် စစ်နေတဲ့ ၃၅ လမ်းက နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုသိတယ်မဟုတ်လား။”

မသိပဲ နေပါ့မလား။ ဆရာ ဒါရိုက်တာ မောင်ယဉ်ကျော်၏ မှုခင်းသတင်း ရာနယ်ထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော် ပါလာတဲ့ အမှုပဲ။ ထိုအမှုမပေါ်၍ ရဲချုပ်က စီပီကြီးကို ခေါ်ကြိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း ကြားထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။”

“အေး... အမှုအသေးစိတ်ကို အမှုတွဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးလေ့လာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအမှုကို အိုင်အိုအိုင်လိုင် ဆီက မင်းလွှဲယူပြီး ဆက်ဖော်ထုတ်ရမယ်။ လောလောဆယ်ဆယ် ခင်လိုင်ကို ငါ တခြားတာဝန်ပေးစရာရှိနေလို့ မင်းက အိုင်အိုအိုင်လိုင်မှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ကောင်မဟုတ်လား...ဟဲ့ဟဲ့”

စီပီကြီးက ပြောရင်း ဖျစ်ညှစ်၍ ရယ်လိုက်ရာ သာယာနာပျော်ဘွယ် အလျဉ်းမရှိသော ရယ်သံကွဲရရများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူပွပွ ကြီးကတော့ ရယ်မောနေတာလား။ စားချင်းချင်းလို့ သွားဖြူနေတာလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ခက်လှ၏။ ထို့နောက် ရယ်သံကို ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်ပြီး မြို့နယ်မှူးဘက်လှည့်၍ -

“မြို့နယ်မှူးက အဲဒီအမှု လွှဲပြောင်းလက်ခံ စနစ်တကျလုပ်ဖို့ ကြပ်မတ်ပေးပြီးတော့ အာယုကို အမှုစစ်အကူအဖြစ် တပ်ကြပ်တစ်ယောက် တွဲ

ဖက်တာဝန်ပေးထားလိုက်...ဟုတ်ပြီလား။”

အသက် ၅၀ ခန့် ဝဇိုင်ဖိုင့် ကိုယ်လုံးဖြင့် ဒုရဲမှူးရာထူးတံဆိပ် တပ်ဆင်ထားသော မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စီပီကြီး။ ဒီအမှုကို အိုင်အိုအာယုစစ်ရင် ပေါ်မှာပါခင်ဗျ”

ကြုံတုန်း မျက်နှာလိုအားရဖြင့် ထောက်ခံလိုက်၏။ ဤသည်ကို စီပီကြီးက သဘောမတွေ့ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ -

“ဘာပေါ်မှာလဲဗျ။ ပြဿနာလား ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့...တစ်ခုတော့ကြုံပြီး သတိပေးလိုက်မယ်။ အာယုရေ ဒီအမှုမပေါ် လိုက်တော့ မောင်ရင် အိပ်ရာလိပ် လိပ်ထား နားလည်လား။”

နားလည်ပါ၏။ သူ့အမျိုးတွေ ထောင်ကျအောင် တရားစွဲတင်ခဲ့တဲ့ အတွက် အငြိုးထားပြီး ပညာပေးလိုက်ခြင်းပဲဆိုတာ နားလည်လိုက်ပါ၏။ အိုင်အိုအာယုတဲ့။ ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။ ရှူဖိနပ်စီးထားသော ခြေဖနောင့်နှစ်ဖက်ကို ခွပ်ခနဲ ဆောင့်ရိုက်လိုက်၏။ ယာဘက်လက်က လေထဲသို့ မြောက်တက်သွား၏။ နှုတ်မှလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ခွင့်ပြပါ။”

အလေးပြုပြီး ရုံးခန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းပင်တည်း။ ချိုထောင်လွန်းသော နွားမို့ ကျားနှင့်ပေးတွေ့လိုက်သည့် စီပီကြီး၏လုပ်ရပ်ကို အားလုံး သဘောပေါက်ကြပါ၏။

တစ်ဖုဆိုးမပ ပကာသနီ

မြင်းစီး ကျော်ကံတစ်ယောက်အဖို့ မိမိစီးနင်းရမည့်မြင်း အထီးလာ။ အမ လာ။ အချောကြိုက်လာ။ ကြမ်းတာ ကြိုက်တာလာ။ ဘယ်လိုမြင်းလဲဆို တာ သိထားဖို့လိုသလို အမှုစုံထောက် တစ်ဦး ပထမဦးဆုံး မလွဲမသွေလုပ်ရ မည့် အလုပ်က မိမိစစ်ဆေးစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရမည့် အမှုအကြောင်း အရာကို ကျေညက်အောင် လေ့လာ ထားဖို့ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုအာယု ရဲစခန်း သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုင်အိုခင်လိုင်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပါ ၏။ သို့သော် အိုင်အိုခင်လိုင် ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်မလာသေး။ ထို့ကြောင့် အမှု တွဲထိန်း ဂတ်စာရေးထံမှ အမှုတွဲကို တောင်းယူကာ အသေးစိတ် ဖတ်ရှုလေ့ လာရတော့သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ လွန်ခဲ့သော မတ်လ ၉ ရက်နေ့ ည ၇ နာရီအချိန် ခန့် သီရိမင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ ၃၅ လမ်းနေ ဒေါ်လှရီမှ ၎င်း၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ စိန်ကုန် ည် ဒေါ်နီလာဆွေတင်၏ နေ အိမ်ခြံဝင်းတံခါးပွင့်နေ၍ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုရာမှ “ဒေါ်နီလာဆွေတင် (အသက် ၄၈ နှစ်)နှင့် အတူနေအိမ် အကူ “မအေးလှ” (အသက် ၁၆ နှစ်) တို့နှစ်ဦးစလုံး စားအိမ်ရာများဖြင့် သေ ဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ရပ်ကွက် အတွင်း အော်ဟစ် အကူအညီတောင်း သောကြောင့် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်စိုးနှင့် ရပ်ကွက်သားများ

ရောက်ရှိလာကာ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဆက် လက်သတင်းပို့ တိုင်ကြားခဲ့သော အမှု ဖြစ်သည်။ နေအိမ်အတွင်း မီးခံသေတ္တာ ပွင့်နေပြီး အတွင်းရှိ စိန်ထည်ပစ္စည်း၊ ရွှေငွေပစ္စည်းများအားလုံး ပါဆုံးသွား ကြောင်း သိရှိရသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့ စင်ကာပူသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ် ကိုင်နေသူ “မချယ်ရီဆွေတင်” (ဒေါ်နီ လာဆွေတင်၏ညီမဖြစ်သူ) ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။ သူမ၏ပြောပြချက် အရ မီးခံသေတ္တာထဲမှ ပါဆုံးသွားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်ထည်ပစ္စည်းတန်ဖိုး စုစု ပေါင်း ကျပ်သိန်း ၁၀၀၀ ခန့်ရှိသည်ဟု ဆို၏။

လက်ရှိ အခြေအနေအရ ယခင် အမှုစစ် အိုင်အိုခင်လိုင်၏ ဆောင်ရွက် ချက်များမှာ အခင်းဖြစ်နေရာမှ တွေ့ရှိရ သော ခြေရာနှင့် လက်ဗွေများကို ရယူ စစ်ဆေးခြင်း၊ အခင်းဖြစ်နေအထား ကို မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်း၊ မြေပုံ ရေးဆွဲခြင်း၊ သေဆုံးသူနှစ်ဦး၏ ဒဏ်ရာ များနှင့် သေဆုံးရသည့်အကြောင်းရင်း တို့ကို မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးထံ ရင်ခွဲစစ် ဆေးချက်တောင်ခံထားခြင်း၊ ပါဆုံးသွား သည့် စိန်ထည်ပစ္စည်း၊ ရွှေထည်လက် ဝတ်ရတနာများ၏ ပုံသဏ္ဌာန်အချက် အလက်များဖြင့် ပစ္စည်းပျောက်ကြွေ ငြာများ ဖြန့်ဝေ ပေးပို့ထားခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်ထား၏။

ထို့အပြင် မသင်္ကာတရားခံများ ဖြစ်သော ဦးမျိုးပိုင်၊ ချန်ကေရိုတ်(ခေါ်) ကြောင်သိုးနှင့် အလာဒင်တို့သုံးဦးကို ဖမ်းဆီးပြီး လူသတ်မှုတွင် အသုံးပြု

သည်ဟု ယူဆရသော အရိုး၊ အသွား ကိုးလက်မခန့် ဓားမြှောင် နှစ်ချောင်းတို့ အား သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်း ဆည်းထားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုမရှိကြောင်း သိရ၏။

“အင်း...ကိုခင်လိုင်ပြန်ရောက် ရင်တော့ အမှုဆောင်ရွက်ချက် အသေး စိတ်မေးကြည့်ဦးမှပဲ”

အိုင်အိုအာယု စဉ်းစားနေစဉ်မှာ ပင် တယ်လီဖုန်းဝင်လာ၏။ အိုင်အိုခင် လိုင် စီပီကြီးထံမှအပြန် စိတ်ညစ်ညစ် ဖြင့် လမ်းခွတ်လပ်ရှိ ဘားဆိုင်ဝင် “ကစီ” ရာ ရေချိန်လွန်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဆက်လက်ပြန်လာစဉ် လမ်းဘေးဓာတ် တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိသဖြင့် ရှေးရှုသို့ အတွင်းလူနာအဖြစ် တင်ပို့လိုက်ရ ကြောင်း သတင်းပို့သိရှိရလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုခင်လိုင်ဆီက ဘာအင်ဖော်မေးရင်းမှ မရနိုင်တော့ဘူး ပေါ့။ ကောင်းပါတယ်လေ။ မေးလည်း ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

လို့သာ ဖြေသိမ့်လိုက်ရတော့ သည်။ ထို့နောက် ရဲစခန်းတွင် အသင့် ရောက်ရှိနေသော ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ် ရေးမှူး ဦးအောင်စိုးကို တွေ့ဆုံမေးမြန်း ကြည့်သည်။

“ဦးအောင်စိုး ခင်ဗျားက အဲဒီရပ် ကွက်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်းဖြစ် အခု သေဆုံးသွားတဲ့ ဒေါ်နီလာဆွေတင်နဲ့ လည်း ရင်းနှီးတယ်လို့ သိရတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိချင်တာ မေး ပါ”

“အခု အသတ်ခံရတဲ့ ဒေါ်နီလာ

ဆွေတင်က အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ အပျိုကြီးလား။

“သူက တစ်မုဆိုးနဲ့ တစ်လင်ကွာပါ”

“ဘယ်လိုဗျ ရှင်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ။ သူ့ရဲ့ ပထမယောက်ျားက ဆုံးသွားတာ ၁၀ နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အဲဒီနောက် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ကိုယ့်ပိုင်ဆိုတဲ့ (အခုအချုပ်ခန့်ထားမှာ ဖမ်းထားသူ)နဲ့ ထပ်ယူတယ်။ အဲ... ယူပြီးလို့ တစ်နှစ်တောင်ပြည့်အောင် မပေါင်းလိုက်ရပါဘူး။”

“အဲဒီယောက်ျားက ထွက်သွားလို့လား။”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ...။ အဲဒီယောက်ျားကို ဒေါ်နီလာဆွေတင်က အိမ်ကနင်ချပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်တာဗျ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်နီလာဆွေတင်က လင်သေတာတစ်ကြိမ်၊ ကွာရှင်းတာတစ်ကြိမ်ဆိုတော့ လွယ်အောင်လို့ တစ်မုဆိုး တစ်လင်ကွာလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးကြီးက ရုပ်ရည်ချောမောပြီး လှလှပပ ပြင်တတ်ဆင်တတ်တာမို့ အများက အပျိုကြီးလို့ပဲ ထင်ကြတာ”

“ခင်ဗျားက အသေးစိတ်သိလှချည်လား။”

“ထီသနာပါတာကိုး။ အဲ... ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား လေ့လာမှတ်သားရမှာ ရုပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့ တာဝန် မဟုတ်လားဗျ”

“ရှင်းပါပြီဗျား။ ခင်ဗျားရဲ့ တစ်မုဆိုးမပ ဟာသနီကို ခေတ္တဆိုင်းပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာလေး မေးပါရစေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါဗျာ”

“ဒီအမှု ဖြစ်ပွားရခြင်းရဲ့ မူလတစ်မြစ် အခြေခံအကြောင်းရင်းဖြစ်နိုင်တဲ့ အဲဒီ ဒေါ်နီလာဆွေတင်နဲ့ မသင်္ကာတရားခံအဖြစ် အဖမ်းခံနေရတဲ့ ဦးမျိုးပိုင်တို့ ဘယ်လိုတွေ့ဆုံကြပြီး ဘယ်လိုကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်ဗျာ”

“အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးကို မေးခွန်းတစ်ခုမှာ ရောမမေးနဲ့လေ အိုင်အိုကြီးရဲ့ တစ်ခုချင်းပြောပါရစေ။ ဘယ်ကစရမလဲ”

“အင်း... ဒါဆိုရင် သူတို့ချင်း ဘယ်လိုတွေ့ကြုံ ဖူးစာဆုံခဲ့တယ်ဆိုတာ အရင်ပြောဗျာ”

“သူတို့ချင်းတွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံ အသေးစိတ်ကိုတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ အချုပ်ထဲက ဦးမျိုးပိုင်ကိုလည်း မေးကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကြားသိထားသမျှပြောပါမယ်။ သူတို့စတွေ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က တောင်ပြုံးပွဲတော်မှာတဲ့”

ဟူ၍ အစချီကာ ပြောပြသော ရုပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်စိုး၏ ထွက်ဆိုချက်များအား မသင်္ကာတရားခံ ဦးမျိုးပိုင်၊ သက်သေ စိန်ကုန်သည် ဒေါ်အုန်းကေသီခိုင်၊ ဒေါ်ပပအေးကြူတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်ပေါင်းစပ် တည်းဖြတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်နီလာဆွေတင်နှင့် ဦးမျိုးပိုင်တို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံကို ကြည့်နားဖွယ် ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်နယ်အလား တွေ့ရှိရပါလေသည်။

ပျော်ပေါ်မဆုံး တောင်ပြုံးပွဲပူးစာ

“ဟို...တောင်ပြုံးဆို ပွဲတော်ကြီးနီးလာပြီ။ လာ... ကိုမြို့မ ကျွန်မနဲ့ တွဲသွားပါရစီ... (အို... နောက်ကနေ ယောက်ဖရေ ခေါ်နေပြီ)”

ဪ... သည်းညည်းခံ၊ သည်းညည်းခံ တောင်းပန်ပါတယ်။ မြန်မြန်ပြန်ပါ။ အိမ်မှာ ကလေးတွေပို့နေပြီ”

ငြိမ်ညောင်းမြူးကြသော တေးသီချင်းသံများ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ကျီစယ်နောက်ပြောင်သံများ၊ နတ်မိုး နတ်ချင်းသံများဖြင့် ပွဲတော်တစ်ခွင်လုံး ဖုံးလွှမ်းပျံ့လွင့်နေသည်။ တောင်ပြုံးပွဲတော်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နံတစ်လျားမှ မော်တော်ယာဉ်၊ မီးရထား၊ လှေသမ္ဗန်များဖြင့် လာရောက်ကြသော ပွဲတော်လာ ပရိသတ်များ အထူးပင် စည်ကားများပြားလှချေ၏။

ပွဲတော်လာသူအချင်းချင်း ယခင်က မြင်ဖူးသိဖူးသည်ဖြစ်စေ၊ မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးသည်ဖြစ်စေ မိတ်ဆွေရင်းချာများသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကျီစယ်နောက်ပြောင်လေ့ရှိကြ၏။ နောက်ပြောင်ခံရသူကလည်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သည် ရယ်လို့မရှိကြ။ ရယ်မောပြုံးရွှင်စွာ တုံ့ပြန်ကျီစယ် နောက်ပြောင်ကြစမြဲပါ။ ဤသို့ဖြင့် ပွဲတော်လာသူ အားလုံးမှာ ခဏတာအတွင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေ့ရှိကြ၏။ ဤသည်မှာ တောင်ပြုံးပွဲတော်ကြီး၏ ထူးခြားလှသည့် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ခုဟု ဆိုရပေမည်။

ပွဲတော်၏ ဗဟိုအချက်အချာဟု

ဆိုအပ်သော “မယ်တော်ကြီးနန်း”တွင် မန္တလေးမှ စိန်ကုန်သည်မမတို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိပြီး အနားပေးပူဇော်ပသလျက် ရှိရာ ထိုနေရာတွင် ကြက်ပျံမကျစည် ကားနေလေ၏။ နတ်ကတော်နတ်ထိန်း တို့မှ နတ်မီးနတ်ချင်းများဖြင့် ကန်တော့ ပွဲတိုး ပူဇော်ပသ၍အပြီးတွင် အဆိုပါ စိန်မမတို့အနက်မှ အရွယ်တော်တစ် စိတ်ဟိုင်းသော်လည်း ရပ်ရည်ချောမော ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်လျစ်တင့် တယ်လှသည့်အပြင် အပျိုးရုံးလောက် အောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသော စိန် ကုန်သည် “ဒေါ်နီလာဆွေတင့်”က တစ် ထောင်တန်ငွေစက္ကူများအား လက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ ဆုပ်ကာ ပရိသတ်ရှိရာသို့ ပစ်ပေါက်ကြပက်နေသည်မှာ လူငယ် ပရိသတ် ကာလသားအပေါင်းတို့၏ ဩ ဘာလက်ခုပ်သံတည်ညံ့ဖြင့် သဘော အတွေ့ဆုံး အကယ်ဒမီရှော့ ပြကွက် တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။

“မမရေ . . . မောင်တို့ကိုချစ်ရင် ဒီဘက်ကို ကြလိုက် ကြလိုက်”

“အစတုန်းကတော့ မောင်ကို ရှာ ကျွေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီး အခုတော့ ဒီလို ဝဲ ပစ်ထားတော့မှာလား မမရေ”

စသည်ဖြင့် နောက်ပြောင်ကျီ စယ်လိုက်၊ လွင့်ပျံဝဲကျလာသော ငွေ စက္ကူများကို အလှအယက်ကောက် လိုက်ဖြင့် တဝေးဝေး၊ တဝါးဝါး ပျော် လို့မော်လို့ဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။

ငွေစက္ကူအထပ်လိုက် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံထားရပြီးဖြစ်သည့် ဆိုင်းပိုင်းကြီးက ထည်း နတ်နိသံကို ငြိမ့်ညောင်းစွာ တီး ထိုက်၊ ငွေစက္ကူများ အလှအယက်

ကောက်သူတို့အား စိန်းမောင်းတိုက်၊ ညာသံပေးလိုက်နှင့် သံဝံ့တီးမှုတ်ပေးနေ သောကြောင့် ပို၍ စည်ကားမြိုင်ဆိုင် နေတော့သည်။

ထိုပရိသတ်ထဲတွင် ဆိုင်းပိုင်းအနီး ၌ ထိုင်ခဲ့ဖြင့် ဣန္ဒြေရစွာ ထိုင်နေသော သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးက တော့ ဒေါ်နီလာဆွေတင့် ငွေစက္ကူများ ကြဲပက်လုပ်ရှားနေသည်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်မှအပ တူးခြားစွာ တည် ငြိမ်လွန်းလှသည်။ တောက်ပသောမျက် လုံး ထူထဲသော မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်း မွေးခပ်ပါးပါးရှိပြီး ဆံပင်တိုတိုကို သေ သပ်စွာ ဖီးသင်ထားသည့်အပြင် ဂျင်း ဘောင်းဘီနှင့် စပိုရှပ်အနီရောင် လက် တိုကို ဝတ်ဆင်ထားသည်မို့ တောင့် တင်းသန်မာသည့် ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က ပေါ် လွင်ထင်ရှားလို့နေ၏။

ဒေါ်နီလာဆွေတင့်က ငွေဖလား ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဆုပ်ယူကာ သူရှိရာတည်တည်သို့ တမင်ကြဲပက် ကျီစယ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တော် ချောက မျက်နှာကို အနည်းငယ်စောင်း ငဲ့ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်မှအပ ငွေ စက္ကူများ သူ့ရှေ့တွင် လွင့်ဝဲနေခြင်းကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ ဒေါ်နီလာ ဆွေတင့်၏ အိပ်ပျော်နေသော နှလုံး သားကို လှုပ်ခတ်နှိုးထစေခဲ့လေသည် လား မဆိုနိုင်ပါတော့ပြီ။

ကနားပေး ပူဇော်ပသမှု ပြီးဆုံး၍ ဒေါ်နီလာဆွေတင့်တို့ စိန်မမအဖွဲ့ မယ် တော်ကြီးနန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာတော့ အဆိုပါ ကိုလူချောမှာ ဆိုင်းပိုင်းအနီးမှာ

ပင် မိုက်ခွက်ကိုကိုင်လျက် သီချင်းဆို ရန် ဟန်ပြင်နေတာတွေ့ရ၏။ နောက် တော့ ဆိုင်းသံနှင့် လိုက်လျောညီထွေ “တောင်တော်ပုပ္ပား” သီချင်းကို သူ့အသံ ဝါဝါကြီးဖြင့် ဆိုသံကြားရသည်မှာ လွင်း စရာပင် ကောင်းနေတော့၏။

ထိုနောက်မှာတော့ စိန်မမတို့အဖွဲ့ ပွဲတော်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ မြောင်းဘက်ရွာရှိ နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့်၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက် အနားယူရင်း နတ်မေးခြင်း၊ ပူဇော်ကန် တော့ခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်ကြ၏။

အသက် ၅၀ ခန့် အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ပြုံး ရွှင်ဖော်ရွှေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ် သော နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့် သည် တောင်ပြုံးပွဲတော်ကာလအတွင်း မိတ်ဆွေများနှင့် ဧည့်သည်များ ရောက် လာသမျှကို မမည်းမညူ ကျွေးမွေးဧည့် မြဲဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏နေအိမ်တွင် ဧည့် သည်အဝင်အထွက် စည်ကားများပြား လျက်ရှိ၏။

ဒေါ်ပုလဲညွန့်သည် စိန်မမတို့အဖွဲ့ ကို ကြိုဆိုဧည့်ခံရင်း ကန်တော့ပွဲတိုး ခြင်း၊ နတ်ဟောခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်နေ ၏။ စိန်မမတို့ကလည်း တန်ဖိုးကြီးမား လှသည့် စိန်ထည်လက်ဝတ်ရတနာ များ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်စေလိုလျှင် လည်းကောင်း၊ ဝယ်ယူဝတ်ဆင်သိမ်း ဆည်းထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာ ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ မိမိလက်ဝယ်တွင် ခိုင်မြဲတိုးပွားရန်၊ အကျိုးပေးရန်သော် လည်းကောင်း ဤပွဲတော်၌ ဆိုင်ရာနုလ် များကို ပြသ၍ ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။

ဤသည်ပင် တောင်ပြုလွှာသူတို့၏ ရိုးရာယုံကြည်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ၎င်းရောင်းချရန်လျာထားသည့် စိန်လော့ကတ်သီး အပါအဝင် စိန်ထည်ပစ္စည်းများကို အရောင်းအဝယ်ဖြစ်အောင် စောင်မကြည့်ရပေ။ ရန်ပြသခဲ့သည့်အပြင် မကြာမီက အမြတ်တနိုးဝယ်ယူဝတ်ဆင်ခဲ့သော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကိုလည်း ခိုင်မြဲတိုးပွား အကျိုးပေးရန် ပြသပူဇော်ခဲ့၏။

ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ဆွေချရာကိုင်ကြည့်ရင်း -

“ဒေါ်နီလာရယ် . . . ဒီပတ္တမြားလက်စွပ်လေးက လှလိုက်တာနော်။ ဆွေဆောင်မှုရှိသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ပုလဲညွန့်ရဲ့။ ပန်းထိမ်လက်ရာ အနုစိတ်တဲ့အပြင် မိုးကုတ်ပတ္တမြားက အရည်သိပ်ကောင်းတယ်လေ”

“တန်ဖိုးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“သိန်း ၄၀ ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင် မိုးကုတ်က မိတ်ဆွေကျောက်တွင်းစိုင်ရှင်မို့ ရေးလျှောပေးတာ”

“ပတ္တမြားက အရည်ကို လဲနေတာပဲ။ ဝတ်ဆင်သူကို တောက်ပလင်းလက်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ပြန်မရောင်းရက်လို့ သိမ်းထားတာလေ”

အတွေးလိုက်ပါလာကြသော စိန်ကုန်သည် ဒေါ်အုန်းသီခိုင်နှင့် ဒေါ်ပုအေးကြူတို့ကလည်း သူတို့၏တန်ဖိုးကြီးမားသော စိန်ထည်ပစ္စည်းများ၊ ရတနာများကို နုတ်ပြ၍ အရောင်းအဝယ်ကောင်းမွန်အောင်၊ စီးပွားဥစ္စာကြီးပွားတိုးတက်အောင် စောင်မကြည့်

စူးပေးရန် ဆုတောင်းကန်တော့ကြ၏။

ဒေါ်ပုလဲညွန့်၏ နေအိမ်အတွင်း၌ နတ်ရုပ်များ၊ ကန်တော့ပွဲများနှင့် ထည်ဝါခမ်းနားစွာ တည်ရှိနေသည်။

ထို့နောက် ဧည့်သည်များအား ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ထမင်းပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံ၏။

“ကိုင်း...အားမနာဘဲ သုံးဆောင်ကြပါရှင်။ ဪ...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါကတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းဦးဘဆင်ပါ။ စားဖိုမှူးကြီးအဖြစ် သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ လက်ရာမို့ အားရပါးရ သုံးဆောင်ကြပါ”

ဒေါ်ပုလဲညွန့်၏ခင်ပွန်း ဦးဘဆင်ဆိုသူမှာ အသက် ၄၀ ခန့် ရုပ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ တောင့်တင်းခိုင်မာသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး ကုပ်ပိုးနှင့် လက်မောင်းလက်ဖျံတို့တွင် ဆေးမင်တက်တူးရုပ်များ ရေးထိုးထား၏။ မျက်နှာဖောအက်အက်၊ ပါးစပ်တွင် ကွမ်းအပြည့်ဝထားကာ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြရုံမှအပ စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြောပေ။

ဒေါ်အုန်းကသီခိုင်က ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း -

“ဦးဘဆင်က အရမ်းအေးတယ်နော်။ စကားလည်းသိပ်မပြောဘူး”

“ဟုတ်တယ်ရှင်။ သူက ဒီလိုပဲ စကားနည်းပေးမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်”

“ဦးဘဆင် စိတ်ရင်းကောင်းတာတော့ ဒေါ်ပုလဲညွန့်အသိဆုံးနေမှာပေါ့”

ဒေါ်ပုအေးကြူက -

“ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ဦးဘဆင် စိတ်ရင်းကောင်းတာကျတော့ ဖွင့်ပြောပြီး တခြားကောင်းတာတွေတော့ မပြောဘဲ

ချန်ထားတယ်”

ဟု ကျီစယ်လိုက်ရာ အားလုံးရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြလေ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဒေါ်နီလာဆွေတင်တို့အဖွဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကိုယ်စီဖြင့် ငိုက်မှေးကာ အနားယူနေကြ၏။

ထိုစဉ် -

“ဟော...ကိုမျိုးတို့ပါလား။ လာလာ ထိုင်ကြ။ စောစောကတည်းက ဒီကိုအရင်မလာကြဘဲ ပွဲခင်းထဲလျှောက်လည်နေတာဆို”

ဒေါ်ပုလဲညွန့် ဝမ်းသာအားရ ခရီးဦးကြိုပြု နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ဝင်လာသောဧည့်သည်ထံ မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောတုန်းက မယ်တော်ကြီးနန်းပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရသော “ကိုယ်တော်ချော” ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ... ကိုယ်တော်ချောနာမည်က ကိုမျိုးတဲ့လား”ဟု တွေ့မိ၏။

“ဟုတ်တယ် မမညွန့်ရေ။ ပွဲခင်းထဲလျှောက်ကြည့်ရင်း နန်းကြီးပေါ်ရောက်တော့ ဆိုင်းဆရာစိန်ကျော်သင်းက နတ်ချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပေးပါဦးဆိုတာနဲ့ ခဏထိုင်ခိုင်းနေရတာ။ ဒီမှာလေ ကျွန်တော်ဘော်ဒါတွေလည်းပါတယ်”

ကိုမျိုး၏ နောက်တော်ပါး ဘော်ဒါဆိုသူတွေကတော့ ဂင်တိုတို၊ နှုတ်ခမ်းထော်၊ မျက်လုံးမှေး ဆံပင်ရှည်ရှည် နောက်မှ သရေပင်နှင့်စုစည်းထားကာ ဂျင်းဘောင်းဘီဖင်ကျပ် ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားတစ်ဦး၊ မိန်းမလို ပြိုင်ဆိုင်ဖိလိမ်းခြယ်သထားသော မိန်းမ

လျာသုံးဦးတို့ပင်တည်း။

တောင်ပြုံးပွဲတော်မှာမို့ ထိုထို သောပုံစံမျိုးတွေ အများဆုံးတွေရသော နေရာဟု ဆိုနိုင်သောကြောင့် ဆန်းလှ သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တော်ချောလို တည်တည်ခုံခုံ၊ ကြည်ကြည်သန့်သန့် အမျိုးသားတစ် ယောက်အနေဖြင့် ထိုထိုသော မိန်းမ လျာတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် သွားလာနေ သည်ကိုတော့ ဒေါ်နီလာဆွေတင် အံ့သြ မိသည်။

“တောင်ပြုံးပွဲသို့သာ ဒီလိုပဲ ပျော် ပျော်ပါးပါး သွားလာကြတာဖြစ်မှာပါ လေ”

လို့တွေးရင်း ကြည့်ရှုအကဲခတ် နေစဉ်မှာပင် ကိုယ်တော်ချောကလည်း ဒေါ်နီလာဆွေတင်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဝမ်းသာအံ့သြစွာ နှုတ်ဆက်သည့်အပြု ဖြင့်ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။ သည်တော့ ဒေါ်နီလာဆွေတင်၏ အသည်းထောင့် တွင် အချစ်ညှောင့်လေးသာမက အချစ် မြားစူးသည့်အပြင် အချစ်ပုံးဆန်ပါ မှန်ခဲ့ လေပြီ။

ဒါကို ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ပိုင်ပိုင်ကြီး သဘောပေါက်လိုက်၏။

“ဪ...ဒေါ်နီလာတို့ကို မောင် လေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါ ကျွန်မရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲ ကိုမျိုးပိုင်တဲ့ ကိုမျိုး ထို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ သူက မန္တလေး ဧကဗိမာန်တီးခိုင်းရဲ့ ပင်တိုင်အဆိုတော် ခေါ်။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ် ထည်း လူပျိုကြီးလုပ်နေတာလေ။ ဘိုမျိုးရေ...ဒါက ဒေါ်နီလာဆွေတင် ခေါ်။ ဈေးချိုချေးဆိုင်တန်းက စိန်ကုန် သည်ပေါ့။ ဒီဘက်ကတော့...”

ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ဆက်လက်၍ ကျန်သူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ပြုစဉ် မှာပင် ဦးမျိုးပိုင်က -

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် မျိုးပိုင်ပါ။ မမနီလာကို အခုလို သိကျွမ်းခွင့်ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ကို ကံထူးတယ်လို့ထင် ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမျိုးရဲ့ ပြောပြ စမ်းပါဦး”

“နတ်သက်ကြွေးပြီး လူ့ပြည် ရောက်လာတဲ့ နတ်သမီးလေးကို ကိုယ် တိုင်ဖူးတွေ့ခွင့်ရတဲ့အပြင် အခုလို ခင် မင်သိကျွမ်းခွင့်ရတာဆိုမှ ကံကောင်း တယ်လို့မခေါ်ရင် ဘယ်လိုလူကိုများ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာတဲ့လဲဗျာ”

“ကိုမျိုးက ရုပ်တင်ချောတာမဟုတ် သေးဘူး။ အပြောကလည်း ကောင်းပါ ပေ။ ဒါနဲ့တောင် လူပျိုကြီးဖြစ်နေသေး လား”

“တကယ်ပါ မမရယ်။ မမရဲ့အလှ က ဆရာဦးပုညရဲ့ ဟို တေးထပ်တစ်ပုဒ် ထဲကလိုပဲ”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲကွယ်...ပြောပြ လေ”

သည်တော့ ဦးမျိုးပိုင်က အဆို တော်ပီပီ အသံနေအသံထားပိုင်နိုင်စွာ ဖြင့် တေးထပ်ကို သီဆိုလိုက်သည်မှာ

“မျက်လုံးတော် တမူသစ်တာက
ဇမ္ဗူရာဇ် သိန်းမကတန်
ရွှေနန်းသူ ချောရှာဟန်မှာ
သောတာပန် မိသူဌေးကဲ့သို့
မြေးရှစ်ကျိပ်ရအောင်ဝယ်
ရှေးကထက်ငယ်
လေးဆယ်ပြည့် ဝရာလယ်တောင်
ကညာမယ် သာဘူးဗျလေးတဲ့။

ကိုင်း...အဲဒါ ဟောဒီမိုနတ်မယ် ဒေဝီ မမပေါ့”

“ကိုမျိုးက နာမည်ကြီးအဆိုတော် လို့ မပြောရဘူး။ ရုပ်ကောအသံရော ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ပဲ။ အဲ...ကိုမျိုး ခြောက်လွန်းလို့ မမမြောက်တက်သွား ပြီး အဲဒီနတ်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက် သွားလိမ့်မယ် ဆွဲထားပါဦး ကိုမျိုးရဲ့”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ပတ္တမြား လက်စွပ်အရောင်ဖြင့် တောက်ပစင်း လက်နေသော သူလက်ဖမိုးဖောင်း ဖောင်းအိအိလေးကို ဦးမျိုးပိုင်ရှေ့သို့ထိုး ပေးလိုက်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ဦးမျိုးပိုင် ကလည်း အသာအယာ လှမ်းယူဆုပ် ကိုင်လိုက်ရင်း နှစ်ဦးသား လိုက်လံရင်း နီးကျွမ်းဝင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသလို အနီးရှိ ညှပ်ပရိသတ်အားလုံးတို့က လည်း ဩဘာလက်ခုတ်များ ပိုင်းဝန်း ချီးမြှင့်လိုက်ကြလေသည်။

ဒေါ်နီလာဆွေတင်တို့အဖွဲ့ တောင် ပြုံးမှ ပြန်လာထွက်ခွာခါနီးတွင် ဒေါ်ပု လဲညွန့်ကို ဒေါ်နီလာဆွေတင်က တီးတိုး မှာကြား၏။

“ကျွန်မနဲ့ ကိုမျိုးကို အမြန်ဆုံး နီးစပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရင် ဒေါ်ပုလဲညွန့်လိုချင်နေတဲ့ ပတ္တမြားလက် စွပ်ကို ဆုချီးမြှင့်ပါ့မယ်”

“အို...စိတ်ချတော်မူလိုက်ပါ တော့ ယောက်မတော်လေးရေ”

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ကြင်ဦးလူ

H. D. Aung

ပြည်သူ့
တော်လှန်ရေး
မဟာမိတ်

မြောင်ခိုသမား

THE SMUGGLER by Piers Plowright

ဦးတိုး(စာကူသီလ)

၁။

သုတ်သီးသုတ်ပြာသွားနေသူတစ်ဦး

အိမ်မေးလ်ဟပ်ကာသည် လူချမ်းသာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤသီတင်းပတ် အင်္ဂါနေ့ ညနေပိုင်းမှာတော့ သူသည် ပူပန်သောကရောက်နေရရှာသူတစ်ဦး ဖြစ်နေလေ၏။ သူ၏ဘဝတွင် အရင်ကထက်ပင် ပိုမိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရပေသည်။ ဟပ်ကာသည် သူ၏ရုံးခန်းစာရေးစာပွဲပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ရုံးခန်းသည် သစ်တောကလေးအတွင်းမှ တံတစ်လုံးသာသာလေးသာ ဖြစ်လေ၏။

ဟပ်ကာသည် သူ၏စားပွဲရှေ့၌ ထိုင်ရင်း စာရွက်ပိုင်းကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ပိုင်းပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခုရှိနေပေရာ ၎င်းမှာ ကဗျာတိုတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါကဗျာကို ဟပ်ကာကိုယ်တိုင် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကဗျာသည် အလွန်မကောင်းရာညအကြောင်းရင်းမှာ ဟပ်ကာသည် ကဗျာ ဆရာမဟုတ်ဘဲ ကမန်းကတန်း ရေးစပ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ့တွင် အချိန်များများ မကျန်တော့ပေ။

စောစောပိုင်း တစ်နာရီခန့်တွင် သူ၏တံထဲမှ ဖုန်းသံပြည်လာခဲ့သည်။ ဟပ်ကာပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟပ်ကာ”

ဟု ပြောလိုက်သံ တစ်ချက်ကြားရသည်။ ဟပ်ကာသည် ထိုအသံကို မှတ်မိနေလေ၏။

“အက်စ်ရာလား”ဟု ဟပ်ကာမပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ”ဟု အက်စ်ရာမ မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုဘယ်မှာလို့မေးတာလဲ”

ဟု ဟပ်ကာမ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ”ဟု အက်စ်ရာမ ပြောပြန်သည်။

“ငါမသိဘူး”ဟု ဟပ်ကာမဖြေသည်။

“ကစားနေတာတွေ ရပ်လိုက်တော့”ဟု အက်စ်ရာမပြောသည်။

“မကစားပါဘူး”ဟု ဟပ်ကာမ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ် မင်းလုပ်ခဲ့တာ”ဟု တစ်ဖက်မှ အသံထွက်လာသည်။

“ငါ မင်းကိုတွေ့ဖို့ လာနေပြီ”

“အခုကြည့် ဟပ်ကာမ စတင်ဆိုလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အက်စ်ရာမ ဖုန်းကိုအောက်ချပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟပ်ကာမ ကဗျာကို ရေးဖွဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် စာရေးစားပွဲရှေ့ထိုင်ကာ ကဗျာကို ခပ်မှန်မှန်ရေးချလိုက်လေ၏။ သူရေးဖွဲ့လိုက်သည့်ကဗျာကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်၍ နှစ်ရွက်သုံးရွက်လောက်ကို ဆုတ် ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကဗျာစပ်၍ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဟပ်ကာသည် စာရွက်ကိုခေါက်၍ ရှောင်ကထောင့်တွင် စာရေးလိုက်သည်။

“ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်ပိန်းသို့ ကျေးဇူးပြု၍ စေ့စပ်စပ်ဖတ်ပါ”

ဟပ်ကာသည် သူ၏ဖောင်တိန်ကို သူ၏အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး သူ၏ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ၉ နာရီခွဲနေပြီကို တွေ့ရလေ၏။

တံခါးခေါက်သံမပေးဘဲ တံတံခါး ပွင့်သွားသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်နှာဖြူဖျားဖြူရောင် မှတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူတစ်ဦးသည် တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေလေ၏။ ထိုသူ၏ နောက်တွင် အခြားယောက်ျားနှစ်ဦး ပါလာပြီး သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ဤဇာတ်အိမ် တည်ထားသည့် နေရာပြမြေပုံ

The Places in this Story

ဟပ်ကာ မတ်တတ်ရပ်၍ “အခု
ခဏလောက်ပဲ အက်စ်ရာ”ဟု သူက
ပြောသည်။ “ငါတို့စကားပြောကြရ
အောင်”

“မင်းကသာ စကားပြောရမယ်
လူတစ်ယောက်ပဲ”ဟု အက်စ်ရာမပြော
သည်။ “အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”ဟပ်
ကာမပြောလိုက်သည်။ “မင်းဘာပြော
နေတယ်ဆိုတာကို ငါမသိဘူးလို့”

“သူ့ရဲလက်တွေကို ချုပ်ထားလိုက်
ကြ”ဟု အက်စ်ရာမှ လူနှစ်ဦးကို အော်
ပြောလိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ဦးသည် လျင်
မြန်စွာ အခန်းတွင်းဖြတ်လျှောက်လာကြ

ကာ အဆိန်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဟပ်
ကာ၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြလေ၏။
အက်စ်ရာသည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်
သွားသည်။ သူသည် စာရွက်ခေါက်က
လေးကိုတွေ့၍ ကောက်ယူလိုက်သည်။
၎င်းကိုကြည့်၍ တစ်ဖန် စာရွက်ခေါက်
ကိုဖြေကာ ကဗျာကို ၎င်းက ဖတ်လိုက်
သည်။

“ဒါဘာလဲ”ဟု သူကပြောလိုက်
သည်။

ဟပ်ကာ ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ
သည် ချွေးများထွက်နေလေ၏။

...

(၂)

နယ်ခြားတွင်

အင်္ဂါနေ့ညနေပိုင်း အရေးတကြီး
ဖုန်းဆက်သူများအနက် ဟပ်ကာတစ်
ယောက်တည်းသာမဟုတ်ပေ။ ၁၀ နာရီ
တွင် နယ်ခြားရှိ အကောက်ခွန်ရုံးခေါင်
သို့ တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာခဲ့သည်။
တယ်လီဖုန်းသံ သုံးကြိမ်မြည်ခဲ့ပြီး
ရုံးခေါင်ထဲရှိ အကောက်ခွန်အရာရှိနှစ်ဦး
က ပြန်ဖြေပေးခဲ့သည်။

“ဟဲလို...နယ်ခြားအကောက်ခွန်
ကပါ”ဟု သူကပြောသည်။

“ဟဲလို”ဟု အသံတစ်သံမှပြော

သည်။ “ရဲမှူးရိုသ် ပြောနေပါတယ်”
“ဟဲ့ရို ရဲမှူး” ဟု အကောက်ခွန်
အရာရှိမှ ပြောသည်။

“ခင်ဗျာအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်
မလဲ”

“ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်ဖိန်းလို့ ခေါ်တဲ့
ထုတစ်ဦးကို ခင်ဗျာသိသလား” ဟု
အဆိုပါရဲမှူးဆိုသူမှ ပြောသည်။

“ဟုတ်တဲ့ . . . သိပါတယ်” ဟု
အကောက်ခွန်အရာရှိမှ ပြန်ဖြေသည်။

“နယ်ခြားကို သူ့အတော်များများ ဖြတ်
သန်းသွားတတ်တယ်။ သီတင်းတစ်ပတ်
ကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် ဖြစ်
တောင်ဖြစ်မယ်။ သူက ဖိစီးစရာသလား
တစ်ဦးပဲ”

“အဲဒါက သူ့အပြောလေ” ဟု ရဲ
မှူးမှပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို ခင်ဗျာသိနေ
သလား” ဟု အကောက်ခွန်အရာရှိမှ
မေးလိုက်သည်။

“ကောင်ကောင်သိပါတယ်” ဟု
ရဲမှူးမှပြောသည်။

“သူ့ပတ်သက်လို့ ဂျွန်တော်တာ
လုပ်ပေးနေချင်ပါတယ်” ဟု အကောက်
ခွန်အရာရှိမှ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“သူ့ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ပေးပါ”
ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

“သူ့တာဝန်မှာပါ”
အကောက်ခွန်အရာရှိ၏ အမည်

သည် ဆီလ်ဗာဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်
ရန်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ဆီလ်ဗာ
သည် ဝိန်းသွယ်သွယ် နုနုပြုံးပြုံးနှင့်
နှစ်ချက်ထားကာဖြင့် ထုတစ်ဦးဖြစ်
သည်။ သူသည် အခန်းကိုဖြတ်လျှောက်

၍ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ကုလားထိုင်
တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ” ဟု အခြား
အကောက်ခွန်အရာရှိ ရင်မှမေးသည်။

ရင်သည် ဆီလ်ဗာထက် အတော်
ဝေးသွားပြန်ပြီး မှတ်ဆိတ်မွေးနည်းနည်း
ရှိသည်။

“ရဲမှူး ရိုလန်ပါ” ဟု ဆီလ်ဗာမှ
ဖြေသည်။

“သူ့ဘာလိုချင်တာလဲ” ရင်မှ မေး
သည်။ ရင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ပေါ်တွင်ထိုင်၍ သူ၏ခြေထောက်များကို
စားပွဲတစ်ခုပေါ်သို့ မြှောက်တင်ထား
သည်။

“ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်ဖိန်းအကြောင်း
ကို သူကမေးတယ်”

“ဘယ်သူ” ရင်မှ မေးသည်။

“ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်ဖိန်း” ဟု ဆီလ်
ဗာမှ ထပ်မံပြောသည်။ “စီးပွားရေး
သမားလေး သီတင်းတစ်ပတ်မှာ ဒီနယ်
ခြားကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဖြတ်တဲ့သူ။
သူက ဖိစီးရောင်နဲကားကောင်းကို အမြဲ
မောင်းလာတတ်တဲ့သူပဲ”

“ဪ . . . အင်း” ဟု ရင်မှပြော
သည်။ “သူ့အကြောင်းက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ ရဲမှူးရိုလစ်
က မှာတယ်” ဟု ဆီလ်ဗာမှ ပြော
သည်။ “နောက်ပြီး သူ့ရဲကားကိုရှာပါတဲ့”

“ဘာပြုလို့လဲ” ဟု ရင်မှမေးသည်။

“အဲဒါကိုတော့ ရဲမှူး ဘာမှမပြော
ဘူး” ဟု ဆီလ်ဗာမှပြောသည်။

“ဪ” ဟုသာ ရင်မှဆိုပြီး သူ
ဖတ်လက်စ သတင်းစာကိုလှန်လိုက်
သည်။

ဆီလ်ဗာသည် သူ၏ရှေ့ရှိ သစ်
သားစားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို
ဖွင့်၍ အတွင်း၌ စတင်ရေးသားသည်။

ရင်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ယင်တစ်
ကောင်လာနားပြီး သူ၏နဖူးမှတစ်ဆင့်
နှာခေါင်းပေါ်သို့ တွားသွားဆင်းသည်။
ရင်သည် ပွတ်ထုတ်၍ သတင်းစာကို
ဆက်လက်ဖတ်ရှုနေလေ၏။ သူ၏
နောက်ဘက် နံရံပေါ်မှ ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် နာရီထိုးသံများ ပေါ်
လာစဉ် ယင်ကောင်သည် သူ၏ခေါင်း
အထက်ဘက်ရှိ နေရောင်လိုက်ကာပေါ်
သို့ တွားသွားလျက်ရှိနေပြန်သည်။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ကား
တစ်စီးလာနေသံကို အကောက်ခွန်
အရာရှိ နှစ်ယောက်စလုံးမှ ကြားလိုက်
ကြရသည်။ ဆီလ်ဗာသည် အပေါ်သို့
မော့ကြည့်လိုက်ပြီး စာရေးနေသည်ကို
ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်း
၏အလယ်ရှိ အတားအဆီးကိတ်စောင့်မှ
အပြင်သို့ထွက်လာသည်။ အဆိုပါမော်
တော်ကားသည် ထောင့်ချိုးကိုပတ်၍
အစောင့်၏ဘေး၌ ရပ်လိုက်သည်။
အစောင့်က ယာဉ်မောင်းကို ကားထဲမှ
ထွက်လိုက်ရန်ပြောသည်။ ယာဉ်မောင်း
သည် ရှေ့မှူးမှူးပိတ်ပြီး စက်သတ်၍
အပြင်သို့ထွက်လိုက်ကာ ဂိတ်စောင့်၏
နောက်မှ အကောက်ခွန်တံဆိပ် သစ်သား
လှေကားပေါ်တက်လာသည်။ အစောင့်
သည် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၍ ထိုသူသည်
အတွင်းသို့ဝင်သွားလေ၏။

“ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်ဖိန်း” သည်
အကောက် ခွန်အရာရှိ ဆီလ်ဗာ၏ရှေ့
တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ဆီလ်ဗာမှ

သူ့ကိုမောကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းသည် ရုပ်အင်္ကျီကော်လံပွင့်ဖြင့် ခပ်ပိုင်းပိုင်း ဝတ်စုံအကောင်းစားကို ဝတ်ဆင်ထား သည်။ သူသည် ခပ်ပိန်ပိန်နှင့် အရပ်မြင့် သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အတော်ခန့်၍ ကြည့် ကောင်းသူဖြစ်လေ၏။

“နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်ထပ် ရောက်လာပြန်ပြီ” ဟု ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်မှ ပြောကြားလိုက်သည်။

ဆိလ်ဗားသို့ မိန်းက သူ၏နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်အတောအတွင်းမှာပင် ရင်သည် သတင်းစာကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလျက်ရှိ နေစဉ် ဆိလ်ဗားသည် နိုင်ငံကူးလက် မှတ်ကို တစ်ရွက်စီလှန်လျော့ကြည့်နေ ထေ၏။ မိန်းသည် စားပွဲ၏ အခြားဘက် ဘေး၌ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်မိန်း လား” ဟု ဆိလ်ဗားမှမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆို တာ ခင်ဗျားသိနေသားပဲလေ” ဟု မိန်း က ပြန်နေသည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားက စီးပွားရေး သမားတစ်ဦးလား” ဟု ဆိလ်ဗားမှမေး သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အသေအချာပေါ့ဗျာ” ဟု မိန်းမှပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် နယ်ခြားကို ဖြတ်သန်းသွားလာနေတာလဲ” ဟု ဆိလ် ဗားမှမေးသည်။

“ခါတိုင်းလို စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ပေါ့” ဟု မိန်းမှပြောသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာ အောင် နေဦးမှာလဲ” ဟု ဆိလ်ဗားမှ

မေးသည်။

“ခါတိုင်းလိုပဲ နှစ်ရက်လောက် ပေါ့” ဟု မိန်းမှပြောသည်။

“ခါတွေအားလုံးက ဘာသဘော လဲဗျာ”

“ဘာတွေပါလာခဲ့သလဲ” ဟု ဆိလ် ဗားမှ မေးသည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး” ဟု မိန်းမှပြော သည်။

“ဝန်စည်လေးတွေကော... ခင်ဗျားမှာ ပါလာသေးသလား” ဆိလ် ဗားမှ မေးသည်။

“လက်ဆွဲ အဝတ်သေတ္တာတစ် လုံးပါပါတယ်” မိန်းမှ ပြောသည်။

ဆိလ်ဗားသည် ခပ်ဝဝအေးအေးကန် ခွန်အရာရှိတစ်ယောက် ထုတ်လိုက်သည်။

“သူ့ထားထဲမှာ သွားကြည့်လိုက် ပါ” ဟု ဝိုင်းကပြောသည်။ ရင် ခေါင်း

ညိတ်၍ သတင်းစာကိုခေါက်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူ၏ နောက်သို့ မိန်းလိုက်မိသွားသည်။

“သေတ္တာတစ်ခုမှာလဲ” ဟု ရင်မှ မေးလိုက်သည်။

“ကားနောက်ခန့်ထဲမှာ” ဟု မိန်း မှ ပြောကြားသည်။

“ကြည့်ရအောင်” ဟု ရင်မှ ဖြေ လိုက်သည်။

ကားနောက်ခန့်ကို မိန်းမှ ခွင့်၍ သေတ္တာကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပေး လိုက်သည်။

“သေတ္တာကိုခွင့်ပြုပါ” ဟု ရင်မှ ပြောသည်။

ထုတ်ဆွဲလာသည့် သင်္ကေတကို ခွင့် ပြုသည်။ ရင်သည် သူ၏စီးသောလက် မှာဖြင့် အဝတ်အစားများ၏အတွင်းသို့

နိုက်၍ ရှာဖွေသည်။ သူသည် အညှိ
ရောင်ပုလင်းအထူတစ်ရုံးကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

“ဒါဘာတွေလဲ” ဟု ၎င်းက ဖိန်း
ကိုမေးလိုက်သည်။

“ဆေးတွေ” ဟု ဖိန်းမှ ဖြေကာ
ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟင်း” ဟုဆိုကာ ရင့်က
ပုလင်းကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ရင့်သည် ကားအတွင်း
နောက်ပြီး ကားအောက်နှင့် ကားအမှီး
တို့ကိုကြည့်သည်။ ဖိန်းသည် မတ်
တတ်ရပ်၍ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်သည်။ ရင့်
ဘာမှမတွေ့။

“ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ
ထား” ဟု ရင့်မှ ဖိန်းကိုပြော၍ နှစ်ဦး
သား အကောက်ခွန်ရုံခေါင်သို့ ပြန်ဝင်
သွားခဲ့ကြလေ၏။

“သူ့မှာ ဘာမှမပါဘူး” ဟု ရင့်မှ
ဆီလ်ဗားသို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာဖိန်း” ဟု
ဆီလ်ဗားမှပြောသည်။

“ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီ။ ကောင်း
သောညပါ”

“ကောင်းသောညပါ” ဟု ဖိန်းမှ
ပြန်ပြောသည်။ သူသည် အပြင်သို့ထွက်
ခွာ၍ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီးနောက် လှေ
ကားမှဆင်း၍ ကားဆီသို့လျှောက်သွား
လေ၏။ သူသည် ကားထဲသို့ဝင်၍ ကား
တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ ဂိတ်စောင့်
သည် လမ်းပေါ်ရှိ တုတ်တန်းဆီသို့
လျှောက်သွားပြီး မပေးလိုက်သည်။ ဖိန်း
သည် ကားစက်နှိမ့်၍ မောင်းထွက်သွား
သည်။ ဂိတ်စောင့်သည် တုတ်တန်းကို
ပြန်နှိပ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဖိန်း၏ မော်

တော်ကားအား အဝေးတွင်ပျောက်သွား
သည်အထိ ကြည့်နေလိုက်သည်။
အကောက်ခွန်တဲထဲတွင် အကောက်ခွန်
လူဝ ရင့်သည် သူ၏သတင်းစာကို တစ်
ဖန်ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ဆက်လက်
ဖတ်ရှုနေပြန်လေသည်။

• • •

(၃)

ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ဆုံမှု

ဖြူဖွေးနေသည့်လမ်းတစ်လျှောက်
တွင် ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်ဖိန်းသည် ကားကို
အလွန်လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နေလေ
၏။ လပြည့်နေ့ညဖြစ်၍ တိမ်များကင်း
စင်နေသောကြောင့် ကားရှေ့မီးမထိုးဘဲ
နှင့်တောင်မှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေ
ရပေသည်။ လမ်းသည် ဖြောင့်တန်းညီ
ညာပြီး လူသူကင်းစင်နေပေသည်။

ဖိန်းသည် သူ၏လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ဟပ်ကာမှ သူ့ကို
၁၀ နာရီအရောက်လာရန် ချိန်းဆိုခဲ့
သော်လည်း ယခုအချိန်သည် ၁၀ နာရီ
ခွဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့်ချိန်းဆိုထား
သည့်အချိန်ထက် နာရီဝက်ခန့် နောက်
ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဖိန်းသတိရသွား
သည်။ ဟပ်ကာ စိတ်ဆိုးနေမည်ကို သူ
သိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟပ်
ကာမှ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း နောက်
ကျမှရောက်လာသူများအား သဘော
မတွေ့ကြောင်း သူသိနေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဆစ်မြူရယ်သည် ကား
၏ အပြေးနှုန်းအရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်
ရာ လမ်းဖြူတစ်လျှောက် ကားသည်
ရှေ့သို့ တဝေါဝေါနှင့် ပြေးနေလေသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာ
ဖိန်းသည် ဟပ်ကာ၏တံသို့ သူ၏ကား
ဦးတည်ပြေးနေပြီကို မြင်ရသည်။ ဖိန်း
သည် လက်ဝဲဘက်သို့ချိုး၍ တောင်
ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ကားကို မောင်းတက်
လိုက်သည်။

ဟပ်ကာ မှာထားသည့်အတိုင်း
တောင်ထိပ်ရောက်သွား၍ ကားကို သစ်
တောအစပ်တွင်ရပ်ထားခဲ့ပြီး ၎င်းသည်
တောထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်သွားလိုက်
သည်။

လသာသောညတွင် လမ်းကို
အလွယ်တကူမြင်နိုင်သဖြင့် သစ်ပင်များ
၏ ကြားတွင် တိတ်တဆိတ်ဆက်
လျှောက်သွားသည်။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာ
တွင် အဆိုပါတံကို မြင်ရသည်။ တဲ
အတွင်းတွင် မီးတစ်ပွင့် လင်းလျက်ရှိ
နေသည်ကို ဖိန်းမြင်နေရပြီး အပြင်တွင်
ဟပ်ကာ၏ကား ရပ်ထားသည်။

တဲနားရောက်လျှင် သူ့အနေဖြင့်
လေချွန်သံသုံးကြိမ် အချက်ပေးရမည်
ဟု ဟပ်ကာမှ မှာထားသဖြင့် ဖိန်းသည်
သုံးကြိမ်အချက်ပေးလိုက်သည်။

ပြန်ထူးသံ မကြားရ၍ သူသည်
တစ်ဖန် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။
အချက်ပေးလိုက်သည်ကို ပြန်မထူးသေး
၍ တစ်စုံတစ်ခုခုဖြစ်နေသည်ကို သူ
သတိထားမိလိုက်သည်။ ဟပ်ကာ ဘယ်
ရောက်သွားပါလိမ့်။

ဖိန်းသည် သတိကြီးကြီးထား၍
တဲဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ သူသည်
တံခါးနား ချဉ်းကပ်မိသည်အထိ ငြိမ်
သက်လျက်ပင် ရှိနေသည်။ တံခါးသည်
တစ်ဝက်ပွင့်နေ၏။ ဖိန်းသည် တံခါးကို
လုံးဝပွင့်သွားအောင်တွန်း၍ ယာတွင်သို့

ဝင်လိုက်သည်။ အထဲတွင် မည်သူမျှရှိ မနေပေ။

အခန်း၏အလယ်၌ ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စာရေးစာပွဲပေါ်တွင် မီးခွက် တစ်ခုရှိနေသည်။ စားပွဲပေါ်၌ စာရွက် များနှင့် စာအုပ်အချို့လည်း ရှိနေသည်။ အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် ပန်းကန်ခွက် ယောက်ထည့်သည့် ဗီရိနက်ကလေး တစ်လုံးရှိနေသည်။ ဗီရိသည် ပွင့်လျက် သားနှင့် အတွင်း၌ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ခွက်များနှင့် ဖန်ခွက်တချို့ရှိနေ သည်။ နံရံ၏တစ်ဖက်၌ ဓာတ်ပုံနှင့် ကပ်လျက် ပြေးကြီးတစ်ချပ်ရှိနေသည်။

ဖိန်းသည် စားပွဲကိုပတ်၍လျှောက် ကြည့်သည်။ အစိမ်းရောင် ဖောင်တိန် တစ်ချောင်းနှင့် စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ် များနှင့် စာရွက်များအပြည့်နှင့် မှတ်စု စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ရှိနေသည်။ ဖိန်းသည် ၎င်းတို့ကို မှတ်မိနေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဟပ်ကာပိုင်များဖြစ်ကြ သော်လည်း ဟပ်ကာ ဘယ်ရောက်နေ ပါသနည်း။ ဖိန်းသည် ချိန်ဆိုထားသည် ထက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် နောက် ကျမှ ရောက်သွားခဲ့သောကြောင့် ဟပ် ကာထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဖြစ် ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဟပ်ကာ ၏ကား အပြင်မှာရှိနေဆဲပင်ဖြစ်ပြီး သူ ၏ဖောင်တိန်နှင့် မှတ်စုစာအုပ်မှာလည်း စားပွဲပေါ်မှာပင် ရှိနေကြသေးသည်။

ဖိန်းသည် ရုတ်တရက် အရိပ် သဏ္ဌာန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်း သည် ရှေ့နှင့်နောက်သို့ နံရံ၏ဆန့်ကျင် ဘက်တွင် ရွှေလျားနေလေသည်။ တံခါး ၏ လက်ဝဲဘက်လောက်တွင် လူတစ်ဦး

အား တံခါးမျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်း ကျလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ သူသည် ကြိုး၏အဆုံးတွင် လွှဲ ယမ်းလှုပ်ရှားနေသည်။ ၎င်းသည် ဟပ် ကာပင် ဖြစ်လေသည်။

(၄)

သီသီကလေးလွတ်ပြောက်မှု

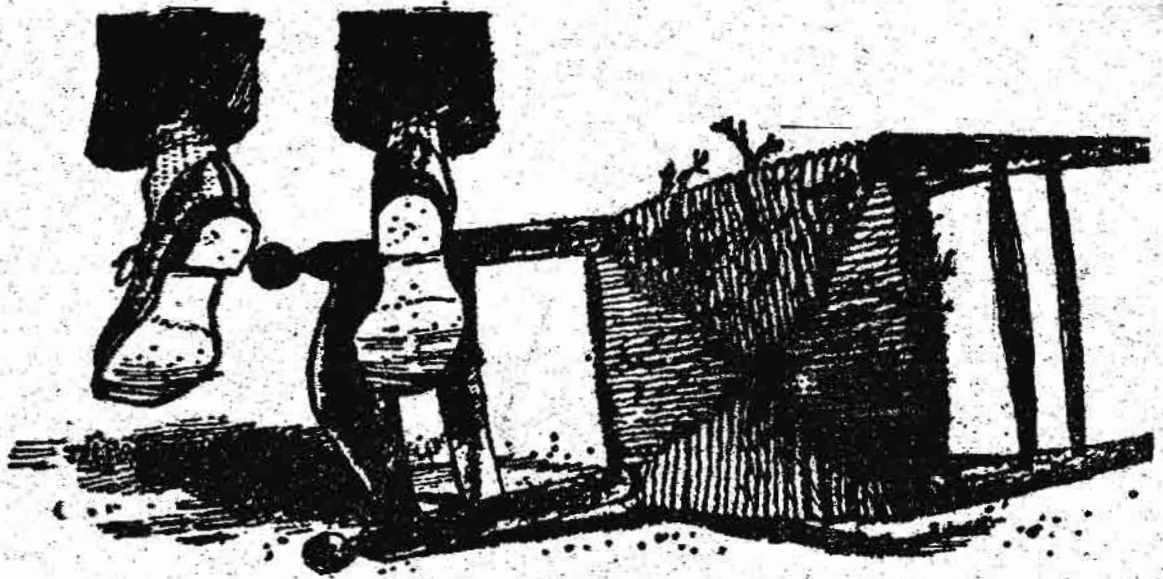
ဖိန်းသည် ကြက်သေသေရပ် လျက် ဝှေ့ယမ်းနေသောလူကို ကြည့် နေမိသည်။ သူ၏အောက်မှ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး လဲကျနေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဟပ်ကာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်ရပ်ပြီးမှ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ခြင်းခံရကာ လည် ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်လျက် ခုန်လိုက်ဟန် တူသည်။ ဖိန်းသည် ကုလားထိုင်ကို ကောက်ယူ၍ ထိုသူ၏ အောက်တွင် ထားကာ အပေါ်တက်လိုက်သည်။ သူ သည် လက်များကို ရှေ့သို့လှမ်း၍ ဟပ် ကာ၏အလောင်းကို စမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ဟပ်ကာသည် ကိုယ်အပူငွေ့ ရှိ နေဆဲဖြစ်၍ သီပေါမကြာသေးကြောင်း သူသိရှိနေသည်။

ဖိန်းသည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအိတ် ထောင်ထဲမှ စားသေးသေးတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်၍ ဟပ်ကာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး ကြိုးကိုဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟပ်ကာ သည် အတော်လေးနေ၍ ဖိန်းမှ မြ အောင်ကိုင်မထားနိုင်ခဲ့ပေ။ ဟပ်ကာ၊ ဖိန်းနှင့် ကုလားထိုင်တို့သည် ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့ကြလေ၏။

ဖိန်းသည် မတ်တတ်ရပ်၍ ဟပ် ကာကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် နှုတ်ထောက်လိုက်ကာ ဟပ်ကာ ၏လည်ပင်းမှ ကြိုးကွင်းကို ဖြေထုတ်ထု လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟပ်ကာ၏ခွပ် အင်္ကျီတွင် သွေးတချို့ကို ဖိန်းမြင်တွေ့ လိုက်ရ၏။ သူသည် ရှုပ်အင်္ကျီကို ထုတ် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟပ်ကာ၏ အလောင်းပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ဟပ်ကာ ၏ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ သွေးသည် ဟပ်ကာ ၏သွေး ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ ဖိန်းရောက် ပလာမီ အခန်းတွင်သို့ တစ်ခုတစ်ဦးချီ နေပေလိမ့်မည်။ ထိုသူနှင့်ဟပ်ကာတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

အခန်းပတ်လည်သို့ ဖိန်းထည့် ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးအနီး ကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် ပုလင်းတစ်လုံးကွဲနေသည် ကို ဖိန်းသတိပြုမိလိုက်သည်။ ၎င်းကို ယခင်က သူမတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ အဆိုပါ ပုလင်းသည် သုံးစိတ်ကွဲနေသည်။ တစ်ခု တစ်ဦးက ဟပ်ကာကို တိုက်ခိုက်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။ ဟပ်ကာသည် သူ့ဘာသာ သူ ကြိုးဆွဲချခဲ့ဟန် မတူပေ။ ဖိန်း မရောက်လာမီ တံခါးတွင် ထုတ်ချိန် နေခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် ဟပ်ကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီနောက် သူတို့က သူ ကို ကြိုးဆွဲချလိုက်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဖိန်းသည် ဟပ်ကာ၏ အိတ် ထောင်များထဲသို့ လက်နှိုက်ရှာတွေ့ကြည့် သော်လည်း ဘာမျှမတွေ့ရပေ။ တစ်ခု တစ်ဦးမှ ၎င်း၏အိတ်ထောင်ကိုနှိုက်၍ ရှာတွေ့ပြီးမှ အားဆုံးကို ယူသွားခဲ့ကြ၍ ဖြစ်သည်။ ဖိန်းသည် အခန်းတွင်းသို့

တစ်ဖန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုနောက်
ဟပ်ကာ၏စာအုပ်အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
စာရွက်လေးစာပိုင်သည် အောက်၌
ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းကို
ဖိန်းကောက်ယူလိုက်သည်။ ၎င်းစာရွက်
ပေါ်တွင် စာရေးထားသည်။ ဟပ်ကာ၏
လက်ရေးဖြစ်သည်။ ဖိန်းသည် စာကို
ဖတ်ကြည့်သော်လည်း ၎င်း၏အဓိပ္ပာယ်
ကို သုံးသပ်ချေ။ ၎င်းသည် ကဗျာတစ်
ပုဒ်ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီလျှင် ဟပ်ကာ ကဗျာတစ်
ပုဒ်ကို ရေးစပ်ခဲ့မည်။ သို့သော်လည်း
ဘာကြောင့်ပါနည်း။ ဟပ်ကာသည်
ကဗျာဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ သူ
သည် ကဗျာကိုတောင်မှ ဖတ်ခဲ့ဖူးသူ
မဟုတ်ပေ။ ဟပ်ကာသည် လူပျိုတစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြုံနိုင်သောသူ ဖြစ်
သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ငွေကို
သာစိတ်ဝင်စားပြီး ကဗျာကို စိတ်မဝင်
စားခဲ့ပေ။ သူသည် သတင်းစာများကို
ဖတ်လေ့ရှိပြီး ကဗျာများကို ဖတ်လေ့

ရှိသူမဟုတ်ချေ။
ဖိန်းသည် အဆိုပါကဗျာကို သူ၏
အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားမည်ဆဲဆဲတွင်
ရှောက်တွင် စာကြောင်းတစ်ချို့ကို သူ
မြင်လိုက်ရသည်။

“ရွှန်ဆစ်မြူရယ်သို့ ကျေးဇူးပြု၍
သေသေချာချာဖတ်ပါ”

အဲဒါက သတင်းစကားတစ်ခုပါပဲ။
သူ့အတွက် သတင်းစကားဖြစ်သည်။
ဖိန်းသည် အဆိုပါကဗျာကို ဂရုတစိုက်
ဖတ်ကြည့်သော်လည်း ၎င်းကို လုံးဝ
နားမထည်သေးပေ။

Great Men
Do not walk easy roads.
Tall Men
Strain Under Heavy
Loads.
They Bend Beneath the
weight,
Get Tired Beneath the
load.

They go in pain and hate.
They wander down that
road,
But then against the wall
they stand
And near one rock they
rest their hand.

EMIL HARKER

များပြားသောလူများ
အလွယ်လမ်းများတွင် လမ်း
မလျှောက်ကြပါ။
အရပ်မြင့်သောလူများ
လေးလံလှသော ဝန်များအောက်
၌ အားစိုက်နေကြရ၏။
အလေးဝန်၏အောက်၌ သူတို့
ကုန်းနေကြရသည်။
ဝန်၏အောက်တွင် သူတို့ပင်ပန်း
နေကြသည်။
စိတ်ဆင်းရဲမှုနှင့် မုန်းတီးခြင်းဖြင့်
သူတို့သွားကြ၏။
သူတို့လမ်းအဆင်သင့် ခြောက်သွေ့

ရာသွားကြသည်။

သို့သော်လည်း နံရံတွင် ပိုရပ် လျက် ကျောက်တုံးတစ်တုံးအနီး သူတို့ လက်များကို အနားပေးလိုက်ကြလေ၏။

အီမီလ်ဟပ်ကာ

ဖိန်းသည် ကဗျာဖတ်၍ ပြီးရုံရှိ နေစဉ် သူသည် အသံများကို ကြား လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားများ၏ အသံ များဖြစ်သည်။ ထိုသူများသည် တံခါး ဆီသို့ လာနေကြသည်။

ပြတင်းပေါက်သို့ ဖိန်းသွားရန် အချိန်ရလိုက်သည်။ သူသည် ပြတင်း ပေါက်ကို အသံမထွက်အောင် မယူ လိုက်ပြီး ထိုသူများ တဲအတွင်း ဝင် ရောက်မလာကြခင်မှာပင် ၎င်းသည် လိုမ့်၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ သူ သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေထောက်များ ဖြင့် ကျသွားခဲ့ပြီး တံခါးအပြင်နံရံကို ဝို ဏားလိုက်သည်။ သူနားစွင့်လိုက်သည်။ သူသည် လူနစ်ဦး၏စကားပြောသံများ ကို ကြားနေရသည်။ အသံတစ်သံသည် လေးနက်၍ မာကျောသည်။ နောက် တစ်ယောက်သည် အသံမြင့်ပြီး စိတ် လှုပ်ရှား၍ စကားပြောသံသည် အီတလီ သံဝံနေပေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက် ဒီမှာရှိ နေခဲ့တယ်” အသံမြင့်ပြောသူက ဆို သည်။ “အဲဒီလူရောက်လာပြီး သူ့ကို ကြိုးဖြေ အောက်ချလိုက်တယ်”

“ကဗျာပါတဲ့စာ ဘယ်ရောက် သွားသလဲ” အသံနက်နက်နှင့် အခြားသူ က ပြောသည်။

“ကျုပ်မသိဘူး” ဟု ပထမလူက ပြောသည်။ “ကျုပ်မှ အဲဒါကို မတွေ့မိ ဘဲနဲ့ ကြမ်းပေါ်ကျခဲ့တာနေမှာပေါ့”

ခဏတာခန့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် “ဒီမှာမရှိတော့ဘူး” ဟု အသံ မြင့်မြင့်နှင့် သူကပြောသည်။

“တစ်စုံတစ်ယောက် ဒီကိုရောက် လာပြီး အဲဒါကို ယူသွားတာဖြစ်လိမ့် မယ်”

ဟု အသံနက်ဖြင့် ပြောသူက ဆို သည်။

“ဟို ပြတင်းပေါက်” တစ်ဦးမှ ရုတ် တရက်အော်ပြောလိုက်သည်။

ဖိန်းသည် စောင့်မနေတော့ပေ။ သူသည် သစ်ပင်များကြားမှနေ၍ သူ၏ ကားဆီသို့ တစ်ချို့တည်းလစ်ပြေးသည်။ သူ၏ကားနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲမှ ကား သော့များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တဲ မှနေ၍ သူ၏နောက်ဘက်မှ ပြေးလိုက် လာသူနစ်ဦး၏ အော်သံများကို ဖိန်းကြား နေရသည်။ ဖိန်းသည် ကားတံခါးကို သော့ဖွင့်၍ ခုန်ဝင်ပြီး စတင် စက်နှိုး လိုက်သည်။

သူ၏ကားသည် တောင်ကုန်း အောက်ဘက် လသာနေခိုက် တပေါ ဝေါနှင့် အဝေးသို့ပြေးနေစဉ် ဖိန်း၏ နောက်ဘက်မှ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်နေ သံများကို သူကြားနေရလေ၏။

• • •

(၅)

ဒါနာမြို့တွင် ညတစ်ည

ဖိန်းသည် ဒါနာမြို့သို့သွားရောက် ခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူ၏ကားကို ရပ် မပစ်လိုက်ပေ။ ဂါးဒင်းဟိုတယ်၏ အပြင် ဘက် သူ၏ကားကို ရပ်လိုက်သောအခါ

သန်းခေါင်ကျော်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်ထဲတွင် ဖိတ်ဖွင့်လင်း နေသော်လည်း တံခါးကိုပိတ်ထားသည်။ ဖိန်းသည် ခေါင်းလောင်းတီး၍ စောင့် နေလိုက်သည်။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာ တွင် တံခါးအနည်းငယ်ဖွင့်လာပြီး လူ ကြီးတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းထွက်လာ ကာ ဘေးဘယ်ညာကို လှမ်းကြည့်နေ သည်။

၎င်းသည် ဂါးဒင်းဟိုတယ်မှ ည တက်တံခါးစောင့်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ သည် ဤဟိုတယ်၌ တည်းခိုလေ့ရှိ သည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီဖြစ်သည်။

“ဟဲလို မစ္စတာဖိန်း” ဟု တံခါး စောင့်မှပြော၍ ရယ်ပြေး သည်။

“ခင်ဗျား သိပ်နောက်ကျမှရောက် လာတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“ခရီးသို့တစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ ရပါတယ်”

“အိုး...ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ပါဘူး” ဟု တံခါးစောင့်မှ ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအခန်းက အဆင် သင့်ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါဗျာ” ဟု ဖိန်းမှပြော သည်။ “ကျွန်တော် ပင်ပန်းနေပြီ”

တံခါးစောင့်သည် ဖိန်း၏လက်ဆွဲ သေတ္တာကိုယူလိုက်ပြီး ဖိန်းအားလမ်းပြ ၍ ဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ပထမ ထပ်တွင် အခန်းနံပါတ် ၁၈၁၁၁၁ ဖိန်း ၏ အခန်းဖြစ်သည်။ ဖိန်းသည် ထို ဟိုတယ်၌ ယခင်ကလည်း တည်းခိုဖူး သည်။ ၎င်းအခန်းသည် ကောင်းမွန်ပြီး ရေကန်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည်။ သို့ သော်လည်း ယခုညတွင် ဖိန်းသည်

ရှင်သီဟိုဠ်စိတ်ဝင်စားနိုင်တော့ပေ။
တံခါးစောင့် ထွက်ခွာသွားသောအခါ
မိန်းမသည် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ကုလား
ထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း စဉ်းစား
နေလေ၏။

ဟပ်ကာ လာသွားပြီဖြစ်သည်။

အဲဒါ အဆိုရှားဆုံးပဲ။ နောက်ပြီး ဟပ်
ကာသည် ရိုးရိုးသားသား ကွယ်လွန်
သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အသတ်ခံခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။ အဲဒါသေချာနေသည်။ တံ
ထဲ၌ ထိုသူနှစ်ဦး၏ အသတ်ခံခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူ့ကိုသတ်ပြီး
နောက် မျက်နှာကြက်တွင် သူ၏
အလောင်းကို တွဲလောင်းချထားခဲ့ဟန်
တူသည်။ ဟပ်ကာသည် သူ့ကိုယ်သူ
အဆုံးစီရင်သွားကြောင်း လူတွေကို သူ
တို့သိစေချင်နေသည်။ သို့သော်လည်း
မိန်းမသည် ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

ဘာကြောင့် သူတို့ သူ့ကို သတ်
လိုက်ကြပါသနည်း။ နောက်ပြီး သူတို့
သည် အတယ်ကြောင့် စာရွက်ကလေး
ကို ပြန်လာရှာခဲ့ကြပါသနည်း။ စာရွက်
ကလေးပေါ်တွင် သူ့ဆီသို့ လိပ်မူထား
သည်။ မိန်းမသည် စာရွက်ကလေးကို သူ
၏ခေါက်ထောင်မှထုတ်၍ စာရွက်ခေါက်
ကိုဖြန့်ပြီး ကဗျာကို တစ်ဖန်ဖတ်လိုက်
သည်။

ဤထူးဆန်းသော ကဗျာတွင်
ဖတ်သည့်သတင်းစကား တိမ်မြုပ်လျက်
ရှိနေပါသနည်း။ ဟပ်ကာသည် ဤ
သတင်းစကားကို မိန်းမအား နားလည်
စေချင်သော်လည်း အခြားသူများအား
သိစေချင်ပုံမရပေ။

မိန်းမသည် ဟပ်ကာ၏အကြောင်း
ကို ကြိုးစား၍ စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဟပ်ကာသည် ချစ်သောသည်။ မှောင်ခို
သမားဖြစ်သည်။ သူသည် ဩဇာရှိပြီး
သူသည် မိန်းမ၏ ကော့စ်သူဌေးလည်း
ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ရန်သူအများအပြား
ရှိနေသည်။ သူ့တွင် လျှို့ဝှက်ချက်များ
ရှိနေပုံရသည်။ ယခုတော့ သူသေသွား
ပြီ။ အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ မိန်းမ ဘာ
လုပ်ရပါမည်နည်း။

သူ့အနေဖြင့် ရဲစခန်းသို့ သွား
ရောက်တိုင်ကြား၍ မဖြစ်။ ရဲမှူးသည်
ဟပ်ကာ၊ သို့မဟုတ် မိန်းမ၏မိတ်ဆွေ
များ မဟုတ်ကြပေ။ နယ်ခြားသို့ သူ
ဖြတ်သန်းသွား၍မဖြစ်သေး။ မိန်းမတွင်
အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရန် ရှိနေပြီ။ သူသည်
ဇာရာထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သူ၏ကုတင်ဘေးမှ စားပွဲ
ဖြူသေးကလေးပေါ်တွင် ဖုန်းတစ်လုံးရှိ
နေသည်။ မိန်းမသည် ဇာရာထံသို့ ဖုန်း
ဆက်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟဲလို”ဟု ဇာရာမှ ပြန်ဖြေသည်။

“ဇာရာ”ဟု မိန်းမမှ စတင်ပြော
လိုက်သည်။

“အဲဒါတယ်သူလဲ”ဟု အသံမှ
ပြန်ပြောသည်။

“ငါပါဟာ” မိန်းမမှ ဆက်ပြော
သည်။ “မိန်းမပါ”

“မိန်းမလား”ဟု အသံမှပြန်ပြော
ပြန်သည်။ “ဒီလိုအချိန် ဘာပြုလို့ ဖုန်း
ဆက်နေတာလဲ”

“ငါ စိတ်မကောင်းဘူးဇာရာ”ဟု
မိန်းမမှဆိုသည်။ “ငါ နင့်ကို ချက်ချင်း
တွေ့မှဖြစ်မယ်။ ဟပ်ကာ သေသွားပြီ”

“သေပြီဟုတ်လား” ဇာရာပြော
ရင်း တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်”ဟု မိန်းမပြော

သည်။ “ဒီမှာ ငါပြောတာကြားလား။
မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ပထမဆုံး ဝါဆို
ကို နှင်လာနိုင်မလား။ ငါ ဂါးဒင်းဟို
တယ်မှာရှိနေတယ်။ နင့်ကို ရှစ်နာရီခွဲမှာ
လေ့ကားခဲ့မှာ စောင့်နေမယ် ဟုတ်ပြီ
လား”

“အင်း... လာခဲ့ပါမယ်”ဟု ဇာရာ
မှ ပြန်ဖြေသည်။

“နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ဇာရာ
ရေ”ဟု မိန်းမမှ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖုန်း
ကိုချလိုက်သည်။

မိန်းမသည် အဝတ်အစားများကို
ချွတ်၍ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်သွားသည်။ သူ
၏ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲကလေးပေါ်တွင်
ရေဒီယိုတစ်လုံးရှိနေသည်။ မိန်းမသည်
ရေဒီယိုကိုဖွင့်၍ သတင်းနားထောင်နေ
လိုက်သည်။

“ဒါနာမြို့မြို့နီစီပါယ် ပြတိုက်မှ
ယမန်နေညနေတွင် စတုတ္ထမြောက်
ဖေးရီးချက်ဖိဖရန်ရဲ ဦးခေါင်းရွှေရုပ်တု
အခိုးခံရသဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေဆဲပင် ရှိ
နေပါတယ်။ ရဲစခန်းမှ ရဲမှူးဖရန်စစ်ရီ
လန် ဦးဆောင်၍ အဆိုပါဦးခေါင်းရုပ်
တုကို စုံစမ်းနေကြဆဲပင်ရှိနေပါတယ်”

မိန်းမပြောလိုက်သည်။ သူသည် အခိုး
ခံရသော ရွှေရုပ်တုဦးခေါင်းအကြောင်း
မကြားမိသေးသော်လည်း ရဲမှူးရီလန်ကို
သူသိနေသည်။ မိန်းမသည် ရေဒီယိုပိတ်
လိုက်ပြီးနောက် မိနစ်အနည်းငယ်မှာ
ပင် အိပ်မောကျသွားခဲ့လေ၏။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ)

မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါ

ခိုင်မမ(ပညာရေး)

အိမ်ရှင်မတစ်ဦးသည် သူ့အိမ်၌ လျှပ်စစ်မီးလိုင်းများ ပြတ်တောက်သွားသည့်အတွက် လျှပ်စစ်ပြုပြင်ရေးဌာန တစ်ခုသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်လျှပ်စစ်ပြုပြင်ရေး လုပ်သားတစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး ပြတ်တောက်နေသော မီးကြိုးများ၊ ခလုတ်များကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်စစ်ဆေးကာ ပြုပြင်ပေးလိုက်သဖြင့် မီးလိုင်းများ အားလုံး ကောင်းသွား၏။

အိမ်ရှင်မ ၊ ၊ အိုကေ...အိုကေ...အားလုံးရှယ်ပဲ။ တကယ်တော်တယ်ရှင်။ ဒါထက် ကျသင့်ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ။

လုပ်သား ၊ ၊ တစ်ထောင်ငါးရာ ကျပါတယ်။ ဒါ ဘာပစ္စည်းမှ မလဲရလို့ပါ။ မဟုတ်ရင် ဒီထက်ပိုကျပါမယ်။

အိမ်ရှင်မ ၊ ၊ (မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားလျက်) ဘာပစ္စည်းမှ မလဲရတာတောင် တစ်ထောင်ငါးရာကျတယ်ဟုတ်လား။ ရှင်အလုပ်

လုပ်တာ အလွန်ဆုံးရှိမှ ငါးမိနစ်သာသာရယ်။

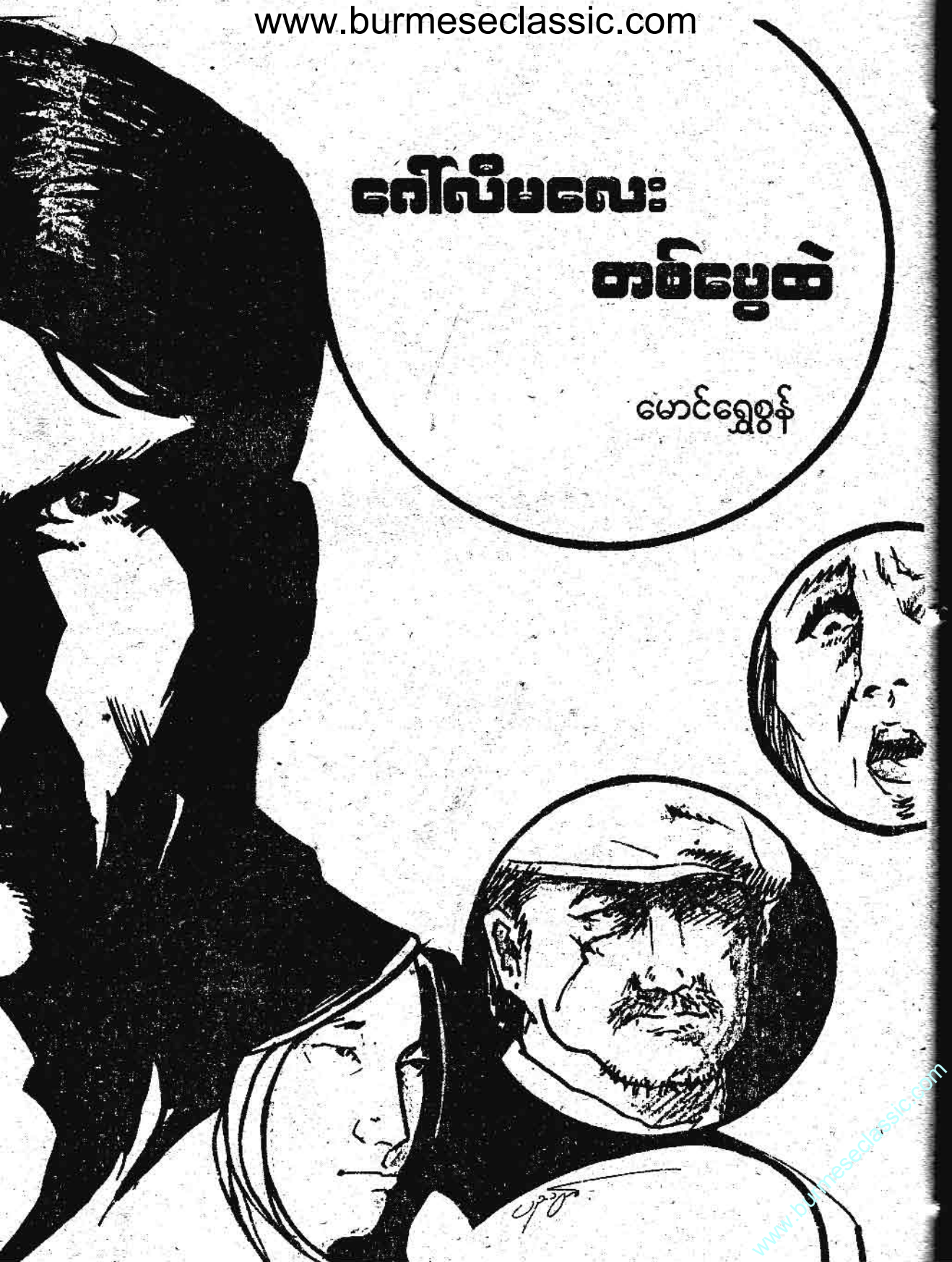
လုပ်သား ၊ ၊ ကျွန်တော့်တို့ဌာနရဲ့ မူက ပစ္စည်းဖိုးမပါ ပြုပြင်စရိတ်အဖြစ် တစ်နာရီကို တစ်ထောင်ငါးရာနှုန်းတွက်ပြီး ယူပါတယ်ခင်ဗျာ။ တစ်မိနစ်နဲ့ပြီးလည်း တစ်ထောင်ငါးရာပါပဲ။ မိနစ်ငါးဆယ်ကျော်မှပြီးလည်း တစ်ထောင်ငါးရာပါပဲ။

အိမ်ရှင်မ ၊ ၊ ကောင်းပြီ။ ရှေး...တစ်ထောင်ငါးရာ။ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်နာရီပြည့်ဖို့ မိနစ်ငါးဆယ်လောက်လိုသေးတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဥပဒေနဲ့ အညီပြောတာ။ ဒါပဲ...ထိုင်နေ။

ခိုင်မမ(ပညာရေး)

ဂေါ်လိမ္မလေး တစ်ပွဲထဲ

မောင်ရွှေစွန်

ဂေါ်ဖီမလေး

တစ်ပွဲထဲ

(ယခင်လမှအစ)

□ မောင်ရွှေစွန်

ဘာသာပြန်ပြန် ဥထွေးဘဝတော့ အဆင်ပြေခဲ့ပြီဟု ဥထွေးနားလည်ထားလိုက်သည်။

ဥထွေး အခုဆိုလျှင် ထမင်းဆိုင် ဒေါ်လေးညွန့်နှင့် နေလာခဲ့သည်မှာ လပေါင်းများစွာပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။

ရောက်စတုန်းကသာ အထာမကျသေးသဖြင့် ဥထွေး စိတ်ပျက်မိသလိုရှိသည်။ ယခုတော့ ဒေါ်လေးညွန့်၏ ထမင်းဆိုင်သည် ဥထွေးလက်၊ ဥထွေးခြေ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ဥထွေး၏ ဖျတ်လတ်သွက်လက် မှများကြောင့်၊ အကင်းပါးမှများကြောင့်၊ အလုပ်ကို မညည်းမညူလုပ်တတ်မှု များကြောင့် ယခုဆိုလျှင် ဒေါ်လေးညွန့်သည် တစ်ဆိုင်လုံးကိစ္စဟူသရွေ့ ဖျက်နှာထွဲခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဥထွေးကိုလည်း အများတကာက ဒေါ်လေးညွန့်၏ တူမအရင်းတစ်ယောက်ဟု၍ သိထားနားလည်ကြသည့်အတွက် ဥထွေး နေရထိုင်ရ လုပ်ရကိုင်ရသည့် နေရာတိုင်း၌ အဆင်ချောခဲ့သည်။

ဥထွေး စဉ်းစားနေသည်။
ဘာလိုလိုနှင့် ကိုကောင်းမြတ်နှင့်

ဥထွေး သိက္ခန်းရင်းနှီးခဲ့ကြသော လပေါင်းမှာ မနည်းတော့ပေ။

ဥထွေးကို ကိုကောင်းမြတ်က နာမည်မခေါ်။ “ညီမ”ဟူ၍ခေါ်သည်။ ဥထွေးကမူ “ဦးကောင်းမြတ်”ဟူ၍ တလေးတစားနှင့် ရိုရိုသေသေခေါ်ခဲ့၏။

ဒါကို ကောင်းမြတ်မကြိုက်။ သူ့ကို ဦးတပ်ခေါ်သည့်အတွက် ဥထွေးကို မကျေနပ်ချေ။ သို့ရာတွင် ဥထွေးကို ကောင်းမြတ် ဘာမှမပြော။ ဥထွေးကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ထားခဲ့၏။

ဥထွေး အလုပ်လုပ်နေစဉ်အတွင်း ကိုကိုရန်ပိုင်ကို တွေ့ရလိုတွေ့ရပြီး လူတွေကို မျက်လုံးကစားရင်း ရှာကြည့်မိသည်။ သို့သော် မှာနေထိတိုင် ကိုကိုရန်ပိုင်ကို ဥထွေး မတွေ့ရချေ။

“ဟေ့ ညီမ...ဘာတွေများ ဒီလောက်တွေ့နေတာလဲ”

ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်း မသိသော ကိုကောင်းမြတ်က အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးကို အခြားယန်းကန်တစ်လုံးနှင့် ချွန်ခနဲနေအောင်ခေါက်ပြီး သတိပေးလိုက်မှ ဥထွေးသည် သူ့အာနံ့ကို ပြန်ထိန်းနိုင်တော့၏။

“ဪ...ဟို အို ဘာမှမတွေ့ပါဘူး ဦးကောင်းမြတ်ရယ်”

ဥထွေးသည် ဖြူဖွေးသော သူ၏ သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလျက် ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဥထွေး၏အဖြေကို ကောင်းမြတ် သိပ်သဘောမတွေ့ပါ။

“လာပြန်ပြီ ဒီဦးကောင်းမြတ်ဆိုတာကြီး”

“ဥထွေးက လေးစားလို့ခေါ်တာပဲ ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့”

“မခေါ်နဲ့ကွာ၊ အဲသလိုခေါ်တာမျိုးတော့ မကြိုက်ဘူး”

“ကဲပါ၊ ထမင်းစားမလို့မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းခဲ့စားမလဲ၊ ငါ့ပြင်းစိုက်သားသူချစ်တယ်၊ ဦးကောင်းမြတ် ကြိုက်တဲ့ ဝက်ချိုတယ်”

ဥထွေးက ထုတ်ထုတ်ငန်းရိုင်းဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ပြောလိုက်၏။ ကောင်းမြတ်မှာ ဥထွေးအမေးများကို တစ်ခုမှမဖြေဘဲ ထိုင်နေ၏။ ဥထွေးမှာ ဆိုင်တွင် တခြားလူများမရှိသဖြင့် ကောင်းမြတ်ကိုကြည့်လျက် တခါခါရယ်ပြန်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဦးကောင်းမြတ် စိတ်ဆိုးနေတာ က ရယ်စရာကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို ဥထွေးမှာ အသံ ထွက်အောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် ပြန်၏။

“ဒီမယ် ညီမ”

ဥထွေးကို ကောင်းမြတ်က ခေါ် လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ရှေ့ မဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားသည်။ ဥထွေး ကို ကောင်းမြတ် အကဲခတ်နေ၏။

“ညီမ ကိုယ့်ကို ဦးကောင်းမြတ် လို့ခေါ်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ထမင်း လာမစားတော့ဘူး”

“အို...ဒါတော့ ဦးကောင်းမြတ် သဘောပေါ့။ ဥထွေးက လေးစားလို့ခေါ် တာပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

ဥထွေးက လုံးဝအလျော့မပေး။ ဒါကို ကောင်းမြတ်သည် သူ့အကြံ အစည်နှင့်သူ ပြုမိ၏။

“ကဲ...ငါ့မြင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ပွဲ ပေး။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခေါ်လာရင်ပြော။ ငွေ ငါးဆယ်ပေးသွားတယ်လို့။ နောက် လည်းလာမစားတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်”

ကောင်းမြတ်မှာ မျက်နှာကိုခပ် တည်တည်ထားလျက်ပြောရင်း သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ နှစ်ဆယ့်ငါး ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်ရောက်မှ မချို့မရှင်ဖြစ် နေသော ဥထွေးမျက်နှာလေး ညှိုးသွား သည်။ သို့သော် ဥထွေးအဖို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။

ထမင်းနှင့် ဟင်းပန်းကန်ကိုပြင် ဆင်ပြီး အစာပင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်

ထိုင်နေ၏။

ထို့နောက် ထမင်းလာစားသူ သုံး လေးယောက် ရောက်လာ၏။ ဥထွေး ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

“ကုလားရေ ပန်းကန်တွေဆေး ပြီးရင် တို့စရာပန်းကန်တွေ ပြင်ပါကွယ်”

ဥထွေးသည် စားသောက်ပြီးစီး သွားသော ထမင်းပန်းကန် ဟင်းပန်း ကန်များကို ဆေးကြောနေသည်။ ကုလားဆိုသော ကောင်လေးကို လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ထမင်းစားနေ သူများအတွက် လိုအပ်သောဟင်းရည်မှ အစ ထမင်းလိုက်ပွဲများကို တယောက် တည်း လက်မလည်အောင် ဆောင်ရွက် နေသည်။

“ထမင်းယူဦးမလား ဦးကောင်း မြတ်”

ဥထွေးမှာ ထမင်းကုန်တော့မည့် ကောင်းမြတ်ကို မေးလိုက်၏။ ကောင်း မြတ်မှာ ပါးစပ်မှမဖြေဘဲ ခေါင်းခါပြ လိုက်၏။ ဥထွေးဘာမှ ဆက်မမေး တော့။ တခြားစားသူတစ်ဦးက ထမင်း လိုက်ပွဲမှာနေသဖြင့် ထမင်းခူး၍ လှမ်း ပေးနေရသည်။

“ပဲဟင်းပေးပါဦး”

ဥထွေးမှာ ပဲကုလားဟင်းတောင်း သူ၏ ပန်းကန်ကိုယူလျက် ပဲဟင်းထပ် ဖြည့်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လေးညွန့် ဆိုင်ကိုရောက်လာ၏။

“ငါ့သမီး ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးညွန့်။ လူက သိပ်မကျသေးတော့ နိုင်ပါတယ်”

“ကဲ...ကဲ...ငါ့သမီး အထာနား လိုက်ဦး”

ဒေါ်လေးညွန့်သည် ဥထွေးကို ပြောလိုက်ပြီး ဥထွေးအနီးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ဒီအပျိုကြီးက ဘယ်လျှောက် လည်နေတာလဲ”

ထမင်းစားနေသော ဒေါ်လေးညွန့် နှင့် သက်တူရွယ်တူ လူကြီးတစ်ဦးက ဒေါ်လေးညွန့်ကို လှမ်းနောက်နေပြန် သည်။ ကောင်းမြတ်မှာ လက်ကိုစင် ကြယ်စွာသုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“အို...မောင်ကောင်းမြတ်တောင် ထမင်းလာစားနေပြီ။ ဘယ်နှနာရီရှိနေ ပြီလဲ”

“ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတစ်ခု ချိန်း ထားတာရှိနေလို့ စောစောကပဲ လာ စားတာဒေါ်ခေါ်”

ကောင်းမြတ်သည် ဒေါ်လေးညွန့် ကို စကားပြောပြီးနောက် ဆိုင်မှ ခပ် သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ဥထွေး သည် ကောင်းမြတ် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွား ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

မတတ်နိုင်ချေ။ လူရှင်းမှ ဒေါ် လေးညွန့်ကို ပြောပြရဦးမည်။

လူအတော်ရှင်သွားတော့ ဥထွေး ဒေါ်လေးညွန့်၏ အိပ်အခြည်ကို ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးညွန့်”

“ဘာတုံးသမီး”

“ဦးကောင်းမြတ် သမီးကိုစိတ်ဆိုး သွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သမီးက သူ့ကို

အဝမွေးထားပြီးဖြစ်သည်။

၂ နာရီခွဲကျော်သဖြင့် ထမင်းဆိုင်သိမ်းရန် ပြင်ဆင်ကြရပြန်လေသည်။

ဥထွေး သိမ်းဆည်းစရာရှိသည်များကို သိမ်းဆည်းပြီးသွားသည်။ ယခုအချိန်ထိတိုင်အောင် ကောင်းမြတ်၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမမြင်ရ။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဥထွေးကို စိတ်ဆိုးသွားခဲ့ပါပြီ။

ဒီတစ်ခါ ကောင်းမြတ်လာရင်တော့ ဥထွေး တောင်းပန်ရပါလေမည်။

ဥထွေးအဖို့ ကောင်းမြတ်တစ်ယောက်ကိုသာလျှင် ယခုအချိန်၌ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်တွယ်စရာရှိသည်။ “ဦး” တပ်ခေါ်လိုက်မိသဖြင့် သူ့အပေါ်တွင်စိတ်ဆိုးသွားသော ကောင်းမြတ်အကြောင်းကို ဥထွေး ဟိုတစ်စသည်တစ်စ လျှောက်တွေးနေမိပြန်လေသည်။

“မမလေး ပြန်စို့”

အားလုံး တွန်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ပြီးသွားသောကြောင့် ကုလားက ဥထွေးကိုပြောလာ၏။ ဥထွေးသည် စိတ်မပါသော်လည်း အိမ်သို့ ပြန်ရပေဦးတော့မည်။ မတွေ့ချင်၊ မကြည့်ချင်သော ဦးဘထွန်းနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပေဦးတော့မည်။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်စည်းကမ်းနှင့်ကိုယ်နေလျှင် ဦးဘထွန်း ဥထွေးကို အပြစ်ရှာ၍ရမည်မဟုတ်။ ဥထွေး မိမိကိုယ်မိမိ ထုံကြည်သည်။

ထူဆိုသည် သူများ ကိုယ့်ကိုယ့်ထုံကြည်သည်။ မြှောက်စားသည်ထက် ထုံထုံကိုကိုယ်၊ ယုံကြည်မြှောက်စားရန်

အလိုအပ်ဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝခရီးလမ်းစဉ်ကို ကိုယ်ကသာ ရေးဆွဲရမည်။ ဒါမှလည်း ကိုယ်လျှောက်ရမည့်လမ်း၌ ဘယ်လမ်းဘယ်ခရီးသည် အဘယ်မျှနီးသည်။ ဘယ်လမ်းကဖြင့် အဘယ်မျှဝေးသည်။ သည်နေရာသည်လမ်းကဖြင့် ဆူးပေါသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းထူထပ်သည်။ ခရာလမ်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲခြားတတ်နိုင်စွမ်းရှိပေမည်။ သူများခင်းပေးသောလမ်းသည် အမြင်အားဖြင့် ပန်းတိုခင်းကျင်း ကြံဖြန့်ထားသော်ငြားလည်း အတွင်း၌ ဆူးအတိပြီးနေတတ်သည်ကို နားမလည် မစူးစမ်းမိလျှင် မိမိ၏ခရီးလမ်းမှာ မြင်တွေ့နေရအောင် ပြောင့်တန်းနေသော်ငြားလည်း နောင်နေးတတ်သည်။ ခုကွဲရောက်ရသည်။ ပင်ပန်းတတ်သည်။ အားလျော့ရတတ်သည်။ စိတ်ညစ်ညူးရတတ်သည်။ ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးလွန်ပြယ်တတ်ရသည်။

ဒါတွေကို ဥထွေး နားလည်ရန်လိုအပ်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချထားခြင်း သတိရှိထားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသောခရီးကို ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဦးဘထွန်းမရှိ။ ဥထွေး မိမိအခန်းကလေးအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ အင်္ကျီအဝတ်အစားများ လဲလှယ်လိုက်သည်။ စိတ်ရော လူပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုအထိကို ခံစားလာရသဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ပစ်လှဲချရင်း ခွေခွေကလေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လှဲအိပ်နေလိုက်၏။

ဥထွေးအဖို့ သည်အခန်းကလေးသည် ယခုအခါ၌ ပျော်စရာ၊ အနားယူစရာ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပင်။

ဥထွေး၏ဘဝကို ရှေ့ခြေလှမ်းတိုးနိုင်အောင် အားပေးအကြံပြုရာ ကမ္ဘာသစ်ကလေးတစ်ခု။

ယခုလည်း စိတ်ပျက်အားလျော့နေသော ဥထွေးအား ပိုက်ထွေးနှစ်သိမ့်ရာ ကမ္ဘာလေးပင် ဖြစ်နေပေသည်။ ဥထွေးမျက်လွှာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ချပြီး အသက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းကလေး ရှူနေမိသည်။ သူ့ဘဝအတွက်တော့ သူယနေ့ ဘာမှမတွေးတော့။ နက်ဖြန်အတွက်သာလျှင် သူတွေးနေမိသည်။

တွေးရင်းတွေးရင်းဖြင့် တစ်စိုးသောက်လေမည်လားတော့မသိ။

ဥထွေး ဒီလိုပဲ တွေးတောရမည်။ ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

မောင်ရွှေစွန်

မြောင်ကျကျ တစ်နေရာတွင်

ဆွေမြင့်

မြောင်ကျကျ တစ်နေရာတွင်

■ ဆွေဇွန်

၁၈၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
ဟေမန္တရာသီဦး၏ ညနေဆည်းဆာ
အချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာ
မှာ ပြင်သစ်ပြည်၏ မြို့တော် ပါရီမြို့
စွန်တွင် နေထိုင်သူ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ
မွန်ဆီယာဒူးပွန် နေအိမ်တွင် ...

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သား ဆေး
တံတစ်အိုးစီဖြည့်ကာ မီးငြိမ္မာရှိုက်ကြ
ပြီးနောက် ဟေမန္တဆည်းဆာ၏ သန့်
စင်သော လေတိုက်ခတ်မှုကို အရသာ
ခံနေကြသည်။

* စပ်မိစပ်ရာ အတိတ်ကာလတွင်
အတူတစ်ကွ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသော
ဖြစ်ရပ်ဟောင်းတို့ကို စာဖြေပြန်ခဲ့ကြ
သည်။ ထိုကာလတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်
မွန်ဆီယာဒူးပွန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
အတိတ်ကာလသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
နေသည့်အလား စိတ်ဘဝင် ချမ်းမြေ့
လျက် ရှိနေကြသည်။

ယင်းအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်
တို့၏ စည်းစိမ်ကို မျက်လို့ဖျက်ဆီးမည့်
လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသူသည် ပါရီမြို့တော် ရဲတပ်
ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ ဂါးမောင့်ဖြစ်သည်။
သူက ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်မှောက်သို့
ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း မွန်ဆီယာဒူး
ပွန်ကို စတင်၍ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်
လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဒူး
ပွန်သည် ဖွာရှိုက်နေသော ဆေးတံကို
ပါးစပ်မှ ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဘာကိစ္စများ အရေးတကြီးဖြစ်
နေလို့လဲ ဂါးမောင့်ရယ်။ ခင်ဗျား
ကြည့်ရတာ အတော့်ကို စိတ်သောတ
ရောက်နေသလား မှတ်ရတယ်”

ဟု မေးမြန်းလျက် ကောက်
ချက်ချသည်။

“ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရတဲ့ အမှု
က သာမန်ဖြစ်ရပ်လေး တစ်ခုပါပဲ။
ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ထူးခြား
တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်
မွန် ဆီယာဒူးပွန်နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး
အကြံဉာဏ် ရရှိမလားလို့ပါ။ ဒီအမှုနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်
နေတာ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်
ကြာသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်
အထိ မဖြေရှင်းနိုင်သေးဘူး”

ပါရီရဲတပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ နဖူး
ပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်လျက် ပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်လေ
ဖြစ်ထရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်
မတန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တယ်လို့
ယူဆရတဲ့ အမှုတချို့ဟာ အပြီးသတ်
ကျတော့ ဘာမှ မပြောပလောက်တာ
မျိုး ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ကဲ ... ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအခု အကူပေးတော့

ရတာ ဘာကိစ္စလဲ”
မွန်ဆီယာဒူးပွန်က လိုချင်တဲ့
မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒီဖြစ်ရပ်မှာ အစိုးရအုပ်ချုပ်
ရေးဦးစိုင်ရာ အင်မတန် ဩဇာတိက္က
မရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နေ
နဲ့ပတ်သက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို
တော့ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားပါရ
စေ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ နေအိမ်မှာ စာ
တစ်စောင်ဟာ ထွန်ခဲ့တဲ့ သျှားလ
လောက်က အစိုးရလိုက်ရတယ်။ အဲဒီ
စာတော့ တစ်ချိန်က သူမနဲ့ ချစ်သူ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူက သူမဆီကို ငွေညှစ်
တယ်။ သူမဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
က ရေးပေးခဲ့ဖူးတဲ့ မေတ္တာစာကို ဖော်
မထုတ်စေချင်ရင် ဓနုန်တို့တစ်သန်း
ပေးရမယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဒါနဲ့ သူမရဲ့
လက်ရှိ လင်ယောက်ျားကို အသိပေး
ချင်တဲ့အတွက် အဲဒီစာကို သူမက ပြန်
လိုချင်တယ်။ အဲဒီ ချစ်သူဟောင်း
ဟောင်းတဲ့ ငွေကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖော်
ပေးမယ် မေတ္တာစာကို ပြန်မရဘူး။
ထစ်ကာထစ်လဲ ငွေကိုပဲ တောင်းနေ
တယ်။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးက
ကျွန်တော်တို့ဆီကို လျှို့ဝှက်စွာ အကူ
အညီတောင်းတယ်။ သူမရဲ့ ချစ်သူ
ဟောင်းဆီကစာကို ပြန်လည်ပို့
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အတွက်ပါ။

အဲဒီလူက ဒုစရိုက်လောကမှာ ထင်ရှားသူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒီအော်ရစ်ပဲ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ အကြီးအကဲက ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရပ်နားစဉ် မွန်ဆီယာဒူးပွန်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဒါဆိုရင် လွယ်သားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ပါဗီမြို့တစ်မြို့လုံးက အိမ်ခန်းတိုင်းကို ဖွင့်ဝင်လို့ရတဲ့ သော့တူတွေ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး မွန်ဆီယာ၊ ဖောက်တွင်းမှု ကျွမ်းကျင်သူကို အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ချစ်သူဟောင်း နေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းထဲ လျှို့ဝှက်စေလွှတ်ပြီး မေတ္တာစာ ဂုဏ်ထားနိုင်မယ့် နေရာမှန်သမျှ၊ နို့ကနီကုတ်ချွတ်ချွတ် ရှာခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝမရ ပို့ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မွန်ဆီယာရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ရရှိဖို့အတွက် အကူအညီ တောင်းတာပါ။ အဲဒီစာကို ရဖို့အတွက် ဆိုရင် ငွေကြေးအထိုက်အလျောက် အကုန်အကျခံနိုင်တယ်လို့ အမျိုးသမီး ကြီးက ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ချစ်သူဟောင်းက နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ လက်မရွံ့တပည့်တွေ ရှိသတဲ့”

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး မွန်ဆီယာဒူးပွန်သည် တစ်ချိန်က မာဆေးလ်ရဲစုံထောက်ဌာနတွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စုံထောက်အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါတွင် အငြိမ်းစားဘဝသို့ ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် ပါရီရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဖြေရှင်းရန် ခက်ခဲသော အမှုများအတွက် တစ်ခါတစ်ရံ

(ယခုကဲ့သို့) လာရောက်အကြံဉာဏ်၊ အကူအညီ တောင်းခံလေ့ရှိသည်။ မွန်ဆီယာဒူးပွန်၏ အကူအညီဖြင့် အောင်မြင်သွားသော အခါမျိုးတွင်လည်း တန်ရာတန်ကြေး ဆုအဖြစ်ပေးလေ့ရှိသည်။

“စာရဲအသွင်သဏ္ဌာန်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“အမျိုးသမီးကြီးဆီက သိရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဖြူရောင်စာအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီး တံဆိပ်ခေါင်း အနီရောင်ကို စာအိတ်ရဲ့ညာဘက် အပေါ်ထောင့်မှာ ကပ်ထားတယ်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ လိပ်စာကို မင်အနက်ရောင်နဲ့ စာလုံးခပ်ကြီးကြီး ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားသတဲ့”

“ကောင်းပြီလေ အဲဒီစာ တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်ရင် အမျိုးသမီးက ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက် ဆုချမယ်လို့ ပြောထားသလဲ။ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဗျာ”

ရဲတပ်ဖွဲ့အကြီးအကဲက မွန်ဆီယာဒူးပွန်နှင့် အကြည့်ချင်းဆိုင်ပြီး နောက် သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ပျောက်နေတဲ့စာကို ရရှိအောင် အကူအညီပေးနိုင်သူအတွက် ဖရန့်ငွေ ငါးသောင်းပေးဖို့ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို နောက်တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါ။ အကြောင်းထူး၊ မထူး သိရမှာပေါ့ဗျာ”

* * *

ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကြာသောနေ့တွင် မွန်ဆီယာဒူးပွန်က ကျွန်ုပ်အား သူ့အိမ်သို့ လာရောက်ရန် ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိ၍ ဆေးတံတစ်ဆုံမျှ ဖွာရှိုက်ပြီးချိန်တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ ဂါးမောင့် ရောက်ရှိလာသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ မွန်ဆီယာဒူးပွန်”

ပါရီရဲတပ်ဖွဲ့ အကြီးအကဲက ရောက်ရောက်ချင်း အမောတကောမေးသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ထိုင်ပါဦး။ ကျုပ်မှာလိုက်တဲ့ ဆုငွေရော အဆင်သင့်ပါလာရဲ့လား”

မွန်ဆီယာဒူးပွန်က အေးအေးဆေးဆေးမေးသည်။

“ဟောဒီမှာ ... ဖရန့်ငွေ ငါးသောင်း ရှောရှောရှူရှူထုတ်ယူနိုင်အောင် အဆင်သင့် လက်မှတ်ထိုးထားပြီးသား ချက်လက်မှတ်ပါတယ် ... ရော့”

ပါရီရဲတပ်ဖွဲ့အကြီးအကဲက ချက်လက်မှတ်ပေးသည်။

မွန်ဆီယာဒူးပွန်က ချက်လက်မှတ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ၏ စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့ဖွင့်သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ ပါရီရဲတပ်ဖွဲ့အကြီးအကဲ ဂါးမောင့်ကို လှမ်းပေးသည်။

စာအိတ်သည် မူလက အဖြူရောင် ဖြစ်လင့်ကစား ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် စာအိတ်ပေါ်၌ ရေးထားသောလိပ်စာမှာ ဂါးမောင့်ပြောခဲ့သလို (အနက်ရောင်မင်ဖြင့် စာလုံးကြီးကြီး)

မဟုတ်ပါချေ။ အပြာရောင်မင်ဖြင့် လက်ရေးသေးသေးဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ရဲတပ်ဖွဲ့ အကြီးအကဲ ဂါးမောင့်သည် စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို ထုနုယင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ထုတ်ယူသည်။ စာရွက်ကိုဖြန့်ကာ ကမန်းကတန်း အကြမ်းဖျင်း ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ သူ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ကျေနပ်အားရနေသော အသွင်သဏ္ဌာန် သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။

ထို့နောက် စာအိတ်ကို သူ၏ ယူနီဖောင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ သေချာစွာထည့်၍ မွန်ဆီယာဒူးပွန့်အား လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“မွန်ဆီယာဒူးပွန့် အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်လေး ပြောပြဖို့ဆန္ဒရှိရင်တော့ ဓမ္မာနိသိပါရစေ”

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံတစ်ရွက် ဖွာရွက်ပြီးနောက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ပါရီတပ်ဖွဲ့အကြီးအကဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဂါးမောင့်နဲ့ သူတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မလေ့လာကြဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီစာအိတ်ကို သူတို့ရှာဖွေကြတဲ့ အခါမှာ မီးခံသေတ္တာလို နေရာမျိုး၊ လျှို့ဝှက် အုံ့ဖုံးလိုဟာမျိုး အာမခံဘိရိလျှို့ဝှက်သေတ္တာ စတဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ နေရာတွေကိုသာ ရှာဖွေခဲ့ကြဟန်တူ

တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒုစရိုက်လောက သားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီအော်ရစ်ဟာ အစွေးအခေါ် အခြော်အမြင် ဉာဏ် ထက်မြတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဂါးမောင့်တို့လို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ (တိတ်တဆိတ်)ရှာဖွေမယ့် နေရာမျိုးမှာ မဝက်ဘူး။ မထင်မှတ်တဲ့ လူမြင်ကွင်းက နေရာမျိုးမှာ ဝက်ထားတယ်။ မြောင်ကျကျ စာအုပ်၊ စာရွက်တွေ၊ အထပ်လိုက် ပုံထားတဲ့ စင်လေးပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ အဲဒီစင်ပေါ်မှာ တခြားပိုစိကဒ်တွေနဲ့ နေရာထားပြီး စာအိတ်ဆိုလို့ အဲဒီတစ်အိတ်ပဲ ရှိနေတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဂါးမောင့်ပြောသလို စာအိတ်ပေါ်မှာ အနက်ရောင်မင်နဲ့ စာလုံးကြီးကြီး လိပ်စာရေးမထားဘဲ အပြာရောင်မင်နဲ့ စာလုံးသေးသေး ရေးထားတယ်။ ကျုပ်က ဒီအော်ရစ်နဲ့တွေ့ဖို့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရမယ်ရှာပြီး ပထမတစ်ခေါက် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က တည်းက စာအိတ်ကို သတိထားမိခဲ့တယ်။ ဒုတိယတစ်ခေါက် ထပ်သွားနိုင်အောင်လို့ ကျုပ်ရဲ့လက်အိတ်တစ်ဖက်ကို စာအုပ်စင်နားမှာ ချထားပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။ ဒါမှသာ လက်အိတ်တစ်ဖက် ကျကျနံရစ်ခွဲလို့ လာရှာတာပါဆိုပြီး ပြောနိုင်အောင်ပေါ့”

မွန်ဆီယာဒူးပွန့်က စကားကို ခေတ္တရပ်၍ ဆေးတံကို တစ်ချက်ဖွာရွက်သည်။

“နောက်တစ်ခေါက် သွားတဲ့ အခါမှာ အဲဒီစာအိတ်နဲ့ ပုံစံတူတစ်ခု ကြိုတင်ဖန်တီးပြီး ယူသွားခဲ့တယ်။ ဒီအော်ရစ်အိမ်မှာ လက်အိတ်ပြန်ယူပြီး

တော့ မရှေးမနှောင်းမှာ သူ့အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်က ရုတ်တရက်သံသံ အသံတွေ ကြားတယ်။ အဲဒါကို သူ့သွားကြည့်နေတုန်းမှာ ကျုပ်က စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအိတ်လေးနဲ့ ကျုပ်အဆင်သင့် ယူသွားတဲ့ စာအိတ်ချင်း လဲလိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို ရုတ်တရက်သံသံ အဖြစ်ကို ကျုပ်က ကြိုတင်စီစဉ်ဖန်တီးခဲ့တာ။ မြင်းရထားရှေ့က လူတစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးသွားလို့ လမ်းသွားလမ်းလာ အမျိုးသမီးတချို့က အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြတာပါ။ အဲဒီလို ဖြစ်အောင် ကျုပ်ခိုင်းထားခဲ့တာ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် မရှင်းတာက ဘာကြောင့် စာအိတ်ချင်းတူအောင် ဖန်တီးပြီး လဲယူရတာလဲ။ ဒီအတိုင်း ယူခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်ပြီးမလဲဗျာ။ ဒီအော်ရစ်က ဒုစရိုက်သမားလေ။ သူ့မှာ လက်မရွံ့တပည့်တွေရှိတယ်။ ကျုပ်က စာအိတ်ချင်းမလဲဘဲ သူ့စာအိတ်ချည်း သက်သက်ယူသွားတာ သတိပြုမိခဲ့ရင် သူတို့ကခန်းထဲက အရှင်လတ်လတ် ပြန်ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

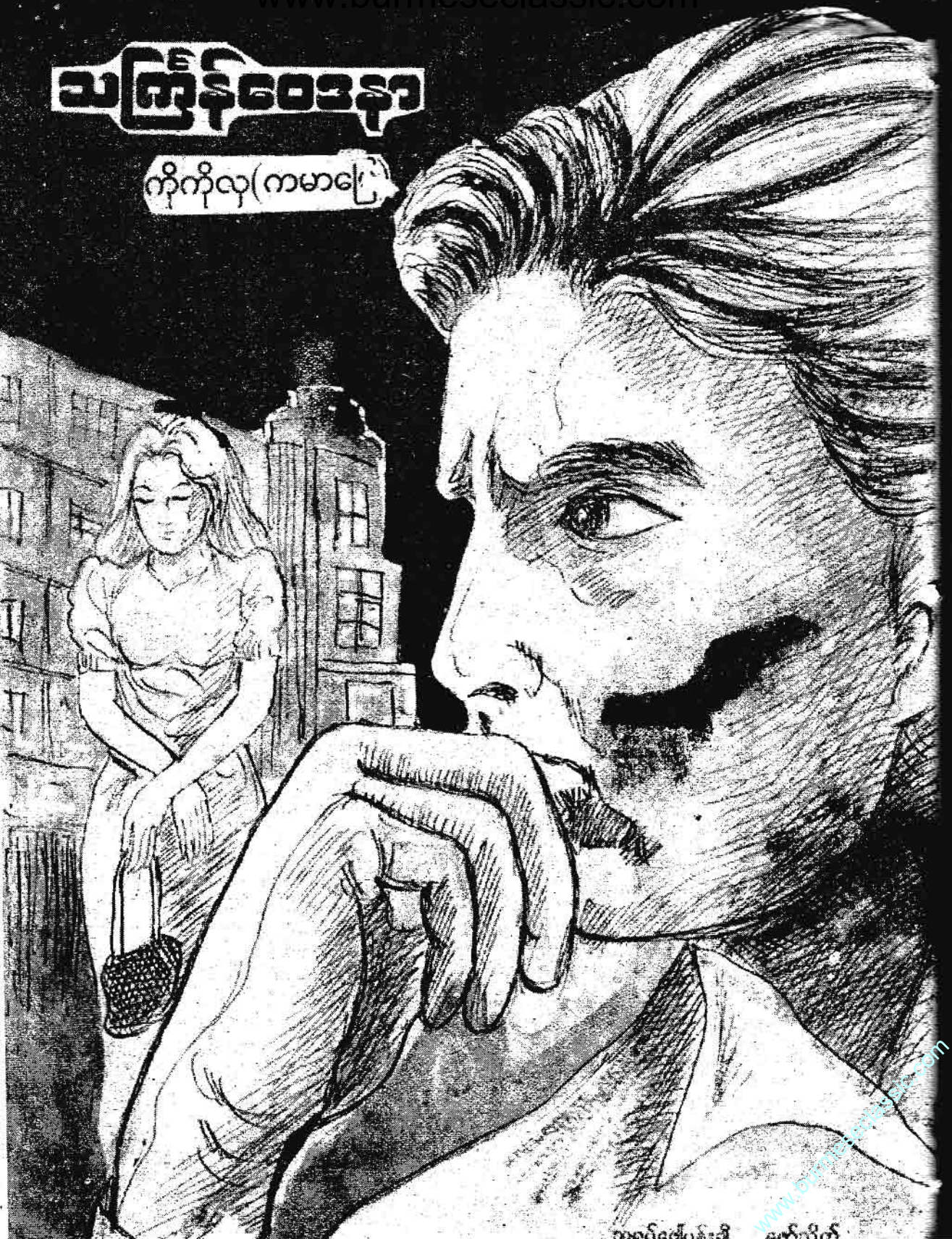
ဟူ၍ မွန်ဆီယာဒူးပွန့်က သူ့ဖြစ်ရပ်ကို နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ဆွေမြင့်

REP; ဂန္တဝင် စာရေးဆရာ
အက်ဂါ အယ်လင်ဗီး ရေးသားခဲ့သော
"THE PURLOINED LETTER"

သင်္ကြန်ဝေဒနာ

ကိုကိုလှ(ကမာဠေ)

သင်္ကြန်ဝေဒနာ

ကို ကို လှ (က မ ခ မြ)

မြန်မာသက္ကရာဇ် သက်တမ်းတစ်
ခု ကုန်ဆုံးချိန် နီးကပ်လာသလို သက္က
ရာဇ်အသစ် ခြေလှမ်းတစ်ခုသည်လည်း
လှမ်းမျှော်လင့်နီးရီချေသည်။ ထိုအချိန်
အခါဝယ် မေပျောက်၍မရသောဝေဒနာ
သည် ပြန်လည်နိုးထလာ၍ မင်းသား
ကြီးတော်ဝမ်း၏ သင်္ကြန်တေးများက
ကိုမောင်အတွက် လွှမ်းမော်ဆွေစေသည်။

ပိတောက်အနံ့ သင်းပျံ့စ၊ ငှါ
ပန်းဝါဝါများကလည်း ပိတောက်ကို
အနိုင်ယူချင်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ
ပိတောက်ပန်းတို့သည် ထိုအချိန်ဝယ်
မော်ကြွားလျက် -

“ကိုမောင်...ရိုစီတို့ ဒီနှစ်တော့
သင်္ကြန်ကားမလျှောက်မလည်တော့ဘူး”

“အကြောင်းက”

“သင်္ကြန်ကားတွေကလည်းများ
မဏ္ဍပ်တွေကလည်းနည်း၊ ကားကြော
ပိတ်တာနဲ့ တစ်နေ့လုံးကို မဏ္ဍပ်တစ်ခု
မှာပဲ အချိန်ကုန်တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ရိုစီ ဘာဖြစ်ချင်တာ
လဲပြော”

“ရိုစီလေ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က
သုံးဆင့်သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ကို စာရင်းပေး၊
ပိုက်ဆံသွားပြီးပေးချင်တယ်။ သူတို့က
သုံးရက်သတ်မှတ်တယ်။ နေ့လယ်စာကို
ခေါက်ဆွဲ၊ ထမင်းကြော်၊ အချိုရည်ဘူး
တစ်ဘူးပေးမယ်။ ဘီယာကတော့ ကိုယ့်
ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်ပေါ့”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ရိုစီ”

“တစ်ယောက်ကို ငါးသောင်း၊
ကိုမောင်နဲ့ဆိုတော့ တစ်သိန်းသွင်းရ
မယ်။ ကိုမောင်မှာ ပိုက်ဆံရှိလားဟင်”

“ရှိပါတယ်။ ဒီအတွက် တစ်နှစ်
လုံးလုံး စုထားတယ်ဆိုတာ ရိုစီလည်း
အသိပဲလေ”

“ဒါဆို ရိုစီပြောတဲ့အစီအစဉ်
လက်ခံတယ်ပေါ့နော်”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့သောင်း
ထက်နည်းတာ မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် ကိုမောင်။ သူတို့က
အဆင့်လိုက် သတ်မှတ်တာ။ ပထမ
အဆင့်က မိန်းမပျိုလေးတွေ၊ ဒုတိယ
အဆင့်က ယောက်ျားလေးတွေ၊ အပေါ်
ဆုံးအဆင့်က ကိုမောင်နဲ့ရိုစီတို့လို စုံတွဲ
တွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတယ်”

“ဪ... အဲသည်လိုလား။ ကဲ
ပါလေ၊ ရိုစီ စိတ်ချမ်းသာတဲ့အတိုင်း စီ
စဉ်ပါ။ ရှေး...ငွေသွားသွင်းလိုက်နော်”

ချစ်သူတစ်ယောက်၏ စွမ်းဆောင်
အားကို နားလည်လိုက်သော ရိုစီတစ်
ယောက် အပျော်ကြီးပျော်မိ၍ သွက်
လက်သောခြေလှမ်းများကြောင့် လိုရာ
ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။

* * *

မြူးကြသော သီချင်းသံများ
ကြောင့် ရေပက်ခံမဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံး စည်
ကားနေသည်။ ရေပက်ခံကားများက

လည်း အဆက်မပြတ်။ ကားပေါ်ပါ လူ
တန်းစားအလွှာအသီးသီးတို့၏ လှုပ်ရှား
မှုတို့သည် နှစ်ဟောင်းကအညစ်အကြေး
ကို ဆေးကြောခြင်းနှင့်အတူ မြူးကြ
သောသံစဉ်များလည်း စီးမျောလျက်။

တတိယအဆင့်လွှာ မဏ္ဍပ်ထိပ်ရို
ကိုမောင်နှင့်ရိုစီတို့ ရေထိုးပိုက်၏ အရှိန်
ပြင်းပြင်း ထိုးနှက်မှုကြောင့် ရေပက်ခံ
အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့ လူးလွန်းခဲ့စား
နေရုံကို ပီတိဖြစ်၍ နှစ်ယောက်သား
ကြည့်နူးနေကြသည်။

“ရိုစီ...သင်္ကြန်ရေက နည်းနည်း
အေးတယ်ထင်တယ်”

“ကိုမောင် ဘီယာသွားဝယ်ဦး
မယ်။ ရိုစီကော သောက်မှာလား”

“ကောင်းတယ် ကိုမောင်။ ရိုစီ
အတွက်ပါ ဝယ်ခဲ့နော်။ ငါးမုန့်ကြော်
လေးပါ ဝယ်ခဲ့နော်။ မြန်မြန်လည်း ပြန်
လာနော်”

“အိုကေပါ။ ကိုမောင် ချက်ချင်း
ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

မဏ္ဍပ်နှင့် မနီးမဝေးနေရာလေး
တစ်ခုတွင် အရက်မျိုးစုံ၊ အမြည်းမျိုးစုံ
ရောင်းချနေသော ဆိုင်လေးသို့ ကိုမောင်
ရောက်ခဲ့သည်။

“ညီလေး နှစ်ပက်ပြားလေး တစ်
ဘူးပေးကွာ။ ရေသန့်တစ်ဘူးပေး”

ဈေးရောင်းသူကလေးကလည်း
သွက်လက်ချက်ချသော လျှင်မြန်မှုဖြင့်

ချော့ဝယ်သူအားတုံ့ပြန်သကဲ့သို့ ကိုမောင်သည်လည်း အရက်နှစ်ပက်ပြားကို တစ်နေရာတည်းမှာပင် လိုအင်ဆန္ဒ ဖြည့်ဆည်းလိုက်သည်။

“ညီလေး ဘီယာနှစ်ဘူး ငါးမုန့်ကြော်နှစ်ထုပ်ပေးကွာ။ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“သုံးထောင့်ငါးရာ အစ်ကို”

“ရော့ရော့ ကျေးဇူးပဲကွာ”

သင်္ကြန်ရေ၏ထိတွေ့မှုကို အရက်ဆိုသည့် အလံကိုဟောနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း နွေးထွေးသွားစေသည်။ မြူးကြွနေသော သံစဉ်များက သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ရေကစားနေသူများအတွက် ပို၍ပို၍ မြူးကြွအရူးထနိုင်တော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည်လည်း လှုပ်ရှားလှူးလွန်နေကြသည်မှာ ငြီးငွေ့စရာမရှိ။ တစ်နှစ်မှတစ်ခါကြုံရဆုံးရအရေးရှိ အစွမ်းကုန်ကံမည်။

“ရီစီ ရော့။ အချမ်းပြေသောက်လိုက်”

ကိုမောင်ပေးသော ဘီယာဘူးကလေးကို ရီစီ တစိုက်မက်မက်သောက်လိုက်သည်။ ရီဝေဝေအေးအေးများနှင့် သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ပေါ်မှ မြူးကြွသော တေးသီချင်းများသည် ရီစီအတွက် ဟန်ကျယ်ကျယ်ရှိလှသည်။ စည်းချက်အလိုက် ကလိုက်သည့်ကကွက်သည် အနောက်တိုင်းတေးဂီတသမား ယောင်ယောင်အထင်မှားစေသည်။ ရေကစားလိုက်ရသည့် ပထမနေ့ကို ရီစီနှင့် ကိုမောင်တို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိကြသည်။

“ပျော်ရဲ့လား ကိုမောင်”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ရီစီရယ်။ မြူးကြွသံစဉ်တွေနဲ့ ကကြခုန်ကြ မြူးရတဲ့ဘဝက ဗွေကုန်ရကျိုးနပ်ပါတယ်။

ရီစီကော ကျေနပ်ရဲ့လား”

“သိပ်ကိုပျော်တာပေါ့ ကိုမောင်။ မနက်ဖြန် ဒီမဏ္ဍပ်မှာပဲ ဆုံကြရအောင်နော်။ ကိုမောင်ဆီ မလာတော့ဘူးနော်”

“မလာနဲ့။ ကိုမောင်ပဲ ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မနက်ဖြန်ကို ရီစီအပျံ့စားဝတ်ခဲ့နော်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ရီစီလှုပ်ရှားမှုတွေကို မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ချင်လို့တဲ့”

“စိတ်သာချ။ ကိုမောင်အချစ် ရီစီက အဲဒါမျိုးဆို အလန်းဆုံးစာရင်း ဝင်သွားစေရမယ်”

သင်္ကြန်၏ ပထမနေ့ ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်ကလေးလည်း ကျန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ နှစ်ဦးသား ကျောခိုင်းခဲ့ကြသည်။

သင်္ကြန်၏ ဒုတိယနေ့ဖြစ်သော အကြတ်နေ့တွင် ပို၍စည်ကားသည်ဟု ကိုမောင်နှင့် ရီစီတို့ ထင်မိကြသည်။ မဏ္ဍပ်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ရေပက်ခံကားများမှာလည်း မနည်းလှ။ မဏ္ဍပ်၏ ညှဉ်းမှုအပိုင်းတရားကို လေ့လာကြည့်လျှင် အဆိုတော်ကြီးများစွာ ညှဉ်းနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် မင်းသားကြီးဇော်ဝမ်း သီချင်းသံစဉ်များကြောင့် ရေပက်ခံကားပေါ်ပါ လူများအပြင် မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ ရေပက်သူများပါ တက်ကြွလန်းဆန်းစွာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြသည်မှာ ဒုတိယနေ့ သင်္ကြန်၏ ပြယုဂ်စာစ်ခုပင်။

“ကိုမောင် ဒီနေ့တော့ ဘီယာများများသောက်မယ်”

“မသောက်ပါနဲ့ ရီစီရယ်။ အချမ်းပြေရုံလောက်ပဲ သောက်ပါ”

“ဟင်အင်းကွာ . . . ဒီနေ့တော့ သောက်မဖြစ်မယ်။ အိမ်နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်လာတယ်”

“အေးပါလေ။ ရီစီသဘောပါ။ ကဲ

ကဲ . . . ရေပက်ကြရအောင်။ ကကြရအောင်နော်”

သံစုံမြူးကြွသံများကြောင့် စင်သုံးထပ်ရှိ လူငယ်များသည် အားရပါးရ မြူးပျော်ကခုန်နေကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ရေပက်ခံကားများကို ရေမပက်ကြ။ မိမိအပေါင်းအသင်းအချင်းချင်းကိုသာ ပက်နေကြသည်။ ဒါ့အပြင် ဘီယာဘူးများကို ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်လျက် ကြံချင်တိုင်းကြံ ထင်ရာစိုင်းနေကြသည်။

ရီစီတို့အဆင့်တွင် အတွဲပေါင်းများစွာကလည်း အောက်မှ ရေပက်ခံကားများပေါ်ပါ ရေပက်ခံသူတို့အား ဖက်ရမ်းနမ်းပြုလုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် ရေပက်ခံသူတို့မှာ မရိုးမမြဲဖြစ်သူကဖြစ်။ လက်ခုပ်ဩဘာ ချီးမြှင့်သူကချီးမြှင့်ကြသည်။ သည်လုပ်ရပ်တွေကို ကိုမောင်နှင့် ရီစီတို့သည် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ကာ သူတို့စုံတွဲကပါ သက်သေပြ အလံထုလိုက်ကြသည်။

“ကိုမောင် ကျွန်တော်ရောက်ပြီ။ မရီစီနဲ့ ကိုမောင်တို့ သင်္ကြန်လှုပ်ရှားမှုမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ရအောင်နော်”

“ဪ . . . ကိုဌေးပါလား။ လာဗျာ။ ရော့ . . . ဘာမှမလုပ်နဲ့ဦး။ ဟောသည့် ဘီယာကလေးကို သောက်လိုက်ဦး”

“ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘီယာတစ်ဘူး သောက်လိုက်သည်။ ကိုဌေးဆိုသူသည်လည်း သူ့လုပ်ဆောင်ရမည့်တာဝန်အရ ရီစီတို့စုံတွဲ လှုပ်ရှားမှုမျိုးစုံကို မှတ်တမ်း တင်သလို၊ ရေပက်ခံကားများ၏ မြူးကြွနေသော ပုံရိပ်များကို မလွတ်တမ်းရိုက်ကူးနေသည်။ တစ်ဖက်စင်မြင့်ပေါ်မှ အဆိုတော်များကိုလည်း အဆက်မပြတ် ရိုက်ကူးလိုက်သည်။

ဒုတိယနေ့အချိန်သည် မြန်ဆန်

လွန်သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ရှိစီနှင့် ကိုမောင်တို့သည် နောက်နေ့အတွက် အားမွေးကြရန် အနားယူကြပေတော့ သည်။

“ကိုမောင် မနက်ဖြန် မဏ္ဍပ်ကပဲ စောင့်မယ်နော်”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

တစ်နေ့တာ ရေကစားမဏ္ဍပ်တွင် မြူးပျော်ခဲ့ရသည်ကို ရှိစီတစ်ယောက် ကျေနပ်နှစ်သိပ်၍ နှစ်ဦးသား မိမိအိမ်ရှိ ရာသီ ခြေဦးတည်လိုက်ကြသည်။

ဒီနေ့ မဟာသင်္ကြန်၏ နောက်ဆုံး နေ့သို့ရောက်ခဲ့ရချေပြီ။ ရှိစီတစ်ယောက် တစ်ညလုံး အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် အိပ်၍မပျော်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးမြူးပျော်ရမည့် မဏ္ဍပ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ ရှိစီအတွက်အရေးကြီးဆုံးသည် ကိုမောင် ရောက်ဖို့ဖြစ်သည်။ မဏ္ဍပ်၏ ဖျော်ဖြေမှုများက ရှိစီကို တွန်းအားပေးနေသည်။ ကိုမောင်မပါသော်လည်း စင်မြင့်ဆီသို့ မသွားလို့၊ လာမည်ကိုလည်း အသေအချာ ယုံကြည်ထားသည်။

“ရှိစီ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေရလို့ စိတ်ဆိုးနေပြီလား”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူများတွေ က ကြခုန်ကြတော့ ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးခံစားရတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုမောင်လည်း ရှိစီကိုအားနုလို့ လာတောင်ပန်တာ။ ဒီလိုရှိစီရေ... ကိုမောင်အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုမောင် အနားမှာရှိမှဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကိုမောင် ရေကစားလို့မရဘူး။ ရှိစီတစ်ယောက်တည်း ကစားတော့နော်”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုမောင်ရယ်။ ကိုမောင်အမေကလည်း သည်လိုနေမျိုးမှ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဘယ်တတ်နိုင်

မှာလဲလေ။ ရှိစီကုသိုလ်ကပေါ့။ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်ဆိုတာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကဲပါ... ကိုမောင်မိခင်ကြီးကို ဂရုစိုက်ပါ။ ကဲ... ကဲ... သွားတော့။ ရှိစီ စင်မြင့်ပေါ် တက်ကစားတော့မယ်”

ရှိစီတစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆို ကိုမောင်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ကိုမောင်သည်လည်း မိခင်ကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှားပြန်လာခဲ့တော့သည်။

* * *

နေပူရှိန်မြင့်မား၍လားမသိ။ မိခင်ကြီး၏ အနေအထားသည် အတော်ကလေး ဆိုးရွားလာသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် တစ်ဖက်ရပ်ကွက်မှ ဝန်းခန့်အသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကူကြပါဦး။ ကယ်ကြပါဦး” ဆိုသော အသံများက ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည်။ ရေကစားသူများ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ လူကြီးလူငယ်တို့သည် ပျာယာခတ်လျက် မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းများကြောင့် သတင်းများက တစ်ခဏချင်း ပြန်လွင့်လာသည်။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်စင်ပြိုကွဲ၍ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကြသူနှင့် အရေးပေါ်လူနာကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားရကြောင်း ကိုမောင် နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားသိရသော်လည်း မိခင်ကြီးကို ပစ်ထားပြီး ရှိစီရှိရာသို့ မသွားရောက်နိုင်ခဲ့။ မသွားဖြစ်သည်မှာလည်း မှန်ကန်သွားသည်။ ကိုမောင်၏မိခင်ကြီးသည် လောကကြီးကို စွန့်ခွာထွက်ခဲ့လေသည်။

ရက်သတ္တပတ် ပြည့်သည်နှင့် ကိုမောင်တစ်ယောက် ဆေးရုံဆီသို့ စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိခဲ့သည်အခါ ရှိစီတစ်

ယောက် ဦးခေါင်းဒဏ်ရာနှင့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်အဖြစ်။

“ရှိစီ... ခုန့်အဖြစ်က တော်တော် ဆိုးဝါးသွားပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်။ ထံတရားပေါ့လေ။ အသက်တော့ ရှင်ချင်သေးတယ်”

“အို . . . ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကိုမောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ ဘာမှမပျက်နော်”

ပြောမယ့်သာ ပြောခဲ့ရသည်။ ကိုမောင်တစ်ယောက် နီးစပ်ရာ ဆရာဝန်ကြီးများအား စုံစမ်းပေးပြန်သည့်အခါ တစ်ချက်တစ်ချက် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သတိမေ့တတ်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံးကို လုံးဝဖြတ်တောက်ရမှာ အသေအချာပဲတဲ့။ ယုတ်စွအဆုံး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ အပြင်းထန်ဆုံး ရရှိလိုက်သည်။ ထို့အတွက် အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရကြောင်း သတင်းရရှိကြသိရသည်ရှိ ကိုမောင်တစ်ယောက် ရှိစီအတွက် သောဏဇရာ ပါဒတွေနှင့် ကြုံတွေ့ရပေတော့သည်။

ရှက်ပေါင်းသုံးဆယ် အကြာတွင် ရှိစီကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကုသပေးခဲ့သော်လည်း ရှိစီတစ်ယောက် ကိုမောင်၏ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရလိုက်တော့ရှာပေ။ ကိုမောင်အချို့ရာသည်လည်း တူးဖို့တူးဖို့သံစဉ်များ ကြားရလေတိုင်း ပိတောက်ပန်း ငှက်ပန်းတို့ မြင်ရလေတိုင်း ရင်ထဲလိုက်တက်လာသော ဝေဒနာတစ်ရပ်အား မေ့ဖျောက်မရနိုင်တော့ပါတကား။

ကိုကိုထု(ကမ္ဘာခြေ)

ဦးဦးပိန်း

ဝိယာကြိုးစက်ရုံသုဌေး အသတ်ခံရမှု

ဝါယာကြိုးစက်ရုံသူဌေး အသတ်ခံရမှု

ဦးဦးသိန်း

ဦးထွန်းကျော်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဝါယာကြိုးစက်ရုံသူဌေးတစ်ယောက်။

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က သူ့ဇနီးသေဆုံးသွားရာ မှဆိုးဖိတ်သို့ရောက်သွားသော အသက် ၆၀ နှစ်အရွယ် ဦးထွန်းကျော်သည် နောက်အိမ်ထောင်မထုဘဲ သူ၏လူယုတော် ထမင်းချက် ဦးဖိုးထယ်၊ ယာဉ်မောင်း ဦးပြုံးတို့လင်မယားနှင့် အတူတူနေသည်။ သူ့တွင် သားသမီးများမရှိ။

ဦးဖိုးထယ်သည် ဦးထွန်းကျော်၏ နေအိမ် အောက်ထပ်၌နေပြီး ယာဉ်မောင်းဦးပြုံးနှင့် သူ့ဇနီးမှာ အိမ်နောက်ပိုင်းရှိ တန်းလျား၌နေကြသည်။

ငွန်လဆန်း၏ ညတစ်ည၌ ဦးဖိုးထယ်သည် အိမ်အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းထဲမှရေများ အောက်သို့လျှံကျလာသောကြောင့် အိမ်အပေါ်ဘက်ရှိ ရေချိုးခန်းသို့ အမြန်ပြေးတက်သွားရာ သူ့ဆရာမှာ ရေချိုးခန်းထဲ၌ရှိသော ရေချိုးဝလံကြီးထဲ၌ သူ့ဆရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ဆရာမှာ ရေထဲမြုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ကျော်နေ့လေပြီ။ သူသည် တန်းလျားမှ ဦးပြုံးလင်မယားကို သွားနှိုးပြီး

ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ တာမွေရဲစခန်းမှ ရဲမှူးအောင်မြင့်နှင့် သူ့တပည့်အချို့သည် ဖိုးစိန်လမ်း၌ နေသော ဦးထွန်းကျော်အိမ်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်လာကြသည်။

ရဲတို့သည် ရေချိုးခန်းထဲ၌သေနေသော ဦးထွန်းကျော်၏အလောင်းကို စစ်ဆေးကြသည်။

“လူသေကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြုံးထွက်နေတယ်။ လျှာကလည်း အပြင်ကိုရောက်နေတယ်။ ဒါဟာ... လည်ပင်းကိုညစ်ပြီး အသတ်ခံရတဲ့ သဘော”

ရဲမှူးအောင်မြင့်က ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဲမှူးက ဦးဖိုးထယ်ကို မေးသည်။

“ည ဆယ်နာရီခွဲကျော်မှာ ကျွန်တော် ဆရာကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ညမှောင်ခါနီးမှာ စက်ရုံက အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဦးကျော်ကြီး ရောက်လာပြီး ဆရာကို အလုပ်သမားတွေရဲ့လစာတွေကို တိုးပေးဖို့ လာပြောတယ်။ တိုးပေးရင် သပိတ်မှောက်မယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ နောက်တော့ ငွေစာရင်းအရာရှိ ဦးကြည်ညွန့်

ရောက်လာတယ်။ “ဦးကြည်ညွန့် ဦးကျော်ကြီးကို တွေ့သွားကြသလား”

“အိမ်ဝင်းထဲမှာတော့ တွေ့တာ ကျွန်တော်မမြင်ဘူး။ အိမ်ဝင်းအပြင်ဘက်မှာတော့ တွေ့တာ မတွေ့တာလား ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ဆက်ပြောပါ” ဦးအောင်မြင့်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အတွက် ရေနွေးကြမ်း ကော်ဖီ ထက်စာ တောတွေကို လုပ်ပေးရပါတယ်။ ဆရာနဲ့ ဦးကြည်ညွန့်တို့ဟာ ငွေစာရင်းကိစ္စအတွက် စကားပြောကြပါတယ်။ သူတို့ရေမှာ စာရင်းစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ညဆယ်နာရီခွဲထောက်မှာ ဆရာက ကျွန်တော်ကို ဖင်သွားနားတော့လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အောက်ထပ်က ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းကို သွားတယ်”

“ခင်ဗျားအိမ်ခန်းက အောက်ထပ်ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ဦးအောင်မြင့်က ပေးသည်။

“အပေါ်ထပ်က ဆရာအိမ်ခန်းရဲ့ အောက်ဘက်တည့်တည့်မှာပါ”

“ဆက်ပြောပါ”

ရဲမှူးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ဘူး။ အိပ်ရာပေါ်မှာလဲရင်း ဟိုလိုင်းဒီလိုပဲ ရှိနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ အချိန်တော်တော်လေးကြာတော့ အပေါ်ထပ်ဆရာအခန်းထဲက ခြေသံကြားရတယ်။ ဖျဉ်ခင်းဆိုတော့ ကြားရတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဖီးပွင့်ပြီး နာရီကိုကြည့်တော့ ၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်ရှိပြီ။ တော်တော်လေးကြာတော့ အပေါ်က ရေတွေကျလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ကို အမြန်တက်သွားတယ်။ ဆရာအိပ်ခန်းမီးပွင့်နေတယ်။ ဆရာကို အိပ်ခန်းထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကပ်လျက် ရေချိုးခန်းတံခါးကို တွန်းလိုက်တယ်။ အထဲက ချက်မထိုးထားတော့ တံခါးပွင့်သွားတယ်။ ရေချိုးခန်းမီးတာလည်း လင်းနေတယ်။ ဆရာကို ရေချိုးခန်း ကြွေလေ့ထဲမှာတွေ့ရတယ်။ ရေတွေလျှံကျနေလို့ ကျွန်တော် ရေဘုံဘိုင်းခေါင်းကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ဆရာကို ဆွဲထူပြီး စစ်ဆေးလိုက်တော့ ဆရာသေနေတာ တွေ့ရတယ်။”

ရဲမှူးအောင်မြင်သည် သေသူကို သေသေချာချာစစ်ဆေးရာ လည်ပင်းတွင် အစင်းကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ လည်ပင်းကို ပတ်ထားသော အစင်းကြောင်း။

“ကြိုးနဲ့ ရစ်ပတ်ညစ်သတ်ခြင်းခံလိုက်ရတာပဲ”

ရဲမှူးသည် စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချရင်း ၎င်းအစင်းကြောင်းကို သူတပည့်ရဲတပ်ကြပ်မောင့်ဟန်ကို ညွှန်ပြလိုက်

သည်။ ၎င်းနောက် ဦးအောင်မြင်သည် ရေချိုးခန်းကိုစစ်ဆေးရာ ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်၏ချက်ကို မချထားဘဲ ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စစ်ဆေးရာ ရေချိုးခန်းအောက်ဘက် ခြေပျော့များတွင် ခြေရာများတွေ့ရှိပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တွင် ထောင်ထားသော လှေကားကိုတွေ့ရသည်။

“ကျုပ်တို့အနက်ရောက်မှ အလင်းရောင်နဲ့ ဒီလှေကားနဲ့ လှေကားတစ်ပိုက်ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းအောက် ခြေတစ်ပိုက်ကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးမယ်။ ဒီနားတစ်ပိုက်ကို ဘယ်သူမှမသွားကြနဲ့”

ဟု မှာပြီး ယာဉ်မောင်းလင်မယားကို မေးမြန်းရာ -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုးမိုးထယ်အလန်တကြားခေါ်လို့ ဒီကိုရောက်လာကြတာပါ”

ဟု အစစ်ခံကြသည်။

ရဲမှူးသည် ဦးမိုးထယ်နှင့် ဦးပြုံးလင်မယားတို့၏ အမှုအရာများမှာ ပုံမှန်အတိုင်းသာရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် တရားခံများမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

“နေဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဆရာက ညဘက်မှာ ဒရပ်မထားဘူးလား”

ဦးအောင်မြင်က ဦးမိုးထယ်နှင့် ဦးပြုံးတို့ကို မေးသည်။

“မထားဘူး။ ဆရာက ညဘက်မှောင်ရင် ခြံဝင်းတံခါးကို သူကိုယ်တိုင်ဆင်းပိတ်ပြီး သော့ခတ်လေ့ရှိတယ်”

ဟု သူတို့က ပြောကြသည်။

“ကပ်စေးနဲ့သူဌေးပဲ”

ရဲမှူးသည် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့သယ်ရန် ကားရောက်လာသောအခါ ရဲမှူးသည် အလောင်းကို ထပ်စစ်စဉ် အလောင်း၏ နာခေါင်းအလယ်ပိုင်း၌ အညှိုးရောင်များကို တွေ့ရာ -

“ဒါ မျက်မှန်ရာတွေပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှပြောရင်း ဦးမိုးထယ်အား -

“ခင်ဗျားဆရာ မျက်မှန်အမြဲတပ်သလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဆရာက အနီးမှန်တယ်။ မျက်မှန်တပ်မှ မြင်ရတယ်”

ဦးမိုးထယ်က ပြောသဖြင့် မျက်မှန်ကို လိုက်ရှာကြသည်။ သူတို့သည် မျက်မှန်ကို လိုက်ရှာကြရာ နောက်ဆုံး၌ စာကြည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာ ကော်ဇောအောက်မှ မျက်မှန်ကိုင်အင်္ကျီများနှင့် မျက်မှန်များကို တွေ့ရသည်။

“အခန်းထဲမှာ သူဌေးနဲ့ ဦးကြည်ညွန့်တို့ စကားပြောကြတာလား”

ရဲမှူးက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဦးမိုးထယ်ဖြေသည်။

“ဦးကြည်ညွန့် ဘယ်မှာနေသလဲ”

ရဲမှူး၏အမေးကို ဦးမိုးထယ်က လမ်းညွှန်ပြလိုက်သည်။ လမ်းအမည်နှင့် အိမ်နေရာကို ညွှန်လိုက်သည်။

ရဲမှူးနှင့် အဖွဲ့သည် ဦးကြည်ညွန့်အိမ်သို့သွားကြသည်။

ဦးကြည်ညွန့်အိမ်နှင့် သူဌေးအိမ်
မှာ မိုင်ဝက်ခန့်သာ ကွာဝေးသည်။

ဦးကြည်ညွန့်သည် အိပ်ရာမှထ
လာပြီး ရဲမှူးနှင့်အတွေ့ခဲ့သည်။

“အခုလို အချိန်မတော်လာတွေ့
ရတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့စက်ရုံသူဌေးအသတ်
ခံရတဲ့အကြောင်း ပြောဖို့ပါ”

ဟု ရဲမှူးက ပြောသောအခါ
ဦးကြည်ညွန့်က -

“ဗျာ”

ဟု အံ့သြသံထွက်သွားသည်။
ထို့နောက် သူက ဆက်ပြောသည်။

“ညက ကျွန်တော် သူဌေးနဲ့တွေ့
ဖို့အသွားမှာ သူဌေးစက်ရုံက အလုပ်
သမားခေါင်းဆောင် ဦးကျော်ကြီးနဲ့
တောင် လမ်းမှာတွေ့ခဲ့သေးတယ်။ သူ
က အလုပ်သမားလစာတွေကို သူဌေး
က တိုးပေးပေးလို့ မကျေနပ်ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော်ကို ပြောသွားသေးတယ်”

“ခင်ဗျား သူဌေးအိမ်က ဘယ်
အချိန်ပြန်လာသလဲ”

ဦးအောင်မြင့်က မေးသည်။

“ညသန်းခေါင်လောက်မှာ”

ရဲမှူးသည် သူ၏စီးကရက်ဘူးကို
ထုတ်၍ ဦးကြည်ညွန့်ကို ကမ်းပေး
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဲမှူးသည်
မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ မီးညှိပေးလိုက်သည်။
ရဲမှူးသည် ဦးကြည်ညွန့်၏ လက်ဖက်
ဖျား အခြေအနေကို လျင်မြန်စွာကြည့်
လိုက်၏။

ထို့နောက် ရဲမှူးက ဦးကြည်ညွန့်
အား -

“ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ ရဲစခန်း

ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်မှ ထွက်
ချက်တွေပေးပါ”

ဟု ပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းရောက်သောအခါ အလင်း
ရောင်များထွက်ပေါ်လာလေပြီ။

ဦးအောင်မြင့်သည် ဦးကြည်ညွန့်
ကို တစ်နေရာတွင် ထိုင်ခိုင်းထားပြီး
နောက် တပည့်တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ဟန်
အား ဦးကြည်ညွန့်ကို စောင့်ကြည့်ရန်
တီးတိုးမှာပြီး အပြင်သို့ အခြားတပည့်
တစ်ယောက်နှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော် အကြာ၌
ရဲမှူးပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲ
တွင် ညှပ်ဖိနပ်တစ်ရန် ပါလာသည်။

ရေစိုနေသော ညှပ်ဖိနပ်။

“ဦးကြည်ညွန့် . . . ဒီညှပ်ဖိနပ်
ဟာ ခင်ဗျားဖိနပ်။ ရေချိုးခန်းထဲက
ခင်ဗျားရဲခိုင်းမ ယူထုတ်ပေးတယ်။ ဒီ
ဖိနပ်အရာတွေဟာ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ ရေ
ချိုးခန်းအောက်က မြေပျော့တွေမှာ
တွေ့ရတဲ့ ညှပ်ဖိနပ်အရာတွေနဲ့ တစ်
ထပ်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျား
ဦးထွန်းကျော်ကို ဝါယာကြိုးနဲ့ လည်
ပင်းကိုအစ်အောင် ညှစ်ပြီး သတ်လိုက်
ပြီးတော့ ရေချိုးခန်း ထဲထည့်လိုက်
တယ်။ ရေဘုံဘိုင်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။
ခင်ဗျားဟာ မွန်ထူနေတော့ ဘုံဘိုင်
ခေါင်းကို ပြန်မပိတ်မိတော့ဘဲ ရေချိုး
ခန်းပြတင်းပေါက်က လှေကားက တစ်
ဆင့်ဆင်းခဲ့တယ်။ လှေကားကို ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာသွားထောင်လိုက်တယ်။ ဦးထွန်း
ကျော်ကို ဝါယာကြိုးနဲ့ ညှစ်သတ်စဉ်က
ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်လို့ ဦးထွန်းကျော် ရဲ့

မျက်မှန်ကျပြီးကျိုးသွားတော့ စာကြည့်
ခန်းထဲက ထောင့်က ကော်တေအောက်
မှာ ဝက်ထားလိုက်တယ်။ ကဲ.. ခင်ဗျား
ရဲ့လက်ဖက်နဲ့ဖက်ကို ဖြန့်စမ်းပါ”

ဦးကြည်ညွန့်သည် တုန်လှုပ်စွာ
ဖြင့် လက်ဖက်ဖျားကိုဖြန့်လိုက်ရာ ဝါ
ယာကြိုးအရာများကို တွေ့ရ၏။ ဦးကြည်
ညွန့်သည် မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ သူသတ်
မိကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေ
တွေကို အလွဲသုံးထားပြီး ငွေစာရင်းတွေ
ကို လိမ်လည်လုပ်ထားတာ သူဌေးသိ
သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း မွန်ထူပြီး
သူဌေးကို အခုလိုသတ်လိုက်တာပါ”

ဟု ဝန်ခံသည်။ ဝါယာကြိုးကို
လည်း သူလွှင့်ပစ်ခဲ့သော နေရာမှ ရှာ
တွေ့ပါသည်။

နောင်အခါဝယ် ဦးကြည်ညွန့်ကို
အောက်တရားရုံးက သေဒဏ်ချမှတ်
သော်လည်း အယူခံ၍ ထောင်ဒဏ်
တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်သို့
ပြောင်းလဲကျခဲ့သွားရ၏။

■ ဦးဦးသိန်း

မင်းသားမင်း

ပြေးရန် အခွင့်အလမ်း

Aung
2011

ညိုထွေး၏ အငိုတေး

မင်းရဲကျော်

၁၉၈၇ ခုနှစ်၏ ဆောင်းကာလ ရန်ကုန်မြို့၏ဆောင်းနှင့်က မအေးမလှ မပ။ သို့သော် ဆောင်းဆိုသောရာသီကာလ ပန်းချီကားချပ်ကဖြင့် ပုံဖော်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဦးစီးရုံးကား ပန်းဆိုးတန်းအလယ်ဘလောက် ပထမထပ်တွင် တည်ရှိပြီး ညွှန်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ရုံးထိုင်ပါ၏။ အောက်ထပ်တွေမှာကား သုတေသနရုံးခန်း၊ စတုရန်းတွေရှိပြီး အများအားဖြင့် ရုံးအောက်ထပ်အဝင်အဝ အပေါက်များအားဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်ထားရပါသည်။ ပန်းဆိုးတန်းဆိုသည်မှာ ထာဝရ လူစည်ကား၍လည်း ညွှန်ချုပ်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ထုတ်ထားရ၏။

ဒီနေ့မနက် ၉း၄၅ နာရီ မိမိတို့ရုံး အဖွဲ့သားတွေ စုံနေသော်လည်း ညွှန်ချုပ်နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးတို့ ဝန်ကြီးရုံးအစည်းအဝေးသွားနေခိုက် ရုံးခန်းထဲတွင် ဝန်ထမ်းနှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရုံးအုပ်ကြီးအပါအဝင်ရှိနေစဉ် ရုံးအပေါက် ဝေလှေကားမှ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် ဆောင်းကလေးအား ခါးမှာ ခါးစောင်းဆင်ကာ အပေါက်ဝတွင် ထိုင်ချရင်းမှ ခုခံနေသည်။ ရုံးအဖွဲ့သားတွေအား ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားစဉ် ဆွတ်တတ်သော အငယ်တန်းစာရေးဆရာမောင်မောင် ထိုမိန်းကလေးထံ ဆက်သွားပြီး

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကလေးမ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဟို...အဟင်ဟင် သမီးက...ကပါ။ ညိုထွေးပါ ကိုကို”

“အေး...ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ညိုထွေးရဲ့”

“ဒီ...ဒီမှာ ဟီး...ဟီး ဒီမှာပါ”

“ဟင်...ဘာတွေ ခြေ...ကောက်ညှင်းဆီထမင်းတွေပဲ”

မောင်မောင်သည် တောင်းအတွင်း ကြည့်လိုက်ရင်း နှုတ်မှလည်းပြောပြီး သူ့အမြင်မှာ အဝါရောင်သန်းနေသည့် ကောက်ညှင်းဆီထမင်းတွေ တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ကောက်ညှင်းဆီထမင်းတွေပဲဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ သမီးက ပထွေးနဲ့နေရတာပါ။ အမေရောင်းခိုင်းတဲ့ ဟော ဒီကောက်ညှင်းဆီထမင်းကို ဒီအောက်မှာလိုက်ရောင်းနေတုန်း လူတစ်ယောက် ဝင်တိုက်လို့ တောင်းမောက်ပြီး ဆီထမင်းတွေ ဖုန်တွေ၊ သဲတွေ လူးကုန်ပါပြီ။ ဟီး...တစ်ပြားမှလည်း မရောင်းရသေးပါဘူး။ အီးဟီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မေမေကလည်းသူ၊ ပထွေးကလည်း ဖနောင့်နဲ့ပေါက်တော့မှာပါ...ဟီးဟီး။ ကိုကိုတို့ ညိုထွေးကို ကူညီပါရင်...ဟီးဟီး...ဟီးဟီး”

“ဪ...အေးအေး။ ဘယ်

လောက်ဖိုးလောက်ရှိလဲ”

“ဟို...ဟို ခါတိုင်းရောင်းရင် ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်လောက်တော့ ရပါတယ်။ ခုတော့...အီးဟီးဟီး”

မိန်းကလေးမှာ ညိုချောလေး အပျိုဖျန်းလေးမို့ ရက်တတ်၊ ကြောက်တတ်သော ရိုးသားသည့် မြန်မာသမီးပျိုလေး ညိုထွေးဆိုသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်သလို၊ မျက်ရည်တွေရွှဲ၊ ကြောက်ရွံ့နေလေသောအခါ မောင်မောင်သည် ရုံးအုပ်ကြီးထံ ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၏။ ရုံးဝန်ထမ်းယောက်ျားများ အမျိုးသမီးများအားလုံး သနားနေကြစဉ် ရုံးအုပ်ကြီး၏အသံက စွာကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်လာလေပြီ။

“ကဲ...အားလုံးပဲကွာ။ ကလေးမလေးကိုကူညီပြီး တစ်ယောက်နှစ်ကျပ် လောက်ထည့်ကြကွာ။ ကဲ...မောင်မောင် လိုက်ကောက်ပေးလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ရုံးသူရုံးသားအားလုံးသည် မြန်မာပီပီ သနားတတ်သော စိတ်ဓာတ် စေတနာတွေဖြင့် တစ်ယောက်နှစ်ကျပ် ပေးကြ၏။ အားလုံးစုစုပေါင်း ခြောက်ဆယ့်လေးကျပ်ရ၍ ရုံးအုပ်ကြီးထံသတင်းပို့တော့ ညိုထွေးဆိုသော ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်လေးထံ ပေးခိုင်းသဖြင့် မောင်မောင်သွားပေးလိုက်ရင်းမှ -

“ကဲကဲ...ညီမလေးညိုထွေးနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“မင်းရဲ့ မကောင်းတော့တဲ့ ဒီဆီ ထမင်းတွေ သွန်ပစ်လိုက်နော်။ တို့ ကောက်ခံပေးထားတာ ခြောက်ဆယ့် လေးကျပ်ရတယ်။ ရော့ရော့ မငိုနဲ့တော့ နော်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေနဲ့ ပထွေးကို ဘာမျှမပြောဘဲ ခါတိုင်းရောင်း ရသလောက်ပေးလိုက်။ ပြန်တော့နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို။ ညီထွေး အားလုံးကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ကိုကို”

ချစ်စဖွယ် ညီမငယ်လေးညီထွေး အား မောင်တော်ဂရုထာသက်စွာကြည့် ရင်း ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ကူညီခွင့်ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးအုပ်ကြီးအား စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာအုပ်နှင့်စာမူခ ထုတ်ရန် ခေတ္တခွင့်တောင်းပြီး ရုံးပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့ပါ၏။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း ကား လမ်းပေါ်မှာ တော်တော်လှူရုံ၏။ ပွဲစား တွေ၊ ရုံးသမားတွေ၊ ဈေးသည်တွေ စုံ နေပါ၏။ လူတွေရှောင်ကွင်းရင်း စစ်ပြန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲသို့ဝင်သည်။ အယ်ဒီတာ ကဗျာဆရာ မောင်ရည်နန်း(ကွယ်လွန်) မှ မော့ကြည့်ပြီးနောက် အပြုံးလေးဖြင့်

“လာ...မင်းရဲကြီးထိုင်”

“မောင်နန်း ညနေ အစီအစဉ်က”

“ဟ...စာမူခထုတ်တဲ့သူရဲ့ တာ ဝန်လေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဆရာဖေ(မုံရွာ ဝင်းဖေ)(ကွယ်လွန်)လည်းလာမယ်ဗျ။ ရွှေဒဂါးပဲနော်”

“အိုကေ စိုပြေပြီဗို...ဟဲဟဲ”
ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်

အစီအစဉ်တွေဆွဲရင်း စာအုပ်နှင့်စာမူခ ထုတ်နေသည့်အခိုက် ရုံးအကူ မောင် ချောမှ ပိုက်ဆံလိုက်ကောက်နေ၏။ တစ် ယောက်နှစ်ကျပ်တဲ။ ဘာကြောင့် ပိုက် ဆံကောက်နေသည်မသိ။ ကျွန်တော်ကို ချန်ခဲ့၏။ သူတို့ကိုစွဲ ဝင်မစွက်ဖက်တတ် သော ကျွန်တော်သည် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပါ ကျွန်တော်၏ကဗျာအား ဖတ်နေပြီး နောက်မှ အမှတ်တမဲ့ နောက်သို့လှည့် ကြည့်မိသည်။

အကြောင်းမှာ ငိုသံသဲ့သဲ့ စကား သံချဲ့ချဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် အသံကြောင့် ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော် ချက် ချင်းသိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် အလိုလို ပြုံးမိသွားသည်ကို မောင်နန်းမှ -

“မင်းရဲကြီး ဘာကို သဘောကျ လို့လဲ၊ ကဗျာလား။ ပုံကတော့ ဆရာ ကြီးဦးအောင်စိုး ပန်းချီလေ”

“ကျေးဇူးပဲ အနမ်းမင်းသားကြီး”

“ဪ...ဟေ့မောင်ချော မင်း ပိုက်ဆံကောက်တာ ဆရာမင်းရဲကျော် တော့ မကောက်ဘူးလား”

မောင်ချော ပိုက်ဆံပေးလိုက်၍ ထိုမိန်းကလေးထွက်သွားလေပြီ။ မောင် ချောသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် သူ့ခါးမှ ကောက်ညှင်းဆီထမင်းတောင်းလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း သနားနေပုံ လည်းရသည်။

“ကိုနန်းနဲ့ မောင်ချော”

“ဟင်”

“ဗျာ...ဆရာပြောပါ”

“အေး မင်းတို့က ခုမှ ငွေကောက် ခံပေးရတာကွ။ တို့က ၁၀ နာရီမထိုးမီ မှာ လျှော့ရပြီးပြီ။ တို့ရုံးတစ်ရုံးလုံးလေ။

ရုံးပေါ်ကိုတက်ပြီး အလှူခံသွားတာကွ”

“သနားပါတယ်။ ကောက်ညှင်းဆီ ထမင်းတွေမှာ ဖုန်တွေသဲတွေ လူးနေ တာပဲ။ ဝင်တိုက်တဲ့လူကလည်း ရက် စက်လိုက်တာဆရာရယ်”

“ဟဲဟဲ...တို့တစ်ရုံးလုံးနဲ့ မင်းတို့ အယ်ဒီတာတွေအားလုံးကို အဲဒီ တော သူဟန်ဆောင်တဲ့ ဘယ်သူကွ”

“ဟို...ညီထွေးတဲ့”

“အေး...ညီထွေးက သူ့ရဲရုပ် ရည်၊ မျက်ရည်၊ ကောက်ညှင်းဆီထမင်း တွေနဲ့ရင်းပြီး အားလုံးကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ နဲ့ ပညာပေး လိမ္မာလှည့်စားသွားတာ ပဲ မောင်ချောရဲ့”

“ဗျာ”

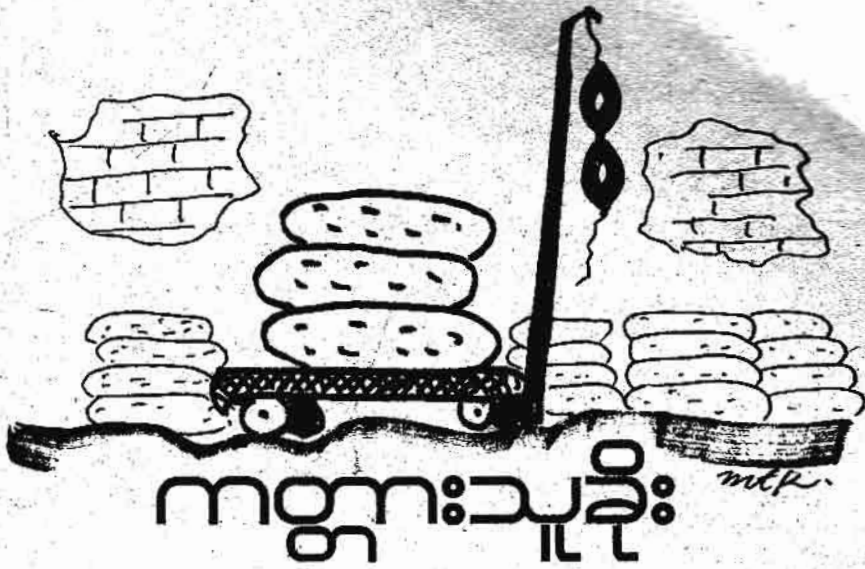
“မဗျာနဲ့ ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရုံး ဘယ်ဌာနတွေမှာ ဆက်ပြီးငိုပြဉ်းမလဲ မသိဘူး အနမ်းမင်းသားကြီးရေ”

“ဟိုက်...ဒါ...ဒါဆို ကျွန်တော် တို့ အလိမ်ခံလိုက်ရတာပေါ့ဆရာ”

“ဒါပေါ့။ ညီထွေးရဲ့အင်တေးက မောင်ချောရဲ့ဟုတ်ကို ထိသွားတယ် မဟုတ်လား...ဟားဟားဟားဟား”

ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်မိပါ သော်လည်း အကွက်စေ့စေ့ လုပ်တတ် ခင်းသွားခဲ့လေသော ညီမငယ်လေး အရွယ် တောသူမလေးအသွင်နှင့် ညီမ ငယ်လေးအရွယ် တောသူမလေးအသွင် နှင့် ညီထွေးသည် ကျွန်တော်တို့ရုံးသူရုံး သား အဖွဲ့အစည်းက လူကြီးများအပေါ် ဝီဝီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်ကပြမှုများ ကြောင့် ရယ်အားထက် အခံရခက်သော ညီထွေး၏အင်တေးအား ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်တော့ပါ။

မင်းရဲကျော်

ကတ္တားသူခိုး

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ကျုပ် ရန်ကုန်ကိုရောက်လာတယ်။
ကတ္တားဝယ်ဖို့။ ကုန်ချိန်တဲ့ ကတ္တား
ဝယ်ဖို့။ ကတ္တားတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကြီး
က အကြီးကြီး။ ကတ္တားတွေကလည်း
အများကြီး။

ကတ္တားနှစ်လုံးကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်
က အရောင်းဝန်ထမ်းကိုမေးတယ်။

“ဘယ်လိုရောင်းလဲ”

မဖြေဘဲ သူက ပြန်မေးတယ်။

“ဝယ်ဖို့ရော၊ ရောင်းဖို့ရော”

“တစ်လုံးစီယူမှာလား။ တစ်လုံး
တည်းယူမှာလား”

သူ့စကားကို ကျုပ် ပထမတော့
နားလည်သဘောမပေါက်ဘူး။

“တစ်လုံးဆိုရင် ဝယ်တော့လည်း ဒီ
ကတ္တားနဲ့၊ ရောင်းတော့လည်း ဒီ
ကတ္တားနဲ့၊ ဒါဆို မဖြစ်ဘူးလား”

အရောင်းဝန်ထမ်း လာရှင်းပြပါ
တယ်။

“ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား
အတွက် အကျိုးသိပ်မရှိနိုင်ဘူး”

ကျုပ်က စူးစမ်းပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ပြောပါဦး” ဆို
တော့

“အကျိုးအမြတ် နည်းတာပေါ့
ဗျာ” တဲ့။

“ဒါဆို အမြတ်များအောင် ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ”

လို့ မေးခွန်းထုတ်တဲ့အခါ သူက
ရယ်ပြီး -

“ဟဲဟဲ ဝယ်ဖို့ကတ္တားတစ်လုံး၊
ရောင်းဖို့ကတ္တားတစ်လုံး နှစ်လုံးထားဖို့
လိုတာပေါ့”

လို့ပြောရင်း -

“ဝယ်ဖို့ ကတ္တားနဲ့ ရောင်းဖို့
ကတ္တား မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ရင်တော့ ဘယ်
လိုကြည့်ကြည့် တူသလိုလုပ်”

လို့ပြောပြီး

“ခင်ဗျားက အရောင်းအဝယ်
သမား မဟုတ်လား” တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့” ဆိုတော့

“တိုးတိုးပြောမယ်ဗျာ ရှေ့တိုး
ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားမယုံရင် ဝယ်တဲ့
ကတ္တားနဲ့ကုန်ချိန်။ တစ်ပိဿာဖြစ်ဖြစ်၊
အချိန်တစ်ဆယ်ဖြစ်ဖြစ် ရောင်းတဲ့
ကတ္တားနဲ့ ခြွန်ချိန်။ တစ်ပိဿာဆိုရင်
တစ်ဆယ်ပိဿာနီးပါးပါပဲ။ ဆယ်ပိဿာ
ဆို ဘယ်လောက်ပိုမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
တွက်တတ်မှာပေါ့” တဲ့။

အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဝယ်ဖို့ကတ္တား
တစ်လုံးနဲ့ ရောင်းဖို့ကတ္တားတစ်လုံး နှစ်
လုံးဝယ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဝယ်ဖို့ကတ္တားနဲ့
ရောင်းဖို့ကတ္တား မများအောင်တော့
အမှတ်အသားလုပ်ထားရတာပေါ့။

ဒါကတော့ တော့စီးကရက်။

ပန်းတနော် နောင်လတ်

မုဒိမ်းပူတဲ့လား
အောင်မြင်နေ
<အောင်မြင်>

အောင်မြင်

မုဒိမ်းမှုတုံ့လား

ကို မေ ခင် ခံ သိ န် : (ပို လ် ချ ဝ် ရှ ခ)

ကျွန်တော်စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဂျူနီယာ ဒေါ်အေးအေးမြတ်ကို ကူးခိုင်း လို့ ဒေါ်အေးအေးမြတ် ရုံးကအမှုတွဲက နေ သွားကူးပြီး ဖခင်ထားတဲ့အမှုတွဲကို ဖတ်လိုက်တယ်။

အမှုက ထောက် ကျွန်တော်မိတ် ဆွေကြီး ဦးသာဝံ အားကိုးတကြီးလာ အပ်သွားတဲ့ ဦးသာဝံရဲ့ အုန်းလွင်ရဲ့ အမှု။

အမှုတွဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း တရား လိုရဲတိုင်ချက်ကို ဖတ်တယ်။ တရားလို ဖြစ်သူက မချီမာ။

“လွန်ခဲ့သော နတ်တော်လဆန်း ၈ ရက်နေ့ညက ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးခင် ခန့်ထွက်နေသဖြင့် မိမိသည် ညီမဝမ်း ကွဲတော်သူ မသန်းသန်းနွယ်နှင့်အတူ ဖြိုက်ကပ်အတွင်း ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ် နေနေကြကြောင်း၊ ည ၁၀ နာရီ ထောက်တွင် တစ်ရွာတည်းနေ အုန်း လွင်ရောက်လာပြီး မိမိကို ဓားနဲ့ ထောက်ကာ လည်မျှီကုတ်၍ သား ထောအဖြစ် ပြုကျင့်သွားကြောင်း၊ ၎င်း ထ သတ်မည်ဟုခြိမ်းခြောက်သဖြင့် အော်ရဲခဲ့ကြောင်း၊ ဘေးကိုလည်း ပြောရဲခဲ့ကြောင်း၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့ညတွင်မူ ဖခင်ဦးခင် ပြန် ရောက်လာသဖြင့် ဖခင်ကိုပြောပြပြီး

၇-၀-တဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှဝေကို အသိပေး တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းမှတစ်ဆင့် မြို့ နယ်ရဲစခန်းသို့ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့ ကြောင်း”

ပထမသတင်းပေးချက် (F.I.R) မှာ မချီမာက တိုင်ကြားအမှုဖွင့်ထားပါ တယ်။

သက်သေခံပစ္စည်း သိမ်းထားတာ ကိုကြည့်လိုက်တော့ မချီမာရဲ့အပေါ် အင်္ကျီ၊ အတွင်းခံအင်္ကျီ၊ ထင်္ဘာနဲ့ အုန်း လွင်ရဲလုံချည်ကို သိမ်းထားပါတယ်။

ဓာတုဗေဒ အစီရင်ခံစာကိုကြည့် လိုက်တော့ မချီမာရဲ့ထင်္ဘာမှာ သက်ပိုး တွေ့ရတယ်လို့ မှတ်ချက်ပေးထားပါ တယ်။

ရှေ့နေများအနေနဲ့ အမှုတွဲတစ်ခု တည်ဆောက်ထားတာကို အပြည့်အစုံ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရပါတယ်။ သက်သေခံ ပစ္စည်းတွေ ဘာပါသလဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လိုအားသာသလဲ၊ ဘယ်လိုအား နည်းနိုင်လဲ တွက်ဆရပါတယ်။

ဒေါ်အေးအေးမြတ်ကလည်း ကျွန် တော်နဲ့အတူ အမှုပေါင်းများစွာ လိုက်ခဲ့ သူဆိုတော့ သူလည်း အတွေ့အကြုံ တော့ အတော်လေးရနေပါပြီ။ အမှု တစ်ခုမှာ အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေကို အကုန်လုံး ရှာဖွေကြည့်ရှုတတ်နေပါပြီ။

နောက်တစ်ခု အရေးကြီးတာ ကျွန်ပါသေးဘယ်၊ အဲဒါက ဆေးစာပါ။ ဆေးစာမှာ ဘယ်လိုရေးထားတယ်ဆို တာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မဖြစ်မနေ ကြည့်ရပါတယ်။ ဒေါ်အေးအေးမြတ်က လည်း ပညပ်ပါ။ ဆေးစာပါ ကူးယူဖော် ပြထားပါတယ်။ ဆေးစာကို ကူးယူဖော် ပြထားသည့်အပြင် အရေးကြီးတဲ့အချက် ကို အောက်မှာမင်နီသားပြီး ပြထား ပေးပါတယ်။ သူကလည်း အတွေ့ အကြုံရင့်ကျက်နေပြီလေ။

ဆေးစာမှာ သူမင်နီထားပြီးပြီ ထားတဲ့အချက်ကို ကျွန်တော် အလွယ် တကူပဲ ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးချက်အရ မချီမာ၏မိန်းမကိုယ်တွင် အပျိုမြွေပရို ဟု ရေးထားပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မချီမာ မှာ ကိုယ်ဝန် ၂၆ ပတ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ် ကြောင်း ဒေါ်အေးအေးမြတ်က မင်နီ သားပြီး ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဆေးစာဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော် လည်း မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။

ရုံးမှာ တရားခွဲထားတာက မုဒိမ်း မှု၊ ဦးသာဝံ ကျွန်တော်ကို အမှုထားအပ် တုန်းကလည်း မချီမာဟာ အပျိုထား အအိုလား၊ ကျွန်တော်မေးမထားလိုက်စ ခုမှ မျက်စိလည်ရပါတော့တာ။

အမှတ်တံဆိပ် ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
တော့ ဒီအမှတ်တံဆိပ်ရင်းရုပါလား
လို့ မှတ်ချက်ပြုလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဆရာရှိလား”

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ကျတော့
ကျွန်တော့်အဖေကို ဦးသာခံရောက်လာ
ပါတယ်။

“လာဖို့ ဦးသာခံ”

ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ကြိုဆို
လိုက်ပါတယ်။

ဆက်တင်စားပွဲမှာ ထိုင်မိလို့ သူ
တု အုန်းလွင်အမှုအကြောင်း ပြောကြ
တော့ ကျွန်တော်ကပဲစပြီး ဦးသာခံကို
မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ဦးသာခံရဲ့ အခုဖြစ်တဲ့
မိန်းကလေး မချီမာဟာ အပျိုလား၊
အအိုလား”

“အပျိုတော့ အပျိုပဲဆရာရဲ့ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ထူးဆန်းနေ
လို့ပါ”

ဒေါ်အေးအေးမြတ်က အခန်း
ထောင့်က စားပွဲမှာထိုင်ရင်း နားစွင့်နေ
တယ်။

“ရွာထဲမှာ သူနေတာထိုင်တာက
ရော၊ ကျွန်တော်ဆိုလို့ ချင်တာက
ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရောရောထွေး
ထွေးပဲလား”

“နေတာထိုင်တာကတော့ သိပ်
မဟန်ပါဘူးဆရာရယ်။ ဟိုလူနဲ့ဖြစ်သံ
ကြား ဒီလူနဲ့ဖြစ်သံကြား ကျွန်တော်
က လူကြီးဆိုတော့ သိပ်တော့မသိဘူး။

ခုခေတ်ကလေးတွေကလည်း မလွယ်ပါ
ဘူး ဆရာရယ်”

ဦးသာခံက လူကြီးပီပီ ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်းပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ သက်သေခံအထောက်အထား ရ
ဘေးပြီပဲ။ နောက်တော့ အမှုနဲ့ပတ်သက်
ပြီး ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ အထောက်
အထားလေးတွေကို ဦးသာခံကို မေးရ
ပါတယ်။

သူ့ဘက်က တရားစွဲလာမှတော့
ကိုယ့်ဘက်က ရှင်းရတော့မှာပေါ့လေ။

“ဆရာပဲ ကြီးစားဆောင်ရွက်ပေး
ပါဆရာရယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်တူ
မဟုတ်ဘူးဆရာ။ အဲဒီညက သူ့သောင်
ကြီးရွာကိုရောက်နေတယ်။ သောင်ကြီး
ရွာက ဦးပြည့်တံမှာ လူတားသွားလုပ်
နေတာ ကျွန်တော်သိတယ်ဆရာ”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုး
စားပါမယ် ဦးသာခံရယ်”

ဦးသာခံ ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်
ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း တရားခွင်မှာ တရား
လိုကို စစ်မိပါတယ်။ တရားလို မချီမာ
ဘက်က မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ ဦးဇော်
မင်းက သူ့ရဲရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါ
ဆောင်ရွက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က
တရားခံအုန်းလွင်ရဲ့ ရှေ့နေအဖြစ်လိုက်
ပါ ဆောင်ရွက်ပါတယ်။

တရားလို မချီမာက တိုင်ချက်မှာ
တိုင်ထားတဲ့အတွက် ထွက်ဆိုပါတယ်။

အသက်က နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပါ။
ရုပ်ရည်က သားသားနားနား အသား

ဖြူဖြူ မျက်တောင်ကောင်းကောင်း၊
မျက်နှာကဝိုင်းဝိုင်း။ သူ့မျက်လုံးတွေက
စကားပြောရင် ဟိုဒီကစားတတ်ပါတယ်။
သဘောက ကောင်းမယ့်ပုံပါ။ တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပါပဲ။

စစ်လျှင်စစ်ချင်း ကျွန်တော်က
ဒီမေးခွန်းကို စမေးပါတယ်။

“မချီမာ ယောက်ျားရှိလား”

သူ မျက်လုံးလေးပြုံးသွားပါတယ်။
အမြန်ပြန်ဖြေပါတယ်။

“မရှိပါဘူး”

“ယောက်ျားမရှိရင် အပျိုပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ ခပ်လေးလေးဖြေပါတယ်။
တစ်ဖက်က တရားလိုရှေ့နေ ဦးဇော်မင်း
က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ
တယ်။ မြွေမြွေချင်းက ခြေမြင်တယ်
လေ။ ကျွန်တော် ဘယ်အကွက်ကို နင်း
တော့မယ်ဆိုတာ သူသိတာပေါ့။

“ဆေးစာအရ မချီမာမှာ ကိုယ်
ဝန် ၂၆ ပတ်ခန့်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိ
လား”

သူ့မျက်နှာနီမြန်းလာပြီး တောင်
ကြည့်ပြောက်ကြည့် ကြည့်နေပါတယ်။
နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း မပွင့်တပွင့်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ဖြေပါတယ်။

“မသိပါဘူး”

“ဒီကိုယ်ခန့်ဟာ မောင်အုန်းလွင်
နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်”

သူ မွန်ထူသွားပုံရပါတယ်။ ဘာ
ပြောရမန်းမသိပုံလည်း ရပါတယ်။ သူ
ရှေ့နေဦးဇော်မင်းက...

“အမှန်ကိုဖြေလိုက်ကလေးမ”

ဟု သတိပေးလိုက်မှ မပွင့်တပွင့်
လေး ဖြေပါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် မချိုမဟာ အရင်
ကတည်းက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့
ကာမစပ်ယှက်မှုရှိတယ်ဆိုရင်...”

“မရှိပါဘူး”

ပျာပျာသလဲ ငြင်းပါတယ်။

ဒီမေးခွန်းတွေကပဲ မချိုမဟာ
အမှန်ကို ထွက်ဆိုသူမဟုတ်ဘူး။ လိမ်
လည်ထွက်ဆိုနေတယ်ဆိုတာ တရားရုံး
က ချင့်ချိန်နိုင်နေပါပြီ။

သူ့ကို သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်
တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်
လှန်မေးခွန်းများကို ဒီလိုဖြေပါတယ်။

“မချိုမဟာ သားမယားအဖြစ် ပြု
ကျင့်စဉ်က မချိုမာရဲ့ အပေါ်အင်္ကျီကို
ရော၊ အတွင်းခံအင်္ကျီကိုရော၊ ထဘီကို
ရော ဘယ်သူက ချွတ်ပေးလဲ။ မချိုမာ
ကိုယ်တိုင် ချွတ်ပေးသလား”

“သူက အတင်ဆွဲချွတ်ပါတယ်”

“မချိုမဟာ မရန်းဘူးလား”

“ကျွန်မ ရန်းပါတယ်”

“သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထား
တဲ့ အင်္ကျီတွေမှာ ပြရာစုတ်ရာတော့
တစ်ခုမှမပါဘူး သိလား”

“မသိပါဘူး”

“ဒီတော့ မချိုမဟာကို အင်္ကျီ လုံ
ချည် ဆွဲချွတ်တယ်ဆိုတော့ မချိုမဟာကို
လည်မျိုကိုကုပ်ထားတယ်။ ဓားနဲ့ထောက်
ထားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မချိုမဟာတို့အနားမှာ တဲသုံး
လေးထားရှိတာပဲ။ အော်ဟစ်အကူအညီ

မတောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မကို သတ်ပစ်မယ်ပြောလို့
အကူအညီမတောင်းခဲ့ပါဘူး”

“မချိုမဟာကို ကျင့်ကြတာ အချိန်
ဘယ်လောက်ကြာပါသလဲ”

“ကွမ်းနစ်ရာညက်လောက် ကြာ
ပါတယ်”

“ခုတင်က ဘာနဲ့ခင်းထားသလဲ”

“ကွပ်ပျစ်ပါ။ ပျဉ်နဲ့ခင်းထားပါ
တယ်”

“ကွပ်ပျစ်က အသံမမြည်ဘူး
လား”

“မြည်ပါတယ်”

“ဘေးမှာကပ်ပြီး အိပ်နေတဲ့
မသန်းသန်းနွယ်က မနိုးဘူးလား”

“နိုးလား။ မနိုးလား မသိပါဘူး”

“သူက အော်ဟစ်အကူအညီ
မတောင်းခဲ့ဘူးလား”

“မတောင်းခဲ့ပါဘူး”

“အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဘေးမှာထားပြီး မချို
မဟာကိုကျင့်ကြတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး
လို့ဆိုရင်...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီညက မောင်အုန်းလွင်ဟာ
သူလူငှားသွားလုပ်နေတဲ့ သောင်ကြီး
ရွာက ဦးပြည့်တဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ
သိသလား”

“မသိပါဘူး”

ဟု သူရုတ်တရက် ဖြေလိုက်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော်ဘေးနားမှာ ထွက်ချက်
တွေကို လိုက်ရေးနေတဲ့ ဒေါ်အေးအေး
မြတ်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်

ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီနေရာမှာ မချို
မာဖြေရမယ့်အဖြေက “မဟုတ်ပါဘူး”
လို့ ဖြေရမှာပါ။ “မသိပါဘူး” လို့ဖြေတာ
ဟာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ထွက်သွားနိုင်
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သိလိုက်
ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ မချိုမဟာတို့တဲကို ဒီအမှုမဖြစ်
ခင် တစ်လလောက်က လက်နက်ပုန်း
တွေရှိတယ်ဆိုပြီး ရဲက လာရှာသေး
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီကိစ္စဟာ အုန်းလွင်ရဲ့အဖေ
ဦးဘမောင်က သတင်းပေးလို့ ဖြစ်ရ
တယ်ဆိုပြီး မချိုမာအဖေ ဦးခင်နဲ့ ဦးဘ
မောင်တို့ ရန်ဖြစ်စကားများကြသေး
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု အချင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ဖြစ်
ဖြစ်ချင်း တဲနားပတ်ဝန်းကျင်ကိုမပြော
ဘဲ ဦးခင်ပြန်လာမှ အုန်းလွင်တို့သား
အဖေကို ရန်ငြိုးထားပြီး အကွက်ဆင်ပြီး
အုန်းလွင်ကို စွပ်စွဲခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူလည်း အစစ်ခံရတာ တော်
တော်ပင်ပန်းနေပါပြီ။ ချွေးတွေတောင်
ပြန်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အခြားလို
အပ်တဲ့ မေးခွန်းလေးတွေမေးပြီး စစ်
ဆေးမှုကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတယ်။

ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ တရားလို
ထွက်ချက်က မကောင်းပါ။ တော်တော်
အားနည်းနေပါတယ်။

◆◆◆

တရားလိုပြ သက်သေများဖြစ်တဲ့ မချီမာရဲအေး ဦးခင်ရဲထွက်ချက်နဲ့ တံ နီးချင်းဒေါ်စိုးညွန့်တို့ရဲ့ ထွက်ချက်တွေ ကလည်း မျက်မြင်သက်သေများမဟုတ် တဲ့အတွက် အမှုမှာ ထိရောက်မှုမရှိလှ ပါဘူး။

အနီးကပ် မျက်မြင်သက်သေဖြစ် တဲ့ မသန်းသန်းနွယ်ကိုစစ်တော့ ပိုဆိုး ပါတယ်။ မသန်းသန်းနွယ်ကိုစစ်တော့ အမှုက ပုံပေါ်လာပါတယ်။ မသန်းသန်း နွယ်ဟာ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရှက်တတ်၊ ကြောက် တတ်တဲ့အရွယ်။

ပထမပိုင်းထွက်ချက်မှာ တရား လိုဘက်က သင်ထားတဲ့အတိုင်း ထွက် ဆိုပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော်က ပြန် လှန်စစ်မေးတဲ့အခါမှာ စကားတွေဟာ ရှေ့နောက်မညီဘဲ ကွဲလွဲစွာ ထွက်ဆိုပါ တယ်။

“အုန်းလွင်က မချီမာကို ကျင့်ကြံ နေစဉ်က ခုတင်က တစ်ခုလုံးနဲ့ မြည် နေတယ်မဟုတ်လား”

“တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေပါ တယ်”

“သမီးနဲ့ မချီမာအိပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကွာသလဲ”

“တစ်ပေလောက်ပဲ ကွာပါတယ်”

“အုန်းလွင်က မချီမာကို ကျင့်ကြံ နေတဲ့အချိန်မှာ သမီး မျက်စိမှိတ်ထား လား၊ ဖွင့်ထားလား”

“မှိတ်ထားပါတယ်။ အဲ...ယောင် လို့ ဖွင့်ထားပါတယ်”

“မျက်စိဖွင့်ထားရင် သမီးအကုန် မြင်ရမှာပေါ့။ ဘယ်မီးရောင်နဲ့ မြင်ရလဲ”

“လရောင်နဲ့ မြင်ရပါတယ်”
“မြင်ရတယ်ဆိုရင် သူတို့စပ် ယုတ်နေတဲ့ အနေအထားက ဘယ်လို ပုံစံလဲ”

ကောင်မလေးက ရှက်ကီးရှက် ကန်း ဖြစ်နေပါတယ်။

“မချီမာက အောက်က ပက် လက်ပါ။ ကိုအုန်းလွင်က အောက်ကပါ”

“မချီမာမှာ အင်္ကျီအဝတ်အစားရှိ သလား”

“စောစောကတည်းက ကိုအုန်း လွင် အတင်ဆွဲချထားလို့ ဘာအင်္ကျီ မှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို စပ်ယုတ်နေစဉ်မှာ ကိုအုန်း လွင်က လက်နှစ်ဖက်က ဘယ်လိုအနေ အထားရှိသလဲ”

“မချီမာရဲ့ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိပြီး ကိုင်ထားပါတယ်”

“မချီမာရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကရော”

“ကိုအုန်းလွင်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားပါတယ်”

“ဒါဆို မချီမာကို ကိုအုန်းလွင်က လည်မျိုကို ကုပ်ထားတယ်။ ဓားနဲ့ ထောက်ထားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

သူ့စကားနဲ့သူ မိနေပါတယ်။ တော်တော်နဲ့မပြောပါ။ စဉ်းစားပြီးတော့ မှ -

“မဟုတ်ပါဘူး”
လို့ ဖြေပါတယ်။

“အဲဒီလိုကျင့်ကြံနေစဉ်မှာ... ကိုအုန်းလွင်က ဘာတွေပြောသကြား ရလဲ”

“သတ်ပစ်မယ် သတ်ပစ်မယ်လို့

ပြောနေပါတယ်”
“ဒါဆို မချီမာကရော ဘာတွေ ပြောနေလဲ”

သူ့စဉ်းစားပြီးတော့မှ ဖြေပါတယ်။

“ဟင်း ဟင်းနဲ့ ညည်းနေပါတယ်”

စသည်ဖြင့် မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်တဲ့ မသန်းသန်းနွယ်ရဲ့ထွက်ချက်က ရှေ့နောက်မညီပါဘူး။ တရားလိုမချီမာ ရဲ့ ထွက်ချက်တွေနဲ့လည်း ကွဲလွဲပြီး ကမောက်ကမဖြစ်နေပါတယ်။

မောင်အုန်းလွင်က အချင်းဖြစ်တဲ့ ညမှာ သူဟာ သောင်ကြီးရွာက သူ့ စာရင်းခိုင် ဦးပြည့်အိမ်မှာရှိနေကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေပြသနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အမှုတစ်ခုလုံးကို သုံးသပ်ပြီးတော့ ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထား မရှိတဲ့ အတွက် တရားခံမောင်အုန်းလွင်ကို အမှုက တရားသေလွှတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်ပို့ ဒီလိုအမှုမျိုးတွေမှာ တရားစွဲတဲ့လူတွေဘက်မှ အမှုစွဲပြီးရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူစွဲ တတ်ပါတယ်။ မိမိတရားစွဲဆိုတဲ့အမှုမှာ အခိုင်အမာ သက်သေခံအထောက် အထားတွေရှိရဲ့လား။ မျက်မြင်သက်သေ တွေရော ခိုင်မာရဲ့လားဆိုတာ သတိပြု ဖို့လိုပါတယ်။ အထောက်အထား မခိုင် မာရင်တော့ မိမိရဲ့စွဲဆိုချက်က မအောင် မြင်နိုင်ပါဘူးလို့ သတိပေးလိုပါတယ်။

ကိုမောင်စံသိန်း(ဗိုလ်ချုပ်ရွာ)

ဖိသမားစိတ်ဇာတ်

ဘုန်းလက်ျာအောင်

လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် မီတာ ၂၀၀ အပြေးပြိုင်ပွဲကို ညွှန်တင်ဆက်သူသည် ပြိုင်ပွဲဝင်များကို အပြတ်အသတ်ကျော်ဖြတ်ကာ လျင်မြန်သော ဟန်ဖြင့် ရေဆုံးမှ ပန်းဝင်လာခဲ့ရာ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ ခြိုင်ဆိုင်သွားတော့သည်။ ဤတွင် သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ကိုညွှန်တင်အား အင်တာဗျူးလေ၏။

“ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ရေဆုံးကနေ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဦးဆောင်ပြီး ပန်းဝင်လာတာ အံ့သြစရာပါပဲ။ ဒါနဲ့...

အရင်က ပြိုင်ပွဲတွေဘာတွေ ဝင်ခဲ့ဖူးလား။”

“ဟင့်အင်း...တစ်ကြိမ်မှ ပြိုင်ပွဲ မဝင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။”

“ဒါဖြင့်...သည်ပြိုင်ပွဲကိုဝင်ဖို့ အလေ့အကျင့်တွေတော့ ရှိခဲ့ဖူးမှာပေါ့။”

“ဟင့်အင်း...တစ်ခါမှ မလေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့မျိုးရိုးမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်သမားတွေ ရှိခဲ့ဖူးမှာပေါ့။”

“ဟင့်အင်း...တစ်ယောက်မှ

မရှိခဲ့ပါဘူး။”

“အံ့သြစရာတော့ ကောင်းနေပြီဗျာ။ သည်လိုဆိုရင် သည်အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်လိုမျိုး စိတ်မာန်သွင်းပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာတဲ့တဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တာစထွက်ကတည်းက ကျွန်တော့်နောက်မှာ ရဲတွေလိုက်လာပြီဆိုတဲ့ စိတ်အတွေးကိုသွင်းပြီး တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးခဲ့လို့ပါ။”

“အယ်”

ဘုန်းလက်ျာအောင်

မိုက်ခရိုဒေါ့တ်သုံး

သူလျှို့ဝှက်များ

မြန်မာ့

(လုပ်သားကောလိပ်)

ပန်းဆန်းစုန်း

မိုက်ခရိုဒေါက်သုံး သူလှီများ

မြဟန်သိန်း [လုပ်သားကောလိပ်]

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် လက်မှာ အိတ်ဆွဲကာ လန်ဒန်မြို့ကြီး၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် ရှုဆလစ်သို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ညမှာ အတော်မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ခရိန်လီလမ်းသို့ ဦးတည်ကာ သုတ်ခြေတင်နေသည်။ အိမ်နံပါတ်(၄၅)သို့ရောက်သောအခါ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်နေထိုင်သော စပ်စုတတ်သည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ကန့်လန့်ကာတိုဆတ်ခနဲဆွဲဖြဲကာ ခေါင်းလောင်းတီးနေသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသူ၏မျက်နှာကို သူမှတ်မိနေသည်။ သူသည် ခရော်ဂျာတို့ဖုန်းမောင်နှံ၏ မိတ်ဆွေခပ်ချောချောကနေဒီယံလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခရော်ဂျာတို့ထံ တစ်လလျှင်အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ် စနေနေ့မှာ ညစာလာစားလေ့ရှိကြောင်း မိန်းမကြီးသိနေသည်။ သူမသည် ကန့်လန့်ကာတို ပြန်ဆွဲပိတ်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် သုံးဖွေးချည် ဆက်ထိုးနေလိုက်ပါတော့သည်။ ရှုဆလစ်ရပ်ကွက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဘာတစ်ခုမျှမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။

အိမ်တွင်းအဆင်ပြေနေမှုများ

အိမ်နံပါတ်(၄၅)၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကိုသာ သူမသိရှိသွားခဲ့လျှင် သူမ၏စိတ်ထားများ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းထဲသွားပေလိမ့်မည်။ မီးဖိုချောင်ကြမ်းခင်းအောက်တွင် ထွင်းရှိပြီး ကျင်းအတွင်း၌ လှိုင်းနှုန်းမြင့် အသံလွှင့်စက်နှင့် တစ်မိနစ်လျှင် စာလုံးရေ ၂၄၀ ကျော် ပေးပို့နိုင်သည့် ဝတ်စာတိုစက်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကမ္ဘာ့ဆီဒီ ဒေသအသီးသီးမှ ပေးပို့နေသည့် ထုတ်လွှင့်ချက်များကို ဖမ်းယူနိုင်သည့် ရေဒီယိုတစ်လုံးရှိသည်။ ရေဒီယို၏

နံဘေးတွင် လက်နဲ့ပိတ်စက်တစ်လုံး၊ အသံလွှင့်စက်တစ်ခု ရကော်ဒါတစ်လုံးနှင့် နားကြပ်များရှိနေသည်။ ရေချိုးခန်းကို အမှောင်ခန်းဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲဖန်တီးထားပြီး မိုက်ခရိုဒေါက်များကို ဖတ်နိုင်၊ မိုက်ခရိုဒေါက်အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သော ပစ္စည်းကိရိယာများ အစုံအလင်ရှိနေသည်။ မိုက်ခရိုဒေါက်ဆိုသည်မှာ အရွယ်အစားကြီးမားသော ဓာတ်ပုံများကို ပင်အပ်ခေါင်းအရွယ်ထက်ပင် သေးငယ်သွားအောင် ချဲ့ပေးနိုင်သော နည်းပညာတစ်ခုဖြစ်၏။ (မိုက်ခရိုဒေါက်၏ တိုက်ရိုက်အနက်မှာ “သေးငယ်လွန်းသော အစက်အပြောက်”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။)

နေရာတိုင်းမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ချည်းဖြစ်၏။ ဧည့်ခန်းတွင်ရှိသော သမ္မာကျမ်းစာအုပ်စဉ် မိုက်ခရိုဒေါက် ပြုလုပ်ရာတွင်သုံးသည့် အလင်းရောင်အထိမ်အထိမ်သော မှန်ကြည်စက္ကူများကို ဝှက်ထားသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် မိုက်ခရိုဒေါက်ဖတ်နိုင်ရန် အထူကြည့်မှန်ဘီလူးတစ်လက် ရှိသည်။ မိုက်ခရိုဖလင်လီပ်များကို အရက်ပုလင်းပြားငယ်အတွင်းမှာ ဝှက်ထားပြန်သည်။ ရေချိုးခန်းအတွင်းရှိ ပေါင်ဒါဘူးကို ရစ်လှည့်ပြီးဖွင့်လိုက်လျှင် မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် တူသော မိုက်ခရိုဒေါက်များကို ဖတ်ရှုနိုင်သည့်စက်ကို တွေ့ရမည်။

လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်

၁၉၅၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၁ ခုနှစ်ထိ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် မိမိတို့သည် ဗြိတိသျှနိုင်ငံ၏ လုံခြုံရေးကို အဓိကညွှန်းခြောက်နေသူများနှင့် နီးကပ်စွာ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြရကြောင်း ရှုဆလစ်ရပ်ကွက်နေ လူအများမသိရှိခဲ့ကြပေ။ အမှတ်(၄၅) ခရိန်လီလမ်းသည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု၏ အထူးချွန်ဆုံး သူလျှိုစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ “ဂေါ်ဒန်လွန်းစအေး” ပုဂံလုံး

လှုပ်ရှားနေသော ကွန်မြူနစ်သူလျှို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ ဌာနချုပ် ဖြစ်သည်။ လွန်းစဒေး၏ နာမည်ရင်းမှာ “ကိုနန်ထရော်ဖီ ပိုဗစ်ချ်မလိုဒီ” ဖြစ်သည်။

မလိုဒီသည် ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်မှုဘက်တွင် အရည်အသွေး ထူးချွန်သော စစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ကေဂျီဘီ (ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု လုံခြုံရေးဌာန)၌လည်း ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်၌ တပ်မှူးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ အကြိမ်ကြိမ် ပို့လွှတ်တာဝန်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၌ သူ၏ ၃၃ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ နီးကပ်လာချိန်တွင် ကေဂျီဘီက သူ့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသော တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းတာဝန်မှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံကို စောင့်ကြည့်ထောက်လှမ်းရန် ဖြစ်သည်။ မလိုဒီ၏ ဆရာကြီးများသည် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တို့၏ လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းများအကြောင်း အချက်အလက်များကို ရရှိသမျှ ရှာဖွေရယူရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ အဏုမြူဗုံးအားသုံး ရေငုပ်သင်္ဘောနည်းပညာ တိုးတက်မှု၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကိုလည်း ရှာဖွေသိရှိနိုင်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြပြန်သည်။

ပြီးပြည့်စုံသော သူလျှို့

မလိုဒီသည် ၁၉၉၅ ခု၊ မတ်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ဂေါ်ဒန်လွန်းစဒေးအမည်ရှိ ကနေဒီယံလူမျိုး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းများ ကိုင်ဆောင်ကာ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ အရေခြုံဟန်ဆောင်ထားမှုသည် စေ့စပ်ပီရိလှသည်။ ဂေါ်ဒန်လွန်းစဒေးဆိုသူ ကနေဒီယံလူမျိုး အမှန်တကယ်ရှိခဲ့သည်။ မူလလွန်းစဒေးသည် အသတ်ခံခဲ့ရဖွယ်ရှိပြီး ဖင်လန်နိုင်ငံတွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ယခုအခါ၌ လွန်းစဒေး၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်သည် မလိုဒီ၏ လက်တွင်း ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်

လူတိုင်းက လွန်းစဒေးကို သဘောကျနှစ်သက်ကြ

လန်ဒန်ဆင်ခြေပုံး ရူဆလစ်ရပ်ကွက်၊ အမှတ်(၄၅)၊ ဓရိန်လီလမ်းနေ ဓရော်ဂျာတို့ဇနီးမောင်နှံ။

သည်။ မိတ်ဆွေများ အလွယ်တကူရရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဆိုဗီယက်တို့၏ ထောက်ပံ့ကြေးများကြောင့် မိတ်ဆွေများကို ဖျော်ဖြေညှော်ခံနိုင်အောင် အချိန်နှင့်ငွေကြေးများ ရနေသည်။ မကြာမြင့်မီမှာပင် လန်ဒန်မြို့၏ အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်များ၊ ညကလပ်များတွင် သူ၏မျက်နှာကို ရင်းနှီးမှုရှိလာကြသည်။ ထို့ပြင် သူစီးသည့် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ မှာယူတင်သွင်းထားသော တန်ဖိုးကြီး ကားအဖြူရောင်ပုံစံကလည်း စစ်ကြောပုံ ဆင်းရဲမှုဒဏ်ခံနေရဆဲ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဝယ် အာရုံစိုက်ခြင်းခံနေရသည်။ အိမ်ဖြူတော်ဟုခေါ်သော အဆောက်အဦရှိ သူ၏အခန်း၌လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပါတီပွဲများ ကျင်းပပြုလုပ်ကာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများကို ညှိချောသူရပ်ရည်ဖြင့် အောင်မြင်မှုရအောင် ဆွဲဆောင်ညှို့ယူပြန်သည်။

အမှန်တကယ်တော့မူ သူဌေးသား လူပေါ်ကြော့ဟန်ပုံရိပ်၏ နောက်ကွယ်၌ သူသည် အလုပ်ကို အလွန်ကြိုးစားနေသူဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပြားဖွင့်စက် အငှားလုပ်ငန်းတစ်ခုကို စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း၌ကား အာမခံလက်မှတ်ထုတ်ရောင်းသည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုပါ ထူထောင်ခဲ့သည်။ ဝင်ငွေကောင်းသည်ထက်ပိုကောင်းသော အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရလာသည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရ နိုင်ငံတွင်းဒေသအနှံ့အပြားသို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေရသည်။

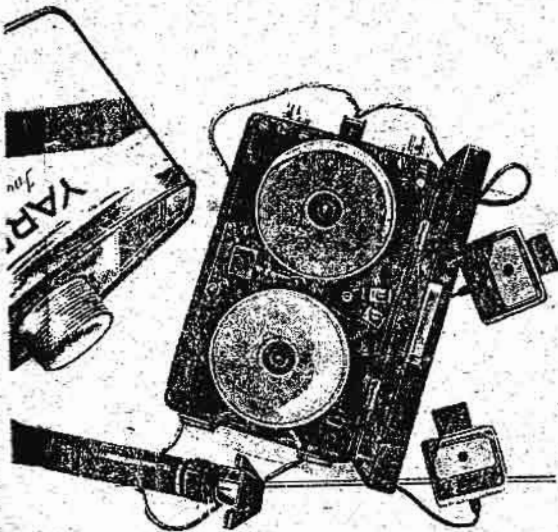
များကြော့မိ လွန်းစဒေး၌ မိတ်ဆွေအသိအကျွမ်းများ ပေါကြွယ်လာခဲ့ရသည်။ စက်ဘက်နှင့် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့အစည်းများနှင့် စပ်သက်နေသော မိတ်ဆွေများလည်း အများအပြားရှိလာသည်။

လူ့ဏာမန်များ

မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူ့အဖို့ အရေးကြီးဆုံး ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသူများမှာ အမှတ်(၄၅) ခရိုင်လုံလမ်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ခရော်ဂျာတို့ ဇနီးမောင်နှံသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ခရော်ဂျာတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ လွန်းစဒေးကဲ့သို့ပင် ဆိုဗီယက်သူလျှိုများဖြစ်ကြပြီး အထောက်အထားအတုများဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။ မူလက သူတို့သည် အမေရိကန်များအဖြစ် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်နေခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၌ သူတို့၏ အခြေချထားမှု ပေါ်တော့မည့် အပိုင်အယောင်ဖြစ်လာ၍ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတုများဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ ထွက်

လွန်းစဒေးနှင့် သူ၏မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်

**မိုက်ခရိုဒေါ်တံဖတ်စက်ကို
တောင်ဒါဘူးစွဲတစ်ခုအတွင်း ဂုဏ်ထားသည်။
ခရီးဆောင် တိတ်ရကော်ဒါနှင့်
အသံဖမ်းခွက်များ။**

ပြေးလာကြသူများ ဖြစ်သည်။

ပီတာခရော်ဂျာသည် ခပ်အေးအေးနေတတ်သော အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရှားပါးစာအုပ်ရောင်းဝယ်သူအဖြစ် နေအိမ်မှပင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာ သူ့ထက် အသက် အနည်းငယ်မျှ ငယ်ရွယ်သည်။ သူတို့စုစည်းထားသော သူလျှိုလုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းများဖြင့် လွန်းစဒေး၏ သတင်းများကို မော်စကိုသို့ ရောက်အောင်ပို့ပေးသည်။

လွန်းစဒေးသည် တိုင်းပြည်အနှံ့ သွားလာနေရသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟိုမှသည်မှရရှိလာသော သတင်းအစအနများကို ရွေးထုတ်ရင်း လက်ရှိတွင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးသော အရင်းအမြစ်ဖြစ်သူ “ဟာရီဟတ်ဖတ်ခ်” ကို အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ရသည်။

ငွေဖတ်သူ

ဟတ်ဖတ်သန်သည် ပို့လင်းရို လုံခြုံရေးအရ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ဖြစ်သော ရေတပ်ဦးစီးချုပ်ရုံး လက်အောက်ခံ ရေ အောက်လက်နက်များ ထုတ်လုပ်ရေးတွင် စာရေးဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် လုံခြုံရေးအဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ထားသော ပစ္စည်းမျိုးစုံအကြောင်း သိနိုင်ခွင့်ရှိနေ သည်။ ထို့ပြင် သူ၏နောက်ကြောင်း၌လည်း မရှင်းမရှင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လွန်းစဒေးသည် ဟတ်ဖတ်သန်ကို ပို၍သဘောကျနေမိသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ဟတ်ဖတ်သန် အား ဝါဆော့ရှိ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ တာဝန်ချထားပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မှောင်ခိုဈေးကွက်၌ ပစ္စည်းများ တရားမဝင် ရောင်းချခဲ့မှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေမှုကြောင့် ဝါဆော့မှ ပြန်ခေါ်ယူခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဝါဆော့လုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ဝင် တစား စောင့်ကြည့်နေကြသော ပိုလန်နိုင်ငံ ထောက်လှမ်း ရေးဌာနက ဟတ်ဖတ်သန်သည် အလွယ်တကူ လာဘ်ယူမည့် သူဖြစ်ကြောင်း မော်စကိုသို့ သတင်းပေးလိုက်သည်။ လွန်း စဒေးကလည်း အချိန်မဖြုန်းဘဲ ဟတ်ဖတ်သန်ကို တွေ့ဆုံ ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

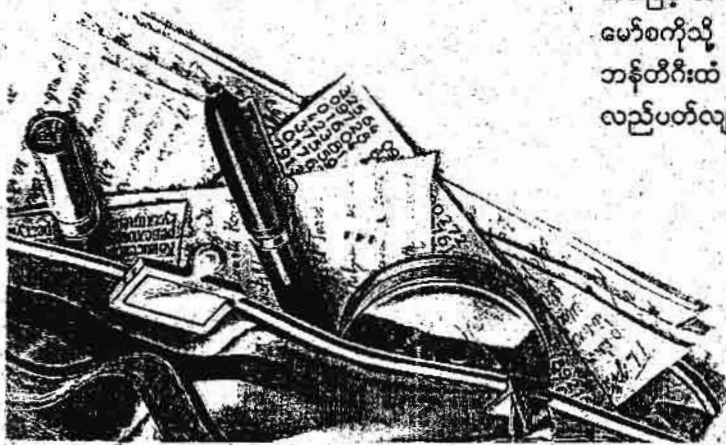
လွန်းစဒေးသည် မိမိကိုယ်မိမိ အမေရိကန်သံရုံးမှ တစ်မျိုးအလက်ဖျန်ဆင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုမိတ်ဆက် လိုက်သည်။ တစ်ဖက်သားအကြိုက် လိုက်ပေါင်းရင်း ဟတ် ဖတ်သန်သည် သူတကာယ်လိုချင်နေသောသူဖြစ်ကြောင်း သိ လိုက်ရသည်။ ငွေသာရမည်ဆိုလျှင် ဘာကိုမဆိုလုပ်မည့် သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်လည်း သူ့မှာ ပို့လင်းမှ

စာရွက်စာတမ်းများကို အပြင်ဒိုးထုတ်နိုင်ရန် နည်းလမ်း တစ်သွယ်ရှိနေပြန်၏။ “အိသယ် (ခေါ်) ဘန်တီ”အမည်ရှိ သူ၏ချစ်သူ သက်လတ်တန်းအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ လည်း ပို့လင်းမှ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ အမျိုးသားဝန်ထမ်းများအပေါ် ရှောင်တခင် စစ်ဆေးမှုများ ရှိနေသော်လည်း အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းများအား ချန်လှပ်ထား တတ်ကြသည်။

သူလျှိုဂိုဏ်း

ဟတ်ဖတ်သန်အား သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ဖြစ် လာစေရန် ဖြားယောင်းလှည့်စားရသည်မှာ လွယ်ကူ၏။ အမေရိကန်များသည်သူ့ထံမှ မည်သို့သော သတင်းအချက် အလက်များကို အလိုရှိနေကြောင်း၊ ထို့ပြင် သူ့အနေဖြင့် အစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေကို ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်နေဖို့မလိုကြောင်း၊ ဗြိတိန်နှင့် အမေရိကန်တို့သည် တစ်ဖွဲ့တည်းသားများဖြစ်ကြောင်း၊ နောက် သူ၏ဝန်ဆောင် မှုအပေါ် ငွေပေးမှာဖြစ်ကြောင်း လွန်းစဒေးက ပြောပြလိုက် သည်။ ငွေမည်ရွှေမည်မျှပေးရန် သဘောတူညီလိုက်ကြ သည်။ သူ၏ချစ်သူ ဘန်တီးဂီးကိုလည်း ဆက်သားအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ များမကြာမီမှာပင် သဘောတူညီ ဆောက်ရေး အသေးစိတ်အချက်အလက်များနှင့် ရေတပ် သဘောတူကျင်းများ၏ စာရင်းဇယားကဲ့သို့သော တန်ဖိုးရှိ စာတွဲများကို ပို့လင်းမှ ဒိုးထုတ်ကာ လွန်းစဒေးထံပေးခဲ့ သည်။ လွန်းစဒေးသည် စာတွဲပါများကို ဖတ်ရှုကာ နှုန်း အားဖြင့် ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာကိုသုံးကာ ခရိန်လီလမ်းမှ မော်စကိုသို့ ပေးပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာတွဲများကို ဘန်တီးဂီးထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ သူလျှိုဂိုဏ်း ရှင်သန် လည်ပတ်လျက်ရှိပါတော့သည်။

ဟဲလင်ခရော်ဂျာ၏
လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ
သူလျှိုဂိုဏ်းတွင်ပါဝင်နေကြောင်း
သက်သေခံပစ္စည်းများ

သံသယဝင်ပြီ

လွန်းစဒေးက ဟတ်ဖတန်ကို ဝန်ဆောင်ခအဖြစ် ငွေသားများပေးချေခဲ့သဖြင့် ဟတ်ဖတန်၏ ဘဏ်စာရင်းတွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော ငွေဝင်လာမှုကို ဖော်ပြခြင်းမခံရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ (အမ်အိုင် ၅)၏ ပုံမှန်စစ်ဆေးချက်များက ဟတ်ဖတန်၏ သုံးစွဲငွေများသည် သူ၏ဝင်ငွေထက် များစွာပိုလွန်နေကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြခဲ့သည်။ ခဗ္ဗဝ ပြည့်နှစ်တွင် သူ၏တရားဝင် ဝင်ငွေမှာ ၇၁၄ ပေါင်သာရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် သူသည် မကြာသေးမီက ကားအသစ်တစ်စီး ဝယ်ယူပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်သစ်တစ်လုံးအတွက်လည်း ပေါင် ၁၀၀၀၀ အကုန်အကျခံသည်။ ထို့ပြင် အရက်ဖိုးတစ်ခုတည်းအတွက် တစ်ပတ်လျှင် ပေါင် ၂၀ သုံးနေပြန်သည်။ အဆိုပါငွေများ ဘယ်ကရနေသနည်း။ အမ်အိုင် ၅ သည် သူလျှို့များစေလွှတ်ကာ အဖြေမှန်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်စေခဲ့သည်။

ခဗ္ဗဝ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လထဲတွင် အမ်အိုင် ၅ သူလျှို့တို့သည် ဟတ်ဖတန်နှင့် ဂီးတို့အား လန်ဒန်မြို့ ကဇာတ်ရုံထိအောင် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကဇာတ်ရုံတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် လွန်းစဒေးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး လွန်းစဒေးက သူတို့ကို စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးလိုက်၏။ သူတို့ကလည်း လွန်းစဒေးကို လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ပြန်လှန်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးသော် ဟတ်ဖတန်နှင့် ဂီးတို့သည် သူတို့ကားရပ်ထားရာသို့ ကွေ့ဝိုက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာခွားကြသည်။

နောက် ရက်သတ္တလေးပတ်အကြာတွင် ...

ဟတ်ဖတန်သည် လွန်းစဒေးနှင့် ထပ်မံဆုံတွေ့ပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုအတွင်း ဝင်သွားကြသည်။ နောက်ဘက်မှ ထိုင်ခုံများတွင် အမ်အိုင် ၅ သူလျှို့များက သူတို့၏ပြောဆိုနေသံများကို စူးစိုက်နားဆင်နေကြသည်။

“ဒါတွေဟာ လတိုင်း လတိုင်းရဲ့ ပထမဦးဆုံး စနေနေ့မှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် အောက်တိုဘာနဲ့ နိုဝင်ဘာရဲ့ ပထမဦး စနေနေ့တွေပေါ့”

ဟု လွန်းစဒေးက ပြောပြနေသည်။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိစဉ်နေကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကော်ဖီဆိုင်မှတစ်ဆင့် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံးသို့ ဆက်ထွက်သွားကြပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းရုံးတွင် ဖုန်းဆက်စကားပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဟတ်ဖတန်က သတင်းစာစက္ကူပတ်ထားသော စာတွဲဖိုင်တစ်ခုကို လွန်းစဒေးအား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးလမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

လွန်းစဒေးသည် သူ၏အ ညှိရောင် လက်ဆွဲအိတ်ကို အပ်နှံထားရန် ဘဏ်တိုက်တစ်ခုသို့ ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားသည်။ လွန်းစဒေး ဘဏ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမ်အိုင် ၅ သူလျှို့များသည် ဘဏ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြသည်။ လက်ဆွဲအိတ်အတွင်းရှိ ရှုရှားလုပ်ကင်မရာတစ်လုံး၊ မှန်ဘီလူးတစ်လက်၊ ဖလင်လိပ်နှစ်ခုနှင့် သော့မျိုးစုံတစ်တွဲတို့ ထည့်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

စောင့်ကြည့်နေရပြီ

နှစ်လမျှကြာအောင် လွန်းစဒေးသည် ဥရောပတစ်ခွင် ခရီးဝေးနှင်နေခဲ့သည်။ သူပြန်လာလျှင် ဖမ်းဆီးရန် အမ်အိုင် ၅ သူလျှို့များက စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဘဏ်တွင်အပ်နှံထားသော သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်လည်ထုတ်ယူသွားသော လွန်းစဒေးနောက် အမ်အိုင် ၅ က ခြေရာခံလိုက်သွားသည်။ လွန်းစဒေးသည် ရှုဆလစ်သွားရထားတစ်စီးပေါ် တက်သွားသည်။

အမ်အိုင် ၅ သူလျှို့များသည် ရက်သတ္တများစွာ ဆက်လက်၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ လုပ်ဆောင်မှုပုံစံတစ်မျိုးပေါ်လာသည်။ လတိုင်း၏ ပထမဦး စနေနေ့များတွင် လန်ဒန်မြို့၌ ဟတ်ဖတန်နှင့် လွန်းစဒေးတို့သည် တွေ့ဆုံကြမည်ဖြစ်၏။ တွေ့ဆုံပြီးသော် ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်ကြမည်။ လွန်းစဒေးသည် ထိုညနေမှာပင် ရှုဆလစ်သို့သွားမည်။ ခရော်ဂျာတို့၏အိမ်သို့ ညနေ ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်ခန့်တွင် ရောက်မည်။ သူတို့၏ ပုံမှန်လှုပ်ရှားနေမှုများကို သုံးလကြာစောင့်ကြည့်အပြီးတွင် အမ်အိုင် ၅ က ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်စီးနင်း ဖမ်းဆီးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်

ချလိုက်သည်။ လန်ဒန်မြို့ ရဲအထူးတပ်ဖွဲ့မှ စုံထောက်ရဲမှူး
ဂျော့စမစ်ကို ခေါင်းဆောင်ရန် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဝင်စီးပြီ

၁၉၆၁ ခု ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဟာရီ
ဟတ်ဖတန်သည် လန်ဒန်မြို့တွင်းသို့ ထွက်ခွာလာသည်။
သူနှင့်အတူ ချစ်သူ ဘန်တီဂီးလည်း လိုက်ပါလာသည်။
ဘန်တီဂီးသည် ဈေးဝယ်လက်ဆွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်
ဆောင်ထားသည်။ ဝါတာလူးဘူတာရုံသို့ သူတို့နှစ်ဦး
ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်
အမ်အိုင် ၅ မှ သူလျှို ၁၅ ဦးထက်မနည်း ယောင်ပေပေ
လုပ်နေကြသည်။ အမ်အိုင် ၅ တို့သည် ခရီးသွားအသွင်၊
သတင်းစာရှောင်းသမားအသွင် ယူထားကြ၏။ သူတို့နှင့်
အတူ ဂျော့စမစ်ရှိနေသည်။ မီးရထားက ၁၅ မိနစ် နောက်
ကျနေသည်။ ရထားနောက်ကျခြင်းကြောင့် ဂျော့စမစ်၏
လူများ လျော့ရဲလျော့ရဲဖြစ်သွားတာ ဖြစ်မည်။ မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စုံတွဲထွက်ပေါက်ရောက်ပြီး
ဘတ်စကားထဲ ပြေးတက်သွားရာ စမစ်၏လူများ အငိုက်
မိသွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ စုံထောက်တစ်ဦးသာ
ဘတ်စကားပေါ်ရအောင် လိုက်ပါသွားနိုင်သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဟတ်ဖတန်နှင့် ဂီးတို့
သည် ရရှိလာသော အချိန်တိုကလေးကို ရုတ်တရက်
ကောက်ခါငင်ကာ ရှုခင်းကြည့်ထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်နာရီခန့်ကြာပြီးနောက် သူတို့သည် ဝါတာလူးဘူတာ
ရုံသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ နောက် ... ဘူတာရုံမှ
တစ်ဆင့် သူတို့၏နောက်မြီးမှ ခြေရာခံလိုက်နေသော စမစ်
က သူတို့ရှေ့ပြေးဝင်လာကာ ...

“မင်းတို့ အားလုံးကို ဖမ်းလိုက်ပြီ။ ငါဟာ ရဲအရာရှိ
တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှတ်အသား တစ်ဆင့်ထားခြင်းမရှိသော ကား
သုံးစီးကလည်း ကျီခနဲမည်ကာ ထိုးရပ်လာသည်။ ပထမ
ဦးစွာ လွန်းစဒေးကို ကားထဲဆွဲသွင်းလိုက်ကြသည်။ ဒုတိ
ယ ဟတ်ဖတန်၊ တတိယ ဂီး သူတို့အသီးသီးကိုလည်း
ဖမ်းဆီးကာ ကားထဲဆွဲသွင်းလိုက်ကြပြန်သည်။ ကားများ

သည် အရှိန်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကြိုတင်
စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ကားများမှ “တစ်ခုမကျန်
အားလုံးပြီးပြီ” ဟု ရေဒီယိုသတင်း ဆက်သွယ်ပို့လွှတ်လိုက်
ပါတော့သည်။

စစ်တုရင်တိုးပွဲ

ဂီးကိုင်ဆောင်လာသော အိတ်အတွင်းမှ ပိုလင်းမှ
ဗြိတိန်အဏုမြူဗုံးအင်သုံး ရေငုပ်သင်္ဘောဆိုင်ရာ စီမံချက်
နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ပစ္စည်း စာရင်း
ဝင် ဓာတ်ပုံပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ပါ ဖလင်နှင့် စာတွဲဖိုင်
လေးခု ထည့်ထားသည်။ အပြစ်ရှိကြသည့်အလျောက်
သူတို့သုံးဦးအပေါ် အစိုးရလျှို့ဝှက်ဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေအရ
တရားစွဲဆို ရုံးတင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ရရှိသော တုံ့ပြန်မှု
မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကွဲပြားကြပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ အရှူးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ဟာရီဟတ်ဖတန်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း
ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ မှားတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

ဟု ဘန်တီဂီးက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော့်ဒု. ၁ နဲ့ ဒီမှာ တစ်ညလုံး နေရာမှာဖြစ်
တော့ စစ်တုရင်ကစားဖော် တစ်ယောက်လောက် ရှာပေး
စေချင်ပါတယ်”

ဟု ဂေါ်ဒန်လွန်းစဒေးက အေးအေးဆေးဆေးပင်
တောင်းဆိုလိုက်သည်။

လွန်းစဒေး၏ တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။
အစောင့်တာဝန်ကျနေသူများအနက်မှ ပထမတန်းစား
စစ်တုရင်ကစားသမားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပြီး လွန်းစဒေး
အကျဉ်းခံနေရစဉ်ကာလတစ်လျှောက် လွန်းစဒေးအတွက်
စစ်တုရင်ကစားဖော်ရအောင် အမြဲစဉ်ပေးခဲ့သည်။

စမစ်သည် လွန်းစဒေး၏ ပုံစံကို နှစ်သက်သဘော
ကျနေသည်။

“သူဟာ လုပ်ဖို့ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ရ
တယ်။ ခင်ဗျားလည်း လုပ်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း လုပ်ရ
တာပဲ။ သူဟာ အဲဒီတာဝန်ဆို ကောင်းကောင်းဆောင်ရွက်
ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်က ဘယ်နည်း

ဘယ်ပုံ ပြစ်တင်ရှုတ်ချရမှာလဲ”

ဟု စမစ်က သတင်းထောက်များကို ပြောပြသည်။

နေရာတိုင်းမှာ

အဆိုပါနေရာမှာပင် ခရော်ဂျာတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း အဖမ်းခံရသည်။ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိသလို ဟန်ဆောင်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်မှထွက်လာရသောအခါ ဟယ်လင်ခရော်ဂျာက ညှိနှိုင်းအတွက် ရေခဲခွေးစက်အား လောင်စာသွားဖြည့်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲ မှာဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် အရင်ကြည့်ပါရစေဦး”

ဟု စမစ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော သတင်းများ၊ မိုက်ခရိုဒေါ့ဘုံးသုံးခုပါသော မှန်ဆလိုက်တစ်ခုနှင့် ရှုရှားဘာသာဖြင့် လွန်းစဒေးကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသော စာမျက်နှာ ငါးမျက်နှာပါ စာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤအရာအားလုံးကို ရေခဲခွေးသို့လှာလောင်စာတွင် ထည့်သွင်းပျောက်ဖျက်ပစ်ရန် သူမ ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုပါအချိန်၌ မူခင်းဆေးပညာအဖွဲ့ကိုလည်း စေလွှတ်ပေးခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းချိန် တစ်ပတ်အတွင်း၌ အမှတ်(၄၅) ခရိုင်လီလမ်းနေအိမ်ကို အသေးအဖွဲ့ပါမကျန် တစ်စစ် စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ရေဒီယိုနှင့် မိုက်ခရိုဒေါ့ဘုံးသုံး ပစ္စည်းကိရိယာများကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် ပီတာခရော်ဂျာ၏ စာအုပ်များအတွင်းဝှက်ထားသော အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး သင်္ကေတများ၊ ပေးပို့ခဲ့သည့်ရက်စွဲများနှင့် နယူးဇီလန် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးစီရိုတစ်ခုမှ ကနေဒီယံနိုင်ငံ ကူးလက်မှတ်နှစ်စောင်လည်း တွေ့ရသည်။ ငွေများကို နေရာအနှံ့မှာ ဝှက်ထားသည်။

လွန်းစဒေး၏ နေအိမ်အခန်း၌လည်း ဤနည်းနှင့် နှစ်ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် မိုက်ခရိုဒေါ့ဘုံးသုံးပစ္စည်းများ၊ ရေဒီယိုတစ်လုံးနှင့် ပိုက်များသော ငွေများကို တွေ့ရသည်။

ဟတ်ဖတန်၏ နေအိမ်ကလည်း လျှို့ဝှက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂါပစ္စည်းကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထပ်တူထပ်မျှ ဖော်ပြနေ

ပြန်သည်။ ရုံးစာရွက်စာတမ်းများ၊ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် လန်ဒန်မြို့၌ တွေ့ဆုံရမည့်နေရာများ ဖော်ပြထားသော မြေပုံကို အောက်ခံအဖြစ် ထည့်သွင်းဝှက်ထားသည့် မီးခြစ်ဘူးအတုကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဖိုးထုတ်ပြီ

၁၉၆၁ ခု၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် တရားရုံး စတင်ခဲ့သည်။ ကိုးရက်ကြာ စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးနောက် တရားသူကြီးက စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

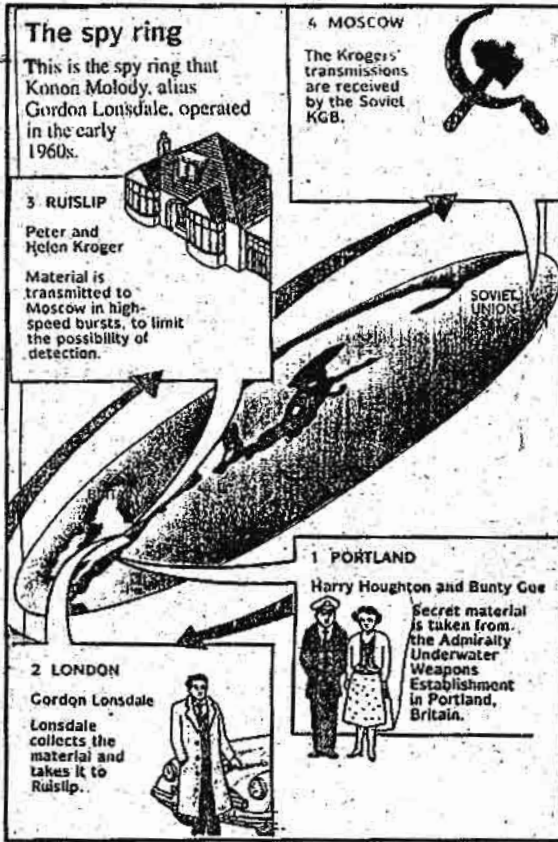
ဟတ်ဖတန်နှင့် ဂီးတို့အား ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်နှင့် ခရော်ဂျာတို့ ဇနီးမောင်နှံအား ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၂၀ စီ အသီးသီး ကျခံစေခဲ့ပြီး လွန်းစဒေးအပေါ်၌ ပြင်းထန်စွာ စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက်သည်။

“ဂေါ်ဒန်အာနီးလွန်းစဒေး... သင်သည် ကြေးစားသူလျှို့ဝှက်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ သူလျှို့ဝှက်အလုပ်သည် ဘေးအန္တရာယ်များသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်၏။ သင့်အနေဖြင့် မလွဲမသွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးလည်း ဖြစ်မှာပါ။ ပြစ်ဒဏ်ခံယူရန်ဖြစ်သည်။ သင်သည် ထောင်တွင်း၌ ၂၅ နှစ်ကြာ နေထိုင်သွားရမည်”

ဟု တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြလိုက်သည်။

တရားသူကြီး၏ ရှေ့မှောက်ရှိ တရားခံထားရာ ဝက်ခြံအတွင်းရပ်နေသော လွန်းစဒေးက ပြုံးလိုက်သည်။ စစ်အေးကာလ သူလျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းသဘာဝကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိထားသည်။ သံတိုင်များ၏နောက်ကွယ်မှာ အကျဉ်းသားဘဝဖြင့် ကြာရှည်စွာ သူနေရမည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် တစ်နေ့နေ့တွင် အပြန်အလှန် သူလျှို့ဝှက်လှယ်ရေးအစီအစဉ်အရ သူလည်း ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သည်။

လွန်းစဒေး တွက်ဆထားသကဲ့သို့ ကွက်တိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သုံးနှစ်မပြည့်ခင်မှာပင် မော်စကိုတွင် ဖမ်းမိထားသော အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက်ဦးနှင့် လွန်းစဒေးအား လူချင်း ဖလှယ်ကာ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ လွန်းစဒေး အနေဖြင့် အကျဉ်းသားဘဝမှ တစ်ဖန်ပြန်လည် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ကျော် ကာလတွင် ကိုနန်မလိုဒီ (ခေါ်) ဂေါ်ဒန်လွန်းစဒေး လှုပ်ရှားခဲ့သော သူလျှိုဂုဏ်း

- (၁) ဦးလင်း (ဟာရီဟတ်ဖတ်နှင့် တန်တီဂီး ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဦးလင်းရှိ ရေတပ်ဦးစီးချုပ်လက်အောက်ခံ ရေအောက် လက်နက်များ ထုတ်လုပ်ရေးမှ လုံခြုံမှုအဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ထားသည့် ပစ္စည်းများကို ယူခဲ့ကြသည်။)
- (၂) လန်ဒန် (ဂေါ်ဒန်လွန်းစဒေး ဦးလင်းမှ ပစ္စည်းများကို လက်ခံရယူကာ ရုစလစ်ရပ်ကွက်သို့ သယ်ဆောင်သွားသည်။)
- (၃) ရုစလစ် (ပီတာနှင့် ဟဲလင်ခရော့ဂျာသတင်းများကို ထောက်လှမ်း၍ မစီနိုင်အောင် လှိုင်းနှုန်းဖြင့် ရေဒီယိုဆက်သွယ် ရေးနည်းပညာဖြင့် မော်စကိုသို့ ပို့ပေးသည်။)
- (၄) မော်စကို (ခရော့ဂျာ၏ ပေးပို့ချက်များကို ဆိုဗီယက်ကော့ပိုက် လက်ခံရယူသည်။)

လွန်းစဒေးနှင့် အပေါင်းအစွဲများ

အပြန်အလှန် သူလျှိုလဲလှယ်ရေး အစီအစဉ်အရ ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုသည် လွန်းစဒေးကို မော်စကိုသို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူလိုက်သည်။ သူ၏အရေခြုံ ဖုံးကွယ်ထားမှုများ ကျွတ်ကျသွားပြီဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ သူလျှိုအဖြစ် ပို့လွှတ်တာဝန်ပေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုအတွင်းမှာပင် ကော့ပိုက်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေခဲ့ရသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး အလေးအမြတ်ထား ဂုဏ်ပြုသပြီဟုပေးခဲ့ကြသည်။

ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုတွင် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားသော ဗြိတိသျှကထိကတစ်ဦးနှင့် အလဲအလှယ်ပြုကာ ခရော့ဂျာတို့ နှိုးမောင်နှံအား ၁၉၆၉ အောက်တိုဘာလထဲတွင် ထောင်မှပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဟတ်ဖတ်နှင့် ဂီးတို့သည် သူတို့၏ ပြစ်ဒဏ်များအတိုင်း ထောင်တွင်း၌ ၁၀ နှစ်ကြာနေခဲ့ရပြီးနောက် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလထဲတွင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထောင်မှထွက်လာပြီး ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ နောက်ပိုင်း၌ ဟတ်ဖတ်သည် "Operation Portland, the Autobiography of a Spy" နာမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့သည်။ စာအုပ်ထဲ၌ သူ့အကြောင်းကို အလွန်ချွဲကား ရေးသားထားသည်။ သူသည် ဆိုဗီယက်သူလျှိုတစ်ဖွဲ့လုံးအား ဗြိတိသျှကမ်းခြေပေါ် တက်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ လွန်းစဒေးပါဝင်သော သူလျှိုများသည် ဦးလင်းသို့ ခိုးဝင်ကာ တစ်ညကြာနေခဲ့ပြီး သူတို့စိတ်ဝင်စားရာမှန်သမျှကို ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

သူလျှိုဂုဏ်းခေါင်းဆောင်အစစ်မှာ 'ရိုမင်'ဆိုသူ ရုရှားလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရိုမင်သည် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များအား တိမ်းရှောင်သွားခဲ့သည်ဟု ရေးသားထားခြင်းမှာ ပိုပြီးစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါသည်။

မြဟန်သိန်း(လုပ်သားကောလိပ်)

မိုငြိမ်းစာ

"The Microdot Spies" (Real Spy Stories)

ကိစ္စမရှိပါဘူး

မောင်စံထား(နေဖြူ)

ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း ကိုတော
ကျော်ပြောင်းလာသည်မှာ ဘာမျှမကြာ
သေး။

ဆံပင်တွေသာမက နှုတ်ခမ်းမွှေး
မှတ်ဆိတ်မွှေးတို့ရည်နေသဖြင့် ဆံသ
ဆိုင်ကိုရှာရာ မကြာခင်မှာပင် လမ်း
ထိပ်တစ်နေရာ၌ ဆံသဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို
သွားတွေ့လေ၏။

“ဆံပင်ညှပ်မယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်
ခမ်းမွှေးနဲ့ မှတ်ဆိတ်မွှေးတို့ပါ အပြောင်
ရှင်းချင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ ကဲ... ဆံလည်
ထူထားထိုင်ပေါ်တက်”

ဆံသဆရာလည်း ဦးစွာ ဆံပင်
တို့ ညှပ်ပေးလေ၏။ ပြီးလေသော် မှတ်

ဆိတ်မွှေးတို့ကို ပြောင်စင်အောင် ရိတ်
လေ၏။ ထို့နောက် ဆွဲအံ့အတွင်းမှ
ဂေါ်လီလုံး ကလေးတစ်လုံးထုတ်လျက်

“ကဲ...နောင်ကြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး
တွေ ပြောင်စင်သွားရလေအောင် ဒီဂေါ်
လီလုံးကလေးကို ပါးချောင်ထဲ ထည့်
ထားပေးပါ”

ကိုတောကျော်လည်း ဂေါ်လီကို
ငုံထားလိုက်၏။ သည့်အတွက် ပါးမှာ
ဖောင်းသွားလေရာ ဆံသဆရာအဖို့
လွန်စွာ ရိတ်ကောင်းသည့်အနေအထား
ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ငုံထားတဲ့ဘက်
ရိတ်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ပြောင်းလေသော်
ပြောင်စင်အောင် ရိတ်ပေးလိုက်နိုင်၏။
ကိုတောကျော်လည်း ပြောင်စင်သွား

သည့် အနေအထားကိုကြည့်ပြီးနောက်
ဂေါ်လီလုံးကို ပြန်ထုတ်ပေးရင်း -

“အိုကေပဲဗျာ...။ ဒါနဲ့ တစ်ခု
လောက်မေးပါရစေဦး”

“ဘာများတဲ့ မေးပါ မေးပါ”

“တကယ်လို့ ငုံထားတဲ့ ဂေါ်လီ
လုံးလေးကို မတော်တဆမျှီချလိုက်မိ
ရင် ပြဿနာပဲနော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ တခြားလူတွေ
လည်း မကြာခဏဆိုသလို မျှီမျှီချ
တတ်မိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း
သူတို့ ဝမ်းနက်ဆေးစားပြီးတဲ့အခါ ပြန်
ပြီး လာလာပေးတတ်ကြပါတယ်”

“ဖို့း”

မောင်စံထား(နေဖြူ)

ကျွန်းကျွန်း

၁၆၀၀၀၀

အိမ်ထောင်ရေး

အနုပညာ

အိမ်ထောင်ရေး

အမိုက်တရား၏ အနားသတ်

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ကုက္ကိုတန်းရွာ”

အမည်နာမကလေးက လှပသလို ရွာ၏ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံကလေးကလည်း လှပသာယာပါသည်။

ပဲခူးရိုးမနှင့် ကရင်ပြည်နယ်တောင်တန်းများအကြား စစ်တောင်းမြစ်၏ အနောက်ဘက်ခြမ်း လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ၌ တည်ရှိသော ကျေးရွာကလေးဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ခြေခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အားလုံးမှာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ကြပါသည်။

စတုရန်းပုံဆန်ဆန် ရွာကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်၌ အစိမ်းရောင်လယ်ကွင်းများက မျက်စိတစ်ဆုံးအနားသတ် ဝန်းရံထားကြသည်။

လယ်မြေကေ ပေါများမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြို့ပြနှင့်အလှမ်းဝေးမှုကြောင့်လည်းကောင်း မိဘများမှာ သားသမီးများ၏ပညာရေးကို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် အားမပေးကြသဖြင့် ပညာတတ်ဦးရေနည်းပါးသည်ဟု ဆိုရမည်။

အများစုမှာ သေစာရှင်စာ ရေးတတ်ရုံမျှလောက်ရှိကြပြီး အချို့မှာ စာပေလုံးဝမတတ်ပေ။

လူ့ဘဝ၌ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးကသာ အဓိကအရေးကြီးသဖြင့် နေရေး၊ ထိုင်ရေး အသင့်အတင့် အဆင်ပြေလျက် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်အလုပ်များ

ပေါများသော မိမိတို့ရွာ၌ မျိုးဆက်ရင်သွေးများအား စားရေးနှင့်ဝတ်ရေးကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်များ၌ မိဘများနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်တတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ လယ်ယာထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ပျိုးနတ်၊ ကောက်စိုက်၊ စပါးရိတ်၊ စပါးနယ်၊ ဆန်ကြိတ်၊ မောင်းထောင်၊ ဂွဉ်ကျောင်း၊ နွားကျောင်းစသည့်အလုပ်များအား ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်စေခြင်း၊ လုပ်တတ်အောင် သင်ပေးခြင်း။

လယ်ပိုင်မရှိသူများမှလည်း လယ်သူရင်းကား (စားရင်းကား)အလုပ်ကို အဖိုးသားနားဖြတ်၍ တစ်မိုးလျှင် စပါးတစ်စီးနှစ်စီးစသည်အားဖြင့် ရရှိသည့်လုပ်ငန်းခွင်များ၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်စေခြင်းများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြိုင်အဆိုင်ပြုကြသည်ဖြစ်ရာ ကျေးလက်တောရွာနေ လူငယ်များမှာ မိဘတို့၏ ပုံစံခွက်ထဲမှ လူသားများဖြစ်လာကြပြီး ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ပညာတတ်တော့ဘာလုပ်ရမှာလဲဟူသော အတွေးလွဲများကို ခံယူနေကြပါတော့သည်။

ပညာမဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဆက်ရလဒ်များမှာကား -

❖ ❖ ❖

“ဟေ့...တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှမရမစိုက်ဘူးကွ၊ ထိပ်တုံးလည်း

မကြောက်ဘူး၊ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့၊ ဖိုးထိန်တဲ့ကွ၊ ဘာမှတ်သလဲ”

နေဝင်ဖျိုးဖျိုး ဖိုးချစ်စပြုသည်နှင့် လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် အရက်မှူးပြီး တစ်ရွာလုံးကို လှည့်ပတ်၍ ဆဲဆိုသူပသောင်းကျန်းနေသော ဖိုးထိန်၏အသံက ကုက္ကိုတန်းရွာ၌ နေစဉ်နှင့်အမျှ ကြားနေကြမြဲ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးသဖွယ် အော်ကြီးဟစ်ကာ ငိုထွက်ပေါ်လာ၏။

ဖိုးထိန်ဆိုသူမှာ အခြားမဟုတ်။ ကုက္ကိုတန်းရွာ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင်နေထိုင်သော ဦးစိန်၊ ဒေါ်အေးမိတို့၏ သားအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ဖိုးထိန်၌ညီနစ်ယောက်နှင့် ညီမခြောက်ယောက် စုစုပေါင်း ဖိုးထိန်နှင့်ဆိုမောင်နှမကိုးယောက် ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဦးစိန်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက ၎င်းကလေးများရောက်ဖြင့်သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး မိခင်ဒေါ်အေးမိ၏အုပ်ချုပ်မှုဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့သည်။

ဖိုးထိန်မှာ ၄ တန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ခဲ့ပြီး သူတစ်ပါးထံ၌ ကျွဲကျောင်းနွားကျောင်းသာဝဓမ္မအစပြု၍ အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီး ယခုအရွယ်ရောက်လာသောအခါ စပါး ၆၀ ဖြင့် သူတစ်ပါးထံ၌ လယ်သူရင်းကား(စာရင်းကား) အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

အရက်မှူးချိန်၌ ယခုလိုရင်းကား

တတ်သော်လည်း အရက်မသောက် သည့်အချိန်၌ မဆုတ်တတ်သည့်ကြောင့် သဖွယ် အလွန်အေးပြီး အလုပ်ကို လည်း ကျေပွန်အောင်လုပ်တတ်သည် ဖြစ်၍ ဖိုးထိန်အပေါ်တစ်ရွာလုံးက နာ နာကျည်းကျည်းမတုံ့ပြန်ကြဘဲ အောင့် အည်းသည်ခံကာ နေခဲ့ကြသည်။

ဒါကိုပင် ဖိုးထိန်က အတွေးတစ် မျိုးလွဲမှားစွာကောက်ပြီး သူ့ကိုတစ်ရွာ လုံးက ကြောက်ကြသည်ဟု အထင် ရောက်တာ အရက်မူးလာတိုင်း တစ် ရွာလုံးကို ပတ်၍ရန်ရှာလေတော့သည်။

ယခင်အချိန်အခါကာလများက ဖခင်ဖြစ်သူဦးစိန်ရှိသဖြင့် ဖိုးထိန်မှာ ယခုကဲ့သို့ အရက်မူးပြီးသောင်းကျန်းဖို့ နေနေသာသာ အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ပင် ခြေဦးလှည့်ရသူ မဟုတ်ချေ။

ထိုသို့စည်းကမ်းကြီးသော ဖခင် ဦးစိန်ရှိစဉ်က တုတ်တုတ်ပင်မလုပ်ဝံ့ သော ဖိုးထိန်မှာ ယခင်ဖခင်ဦးစိန်မရှိ တော့သောအခါ၌ ကြောက်ရမည့်သူမရှိ တော့ဘဲ မိခင်အားအရပ်လောက်မျှ သာထင်သော ဖိုးထိန်မှာ မူးချင်တိုင်းမူး၊ ရမ်းချင်တိုင်းရမ်း၊ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းလာခဲ့နေလေပြီ။

ယခုလည်း ဖိုးထိန်မှာ မနက်ခင်း ပိုင်းလယ်ကွက်ထဲတွင် ပျိုးနုတ်ခဲ့ပြီး နောက် ပင်ပန်းသည်ကိုအကြောင်းပြ၍ လယ်ပိုင်ရှင်စာရင်းခိုင်အိမ်မှ အရက်ဖိုး တောင်း၍ ရွာအနောက်ဖျားရှိ သုံးရာသိ (B.E)ဆိုင်တွင် အဖော်အပေါင်းများနှင့် သောက်စားခဲ့ပြီး မူးရူးလျက်ရွာလယ် လမ်းမတစ်လျှောက် အော်ဟစ်ဆူပူ သောင်းကျန်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟဲ့...ဖိုးထိန်၊ နင်ရမ်းကားလု

ချေလား။ ဝါတွင်းမှန်းမသိ၊ ဘာမသိ နင်ဒီဦးလား။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာလူမျိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ နင်မို့ မရက်တယ်ဟယ်။ နင့်အဖေ ကိုစိန်သာရှိရင် နင်ဒီလိုပဲ မျိုးနဲ့ မလွယ်ဘူးနော်။ ဖိုးထိန်တစ်ရွာ လုံးက နင့်ကိုအော့နလုံးနာနေကြတာ နင်မရှက်ပေမယ့် တို့ရှက်တယ်ဟဲ့”

“ဟင်...အမေ ဘာစကားပြော လိုက်တာလဲ။ တစ်ရွာလုံးကမလှန်ရဲတဲ့ ကျုပ်ကို အမေကအခုလို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောတယ်လား... အဟတ်”

“နင်တအား တရားလွန်နေပြီ ဖိုး ထိန်။ ဒီရွာထဲကလူတွေ နင့်ကို ဘယ် သူစော်ကားလို့လဲ။ နင်က ဒီလောက် အထိ စော်စော်ကားကား။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်း စိုင်းတွေ ပြောဆိုနေရအောင်။ နင့်ကို ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပြောနေကြလို့ လဲ။ နင်နဲ့မတူလို့ ဖက်ပြီးရန်မဖြစ်ချင် လို့ နင့်ကို ဘယ်သူကမျှအရေးမလုပ် တာကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဟုတ်ကြီး ထင်မှတ်မနေနဲ့”

“ငါ့မှာ အမေတွေ၊ ညီတွေ၊ နမ ဂွေ့ရှိပါသေးလားလို့ သိကော သိရဲ့ လား”

“နင်အခုလို တစ်ရွာလုံးကိုပတ် ပြီး ရမ်းကားနေတော့ ဘယ်သူသားလဲ။ ဘယ်သူအစ်ကိုလဲလို့မေးလိုက်ရင် ငါ တို့ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျမလဲ။ ဘယ်လောက်မျက်နှာပျက်ရပြီ။ ဘယ် လောက်အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရ မလဲ နင်စဉ်းစာမိရဲ့လားဟင်”

“နင့်လုပ်ရပ်ကြောင့် ငါတို့မိသား စုအားလုံး ရွာထဲမှာ ဘယ်လောက် အရှက်တွေကွဲပြီ။ ဘယ်လောက်မျက်

နှာငယ်ရလဲ သိရဲ့လား။ ဟိုလူကိုပြေး တောင်းပန်ရ၊ ဒီလူကို ပြေးတောင်းပန် ရ။ ကျေးရွာ ရယာကလူကြီးတွေထိ လိုက်တောင်းပန်ရ ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်ဆီပြေးပြီး ရှိခိုးဦးနှိမ်တောင်းပန် လျှောက်ထားရနဲ့။ ငါတို့မှာ တစ်ရွာလုံး ကိုလှည့်ပြီး တောင်းပန်နေခဲ့ရပြီ။ နင် ကတော့ အရက်ကို မိုးမွန်အောင် သောက်ပြီးတာနဲ့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တစ်ရွာ လုံးကိုပတ်ပြီး ရမ်းကားတော့တာပဲ”

“အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေက တော့ မိမဆုံးမ၊ ဖေဆုံးမသားလို့ ပြော နေလောက်ပြီ”

“အမေ...တော်တော့ဗျာ၊ နား ညည်းတယ်”

“မတော်နိုင်ဘူးဟေ့။ မတော်နိုင် ဘူး။ လူလိမ္မာသားယဉ်ပါ။ လူမိုက်သား ရမ်းကားသတဲ့။ စကားပုံတောင်ရှိသေး တယ်။ ငါ့မှာတော့ သားသမီးတွေ လိမ္မာ ရေးခြားရှိပါစေတော့။ ပညာတတ်ကြီး တွေ ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုပြီး ငွေကုန်ကြေး ကျခံပြီး ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကျောင်းထားပေးလိုက်ရတာ”

“ဖိုးထိန်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းထားပေးတော့ ကျောင်းပြေး တယ်။ မိဘကျောင်းထားပေးလျက်နဲ့ ကျောင်းတက်ရတာ ပျင်းတယ်ဆိုပြီး လေးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့သတဲ့။ တယ်တော်တဲ့ သားမျိုး”

“အမေ...တော်တော့ဆိုဗျာ။ အဘွားကြီးတွေများ အသက်ကြီးလာပြီ ဆိုရင် တအားပစ်ပစ် (ပါးစိပါးစပ်) များတာပဲ။ ပွစိပွစိနဲ့ ဆီမန်းမန်းနေတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောလို့ကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူး”

“ဟဲ့...ငါတို့မိဘတွေ ဆုံးမသွန်

သင်ပါလျက်နဲ့ နင်ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေတာလေ။ မပြောလို့ဖြစ်မှာတဲ့လား”

“သားသမီးဆိုတာ မိဘတွေအတွက် သမီးကြီးလာရင် ထီးတစ်လက်လို အေးမြတဲ့အရိပ်တွေပေးနိုင်တဲ့ သမီးရတနာလေး ဖြစ်ပါစေ”

“သားကလေးကြီးလာရင်လည်း အစစအရာရာ မိသားစုအရေး ဖေးကူပေးတဲ့အားတွေ၊ ခွန်အားတွေပေးနိုင်တဲ့ သားရတနာလေး ဖြစ်ပါစေ”

“မိဘကို မီးလိုပူတဲ့သမီး မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မိဘကို ဘေးအန္တရာယ်တွေ သယ်ဆောင်လာမယ့် ကျာသတ္တဝါဆိုးလို သားဆိုးသားမိုက် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ရှေးလူကြီးသူမတွေ ဆုံးမထားတဲ့စကားတွေရှိပါတော်”

“ခုတော့ ဖိုးထိန်တို့များ မိဘက အားကိုးရပါ့မလား အောက်မေ့ပါတယ်။ သူလုပ်တဲ့ လယ်စာရင်းငှား လုပ်အားခကို သုံးရဖို့နေနေသာသာ... ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ လောင်းကစားအကြွေးနဲ့ အရက် ဖိုးအကြွေးတွေတောင်ဆပ်လို့ မလောက်ဘူး”

“ဒါကို အသိတရားများရှိလေ မ၏လားလို့ ကိုယ့်သားလေး လိမ္မာလာအောင် မအေကတော့ သွန်သင်ဆုံးမလိုက်ရတာ။ တကွတ်တကွတ်နဲ့ အာပေါက်လုမတတ်ပဲ”

“သင်းကတော့ ကျွဲပါးစောင်းတီး သလိုပါပဲတော်။ မပြင်ရေးချ မပြင်ထဲကပဲ”

“ဟာကွာ၊ တော်တော်နားညည်းတာပဲ။ ဒါလောက်ရှိလှတာ တစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်တာ အေးမယ်”

မိခင်ဖြစ်သူက လိမ္မာစေချင်၍

ဆုံးမပြောကြားနေသည်ကို ဖိုးထိန်မှာ နားမဝင်ရုံမျှမက ကျားဆိုးတစ်ကောင် သဖွယ် အရက်မူးနေသော ဖိုးထိန်မှာ နေအိမ်ပေါ်သို့ ဝုန်းဒိုင်းကြကာ တက်သွားပြီး အဝတ်သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲယူကာပြန်ဆင်းလာလျက် အိမ်ဘေးထင်းပုံပေါ်သို့တင်ကာ မီးရှို့လိုက်၏။

ဓာတ်ဆီလောင်းထားသော ထင်းခြောက်ပုံမှ မီးညွှန်မီးစွယ်တို့ ဟုန်းခနဲထ၍တောက်လောင်လာပါတော့သည်။

“ဟင်...အမေ...အမေ ဟိုမှာ...ဟိုမှာ သမီးတို့ရဲ့အဝတ်အထည်တွေ ထည့်ထားတဲ့သေတ္တာတစ်လုံးကို အစ်ကိုကြီးဖိုးထိန် မီးတင်ရုံနေပြီ။ လုပ်ပါဦးအမေ၊ အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ညီမလေးတို့ အင်္ကျီတွေလေး၊ မနက်ဖြန်ကျောင်းတက်ရမှာမို့ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ညီမတစ်သိုက်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖိုးထိန်အား တောင်းပန်ပြောဆိုရင်း အဝတ်သေတ္တာအား မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှဝင်၍ အရံစွန့်၍ အတင်းဝင်လှယူကြရာ ဖိုးထိန်မှ -

“သွားကြစမ်း...သေကြစမ်း”
“အောင်မယ်လေး... သေပါပြီတော်”

အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အရက်သမားဖိုးထိန်က ညီမများအား ဆောင့်တွန်းလှဲပစ်လိုက်သည်။

အရက်မူးနေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဝါစဉ်အရ အကြီးနှင့်အငယ်ဖြစ်နေကြခြင်း၊ ယောက်ျားအားနှင့် မိန်းမအားဟူသည့်ကွာခြားချက်များကြောင့် ညီမဖြစ်သူတို့မှာ အလဲအပြုပြုဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှလည်း -

“ဟဲ့...ဖိုးထိန်၊ နင်ဟာလေ ဒါလောက်ဆုံးမနေတဲ့ကြားထဲက ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာနေတုန်းပါပဲလား”

“အဲဒီအဝတ်အထည်တွေ ဝယ်ထားရတာက နင့်လုပ်အားခနဲ့ရတဲ့ငွေကြေး တစ်ပြားမှမပါဘူးလေ။ နင့်ညီမတွေ ကောက်စိုက်၊ ပဲနတ်၊ စပါးရိတ်လိုက်ထားလို့ ရတဲ့လုပ်အားခတွေနဲ့ သူတို့ခမျာချုပ်ထားကြတာဟဲ့။ နင်ဘာကြောင့် အခုလိုအနိုင်ကျင့်မိလဲကျပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်နေတာလဲ။ ပေးစမ်းငါ့ကို အဲဒီအဝတ်သေတ္တာ”

“ဟာ...ဒီအမေကတော့ကွာ။ သွားစမ်းပါ။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဘာလုပ်လုပ်”

မိသားစုဖြစ်နေကြသည့် ဆုဆူညံညံအသံများကြောင့် တစ်ရွာလုံး အုန်းကျက်ကျက်ဖြစ်ကာ ဖိုးထိန်တို့မိသားစုအဖြစ်အပျက်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာလျက် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြပြီး ဖိုးထိန်အား မနေသာတော့ဘဲ ဝိုင်းဝန်း၍ပြောဆို တားမြစ်ခြင်း၊ ပြစ်တင်ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်းများ ပြုနေကြတော့၏။

“ဗိုးထိန် အရက်မူးတာမှတာပဲ။ မင်းဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဒါမင်းရဲ့အမေအရင်းကွ။ အမေကိုစော်ကားရင် အပြစ်က မနေဘူးနော် ဖိုးထိန်၊ ဘုရားရိုက်လိမ့်မယ်”

“ညီတွေ၊ ညီမတွေ အပေါ်မှာလည်း မတရားအနိုင်မကျင့်ရဘူးကွ။ ကိုယ့်ထက်အငယ်တွေအပေါ်မှာ ညှာတာ ထောက်ထားမှုရှိတတ်ရတယ်။ ခုတို့က မှားနေရင်တောင် ကိုယ်ကသည်း

ခဲ ခွင့်လွှတ်ပေးရတယ်ကွ။ ခုတော့ အကြီးဖြစ်တဲ့မင်းက တရားလွန်ဆိုသွမ်း နေတော့တာပဲကိုး”

“သွားစမ်းပါဗျာ။ နားထားလိုက် စမ်းပါ။ ခင်ဗျားက ဘာမှီလို့ ကျုပ်ကို ဝင်ပြီး ဆရာလုပ်နေရတာလဲ”

“ဟေ့ကောင်... ငါက မင်းဦး လေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကွ။ မင်း မလိမ္မာတာကို ပြောသင့်ရင်ပြောရမယ်။ ရိုက်တန်ရင် ရိုက်ရမှာပဲကွ။ ဆုံးမပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားက ဦးလေးဆို ပြီး ဗိုလ်ကျမလို့ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မနေ့က ခင်ဗျားပန်းခြံထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကြက်တွေကို ခဲနဲ့ပစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်... ခြံထဲကအပင် တွေ ဖျက်ဆီးခံရမှာမို့လို့ ခဲနဲ့ခြောက် လှန့်ပြီးမောင်းထုတ်တာကွ။ မှန်အောင် ပစ်တာမဟုတ်ဘူး။ တမင်ခြောက်လှန့် ပြီးပစ်လိုက်တာ”

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုခဲနဲ့ခြောက်လိုက် လို့ ကျုပ်ကြက်တွေ စားအားလန့်သွား ပြီဗျာ။ ကျုပ်ကြက်တွေကို လန့်အောင် ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့ခင်ဗျားကို ကလဲ့စားချေရ မှ ကျေနပ်မယ်။ သေပေတော့ ကဲကွာ”

“ဟေ့... ဟေ့ ဖိုးထိန်၊ မလုပ်နဲ့ လွန်မယ်... လွန်မယ်”

“ဒုတ်... ဒုတ်”

“အား... အား”

“အောင်မယ်လေး... သေပါပြီ တော်။ ရှင်တို့ ဒီလိုပဲ ပိုင်းကြည့်နေကြ တော့မှာလား။ ဟောဒီမှာ ဖိုးထိန်ကို ဘယ်သူမှ မနိုင်ကြတော့ဘူးလား။ ကိုဘ ကောင်းကို ဓားနဲ့ခုတ်သတ်နေပြီ။ ကယ်

ကြပါဦး”

အရိုင်းစိတ်ဝင်နေသော ကျားဆိုး တစ်ကောင်သဖွယ် ဖိုးထိန်မှာ မည်း မည်းမြင်သမျှကို ရန်လုပ်နေသူဖြစ်၍ အခင်းဖြစ်ရပ်အား မည်သူမျှဝင်မဟန့် တားရဲကြသည့်အပြင် ဦးဘကောင်း အား ဓားနဲ့ခုတ်ပိုင်းသတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး သွေး များပေစွန်းနေသော ဓားကိုစွဲကိုင်၍ ရွာ အပြင်ဘက်လယ်ကွင်းများဆီသို့ ထွက် ပြေးသွားသောအခါ၌လည်း ဖိုးထိန်၏ ရန်စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင်ရွာ သားအချို့မှာ ခြေဦးတည်ရာအရပ်များ ဆီသို့ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေး ကြလေသည်။

သရဲသဘက်စီးနေသော ဖိုးထိန် အား မည်သူမျှ ရင်မဆိုင်ရဲကြခြင်းကို လည်း အပြစ်တော့မဆိုသာပေ။ မိမိ အသက်ဘေးနှင့်ယှဉ်လာလျှင်တော့ လူ တိုင်းမည်သူမဆို ကိုယ့်အသက်ကိုယ် နှမြောကြတာ ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါ လော။

မိခင်ဖြစ်သူအား ဖော်ကားပြော ဆိုလျက် မိခင်နှင့် ညီ၊ ညီမတို့၏ အဝတ်အထည်များပါရှိသော သေတ္တာ တစ်လုံးအား မီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် အစွမ်း ကုန်ရမ်းချင်တိုင်းရမ်းနေသော ဖိုးထိန် အား ဆုံးမသွန်သင်၍ရမည်အထင်နှင့် ဝင်ရောက်ပြောကြားခဲ့သည့် ဦးလေး တော်စပ်သူ ဦးဘကောင်းပေါ်သို့ ဒေါသ အားလုံးစုပြုံ၍ ဖိုးထိန်၏ရန်လိုမှုစိတ် ရိုင်းများ ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် ဦးဘ ကောင်းမှာ ပဲလှော်ကြားဆားညပ်သလို အဖြစ်ဆိုးနှင့်ကြုံကာ ဖိုးထိန်၏ဓားချက် အောက်၌ အသက်ပျောက်ခဲ့ရလေပြီ။

“အောင်မယ်လေး ကိုဘကောင်း

ရဲ့။ ရှင်က အရက်မူးသမားကိုမှ တရား သွားချခဲ့တာကိုး။ အခုတော့ အရက် သမား လူရမ်းကားလက်ချက်နဲ့ ရှင်သေ ရပြီ”

“အဖေ... အဖေ ဒီအရက်သမား လူရမ်းကားကို ဘယ်တော့မှ ဝင်တရား မချပါနဲ့လို့ သမီးတို့အတန်တန်မှာထား ပါလျက်နဲ့အဖေရယ်။ အခုတော့ အဖြစ် ဆိုးလှချည်လား အဖေရဲ့ အီး... ဟီး ဟီး”

“ငါတို့အဖေကို အခုလို ရက်ရက် စက်စက်ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ခဲ့တဲ့အကောင် ဒင်းလည်း အသေဆိုးနဲ့သေပါစေတော်”

ဦးဘကောင်း၏ဇနီးနှင့် သားသမီး များတို့၏ ရိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးသံများ၊ ခံပြင်းဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် ပြစ်တင်ပြော ဆို ကြိမ်းမောင်းသံများတို့က ကုက္ကို တန်းရွာအတွင်း၌ ငရဲပွက်သည့်အလား ကြွက်ကြွက်ဆူအောင်ညံ့ခဲလေပြီတည်း။

ထိုအသံများနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် အာကာတစ်ခွင်၌ တိမ်ညိုတိမ် မည်းတို့ရွာဟန်ပြင်ကာ အံ့ဆိုင်လားပြီး ရှစ်ခွင်တိုင်းမည်းမည်းမောင်းကာ ဖိုးစက် ဖိုးပေါက်တို့ ငြီးငြိမ်းပြောက်ပြောက် အော် မြည်လျက် ရွာသွန်းလာပါတော့သည်။

ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ၊ ပြီးခနဲ၊ ပြက် ခနဲ လျှပ်စီးလက်သည်အလင်းတန်းကြီး များက ထစ်ချွန်းမြည်ဟိန်းသော ဖိုး ချွန်းသံများနှင့်အတူ မဟူရာညအမှောင် ထုထဲ၌ စိတ်ချောက်ချားဖွယ် အော်ဟစ် မြည်ဟိန်းလင်းလက်နေကြ၏။

လက်ထဲ၌သွေးစွန်းနေသော ဓား တစ်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ် ကိုင်ရင်း ရွာအပြင် လယ်ကွင်းများသို့ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးထွက်လာခဲ့ရသော်

လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်
သွား၍ ဘယ်လာရမုန်းမသိဘဲ ဖိုးထိန်
မှာ ယောင်ချာချာဖြစ်နေရသည်။

“လေတွေ၊ ဖိုးတွေ တအားကျ
လာပြီ။ ဓာတ်မီးကလည်းမပါတော့
လမ်းတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်း
မမြင်ရတော့ဘူး။”

ဟူးဟူး။ ဟဲဟဲ အော်မြည်နေ
သော လေသံဖိုးသံများကြား၌ တစ်
ကိုယ်တည်း ညည်းတွားလိုက်၏။

လူသတ်တုန်းကတော့ သတ်ခဲ့
ပြီးမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဥပဒေနှင့်အညီ
ဖမ်းဆီးမှုကိုတွေးပြီး ဖိုးထိန်၏ရင်ထဲ၌
ကြောက်လန့်စိတ်တို့ ကိန်းအောင်းဝင်
ရောက်လာလေပြီ။

ကိုယ့်ရပ်ရွာထဲ၌ အရက်သောက်
ပြီး မူးရစ်ရမ်းကားရဲသော်လည်း ဥပဒေ
နှင့်ယှဉ်လာသောအခါ ရဲဖမ်းမှုကိုတော့
သေမလောက် ဖိုးထိန်ကြောက်ပါသည်။

ထိုအတူ ယခုလို လူသတ်မှုကျူး
လွန်ပြီး ထွက်ပြေးလာသည့် သူလို
လူသတ်သမားအား အမှုပတ်မှာစိုး၍
ဘယ်ဆွေမျိုးကမှ လက်ခံကြမှာမဟုတ်
ကြောင်း ဖိုးထိန်သိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကြံရာမရဖြစ်
ကာ နောက်ဆုံး၌ ရိုးမတောင်ပေါ်သို့
တက်ရောက်ပုန်းခိုတိမ်းရှောင်ရန် စိတ်
ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ရွာ၏အနောက်ဘက်
လယ်ကွင်းများကို ဖိုးထဲရေထဲလျှောက်
လှမ်းကျော်ဖြတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည်
နှင့်အမျှ အမှောင်ထုတို့ တစ်စထက်
တစ်စ ကြီးစိုးလာကာ ဖိုးထိန်မှာ မြင်
တွင်းဟူသမျှတို့အား မှုန်ရိုဝိုးတဝါးသာ
မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်၍ ခရီးမတွင်နိုင်ဘဲ

စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ညအမှောင်အတွင်း
လျှောက်လှမ်းနေရ၏။

ဖိုးရေကြောင့်တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့
စိုကာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပြီ
ဖြစ်သော်လည်း လယ်ကွင်းပြင်ထီးတည်း
ထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေရသူမှ နားခံစရာ
နေရာကလည်း မရှိသောကြောင့် ဖိုးထိန်
မှာ ခရီးတွင်ရေးအတွက်သာ မနည်း
အားစိုက်၍ လျှောက်လှမ်းနေရ၏။

ခရီးမတွင်ရသည့်အထဲ မှောင်နှင့်
မည်းမည်းမို့ ကမ္မမုန်း၊ ချိုင့်ခွက်မုန်း
မသိဘဲ ဖိုးထဲရေထဲ၌ တဖုန်းဖုန်းနှင့်
လဲပြီသည်က ခဏခဏပင်။

ထိုသို့ အလဲလဲအပြီပြီနှင့် လှမ်း
လာရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် -

“အား”

ယာဘက်ခြေမျက်စိအောက်နား
၌ ပူခနဲဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဖိုးထိန်မှာ
ကြောက်လန့်တကြား နှုတ်မှအလိုလို
အားခနဲ အော်လိုက်မိပြီး ယာခြေ
ထောက်အောက်၌ နင်းမိထားသော
ပျော့စိစိအရာတစ်ခုအား ဝဲဘက်လက်
ဖြင့် မဆင်မခြင် ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်၍
ကြည့်မိလိုက်၏။

“အား”

ဖိုးထိန်မှာ အမှားတစ်ခုကို ထပ်မံ
ကျူးလွန်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းမို့ မိမိခြေ
ထောက်အောက်၌ နင်းမိထားသော
အရာအား ကွဲကွဲပြားပြားသိလိုစိတ်
ကြောင့် မဆင်မခြင်ကောက်ယူလိုက်ရာ
လက်တွင်ပါလာသော အကောင်မှ ဖိုး
ထိန်၏ ဝဲဘက်လက်ခွဲကြားအား
နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်မံကိုင်ခံလိုက်

ခြင်းကို ခံလိုက်ရသောအခါတွင်မူ မိမိ
လက်တွင်ပါလာသော အကောင်မှာ
အဆိပ်ပြင်းသော မြွေပွေးတစ်ကောင်
ဖြစ်နေသည်ကို ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲလင်း
လက်သွားသော လျှပ်စီးရောင်ဖြင့်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ပြီး
ဆတ်ခနဲလက်မှ လွှတ်ချရင်း ယာလက်
တွင်းမှ ဓားဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား ခုတ်
ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဖိုးထိန်
နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။

တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်တိုင်
တိုင် မိမိရရကိုကိုင်ခံခြင်းခံလိုက်ရသော
မြွေပွေးတစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲမှုဒဏ်
ကြောင့် ဖိုးထိန်၏မျက်လုံးများ ချက်ချင်း
ပြာဝေလာသည်ဟု ခံစားလိုက်မိပြီး
အဆုံးစွန်သော အကြောက်တရားတို့
ကြီးစိုးလာကာ -

“အမေရေ... အမေ၊ ကျွန်တော့်
ကိုကယ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော်ဖိုးထိသွား
ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦးဗျို့။”

တံဝေါဝေါရွာသွန်းနေသော ဖိုးထဲ
ရေထဲ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မိုက်နေ
သော ညဉ့်နက်နက်အမှောင်ထဲ...

တစုနီးတစု၊ တဒိုင်းဒိုင်း ဆူညံစွာ
မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲနေသော ဖိုးထဲချွန်း
သံများကြားထဲ၌ ဖိုးထိန်မှာ အသက်
ဘေးနှင့်ယှဉ်လာပြီဖြစ်၍ အဆုံးစွန်သော
အကြောက်တရားတို့ကြီးစိုးလာပြီး အရှေ့
အနောက်၊ တောင်မြောက်လေးမျက်နှာ
ကိုပင်ခွဲခြား သိမြင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ
ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ သွေးစွန်း
ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း
နောက်ဆုံး၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ
မိခင်ကိုအော်ဟစ်ငိုကြွေးတမ်းတရင်း ရွဲ့
ညွှန်ပေါသော လယ်ကွက်များသံ၌ ဦး

တည်ရာမဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ပြေး
လွှားနေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် -

“ဂျိမ်း”

မိုးနှင့်မြေပြင် သိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်း
သွားအောင် နားအနားကပ်၍ ပြင်းထန်
ကျယ်လောင်သော အော်မြည်သံကြီး
နှင့်အတူ ဝင်းခနဲလျှပ်စီးရောင် မီး
အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုက မိုးထိန်၏
ဦးခေါင်းထက်ဆီသို့ ကောင်းကင်ပေါ်မှ
ထိုးဆင်းကျလာ၏။

“ဗုန်း”

မိုးကြိုးအပစ်ခံရ၍ အသက်
ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်သော မိုးထိန်
၏ရုပ်အလောင်းမှာ ဗုန်းခနဲမြည်အောင်
လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်ခုပေါ်၌ ကန်လန့်
ဖြတ်၍ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လဲ
ကျသွား၏။

မိုးထိန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ အစွမ်း
ကုန်ပြုံးထွက်လျက် ညအမှောင်ထု
အတွင်း၌ မိုးကောင်းကင်ကြီးအား ထိတ်
လန့်တကြားမော့ကြည့်နေဘိအလား။

မိုးသည် တစ်စတစ်စ ပိုမိုသည်း
ထန်စွာ သည်းကြီးမည်းကြီးရွာသွန်း
လာ၏။

ထိုအတူ လေပြင်းတိုသည်လည်း
ဟူးဟူး၊ ဟဲဟဲ အော်မြည်ကာ တရမန်း
ကြမ်း တိုက်ခတ်လာ၏။

မိုးကြိုးထစ်ချွန်းသံတို့ကလည်း
တဝန်းဝန်း၊ တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ပိုမိုဆူညံ
စွာ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲလာကြ၏။

လူမိုက်ဇာတ်ကား အဆုံးသတ်
မလှတော့ပြီ။

ညဉ့်အမှောင်သည် တစ်စထက်

တစ်စ ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာလေပြီ။

◆ ◆ ◆

“ညတုန်းက မိုးကြိုးပစ်တာ မိုး
ထိန်ကိုတဲ့တော့။ အခုမနက် လယ်ထဲ
ကိုထွန်ရေးငင်ဖို့သွားကြတော့ ဦးဘ
ကောင်းရဲလယ်ကန်သင်းရိုးတစ်ခုမှာ သူ
အလောင်းကိုတွေ့ခဲ့ကြရတယ်”

“လူတွေမှသွားကြည့်ကြတာ ရွာ
လုံးကျွတ်ရောပဲ”

“ဟုတ်တယ်အေး။ မိုးကြိုးပစ်ထား
တာများ မိုးထိန်တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးသွေး
ခဲကျနေတာပဲ။ မည်းချိုတ်လို့တဲ့တော့”

“ဒါတွင်ဘယ်ကမှာလဲ...။ သူ
အလောင်းနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ နှစ်ပိုင်း
ပြတ်နေတဲ့ မြွေပွေးအသေတစ်ကောင်
ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ကြရသေး ဘယ်၊ ကြည့်
ရတာ မဟုတ်မှလွဲရော။ ဒီကောင်
မိုးထိန်ဟာ အရင်ဆုံးမြွေပွေးအကိုက်ခံ
ရပြီးမှ မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ မိဘနဲ့ဦးလေးတွေ
ကို ဇော်ကားတဲ့အရက်သမား၊ လူရမ်း
ကား၊ လူသတ်သမားကို ဘယ်နတ်
ကောင်းနတ်မြတ်တွေက သည်းခံလက်
ပိုက်ကြည့်နေလိမ့်မတဲ့”

“ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်းမသိ။
ရဟန်းသံဃာမှန်း၊ မိဘမှန်း၊ ဆရာ
သမားမှန်းမသိဘဲ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာနေ
တဲ့လူတိုင်း ဒီလိုပဲဘေးဆိုးဒုက္ခတွေနဲ့
ဇာတ်သိမ်းကြရမှာပဲကွ”

“ခုပဲကြည့်လေ။ သေတာချင်း
အတူတူတောင် ဦးဘကောင်းကျတော့
အလောင်းကို ရွာထဲမှာထားခွင့်ရပြီး
လိုက်ပို့ကြတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းမိတ်သင်္ဂ

ဟတွေဆိုတာ နည်းနည်းနောနော
မဟုတ်ဘူး၊ ညဉ့်နေတာပဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်နော်။ လိုက်
ပို့ကြတဲ့လူတိုင်းကလည်း စုပ်တသတ်
သတ်နဲ့ နမြောတသလွန်းလို့ ဘုရား
ဒကာ၊ ကျောင်းဒကာကြီးဆိုပြီး ပြောလို့
ကို မဆုံးတော့ဘူး”

“မိုးထိန်ဆိုတဲ့ အကောင်ကျတော့
အလောင်းတောင်ရွာထဲအသွင်းမခံဘဲ
သင်္ချိုင်းသူသာန်ကို တန်းပို့ကြတာ။
ဘေးလူမပြောနဲ့။ မိဘနဲ့ ညီအစ်ကို
မောင်နှမတွေကတောင် စိတ်နာလို
အသုဘကို ဘယ်သူမှလိုက်မပို့ကြဘဲ
သင်္ချိုင်းစောင့်နဲ့ အလောင်းကိုအပ်လိုက်
တာ”

“ဟုတ်တယ်တော့။ ရက်လည်
ဆွမ်းတောင် မတတ်သာလို့ကျွေးပေးရ
တာဆိုပဲ”

“အေးလေ...ယုတ်မာသူတို့ရဲ့
သွားရာလမ်းဆိုတာ ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ပဲ
အဆုံးသတ်ကြရစမြဲပဲလေ။ သံဝေဂရ
စရာတွေပေါ့”

မိုးထိန်သေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ
ကာလအတန်ကြာပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်
အဆုံးစွန်အောင် ဆိုးသွမ်းရမ်းကားခဲ့
သော မိုးထိန်၏ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်
မလှပုံအကြောင်းအား ကုက္ကိုတန်းရွာ
ကလေး အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း
ရွာသူ၊ ရွာသားတို့မှ ပြန်ပြောင်းပြောပြ
နေကြသည်မှာ ယနေ့ထက်ထိတိုင် ဖြစ်
ပါတော့သည်။

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

■ ပိုက်ကြီး

“အစ်မရယ် ကယ်ပါဦး။ ကျွန်မ သမီးလေး ဆေးခန်းအစီပြရမယ်တဲ့။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးတဲ့။ ကျွန်မတို့လက် ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံက နည်းနည်းလေး ရယ်။ ငါးထောင်လောက် ခဏချေးပါ။ ကျွန်မ တိတိကျကျ ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း နှင့် မလှတိုးမှာ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ထံမှ ပိုက်ဆံချေးနေသည်။ မလှတိုးတို့ မိသားစုမှာ နေ့စားအလုပ်လုပ်ရင်း စားသောက်နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့မှာ နှစ်နှစ်သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ မလှတိုးယောက်ျား သန်းထွန်း မှာ ဘယ်သူ နေ့စားခေါ်ခေါ် လိုက်လုပ် ၏။ နေ့စားခမှာ တစ်နေ့သုံးထောင်ဖြစ် သည်။ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေ သဖြင့် ငွေပိုမရှိ။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး က ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍ “ဘယ် လိုလဲ”ဟု သဘောဖြင့် မေးပေါလိုက် သည်။ ကျွန်တော်လည်း “ကလေး... သန့်ဘက်ခါ ငါ့လယ်ထဲ ပြေညှာကြ စရာရှိတယ်။ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် နေ စားဆင်မလား”

“ဟာ . . . အဆင်ပြေတာပေါ့ ကိုကြီးဩရယ်”

“ကဲ... မိန်းမရေ ခြောက်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်။ ငါ သည်ပြင်လူ နေ စားမငှားထားတော့ဘူးနော်”

“ဪ... ကိုကြီးဩရယ် စိတ် သာချ။ ကျေးဇူးတည်းတင်ပါတယ်။

မလှတိုးလည်း ကျွန်တော့်အမျိုး သမီးထံမှ ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူပြီး ဝမ်း သာအားရနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လှည့် ထွက်သွားသည်။ နေ့စားအလုပ်သမား ကလည်း ကြိုးပမ်းထားနိုင်မှ။ အနီး ကပ်ကားလျှင် ဟိုလူက မအား။ သည် လူက မအားနှင့် ခွဲကျနိုင်သည်။ အခု တော့ သည်ပြင်လူ ငှားထားစရာမလို။

မနက်ပိုင်း မိုးလေကင်းကင်းနှင့် မြေဆီကြဲရန် ကျွန်တော် သန်းထွန်း အား ထိုင်စောင့်နေသည်မှာ မနက် ၉ နာရီပင် ထိုးပြီ။ ၎င်းကမလာသေး။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုလာသည်နှင့် ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးအား သွားခေါ် ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး လည်း သန်းထွန်းတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်

သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က လယ် ကွင်းထဲက လယ်တဲမှာ၊ သန်းထွန်းတို့ က ရွာထဲတွင်နေသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ် ခန့်လျှောက်မှ ရောက်နိုင်မည်။ ခဏ ကြာတော့ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ပြန် လာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိနှင့်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော့် အမေးကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ -

“ကိုဩရေ . . . သည်လင်မယား ကို စောင့်မနေနဲ့တော့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုပဲ ကြပေတော့”

“ဟေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ မနေ့က သည် ကောင်မ ချုံနှစ်ရာဖိုးပေါက်တယ်လေ။ အဲဒါ သည်နေ့ မအားဘူးတဲ့။ သူ့လင်နဲ့ မြို့ကိုသွားပြီး တီဗီသွားဝယ်မလိုတဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုပဲ လှူရာပြီး ငှားလိုက် ပါတဲ့။ ချေးထားတဲ့ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေး တယ် ရော... သည်မှာခြောက်ထောင်”

“အင်”

ပိုက်ကြီး

အိမ်ထောင်
အိမ်ထောင်
အိမ်ထောင်

အကျင့်တန် ဉာဏ်များ

စိုးယဉ်ထွန်း

ကားမှတ်တိုင်က လိုင်းစုံကားစုံ၍ ခရီးသည်လည်းများသည်။ ဘေးဝန်း ကျင်တွင် ကွမ်းယာဆိုင်၊ အအေးဘူး ဆိုင်၊ ငှက်၊ ဘဲဥပြုတ်၊ အကြော်စုံဆိုင် များနှင့် အတော်ပင်လှစည်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်လှမ်းသောနေရာ ၏ အုတ်နံရံကိုမှီ၍ ရေမြောင်းကိုခွပြီး တည်ခင်းထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှန်ဟင်းခါး အသုပ်စုံဆိုင်များတွင်လည်း ဘတ်(စ)ကားစောင့်ရင်း ဝင်ရောက်စား သောက်သူများဖြင့် စည်ကားသည်။

ကားမှတ်တိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၊ မုန့်ဆိုင်တို့၏ကြား ရေမြောင်းကို ဖုံးအုပ်ခင်းထားသော ကျောက်ပြားပေါ် တွင် အဝတ်ဖြူ(ပိတ်စ)ကိုခင်း၍ ဘေး မှ ထိုင်နေသူနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသူ၊ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ကြည့်နေသူများနှင့် ဖဲချပ်ဝေပြီး လောင်းကြေးများချ၍ ကစား နေသည့်ပိုင်း၊ အလျော်အစားတွေနှင့် အံ့ခဲနေသည်။

ဘတ်(စ)ကားမှတ်တိုင်ဘက်မှ လူ နှစ်ယောက်က ဖဲခဲချပ်ကစားပိုင်းအနား တိုးကပ်ပြီး နိုင်ကိုင်ဖဲဝေနေသူကို သေ ချာကြည့်၍ ကျန်တစ်ယောက်ကို လှည့် ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခေါင်း ညိတ်ပြသည်ကိုကြည့်ပြီး ထိုလူက ပိုင်း ထဲကိုဝင်လိုက်ပြီး ဖဲဝေနေသူ၏ပခုံးကို တို့လိုက်သည်။ ဖဲဝေနေသူက မော့ ကြည့်ပြီး ဘေးမှပိုက်ဆံပေးနေသူတစ်

ယောက်ကိုလွှဲပေးလိုက်ပြီး နောက် ရောက်လာသော လူနှစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲ၍ ထွက်လာသည်။

“နွယ်ဦးရာ ငါတို့က ဟိုမှာစောင့် နေတာ”

“ငါလည်း ချက်ချင်းထလာမလို ဘဲ ပိုင်းတည်လိုက်တာနဲ့ ငွေကကျလာ တော့ သူတို့ချည်းပဲထားခဲ့လို့ မရတာနဲ့ ကွာ”

“အဲဒါက သူတို့အလုပ်ကွီး ဒီမှာ ချိန်းထားတာက တို့အတွက်လေ”

“အေးပါကွာ ကံမြင့်ရာ၊ ဘကျော် ရောကွာ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ဖဲလိမ်ပိုင်းထဲမှ ထွက်လာသော နွယ်ဦးဆိုသူနှင့် လာခေါ်ကြသော ကံ မြင့်၊ ဘကျော်တို့ သုံးယောက်မှာကား မှတ်တိုင်နှင့်ဝေးသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လက်ဖက် ရည်များမှာပြီး ဘကျော်က -

“နွယ်ဦးတို့ပြောတဲ့ အလုပ်ဖြစ် မယ်”

“ဟို...ဘယ်... ဘယ်အလုပ် လဲ ဘကျော်”

“ကွာ မင်းကလည်း မိုးကြိုးသွား လေ အဲဒါ”

“ဟ...ဒီကောင်နွယ်ဦး ငြောင့် ပဲ၊ သိန်းကို ရာချီရမယ့်အလုပ်ကို မေ့ပြီး လမ်းဘေး ဖဲလိမ်ပဲ စိတ်ကူးနေတယ်”

“ဟာကွာ...ကံမြင့်ကလည်း မင်း

ပြောလိုက်ရင် နံဘေးအုတ်ခဲနဲ့ထူသလိုပဲ ...ဟားဟားဟား”

“ဟားဟား...ဟားဟား”

နွယ်ဦးတို့သုံးယောက်ပိုင်းမှ ရယ် သံကြောင့် ဘေးစားပွဲတိုင်းများမှ လှည့် ကြည့်ကြသည်။

“အေး အဲဒီမိုးကြိုးသွားကရော ရပ်လားကွ”

“အေး...ရပြီ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးရင် သွားမယ်”

“ဟေ့ကောင် နွယ်ဦး မင်းကို အခုကတည်းကပြောထားမယ်နော်၊ မိုး ကြိုးသွားကို ရောဝတ်တိုင်းဒေသကြီး ဘက်ကလို့လည်း မပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ လည်း မင်းရွာအကြောင်းလည်း ထည့် မပြောနဲ့”

“အေးပါကွာ...ငါသိပါတယ်”

ဘကျော်နှင့်ကံမြင့် နွယ်ဦးတို့သုံး ဦး ငွေသိန်းတစ်ရာရှစ်ဆယ်နှင့် တုတ် ပြီးစားပြီး ကျည်လွှဲ မိုးကြိုးသွားတစ်ခု ကိုရောင်းရန် ဝယ်လက်နှင့်ချိတ်ထား သည်။ လူတွေ၏ တလွဲအားကိုးယုံ ကြည်မှုများနှင့် အများထက် ပိုမိုထူးကဲ ချင်သောစိတ်ဓာတ် (ပင်ကိုအရည် အချင်းမဟုတ်သော အစွမ်းသတ္တိကိုမက် မောမှု)ကြောင့် ဂန္ထရုဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် ကိုမသိဘဲ အသံကြားရုံဖြင့် လက်ခံရယူ ချင်မှုတို့ကြောင့် မရှိကို အရှိလုပ်သူနှင့် စားကွက်ချောင် ခွေဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘကျော်ဆိုသူက စာပေကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံရှိပြီး (ဒဝါလောကဟု ဆိုသည့် ဆေးတုရောင်း၊ ပစ္စည်းလိမ်သည့်အလုပ်) သင်္ဘောပေးတွင် ဆေးခြေပြား၊ ပစ္စည်းရောင်းသောအလုပ်၊ ကားဂိတ်တွင် အပြောမျိုးစုံနှင့် မြွေနိုင်ဆေး၊ ရောဂါမျိုးစုံပျောက်ဆေး၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့အမျိုးမျိုး၊ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းရောင်းသော အလုပ်ကိုလုပ်သူ၊ ကံမြင့်က ဆိုကြားနင်း၊ ကားနောက်လိုက် (စပါယ်ယာ)၊ နွယ်ဦးက ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ ဂေါပက၊ ဥပါသကာ၊ နိဗ္ဗာန်ဆော်၊ ကပ္ပိယတို့နှင့် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သူ၊ ဂုဏ်တော်၊ ဂါထာများ မစောကတခေါက် ရွတ်ဖတ်တတ်ပြီး ဆေးပြီးတို (ဆေးနည်းတိုမဟုတ်) ကို သိသလိုလိုတတ်သလိုလိုနှင့် တိုင်းရင်းဆေးဆရာယောင်ယောင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက်ပေါင်းမိပြီး မိုးကြိုးသွားတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုမိုးကြိုးသွားကို သိန်းရာကျော်ငွေကြေးနှင့် ရောင်းရအောင် ကြိုးစားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ပင် မိုးကြိုးသွားဝယ်လက်နှင့် ဥက္ကလာသေနတ်ပစ်ကွင်းတွင် ချိန်းထားကြသည်။

“ဘကျော် မင်းလူတွေကလာပါလား”

“လာမှာပေါ့ ကံမြင့်ရာ။ သူတို့က ဒါကို အသေအလဲလိုချင်နေတာကွ”

“ဟုတ်တယ်ကံမြင့်၊ ငါနဲ့ဘကျော်ကိုတောင် အဲဒီနေ့က ပါရင် တစ်ခါတည်းရောင်းပါ။ သူ့အိမ်မှာ ငွေလိုက်ယူပါ ဖြစ်နေတာ။ တို့က ဝါရနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး ဒီနေ့ချိန်းလိုက်တာ”

“ဟို ပွဲစားဆိုတဲ့ မင်းသက်ခိုင်က ရော”

“ဟာ...ကံမြင့်ကလည်းကွာ အဲဒါ နွယ်ဦးတပည့်ကွ”

“ဪ...အေး...အေး”

သုံးယောက်သား ဘတ်(စ)ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာကြသည်။ လျှောက်လာရင်းမှ နွယ်ဦးက ကံမြင့်နှင့်ဘကျော်တို့ကို အလောတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့ ပစ္စည်းစမ်းမယ်ဆိုရင် သေနတ်နဲ့စမ်းရင် တစ်ကြိမ်ပဲ အစမ်းခံနော်။ တစ်ကြိမ်ထက်ပိုစမ်းမယ်ဆိုရင် လက်မခံနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ”

သေနတ်ပစ်ကွင်း၏ ဝင်ပေါက်မှ ဝင်လာကြပြီး တာဝန်ကျလုံခြုံရေးကို သွားတွေပြီး ခုံတန်းရှည်တွင်ထိုင်နေကြသည်။ ခဏအကြာတွင် သပ်ရပ်ခုံညားသောအသွင်နှင့် အသက် ၅၀ နှစ်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် ခပ်ငယ်ငယ်လူနစ်ယောက်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုလူသုံးယောက်ထက် လူငယ်တစ်ယောက်၏လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော လက်ဆွဲအိတ်ကို ဘကျော်တို့သုံးယောက်က ပို၍ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“ဟော...မောင်ရင်တို့က ရောက်နေကြပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ဟို...မင်းသက်ခိုင်မပါဘူးလား”

“ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်ဘကျော်ဆေးလိပ်ဝယ်နေလို့ ဟောလာပြီ...လာပြီ”

လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ခပ်ဝဝနှင့်

နာတံချွန်ပြီး မျက်နှာပြားပြား သွေးနောပုံပေါက်သည့်လူက ဘကျော်တို့ကို လက်မြှောက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်၍ အနားကို လျှောက်လာသည်။

“အေးကွာ၊ အန်ကယ်က အခုလာရင်းနဲ့ ကားပေါ်မှာတောင် မင်းသက်ခိုင်ကို ပြောမိတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာများပါလဲ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်မှာ ငွေအပြည့်ပါပါတယ်၊ အန်ကယ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အခု ဒီပစ္စည်းက တရားဝင်ခွင့်ပြုပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းကို စမ်းဖို့ကျတော့လည်း သေနတ်ကိစ္စ၊ ကျည်ဆန်ကိစ္စတွေနဲ့ဆိုတော့ အန်ကယ်က တခြားနေရာမှာ စမ်းရင် ကောင်းမူလားလို့ပါ”

“ဟာ...အန်ကယ်ရယ် စောစောကပြောပါတော့ဗျာ၊ ထောက်ကြန့်မှာ နေရာတစ်ခုရှိတယ် စိတ်ချရတယ်”

“အေး...အဲဒါဆိုရင် အန်ကယ်မှာ ကားပါတယ်၊ အပြင်မှာ စားစရာလေးဘာလေးဝယ်ပြီး သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်”

ဘကျော်နှင့်ကံမြင့် နွယ်ဦးတို့က အကြိုက်တွေ့သွားသည်။ အားလုံးပင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် သေနတ်ပစ်ကွင်းဂိတ်ပေါက်မှ ပြန်ထွက်လာသည်။ လုံခြုံရေးကို မင်းသက်ခိုင်က စီးကရက်ပေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

...

လူခုနစ်ယောက်ပါသော အစိုးတန်ကားကြီးက ထောက်ကြန့်အောင် လှည်းကူးအစပ် ကားလမ်းဘေးမှ ခြံ

ကြီး ကိုဖြတ်၍ ဝါးရံပင်နှင့် သစ်ရိပ်များ အောက်မှ မောင်းဝင်လိုက်ပြီး တဲအိမ် ပြားပြားခပ်ကြီးကြီး၏ ရှေ့တွင်ရပ်လိုက် သည်။ အားလုံး ကားပေါ်မှဆင်းကြပြီး ဘာကျော်က -

“ကိုဖိုးထူးရေ... ကိုဖိုးထူး”

“ဝေး...ဟေ...ဘယ်သူလဲ”

“ဘာကျော်ပါ၊ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါတယ်”

“ဟာ...အေးအေး၊ လာကြ လာကြ။ အလည်လား၊ တောပစ်လား”

“အလည်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ တော ပစ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စပဲ ကိုဖိုးတူးရဲ့။ ပစ္စည်းစမ်းမလို့”

“ဟေ...အေးအေး၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ်စမ်းကြကွဲ့။ ကဲ...ဒီမှာ ရေနွေး ကြမ်းသောက် နားကြဦး”

ကိုဖိုးတူး၏ ဧည့်ဝတ်ကျေခေါ်ယူမှု နှင့် တဲအိမ်ပေါ်ကိုတက်၍ ထိုင်ကြပြီး ဘာကျော်က -

“အန်ကယ်...ဒါ ရာဘာခြံစောင့် ကိုဖိုးတူးပါ။ ဒူးလေး၊ လေသေနတ်ပျံင့် တူးတူး၊ တူမီရော၊ တောပစ်ရိုင်ဖယ်က နေပြီး ညှပ်ပိုက်တောလိုက်ပစ္စည်းအကုန် ရှိတယ်။ တောပစ်လာရင် ငှားလို့ရ တယ်။ ရာဘာခြံပိုင်ရှင်က လိုင်စင်နဲ့ လုပ်ပေးထားတာ”

“အေး...ကောင်းတာပေါ့။ ကဲ စမ်းကြရအောင်”

ဦးရွှေအောင် လုပ်ငန်းစရန်ပြော လိုက်သည်။ ဘာကျော်က တဲရှင်ကိုဖိုးတူး ကို လက်တုံ့ခေါ်သွားပြီး သေနတ်နှစ် လက်နှင့် ဓားရှည်နှစ်ချောင်းကိုယူလာ သည်။ ဘာကျော်ယူလာသည့် သေနတ် က တူမီးနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြစ် သည်။ တဲပေါ်မှဆင်း၍ ရာဘာတောထဲ

ကို ဝင်လာကြသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း မှ ဘာကျော်က -

“ဪ...အန်ကယ် ဒီပစ္စည်း ပိုင်ရှင်ကိုနွယ်ဦးက သူ့ပစ္စည်းကို တစ်ခါ ပဲစမ်းပါတဲ့။ နှစ်ခါသုံးခါ အစမ်းမခံဘူးလို့ ပြောတယ် အန်ကယ်”

“အေးလေ...တစ်ခါနဲ့ပြီးရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဟို...အဲဒါဆိုရင် သေနတ်ကို အရင်စမ်းပြီးမှ ပစ္စည်းကို စမ်းရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လျှောက်လာရင်းမှ ရာဘာပင် အတော်ကြီးကြီးအပင်တွင် သစ်သားစင် ကလေးနှင့် ဘေးတွင်ကြိုးတစ်ချောင်း ကိုလည်း တန်းလန်းချထားသည့်နေရာ တွင် ရပ်လိုက်ပြီး နွယ်ဦးက ပိုက်ဆံ အိတ်အသေးလေးကို ဘာကျော်ကိုလှမ်း ပေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထုတ် ယူလိုက်သည့်ပစ္စည်းလေးက ပုဆိန် (ရဲဒင်း)ပုံ ကြေးဝါရောင်ပစ္စည်းလေးဖြစ် သည်။ ဦးရွှေအောင်၏မျက်လုံးက ဝင်း လက်သွားသည်။

“ကဲ...ကဲ...မောင်မိုး ဒါကို ဟိုစင်လေးပေါ်သွားတင်လိုက်”

ဦးရွှေအောင်က ဘာကျော်လက် ထဲမှ မိုးကြိုးသွားလေးကိုယူပြီး သူ့လူ ကို ပေးလိုက်သည်။

“ချောက်”

သေနတ်ကျည်ဆန်က မထွက် ပေ။ ဦးရွှေအောင်က လက်ထဲမှ သေ နတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ပစ်လိုက်ရာ

“ဒိုင်း”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ကျည်ဆန် က ထွက်သွားသည်။ ကိုဖိုးတူးချပေး သော တူမီး၊ ပျံင့်တူးတူးတွေထဲမှ စိတ် ကြိုက်ရွေးလာသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်

ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုရင် ပစ္စည်းမှန်သည်။ ဦးရွှေအောင်က မိုးကြိုးသွားကလေးကို ကိုယ်တိုင်စင်လေးပေါ်မှ ယူလိုက်ပြီး သူ တပည့်လေး လက်ထဲမှပိုက်ဆံအိတ်ကို ပါ ယူပြီး ဘာကျော်ကို လှမ်းပေးဆိုင်က ရာ ကံမြင့်ကပါ ဘာကျော်နှင့်အတူ လက်လှမ်းပြီးယူလိုက်ရာ -

“ဟာ”

ဦးရွှေအောင်၏ လက်ကောက် ဝတ်ကို ကံမြင့်ကိုင်ထားသော စာရည် ၏ထက်လှသော အဘွားက ထိရှသွား သည်။ ထိုလက်က ဖိကြိတ်သွားကိုင် ထားသည့်လက်ဖြစ်သည်။ သေနတ်နှင့် ပစ်စဉ်က ကျည်မထွက်၍ သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်တော့မှ ကျည် ဆန်ထွက်သည့် မိုးကြိုးသွားက ယခု လက်နှင့်ကိုင်ထားမှ ဓားထိပြီး သွေး ထွက်လာသည်။

“ဟင်...မင်းတို့လိမ်...”

“နွယ်ဦး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာကျော် လှုပ်ရှားတော့”

ဦးရွှေအောင်၏ ပင်းတို့လူလိမ်ဟု အပြောက မဆုံးလိုက်ပါ။ ဘာကျော်က ငွေအိတ်ကို လှူယူလိုက်သလို နွယ်ဦး က ဦးရွှေအောင်ချထားသော ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ချိန်း ထားလိုက်သည်။ ကံမြင့်ကလည်း လူ ငယ်နှစ်ယောက်ကို ဓားရှည်နှင့်ရွယ် ထားသည်။

...

ရဲစခန်းအတွင်း စခန်းတာဝန်ခံ ရဲ အုပ်အောင်လွင်မိုး၏ စားပွဲခုံကို ပိုင်း၍ ထိုင်နေကြသော နယ်ထိန်းတာဝန်ခံရဲ အုပ်ထွန်းခိုင်နှင့် ရဲကြပ်ကြီးနှစ်ယောက် နှင့် စခန်းစာရေးကြီးတို့ကပါ ဦးရွှေ

အောင်နဲ့ သူတပည့်လူငယ်လေးနှစ်ယောက်တို့၏ ပြောပြနေသည့် ရာဘာတောနှင့် မိုးကြိုးသွားအဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်နေကြသည်။ ဦးရွှေအောင်၏ အားလုံးသွားမှ ရဲအုပ်အောင်လွင်မိုးက အင်း... အန်ကယ် ဦးရွှေအောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော် ခုရဲအုပ်ဘဝနဲ့ကြုံခဲ့တဲ့ မှုရှာသူဌေးဦးကောင်းသော်တို့ အဲဒီလိုပဲ မိုးကြိုးသွားနဲ့ လိပ်တဲ့အမှုနဲ့ လာတူနေတယ်။ အဲဒီ မိုးကြိုးသွားကလည်း အတုပေမယ့် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။

ရဲအုပ်အောင်လွင်မိုး၏ စကားကြောင့် အားလုံးက ဂရုစိုက်၍နားထောင်ပြီး ခုရဲအုပ်ထွန်းခိုင်က -

“ဗိုလ်ကြီး အဲဒီအကြောင်းနဲ့ မိုးကြိုးသွားအတုအကြောင်းကို ပြောပြပါ။ ပညာရတာပေါ့ ဗိုလ်ကြီး။”

“အေး... မိုးကြိုးသွားအတု ဆိုပေမယ့် တကယ်ပြီးတယ်။ ဓားနဲ့ခုတ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သေနတ်နဲ့ပစ်ရင်လည်း ကျည်မထွက်ဘူး။ တုတ်နဲ့ရိုက်လည်း မကွဲဘူး။”

“ဟ... ကောင်းလှချေလား။ ဒါတောင် အတုနော်။ ဟင်း... အစစ်ဆိုရင် တောက်... ဘယ်လောက်စွမ်းလိုက်မလဲလို့ကွာ။”

ဘေးမှနားထောင်နေသော ရဲကြပ်ကြီးဖိုးခွားက အားပါးတရ ပြောလိုက်သည်။ ရဲအုပ်အောင်လွင်မိုးက ဆက်ပြီးပြောရာ

“အေး... အတုပဲ။ အဲဒီလောက်စွမ်းတာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ပွဲထိုးရတယ်။ တစ်ခါပဲသုံးလို့ရတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ရလဲဆိုတော့”

“မိုးကြိုးသွားအစစ်က ဆေးဘက်

မှာလည်း အသုံးဝင်တယ်။ နှစ်မျိုးလည်း ရှိတယ်။ ကျောက်မိုးကြိုးသွား၊ ကြေးမိုးကြိုးသွားဆိုတာပဲ။ ကာယသိဒ္ဓါ၊ ဝိယသိဒ္ဓါလည်းပြီးတယ်။ စုန်းပူး၊ နတ်ပူးနဲ့ အပူတယ်ဆိုတဲ့ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေသရဲပူးတာ ကပ်တာကိုလည်း နိုင်နင်းတယ်။ သက်တန်ပေါက်တာတို့ အဆစ်လွဲတာတို့ဆိုရင်လည်း တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ပျောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရခဲတယ်။ သိပ္ပံနည်းအရဆိုရင် အပူအအေးဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ်။ ဝိဇ္ဇာနည်း ရှေးထုံးအစဉ်အလာ(လောကုတ္တရာ)နဲ့ပြောရင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်က သိကြားမင်းရဲ့ မကောင်သူကို (လူယုတ်မာ)သုတ်သင်ရှင်းလင်းတဲ့ လက်နက်လို့ဆိုတယ်။ ဒါက မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ မိုးကြိုးသွားကိုပြောတာနော်။ နောက်လူတွေ အဲ အကြံအဖန်သမားတွေ အခုဘကျော်တို့၊ ကံမြင့်တို့၊ နွယ်ဦးတို့လုပ်တဲ့ မိုးကြိုးက ပုဆိန်(ရဲဒင်း)ပုံဖြစ်အောင် ပုံလုပ်ပြီး သင်းခွေချပ်သိတယ်မို့လား။ အဲဒီသင်းခွေချပ်ရဲ့ သည်းခြေကိုရအောင် ယူရမယ်။ ဟင်း... သင်းခွေချပ်ရဲ့သည်းခြေကလည်း အကောင်တစ်ရာကို သတ်ရှာလို့လည်း မရဘူး။ အဲဒီသင်းခွေချပ်က လပြည့်နေနဲ့ လကွယ်နေည ၁၂ နာရီကျမှ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံထဲမှာ ကပ်နေတဲ့ တစ်ကျပ်သားလောက်ပဲရှိတဲ့ သည်းခြေကိုရမယ်။ ဒါတောင် ပျောက်ချင်ပျောက်တတ်တယ်။ အရမ်းကျွမ်းကျင်မှရတာ။ ပိုအရေးကြီးတာက ပုဆိန်(ရဲဒင်း)ပုံလုပ်မယ့် ကြေးဆိုတာက ဖိနဲ့ထိုးတဲ့ အင်္ဂါရတ်ရွှေနဲ့ကြေးနဲ့ရောဖို့ပဲ။ အဲဒါကို ဓာတ်သားလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ရဲအုပ်အောင်လွင်မိုးက စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်တွင် ခုရဲအုပ်ထွန်း

ခိုင်က -

“ဟင်... ဗိုလ်ကြီးပစ္စည်းတွေက ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ အဖိုးတန်တွေကြီးပဲ။ မလွယ်ပါလား။”

“ဟာ... ဗိုလ်လေးကလည်း ခက်လေကောင်းလေလို့တောင် စကားရှိတာပဲ။”

“ကဲကဲ... နားထောင်ကြဦး။ အဲဒီအင်္ဂါရတ်ရွှေနဲ့ရောထားတဲ့ ကြေးရယ်၊ သင်းခွေချပ်သည်းခြေရယ်ကို အဝကျယ်ကျယ် ဖန်ပုလင်းထဲမှာ ၁၅ ရက်၊ အရက် ၂၀ လောက် ထားရမယ်။”

“ဟာ... ဗိုလ်ကြီး အဲဒီလိုဆိုရင် မိုးကြိုးသွားဖြစ်ပြီပေါ့။ ဒါကျတော့လည်း လွယ်သားပဲ။”

“လွယ်ရင် မင်းလုပ်ပါလား ဖိုးခွားရာ”

“အောင်ဖိုးရယ်... ဒီဝိယဆေးဆောင်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့ လူတွေပါကွာ။ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့ လူတွေကလည်း တရားဥပဒေကိုကြောက်ပါတယ်။ တရားဥပဒေမှာ ဝိယဆေးဆောင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အမှန်တရားပဲလိုတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ အခု ဘကျော်တို့ ကံမြင့်တို့ နွယ်ဦးတို့လုပ်တဲ့ မိုးကြိုးသွားအကြံအဖန်ကိစ္စက မအောင်မြင်တာပေါ့။”

“အဲ...ဟို ဗိုလ်ကြီးရယ် သေနတ်ပစ်တာ ကျည်မထွက်လို့ သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ်မှ ကျည်ထွက်သွားတော့ အောင်မြင်တယ်မို့လား။”

“အေးလေ ဖိုးခွားရဲ့သေနတ်နဲ့ပစ်တာ တစ်ခါစမ်းပြီးပြီလေ။ သူက တစ်ပွဲတိုးလို့ဆိုထားတာပဲ။”

အားလုံးက ရဲအုပ်အောင်လွင်မိုး၏ ပြောလာမည့်စကားကို ဘောင့်၍နား

ထောင်နေကြသည်။ ရဲအုပ်အောင်လွင်
မိုးက စီးကရက်ကို မိန့်ပြီး ဖွာထုတ်
လိုက်သည်။ မီးခိုးတန်းလေးက ဝေဝဲ
လာပြီး လွင့်ပျောက်သွားသည်။

...

ဦးရွှေအောင်က လက်မှထွက်နေ
သော သွေးကိုလည်းကြည့်ရင်း ကံမြင့်
ကိုပါထုန်းကြည့်ပြီး -

“မောင်ဘကျော် မင်းတို့ပစ္စည်းက
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သေနတ်ကျည်ဆန်
ကျတော့မထွက်ဘူး။ ငါ့လက်ထဲမှာ ကိုင်
ထားမှ ဓားရှုတယ်ဆိုတော့”

“အင်း...ဟုတ်တယ် ဦးရွှေ
အောင် ကိစ္စကပြီသွားပြီ။ ငွေအိတ်ထား
ခဲ့ပြီး အေးအေးသာသာ သွားပေတော့”

“ဟာ...လွယ်လှချေလား
ဘကျော်”

“ဟာကွာ ဘကျော်ရယ် စကား
ရှည်လိုက်တာကွာ။ ရှင်းပါလို့ဆိုမှပဲ”

“အား...”

နွယ်ဦး၏စကားအဆုံးတွင် လူ
ငယ်နှစ်ယောက်ကို ဓားနှင့်ချိန်ထားသော
ကံမြင့်ကို လူငယ်နှစ်ယောက်က တစ်
ပြိုင်တည်း ဝင်ပူးလိုက်သည်။ ကံမြင့်၏
လက်ထဲမှ ဓားရှည်က လူငယ်တစ်
ယောက်၏ ဆီးစပ်ကို ထိုးဝင်သွားသည်။

“ဟာ...ဗျာ”

“ဆင့်”

“အ...”

ကျန်လူငယ်လေး၏အပြောနှင့်
ကံမြင့်၏လှုပ်ရှားမှု ဘကျော်ကလည်း
ငွေအိတ်ဆွဲယူရင်းမှ နွယ်ဦး၏ရှေ့ကို
ဦးရွှေအောင်ကို တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ခင်...”

နွယ်ဦး၏လက်ထဲမှ သေနတ်က
အသံပြည့်သွားပြီး ဦးရွှေအောင်မှာ အနီး
ကပ်တွေ့ဖြုတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် အဆို
သည့် ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် ပစ်ခတ်ကျ
သွားသည်။

ငွေအိတ်ကိုရကြပြီး ကားရပ်ထား
ရာနေရာကို အားလုံးလာကြရာ မင်း
သက်ခိုင်က ကြောင်ငေးငေးနေတဲ့တုံ့
ဖြစ်နေသည်။

“ဟောကောင် မင်းသက်ခိုင် လိုက်
မှာလား။ မင်းကားမောင်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာဘကျော်”
ကားပေါ်ကိုရောက်ကြပြီး စက်နှိုး
၍အထွက်တွင် ရာဘာခြံစောင့် ကိုဖိုး
တူးက တဲအိမ်မှထွက်လာပြီး -

“ဟေ့...ဟေ့ ဆရာတို့ သေနတ်
နဲ့ဓားကို ပြန်ပေးခဲ့ဦးလေ”

ကိုဖိုးတူးက ဓားနှင့်သေနတ်ကို
အော်၍တောင်လိုက်စဉ်မှာပင် မင်းသက်
ခိုင်က ကားကိုစက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်း
လိုက်သည်။

“ဟာ...ဒီလူတွေ ဘာလဲကွာ။
ငါ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်မပေးခဲ့ဘူး။ အဲ...
ဟို စမ်းတဲ့နေရာမှာများ ထားခဲ့လားမသိ
ဘူး။ လောဘသားတွေ ငွေရရင် ဘာမှ
မသိ ဘာမှမမြင်ဘူး။ သွားကြည့်ဦးမှပဲ”

ကိုဖိုးတူးက တစ်ယောက်တည်း
ပြောလည်းပြော၍ သေနတ်ပစ်စမ်းသော
နေရာကို ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ...ဟာ ဘာတွေဖြစ်...”

ကိုဖိုးတူးမြင်လိုက်ရသည်က ရင်
ဘတ်ပွင့်နေပြီး သွေးများအိုင်ထွန်း၍
ပက်လက်လဲနေသော လူရှည်သန်သန်
လူကြီး မှောက်လျက်လဲကျနေသောလူ
ငယ်နှင့် ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်အုပ်

၍ ကုန်းကုန်းကြီးဖြစ်နေသော လူငယ်
နှုတ်မှလည်း ညည်းညူနေသည်။

ပခုံးမှာ ဓားခုတ်ဒဏ်ရာရသည့်
လူငယ်လေးက ဦးရွှေအောင်၏တပည့်
မောင်တင်မြင့်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားသော
လူငယ်လေးကလည်း ဦးရွှေအောင်ရဲ့
တပည့် မောင်စိန်ဝေဖြစ်သည်။

ရာဘာခြံစောင့် ကိုဖိုးတူး၏ တိုင်
တန်းအကြောင်းကြားခြင်းကြောင့် သက်
ဆိုင်ရာမှ ရောက်ရှိလာပြီး - မောင်တင်
မြင့်ကို ဆေးရုံပို့၍ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်
ပုံရိုက်ပြီး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီး အမှုကို လေ့ခံ
ဆောင်ရွက်သော ရဲအုပ်အောင်လွင်မိုး၏
ညွှန်ကြားမှုနှင့် ခရဲအုပ်ထွန်းခိုင်တို့၏
အဖွဲ့က ထွက်ရှာလိုက်ကြရာ နာရီပိုင်း
အတွင်းတွင် မိုက်ခွာအတုနှင့် ငွေလူ
ထုံသတ်သမားများဖြစ်သည့် ဘကျော်၊
ကံမြင့်၊ နွယ်ဦး မင်းသက်ခိုင်တို့လေး
ယောက်ကို ပမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။

“ကဲကဲ...လုပ်စရာရှိတာ ဆက်
လုပ်ကြပါ။ မိုးကြိုးသွားအတုနဲ့ အသက်
ပေးရသလို ဟိုလေးယောက်ကလည်း
အကျင့်တန်သလောက် ဉာဏ်များတဲ့
အတွက် တရားဥပဒေရဲအဆုံးအမကို
ခံကြပေရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဓားပွဲဝိုင်းမှ အသီးသီး ထကြပြီး
ထွက်သွားကြသည်ကို အချုပ်ခန်းထဲမှ
အချုပ်သားများက ကြည့်နေကြသည်။

စိုးယဉ်ထွန်း

သူငယ်ချင်းရယ်...

ကျော်မင်းညွန့်(လှည်းကူး)

သူ့လေးချင်းရယ်

ကျော်စမ်းညွန့် [လှည်းထူး]

(တစ်)

ကျော်ညွန့်က ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ညနေ ခြောက်နာရီ။ မိုးချုပ်ပြန်သော ဆောင်းတွင်းဖြစ်၍ အတော်ပင် မှောင်နေပြီ။ လမ်းမီးများပင် ထိန်းထိန်းလင်းနေပြီ။

မွေးရပ်မြေနှင့် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုနီးပါး အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည့် ကျော်ညွန့်။ သူ့ရောက်နေသည့် လှည်းကူး မြို့ခရီးစဉ်မှ ဖြတ်ပြန်ရမည့် ရှေ့ခရီး တာ ဆုံဆီ လမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လှည်းကူးတာဆုံမှ ဖိုက်ကြီးဝဲကျွန်းရွာထိ လျှပ်စစ်မီးက ဖွေးလျက်။ ဖိုက်ကြီးဝဲရွာကျော်လျှင် ကွေ့။ ကွေ့ဆိုသည်က တကယ့်နာမည်ကြီး။

ကျွန်းကုန်း၊ နံဘဲပင်၊ လက်လန်၊ ရှမ်းရွာ၊ ကောက်ကွေ့ စသည့် ကျေးရွာများမှ ခရီးသွားများ ကားစောင့်၊ မြင်းလှည်းကိတ်တို့၌ လှစည်သည်။ ခန့်သွားများနားနေရန် သွပ်မိုးရေပိတ်ဆောင်လည်းရှိသည်။

သို့သော် ...

နံနက်နှင့် နေ့ဘက်တွင် လူရှိ၍ ညဆိုလျှင် လူပြတ်သည်။ သရဲခြောက်သည်ဆို၍ အသွားအလာမရှိ။ ညဘက် အရေးတကြီးကိစ္စများရှိလျှင် လူစု၍ မီးတုတ်များ ထွန်းညှိကာ သွားကြသည်။

သူ့ခရီးစဉ်က ထိုကွေ့မှဆင်း၍ လက်ပန်ရွာထိ ခြေလျှင်၊ လက်ပန်မှ ရှမ်းရွာသို့ ကူးတိုလှစီး၍ ကူးရည်သည်။

ကျော်ညွန့်က ရှမ်းရွာသာ။ လှည်းကူးဆိုသည်က ကျောင်းသားဘဝက ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။ တကယ့် အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်။

ယခင်က ဤသို့မဟုတ်။ ညဘက်ဆိုလျှင် လုံးဝအမှောင်။ သည်ကနေခေတ်မှ လျှပ်စစ်မီးက တထိန်းထိန်း။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ယခုည လရှိသည်။

ကျော်ညွန့် မြင်းလှည်းတစ်စီး တလေမျှ ရှိပြီးမည်လားဟူသော အတွေးနှင့် ဆောက်လုပ်ရေးရုံး(ဗိုလ်တဲ)ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမရှိ၊ နတ္ထိ။

ကျောပိုးအိတ်လွယ်၊ ဂျင်းဂျက်ကက် စစ်တပ်၊ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် 'တုံဆာ' စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် သူ့အသိ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မှမတွေ့။

ဝိစက်သုံးပက်နှင့် အသားကင်တစ်ပွဲမှာ တစ်မိနစ်ခွဲသောက်နေလိုက်သည်။ လှံကသာ ဆယ်တန်းမအောင်သည်၊ ဖြစ်ချင်သည်က သူ့ဌေး။ ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုထဲက လိုများ ဖြစ်မည်လားဟူသော အတွေးနှင့်

မွေးရပ်ကိုစွန်း၊ ဖားကန်၊ ဖိုက်တယ်၊ ဖိုက်တယ်တို့တက်သို့ ချီတက်၊ ကျောက်တူသမားဘဝမှ လောလန်အဖြစ် တွေ့၍ ကျောက်တူသည်။ ဘာမှဖြစ်မလား။

နောက်ဆုံး တရုတ်-မြန်မာ နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်ရှိ မူဆယ်မြို့ အေးကွင်းတစ်ခုတွင် Export နေရာအဖြစ်လာသည်။ ဝင်ငွေက မဆို။

စတွက်တတည်းက တစ်ခေါက်မှ မြန်မာလေးသည် သူ့ရွာသို့ ယခု ထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လာခြင်း။ အမှတ်ဆိုသည်က အတော်နှင့်သောက်မှ ကောင်းသည်။ တစ်ယောက်တည်း 'ငေါင်' နေသဖြင့် နောက်ထပ်နှစ်ပတ်ထပ်လျှာ ဝိစက်ထစ်ပြာ။ ဘဲတင်တစ်စိတ်ထိဆယ်ဆွဲ၊ ငွေချင်းပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟင် ... မြင်းလှည်းတစ်စီးပါလား”

ကျော်ညွန့်နှုတ်မှ အာမေဩတ်သံ။ ဆောက်လုပ်ရေးရုံး(ဗိုလ်တဲ)ရွာတွင် မြင်းလှည်းတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ခရီးသည်တော့ မရှိ။ မြင်းလှည်းဆရာက မြင်းလှည်းရွှေဘက်ခြမ်းတွင် ငိုက်နေသည်။

အမှောင်ခိုက်ကွာသည့်အထဲ မြင်းလှည်းဆရာက ဂျာနီနက်လည်ပြတ်၊ အရောင်ခိုင်းခိုင်းဆူဆိုး ထပ်ထားသဖြင့်

မနည်းရှာယူရသည်။

“ဇွဲ... ဆရာ၊ ပြန်မှာလား”

“အင်း...”

သူ့အမေးကို မြင်းလည်းဆရာက မဖြေရဘဲဖြေရုံ လေသံနှင့် အသံပြုလိုက်သည်။ မြင်းလည်းဆရာမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခိန်ခိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာက စောသွပ်သွပ်၊ လက်ဖောင်းလက်ဖျံတို့က ပလွေခိုး။ ဆရာနှင့်ရင်ကပ်နေပြီး လေတိုက်လျှင် ခပ်ညှပ်ရင်း။

“ကျွဲကို တစ်ယောက်တည်း။ အောင်အိလိ”

မြင်းလည်းဆရာမပေးမိ ကျော်ညွန့်က ဈေးညှိသံပေးပြီး နောက်ဘက်မှ ဈေးခနဲ မြင်းလည်းပေါ် တက်လိုက်သည်။ တရွမ်းရွမ်းကြာပွတ်သံနှင့်အတူ ကျော်ညွန့် ပြည်တော်ပြန်ခရီး စပြီး။

(ဒုစိ)

ယင်းတိုက်မင်ရွာကျော်ပြီး ပိုက်ကြီး ဝဲရွာထင်သည်နှင့် အော်ဂလီဆန်စရာ အပုပ်နံ့ထောင်ထောင် ရလိုက်သည်။

“လူတွေကလည်း စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ခွေးသေကောင်ကို ပစ်တာပဲ”

ကျော်ညွန့်က ဂုဏ်သောင်းတံအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၊ နှာခေါင်းစည်းရင်း ခြောက်လိုက်သည်။ ခုချိန်ထိ မြင်းခွာသံ တရွပ်ရွပ်ကြားမှ မြင်းလည်းဆရာ ကိုတေမိတ်က မည်သည့်အသံမှ မထွက်။

ပိုက်ကြီးဝဲရွာကျော်လျှင် လျှပ်စစ်မီး မရှိတော့၊ လရောင်နှင့် ခနဲဆက်ရတော့မည်။ စောစောက အပုပ်နံ့လည်း မရတော့၊ ဖွင်းလည်းဖွင်း၊ လက်ရှိန်ကလည်း တက်လာသဖြင့် မြင်းလည်းဆရာအား စကားမရှိ စကားရှာ စကားပြောရတော့သည်။

“တိုယ့်ဆရာက ကျွန်းကျွန်းရွာကလား။ အောင်အိလိုက်လာတာလား။ အဖော်

လည်း မပါဘူးနော်”

“အိမ်း...”

သူ့အမေးကို မြင်းလည်းဆရာက ‘အိမ်း’လေးသံကြီး တစ်ချက်ပြုကာ ကြာပွတ်သံတရွမ်းရွမ်းပေးပြီး မြင်းလည်းကို အသော့နှင့်တော့သည်။

တဒေါက်ဒေါက် တရွပ်ရွပ်ဖြင့် သူတို့မြင်းလည်း ရွာထဲဝင်လာသည်နှင့် ရွာခံခွေးတို့က တုန်ခန်၊ တုတ်တုတ် အသံ၊ ဟောင်သံတို့နှင့် ကြုံဆိုကြတော့သည်။

“ဘုတ်”

“ဟာ... မြင်းလည်းဆရာ၊ ခဏရပ်ပေးစမ်းပါ။ အိတ်ကျသွားလို့...”

မြင်းလည်းပေါ်တက်ကတည်းက လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ချွတ်၊ ဘေးတွင်ချ၊ တံတောင်ဆစ်နှင့် ခုလာရာမှ မြင်းလည်းက ချိုင့်ကိုရှောင်အမောင်း၊ ကျောပိုးအိတ်နှင့်လက် လွတ်သွားပြီး အိတ်က ကျင်းချိုင့်များနှင့် လမ်းပေါ် ဖြတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ညွန့် မြင်းလည်းမရပ်မီ ခုန်ဆင်း၍ လမ်းပေါ်ကျသွားသော အိတ်ကို ကောက်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲတွင် အထူးအထွေမပါ။ ငွေစက္ကူရောရာ တစ်သောင်းကျပ်၊ ဘဏ်စာအုပ်နှင့် အဝတ်အစားများသာ ပါရှိသည်။ အရေးကြီးသည်က ဝယ်ယူလာခဲ့သော ဝိစက်ပုလင်းပြား မကွဲရေးနှင့် ဘဲကင်တို့ မပေါက်ပြီစေဖို့။

တော်သေးသည်။ ပုလင်းလည်းမကွဲ၊ ဘဲကင်ထုပ်လည်းမပြေ၊ ကျော်ညွန့်က ရပ်ပေးထားသော မြင်းလည်းနောက်ဘက်မှ မတက်တော့ဘဲ ရှေ့ခြမ်း မြင်းလည်းဆရာ၏ ကပ်၍ထိုင်လိုက်ရန် အတက်...

“ဟာ...”

လရောင်မိုန်မိုန်အောက်တွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်းလည်းဆရာ၏ မျက်နှာကြီးက လူသေမျက်နှာအလား ငွေးငွေးဖြူလျက်။

ကျော်ညွန့် ခေါင်းကြီးသွားကာ ကြက်သီးမွေးညင်းများထလာကာ ကျောတစ်လျှောက် စိမ့်တက်သွားသည်။

“မင်း ခွေးညိုမဟုတ်လား”

တစ်လမ်းလုံး ကိုတေမိ မြင်းလည်းဆရာက ကျော်ညွန့်၏ ငယ်နာမည်ခေါ်၍ မေးလိုက်သံ။

“ဟုတ်...”

“မင်း ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ တောက်ထိန်လေကွာ...”

တစ်ဆက်တည်း ပြောပြောဆိုဆို မြင်းလည်းဆရာ၏ လူသေမျက်နှာကြီးက သူ့ဘက်လှည့်လာသည်။ တောအရက်နံ့က တထောင်းထောင်း။

“ဘာ... မင်း... မင်းက တောက်ထိန် ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ခွေးညိုရ။ ဒါထက် မင်းက ပျောက်ချက်သားကောင်းလှချည်လား”

တောက်ထိန်လေသံက တကယ့်တရင်းတနှီး၊ ပြီး... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖက်တေဘက်၊ ဆိုးဖော်ဆိုးဘက် တကယ့်ဆိုးပေ။ သို့သော် တောက်ထိန်မှန်းသိ၍ စောစောက အကြောက်တရားတို့ကို သူငယ်ချင်းဆိုသော အသံက လွှမ်းမိုးသွားသည်။ မကြောက်တော့။

စဉ်စစ် တောက်ထိန်နှင့် ခွေးညိုဆိုသည့် သူက လှည်းကူး(အထက) တက်ဖော်၊ တစ်တန်းတည်းသားများ။ သည်ကောင်က ကျောင်းစာတွင် ညံ့သည်။ ခုနစ်တန်း နှစ်နှစ်ကျ၍ ထွက်သွားသူ။

ကျောင်းသာတွင်သာ ညံ့သည်။ လောင်းကစားပိုင်းမိလျှင် တောက်ထိန်လက်ခုံရက်ရုံ ရိုက်ရုံ ရန်ဖြစ်ရသည်။

ကျော်ညွန့်က ဆယ်တန်းကျ၍ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသူ။ တောက်ထိန်ဘေးတေဆဲပေဆဲ၊ ဆိုးမြဲရိုက်မြဲ၊ တစ်ချိန်က လေးလုံးခြောက်ဖက် တောက်ထိန်။ ယခု

လေတိုးလျှင် လဲတော့မည်ရပ်။

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တောက်ထိန်ရာ”

ကရုဏာမကင်းသည် ကျော်ညွန့်အမေးကို တောက်ထိန်က မဖြေသေးဘဲ “ရှေ့မှာကျွေး၊ ခဏနားကြတာပေါ့ကွာ”

တောက်ထိန်က ပြောပြောဆိုဆို ကွေ့တွင် မြင်းလှည်းကိုရပ်၊ ကွေ့ရှိရေပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

လှည်းနှင့်တွဲလျက် မြင်းကလည်း နေရာတစ်ချက်မရွေ့၊ အသံတစ်ချက်မပေး။ လရောင်က ဝိုးတဝါး၊ နှင်းဖြူတို့ သိပ်သည်းလာသဖြင့် မြင်ကွင်းက မရှင်းတော့။ ကွင်းပြင်ဖြစ်နေ၍ မြောက်လေက တဟူးဟူး။

ရေပေါ်ဘေးရှိ လက်ပံပင်ကြီးနှစ်ပင်မှာ မြောက်လေ၏ ကလေးကုန်စွယ်မှုကြောင့် ဝဲယိမ်း၊ ညာနဲ့နှင့် အမှောင်ထဲတွင် တစ္ဆေကြိုးနှစ်ကောင် ကခုန်နေသည့်အလား။

ရေပေါ်ရှိ တိုင်ကို ကျောမှီ၊ ခြေနှစ်ချောင်းကိုဆန့် သူ့နောက်မှ ရေပေါ်တက်လာသည့် ကျော်ညွန့်အား တောက်ထိန်က -

“ခွေးညို သူငယ်ချင်း၊ ပါလာတဲ့ အရက်နဲ့ အမြည်းထုတ်ကွာ။ အေးလာပြီကွ”

မှန်သည်။ လေးဖက်လေးတန် အကာအရံမရှိသော ရေပေါ်အား ဆောင်းနှင်းဖြူနှင့် လေအေးတို့က မရပ်မနားတိုက်နေသည်။ ဝန်းကျင်က အမှောင်။

သည်ကျေ၊ သည်ရေပေါ်အထိသာ မြင်းလှည်းကရောက်သည်။ ဂိတ်ဆုံးငြိ၊ အမှောင်ထုထဲတွင် သူဆက်ရဦးမည့် တစ်ကိုယ်တော်ခရီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

ခရီးဆက်ရမည့်ရွာဘက်မှ ခွေးအူသံ၊ ဟောင်းသံတို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထာဘယ် ချောက်ချောက်ချားချား၊ ကျော်

ညွန့်က ကျောပိုးအိတ်တွင်းမှ ဝိစကီပြားနှင့် ဘဲကင်ထုပ်ကို တောက်ထိန်ရှေ့ချပေးလိုက်သည်။

တောက်ထိန်က ဝိစကီပုလင်းဆွဲယူ၊ အဖုံဖုံက တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ပြီး ဘဲကင်တစ်ဖက် ကောက်စားလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ။ မသောက်ကြာပေါ့”

“တောက်ထိန် ... ဒီကောင်တကယ့်ဝါရင့်အရက်သမား ဖြစ်နေပါလား”

ကျော်ညွန့် ကျသို့တွေ့လိုက်မိသည်။ ဖုလင်ခွက်လှည့်မော့လိုက်၊ အမြည်းစားလိုက်နှင့် ညဉ့်နက်နက်၊ လူမရှိသူမရှိ ကွင်းပြင်ထဲမှ ရေပေါ်ထက်၌ ငမူးသမားနှစ်ဦး။

အမြည်းသာကုန်သွားသည်။ ဝိစကီတစ်ပြားတ သောက်တိုင်းထွက်၊ သောက်မကုန်၊ ကျော်ညွန့် ချာချာလည်မှူးသည်။ တောက်ထိန်က -

သူအိမ်ထောင်ကျ၍ ကျွန်းကျန်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြောင်း၊ မြင်းလှည်းမောင်း၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေကြောင်း၊ အရက်၊ လောင်းကစားနှင့် မုက်စွ မစွန့်နိုင်သေးကြောင်း ပြောလည်းပြော၊ မော့လည်းသောက်သည့် သူငယ်ချင်း ...။

“အေးလေ ... မင်းက နေချင်သလိုနေ၊ တေချင်သလိုတေနဲ့ ဘယ်မှ မရွေ့နိုင်တဲ့ ရေညိုတက်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးပဲ” ဟု သူပြောမိသည်လား။ မပြောသည်လား၊ ကျော်ညွန့်မမှတ်မိတော့။

သူသတိထားမိသည်က အရက်မော့သောက်နေသော တောက်ထိန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြီးသွားလိုက်၊ သေးသွားလိုက်၊ ဝေးကွာလိုက်၊ နီးကပ်လိုက်၊ ပျက်စီးကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ လင်းကွင်းတစ်ချပ်အလား။

နောက်ဆုံး ... ကျော်ညွန့်သတိတရ ဖုလင်ခွက်သည်က လင်းကြက်တွန့်သံနှင့်အတူ “ဂစ်၊ ဂစ်” ဆိုသည့် ငှက်ဆိုလိုသံ။

(သုံး)

“ဟာ .. တောလူ ... ထ ... ထ”
“ဟောကောင်တွေ ဒါ ... တို့ရွာက ဒေါ်သောင်းစိန်သား ကျော်ညွန့်မောင်လား”

“တစ်ညလုံး ရေပေါ်အိပ်နေတာ လေမဖြစ်တာ ကံကောင်း”

လှုပ်ရှားခံရသူ ဒေါ်သံ၊ မေးသံတို့ကြောင့် ကျော်ညွန့်နိုးလာသည်။ ဝိုင်းဝန်းလင်းနေပြီ၊ ကြည်လိုက်တော့ သူ့ရွာမှ ငယ်ပေါင်ကြီးတော် သူငယ်ချင်းများ။

ကျော်ညွန့်က သူ့တစ်ညတာ အတွေ့အကြုံကို သူငယ်ချင်းများအား ရှင်းပြသည်။

“မင်း အမှူးလွန်တာပါကွာ”

“ထင်ရာမြင်ရာတွေပါကွာ”

သူ့စကားကို မည်သူကမှ မယုံ။

ပို၍ဆိုသည်က ရွာသံသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ စကား။

“သူငယ်ချင်း ကျော်ညွန့်၊ မင်း သူငယ်ချင်း တောက်ထိန် ဖိုက်ကြီးခဲရွာ ဝဲဝိုင်းမှာ တားတိုးခံရလို့ ထွေသွားပြီ၊ ကနေ သူ့ရက်လည်” ...တဲ့။

သည်သို့ ဆိုပါလျှင် ...

ညက မြင်းလှည်းအတွဲစီး ခိုးအလင်း အရက်သောက်၊ သူ့အား ကောင်းစွာခင်မင်သော တောက်ထိန်သည် ..

ကျော်ညွန့် မဆုံးသောအတွေးတို့ဖြင့် ချာချာလည်လျက်။

မေတ္တာရည်ထွက်

ကျော်မင်းညွန့်(လှည်းစာ)

မိုး

၁၃၆၆

နဂါး

ရဲမြိုင်ဦး

သူ့အမည်ကား အိုဗားရား။

သူသည် ဤနယ်တစ်ရိုးမှာတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဩဇာဂုဏ်ရှိန်ရှိသော လယ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့မှာ အိုဗားရားတစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းရှိ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးထံ မရောက်စဖူး အရောက်ထူးစွာ ပေါက်ချလာသည်။ “တပည့်တော်မှာ သားတစ်ယောက် မွေးလာပါတယ်။ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုလုပ်ပေးပါ”

“နာမည်က ဘာတဲ့တုံး”

“ဖင်းပါ။ တပည့်တော်ဖခင်ရဲက နာမည်အတိုင်းပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ခေါင်းကိုင်ဖခင်၊ မိခင်က ဘယ်သူတွေလဲ”

အိုဗားရားရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲက သင့်တော်သည့်သူတွေကို ရွေးချယ်ကြသည်။

“အခြားဘာများ လျှောက်တင်ရာ ရှိသေးလဲ”

သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးက မေးသည်။ အိုဗားရား တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားပြီး “တပည့်တော် သူ့ဘာသာသူ နှစ်

ခြင်းခံယူတာပဲ သဘောကျတယ်ဘုရား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ရုံးပိတ်ရက်တွေထဲမှာပဲ ကျင်းပရမယ်”

“ခုအပတ် စနေနေ့ ၁၂ နာရီ လောက်ဆို ကောင်းပါတယ်အရှင်ဘုရား”

“တခြား ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘုရား”

အိုဗားရားသည် သူ့ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းကာ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးလည်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်၍ ကောင်းချီးပေးပါသည်။

“ဤကလေးသည် သင့်အတွက် ကောင်းချီးမင်္ဂလာဖြစ်ပါစေသတည်း”

၁၆ နှစ်ခန့်အကြာ တစ်နေ့မှာ အိုဗားရားတစ်ယောက် သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးထံ ရောက်လာပြန်သည်။

“တကားကြီး အိုဗားရား၊ တယ်လည်း အရွယ်တင်ပါလား”

“တပည့်တော်မှာ ပူပင်သောက ကင်းလို့ပါဘုရား”

သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်စွာနေပြီးမှ ...

“ဒီညနေ ရောက်လာတဲ့ လာရင်းကိစ္စက ဘာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

“တပည့်တော်သားကို အံသင်းတော်မှာ တင်းပြည့်အသင်းဝင်အဖြစ် မနက်ဖြန်မှာ အတည်ပြုပေးဖို့ပါဘုရား”

“တကားကြီးသားက လူတော်ပါ”

“သူ့ရဲ့အမှတ်စဉ်နံပါတ် သိပြီးမှသာ တပည့်တော်က အသင်းတော်အတွက် အလှူငွေထည့်ဝင်နိုင်ပါ့မယ်ဘုရား”

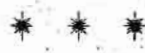
“သူ့အမှတ်စဉ် တစ်ပံထားပေးပါမယ်”

“ဒါဆို တပည့်တော် အလှူငွေ (၁၀)ဒေါ်လာပေးအပ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါနဲ့ ဘာများထပ်ရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘုရား”

ဟုဆိုကာ အိုဗားရား ထပြန်သွားလေသည်။

နောက်ထပ် (၈)နှစ်ခန့်အကြာမှာ ဘုရားကျောင်းရှေ့ လူတွေစုရုံးရောက်ရှိ လာသည်ကို စာဖတ်နေသည့် သင်းအုပ် ဘုန်းကြီး မြင်တွေ့ရသည်။ ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်ချီတက်လာသူကား ဘယ်သူ ဟုတ်ပါနဲ့လဲ။ တကာကြီး အိုဗားရားပါပဲ။
“ကဲ ... ဘာကိစ္စပါလဲ တကာ တို့”

“တပည့်တော်ရဲ့သားနဲ့ ဒီက ... တကာကုမန်ရဲ့သမီး ကာရင်နဲ့ လက်ထပ် မယ့်ကိစ္စပါဘုရား။ ဘုရားကျောင်းက လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ကြေညာချက် ထုတ်ပေးဖို့ပါဘုရား”

“ဪ ... တကာကုမန်သမီးဆို တော့ ဒီနယ်မှာတော့ အချမ်းသာဆုံး မိန်းကလေးပဲပေါ့”

သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ဆောင် ရွက်ရန်ရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းများ ပြု လုပ်ပေးသည်။ အိုဗားရားက သင်းအုပ် ဘုန်းကြီးအား (၃)ဒေါ်လာပေးလှူလေ သည်။

“တစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးရမယ် တကာ ကြီး”

“ရပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် သားအတွက် ပိုလှူပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ဤကားကြီး။ ဒါနဲ့ တကာကြီးရဲ့သားကိစ္စနဲ့လာတာ (၃)ကြိမ် ရှိသွားပြီနော်”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီတစ်ခါတော့ သားကိစ္စပြီးဆုံးပြီလို့ မှတ်ပါတယ်ဘုရား”

ထို့နောက် အိုဗားရားနှင့်အဖွဲ့သည် သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန် ကြသေသည်။

* * *

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အိုဗားရားနှင့် သူ့သားပင်းတို့သည် မင်္ဂလာ ကိစ္စများ ကြိုတင်စီစဉ်ရန် သတို့သမီး

အိမ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက် ရေကန်ကြီးကိုဖြတ်၍ လှေ နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကန်အလယ်အရောက်တွင် သား ဖြစ်သူက သူထိုင်လာသောခုံ မခိုင်ဟုဆို ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ ဟန်ချက်ပျက် ၍ ရေထဲသို့ကျသွားလေသည်။ အိုဗားရား က လှေကို သူ့သားထံ ပြန်လှောင်ခဲ့ပြီး လှေတက်ကို လှမ်းပေးသည်။ သူ့သား တက်ကိုဆွဲ၍ ကြိုးစားပေမဲ့ ရေထဲသို့ ပြုန်းခနဲ နစ်သွားတော့သည်။ အိုဗားရား သည် သူ့သားပြန်ပေါ်လာဦးမည်ဟု အထင်နှင့် လှေကိုရပ်ရင်း စောင့်ရှုသည်။ သူ့သားခမျာ တစ်ချက်ပင် ပေါ်မလာ တော့ဘဲ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားခဲ့သည်။ အိုဗား ရားတစ်ယောက် သားစောနှင့် အအိပ် မေး အစားမေ့ကာ ကန်ထဲတွင် လှည့် ပတ်ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ (၃)ရက်မြောက် နေ့ တွင် သူ့သားအလောင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ခဲ့ရာ သားအလောင်းကို သူ့လယ်တော သို့ ခက်ခဲစွာ သယ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြစ်ပျက်အပြီး တစ်နှစ်ခန့် အကြာ ညနေစောင်းမှာ ဆံပင်များ တစ် ခေါင်းလုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ပါးရိုး၊ နား ရိုးကျပြီး ပိန်လိုသွားသော အိုဗားရားတစ် ယောက် ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။

သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် အတန် ကြာကြည့်ပြီးမှ အိုဗားရားမှန်း မှတ်မိသွား သည်။

“တကာကြီး၊ ငိုချုပ်တော့မှာ ဘာ ကိစ္စများပါလိမ့်”

အိုဗားရားသည် အနှုတ်ကြာ ခပ် ဝိုင်ဝိုင်ထိုင်နေပြီးမှ ...

“တပည့်တော် ဆင်းရဲသားတွေ အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုချင်ပါတယ် ဘုရား”

ဟုဆိုကာ သူ့ပိုက်ဆံထုပ်ကို သင်း

အုပ်ဘုန်းကြီးရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ် တင်လိုက် သည်။

“တကာကြီး... ငွေတွေက များ လှချည်လား”

“တပည့်တော်ပိုင်ပစ္စည်းရဲ့ တစ် ဝက်ကို ရောင်းချခဲ့ပြီး လှူတာပါဘုရား။ ဒီငွေတွေကို သားအမည်နဲ့ ငွေပဒေသာ ပင် စိုက်ထူပေးပါဘုရား”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမှာ လှူဒါန်းပေးရ မလဲ တကာကြီး”

“အရှင်ဘုရား၊ သင့်တော်တဲ့ကိစ္စ မှာ ဆင်းရဲသားတွေကို လှူပေးနိုင်ပါ တယ်ဘုရား”

အိုဗားရားသည် မျက်လွှာချလျက် ငွေငါးငါးငါး ထိုင်နေသည်။

သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် အိုဗားရား ၏ မျက်ဝန်းများကိုကြည့်ရင်း ပြည်းလေး စွာ ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ တကာကြီးသားနဲ့ ပတ်သက်လို့ တကာကြီးလုပ်တဲ့ကိစ္စတွေ ထဲမှာ ဒီအလှူဒါနက တကယ့်ကောင်းချီး မင်္ဂလာစစ်စစ်ပါပဲ တကာကြီး”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဒီလိုပဲ မှတ်ယူပါတယ်ဘုရား”

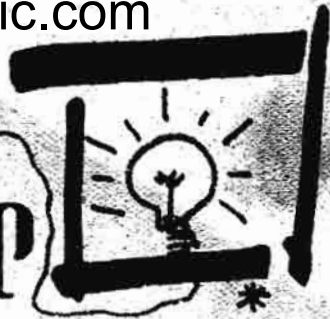
အိုဗားရားသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးအား တစ်ချက်မော့ ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့မျက်ဝန်းက ကျဆင်း လာသည့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများက သူ့ ပါးပြင်တစ်ခုလုံး စိစွတ်လျက်ရှိလေသည်။

ရဲမြိုင်ဦး

(The Father by Bgornstierne Bgornson ၏ ဝတ္ထုကို ကောက်နုတ်ပြန်ဆို ပါသည်။ ဤစာရုပ်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးခင် ကြီးအား ကန်တော့ပါသည်။)

မဟုတ်မှလွဲရော

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ရှေ့မှတ်တိုင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်ဦးစွာ ဆင်း၍ ဓာတ်လှေကားခြေရင်သို့ အမြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကား အဝင်ပေါက်နားတွင် စောင့်နေသော ဆရာအောင်သျှင်သူ(မဟာမြေ)ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဆရာရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး။ အလွန်ဆုံး ကြာ ငါးမိနစ်ပါ”

“လမ်းမှာ ကားပိတ်နေလို့ ကြာ သွားတယ်ဆရာ။ ကဲလား... ဘုရားကုန်း တော်ပေါ်တက်ရအောင်။ ဘုရားပေါ် ရောက်မှ အမောဖြေတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ တက်ကြမယ်လေ”

ဆရာအောင်သျှင်သူ(မဟာမြေ) နှင့် ကျွန်တော် အရှေ့ဘက်စောင်းတန်း မှ ဘုရားဖူးပရိသတ်များနှင့်အတူ တိုးလျက် ဘုရားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပွဲတော် အချိန်အခါနှင့် တိုက်ဆိုင် နေ၍ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးများ ရောင်စုံသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ ဘုရားကုန်း တော်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးများ အထူးစည်ကားနေသည်။ စတုဒိသာမဏ္ဍပ်များမှ ထည်း အချီရည်များ၊ မုန့်များ၊ သက်ဆတ်လွတ် ထမင်းကျွေးသူများ၊ မုန့်ဆက်ဆောင်းခါနီးပြသူများ၊ လိမ္မော်သီး ဆီချိုသီးလှူသူများနှင့် ကြက်ပျံမကျ

စည်ကားနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်မြို့ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား လက်ျာရပ် တစ်ပတ်လှည့်လည် ကြည့်ညှိဦး ခိုက်ပြီး အနောက်ဘက်မှန်မှ ပွဲဈေးတန်း ဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ နံနက် ၉ နာရီ အချိန် ဈေးဝယ်သူဘုရားဖူးများ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာအုတ်ဂူသို့အသွား ကားလမ်းမပေါ်တွင် အာဇာနည် စန်စန်း ဆပ်ကပ်အဖွဲ့မှ ဆင်လိမ္မာလေး ပွဲဈေးတန်းလှည့်လည်၍လာရာ လူအများနှင့် အတူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလည်း ရပ်၍ ကြည့်နေစဉ် ဆင်လိမ္မာ ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ဖရဲသီးရောင်သည့် မိန်းကလေးက ဖရဲသီးတစ်စိတ်ကို ဆင်အားလှမ်းပေးရာ နာမောင်းဖြင့်ယူ၍ သူ့ကျောပေါ်ရှိ ဆင်ထိန်းအား ပိုက်ဆံများကိုပေး၏။ တစ်ဖန် လူများထံမှပေးသည့် ပိုက်ဆံကို ယူလိုက် ဆင်ထိန်းအားပေးလိုက် လုပ်နေသည်။ ဖရဲသီးများကိုလည်း ပေးလှူစဉ် ပါးစပ်ထဲထည့်၏။

အချိန် ငါးမိနစ်သာသာကြာသော အခါ ဆင်ထိန်းမှမောင်းရာ မသွားဘဲနှင့် ဖရဲသီးခန်းအားကြည့်၍ ရပ်နေသည်။ မိန်းမကြီးတစ်ဦးမှ ဖရဲသီးအားလုံးကို ဝယ်၍ ပေးမှသာ စားလည်းစား နာမောင်းဖြင့်ပိုက်၍ ဖရဲသီးစိတ်များကိုယူ

၍ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ဆိုင်ရှေ့တွက် သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလည်း ဆင်၏ အသံဉာဏ်ရှိပုံ၊ ငွေကို သခင်အားပေး၍ စားစရာကို ဆင်ယူစားပုံ ကြည့်၍ ကျွန်တော်က “ဆရာ၊ ဒီဆင်က အရင်ဘဝက လူသေလို့ဝင်စားတာ ဖြစ်မယ်ဆရာ” ဟု ဆရာကိုအောင်သျှင်သူအား ပြောလိုက်သော် -

“ဟုတ်မယ်ဗျ၊ သူ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံက ရသမျှကို တစ်ခုမကျန် အကုန်ယူထား။ သူ့ဆရာအတွက်ရော၊ သူ့အတွက်ပါ အတော်လည်တဲ့ဆင်ပဲ”

ဆရာအောင်သျှင်သူ၏ စကားအဆုံးလေးမှာ ဆင်လိမ္မာအားပိုင်ကြည့်၍ ငွေနှင့်အစားများကျွေးနေသော လူစုထဲမှ အသံကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သောစကားသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အံ့အားသင့်စွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြလေသည်။

သူပြောသည့် စကားသံမှာ -

“မဟုတ်မှလွဲရော ဒီဆင်ဟာ ဟိုဘဝတုန်းက လူကြီးဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီးသေလို့ ဝင်စားတာပဲဖြစ်မယ်။ ကြည့်ပါလား။ ကျွေးတာလည်းစားတယ်။ ပေးတာလည်းယူတယ်။ တစ်ခုမှ မငြင်းဘူး၊ မြင်ကြတဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

သူပြောသလိုဆိုရင်တော့ မဟုတ်မှလွဲရောပေါ့နော်...

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

ငါးဖျောက်သော

အိုင်ညီနောင်

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

2013

ငါးဖျောက်သော အိုင်ညိုနောင်

တင့်ထူး(လေယျာဝတီ)

ညနေပိုင်းက လေကြမ်းတိုက် ခတ်၍ မိုးပါ သဲသဲရွာခဲ့သဖြင့် တချို့ နေရာတွင် ရေပင်တင်ခဲ့လေသည်။ နွေနှောင်းအချိန် ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိုး သံပေးကာ သတိပေးလာခြင်းပင်။

“ဟေ့ ... နွေနှောင်းပိုင်းဆို တော့ မကြာမီအချိန်မှာ မိုးဦးကျတော့ မှာဟေ့။ ဒါကြောင့် ငါတို့အိုးအိမ်တွေ ပြင်ဆင်ကြရမယ်။ မိုးတွင်းစာအတွက် တောင်ပေါ်တက် တုံးတွေခွဲပြီး မိုင်း ဖြတ်ခွဲစိတ်လှန်းထားတဲ့ ထင်းတွေကို လည်း ထင်းစင်ထဲ မိုးလုံလေလုံသွင်း ကြရမယ်ဟေ့”

ထိုအချိန်၌ ကျေးလက်တွင် နေ ထိုင်ကြသူများမှာ မိုးကျလာပါက မိုး လုံလေလုံ နေထိုင်နိုင်ကြရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြရ၏။ မိုးကျလာလျှင်တော့ စပါးစိုက်ရန် ထွန်ရ၊ ယက်ကြရမည် ဖြစ်၍ တခြားအလုပ်များကို လှည့် မကြည့်နိုင်ကြတော့ပေ။

“ဟေ့ ... ငမိုး မင်းက အိမ် လည်းပြင်ပြီးပြီ။ ထင်းတွေလည်း ထင်း စင်ထဲသွင်းပြီးလို့ အလုပ်တွေပြီးစီးနေ လေတော့ ဟန်ကျနေပြီပေါ့ကွာ”

“အေးဗျာ ကျုပ်ကတော့ မိုးမြန်မြန် ကျလာစေချင်တာပါပဲ”

“ဟင် ... ဘာပြုလို့လဲကွ”

“မိုးတွင်းရောက်လာရင် ငါးဖား တွေ ရှာရလွယ်တယ်လေဗျာ။ ရှာဖွေ

စားရင် ဟင်းစားမပြတ်ရနိုင်တယ်ဗျ။ ဒီနေ့မှာက ဘာသားငါးမှ ရှာလို့မရလို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပဲတို့၊ ငါးပိတို့နဲ့ပဲ ထည်လဲ စားနေကြရတာလေ။ ကြာတော့ စား ရတာ ငြီးငွေ့လာပြီလေဗျာ”

“ဪ ... မင်းက နွေဘက် မှာ ဟင်းကောင်းမစားရလို့ မိုးတွင်းမြန် မြန်ရောက်လာစေချင်တာကိုးကွ။ ဒါ ပေမယ့်ကွာ တချို့အိမ်တွေ မပြင်ဆင် ရသေးဘူး။ ထင်းဝါးတွေလည်း မပြည့် စုံကြသေးဘူးကွ။ မိုးစောစောကျလို့ မဖြစ်သေးဘူးဟ”

မိုးတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ လျှင် မိုးဦးကျစအချိန်တွင် လယ်ကွင်း တွေထဲ ရေများတင်လာသဖြင့် တွင်း အောင်းနေခဲ့ကြသော ဖားများက ည ဘက်ရောက်လျှင် တွင်းများမှထွက်ကြ ကာ တစ်ကွင်းလုံး တအုံအုံတအင်အင် နှင့် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ကြတော့သည်။ ဖားဖြိုင်ဖြိုင်ကျသော လမိုက်ညများ တွင် မီးအုပ်ကိုယ်စီထွန်းညှိကာ ပလောင်း ကိုလွယ် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကိုင်ကာ လယ်ကွင်းထဲ ထွက်လာကြကာ ဖား အော်သံကြားရာ လယ်ကွင်းထဲသို့ ဖား လိုက်ရှာပြီး တွေ့လျှင် ရိုက်ယူကာ ပ လှိုင်းထဲထည့်ကြသည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ် ဟင်းစား တစ်နပ်စားအတွက် ဟင်း ချက်စရာဖားများ ရှာဖွေရရှိကြသည်။ နေ့ခင်းဘက် လယ်ကွင်းများကို ထယ်

ထိုးသည့်အခါ ထယ်ခဲများကြားတွင် ကဏန်းလုံးများ ပေါ်လာကြ၏။ ထို ကဏန်းလုံးများကို ထယ်ထိုးသွား သော ထယ်ကြောင်းနှောက်ကလိုက် ကောက်ကြလျှင် ကဏန်းလုံးများ ရ လာတော့သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ထို ကဏန်းများအား ရေစင်စင်ဆေးပြီး ရင်ပုံသားကိုခွာယူကာ ကြော်စာကြ သည်။ ချဉ်ပေါင်ရွက်နှင့်ရော၍ ချဉ် ရည်ဟင်းချက် စားကြ၏။ တချို့က ကဏန်းလုံးများနှင့် ငါးပိရောက်က ထောင်းပြီး ငါးပိထောင်း ထောင်းစား ကြသည်။ ကလေးများကတော့ မီးဖို ထဲသို့ ကဏန်းလုံးများထည့်ဖုတ်၍ ရဲ လာလျှင် ကျက်ပြီဖြစ်၍ မီးဖိုထဲမှပြန် ဆယ်ထုတ်ကာ ဖဲ့ရွဲ့ကာစားကြလေ သည်။

“ဟေ့ ... ငမိုး လယ်ကွက်တွေ ထဲက ဇာန်သင်းတွေပေါ်မှာ ကုန်းကုန်း ကွကွနဲ့ ဘာလိုက်လုပ်နေတာလဲဟ”

“အိုဗျာ ညနေဘက် ကန်သင်းပေါက်ပြီး အိမ်အပြန်မှာ ဟင်းစားရအောင် ကန်သင်းတွေက ငါးရှဉ့်တွင်းတွေရှာပြီး ငါးရှဉ့်များနေ တာလေဗျာ”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်နှကောင် ရနေပြီလဲ ငမိုးရ”

“လေးငါးကောင်တော့ ခဏီဗျ”

“ဟာ ... ဟုတ်မို့တော့ အိုင်

သားပါလာကွ။ ဒါဆိုရင် အိမ်ရောက်
ထားနဲ့ ငရုတ်သီးနဲ့ နှပ်နှပ်စဉ်းကြော်
ထိုက်ရင် ငါးရုဉ်းကြော်ဟင်းစာခွက်
တော့ ရပြီပေါ့ကွာ”

“အေးလေဗျာ ... ဖိုးတွင်းဆို
တော့ သားငါးရှာရတာ အဆင်ပြေ
တာပဲလေဗျာ”

“ဦးသားကတော့ မင်းလိုမပျား
ဘူးကွ။ ညနေရိုင်းမှာ နီးပြားနဲ့ရက်
ထားတဲ့ ငါးရုဉ်းလိုက်ထောင်ပြီး မနက်
ဘတ်မှာသွားဖော်ရင် ဟင်းစားတော့
ရတာပဲလေကွာ”

လယ်က ထွက်ပေါက်များ၌ နီး
ဖြင့်ရက်ထုပ်ထားသော ခရာများကို
ညနေရိုင်း၌ ကတုတ်ပေါက်အဝတွင်
ထောင်ထားပြီး မနက်ဘက်မှာ သွား
ဖော်ယူလျှင် ကထန်လုံး ငါးရံ၊ ငါး
ခွ၊ ငါးဆုံး၊ ခေါင်းလတ်၊ ငါးမျိုးစုံ
ခရာထဲ၌ မိနေလေသည်။ ဖိုးတွင်း
ဘတ်၌ ငါးရှာဖွေရာနိုင်ခြင်းကြောင့်
ဟင်းစားက မပြတ်ရရှိကြသည်။
တချို့က ထိုက်တိုင်မရှာဖွေတတ်ကြ
ဘဲ ရှာဖွေလာသူများထံမှ ဝယ်ယူ
ချွတ်ဖြုတ်စားကြလေသည်။

ကျေးလက် တောရွာဆိုတော့
ဖခင်သီးဟင်းစက်က အိမ်တိုင်၌စိုက်
ပျိုးထားကြ၏။ သခွား၊ ခဲ၊ ပုံလုံး
ရိုးပုလင်း၊ ချဉ်ပေါင်း၊ သပွတ်တို့ရှိကြ
သဖြင့် အသီး၊ အရွက်၊ အညွန့်များ
ရှာယူကြတာ လုံးချက်၊ အတိုးအမြှုပ်၊
ထားပျိုး၊ ချဉ်ပေါင်းဟင်း အမျိုးမျိုးချက်
ပြုတ်စားနိုင်ကြသည်။

■ ■ ■

“ဟေ့ ... ငမိုးတို့မိသားစု ဝိုင်း
ဖွဲ့ပြီး ထမင်းစားနေကြတာကိုးကွ။
ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားနေကြတာလဲ
ဟေ့”

“ဟင်းမကောင်းပါဘူး ဦးလေး
ရာ။ ပဲနောက်ဟင်းချိုနဲ့ ငါးပိထောင်း
ဟင်းပဲဗျ”

“မင်း တက်ပုတို့အိမ်က ငါး
မဝယ်လိုက်ဘူးလားကွ”

“သွားတော့ ဝယ်သေးတယ်ဗျ။
နောက်ကျသွားလို့ ဝယ်မရလိုက်ဘူး
လေဗျာ”

“တက်ပုတို့က တောထဲက ရေ
ခန်းအိုင်တွဲ လိုက်ပက်ပြီး ရှာလာကြ
တာတဲ့ကွ”

“မင်းတို့အိမ်တွဲလည်း ဖိုးမကျမီ
အချိန်မှာ တောထဲသွားပြီး ရေအိုင်
တွေမှာ သွားရှာကြရင် ငါးတော့ရနိုင်
တာပဲကွ”

“ဒီလို နွေခေါင်ခေါင်အချိန်မျိုး
မှာ တောထဲမှာ အိုင်တွေရော ရှိနိုင်ပါ
ဦးမလားဗျ။ ရေခန်းကုန်ရောပေါ့ဗျာ”

“ဒီနားဟိုနားမှာရှိတဲ့ အိုင်သေး
သေးတွေသာ ရေခန်းကုန်ကြတာကွ။
တောခပ်နက်နက်ထဲက အိုင်ကြီးတွေ
တချို့ဟာ နွေဘက်မှာလည်း ရေမခန်း
တဲ့ အိုင်တွေရှိနေတာပဲလေ”

“မင်း ကြားဖူးသလားတော့
မပြောတတ်ဘူး။ တောခပ်နက်နက်ထဲ
မှာ အိုင်ညီနောင်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ”

“ဟုတ်လားဦးလေး အဲဒီအိုင်
တွေကို ဦးလေးရောက်ဖူးလားဗျ”

“အို ... ပြီးခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်
ကပဲ အဲဒီအိုင်ညီနောင်ကို ဖွတ်လည်
သွားရင်း ရောက်ခဲ့သေးတယ်ကွ”

“ငါတို့ အဲဒီအိုင်ညီနောင်ဘေး
က ကျောက်ဆောင်အစွန်ကြီးပေါ်မှာ
ညအိပ်နားခဲ့ကြတာလေကွာ”

“ငါးတွေရှိတာရော တွေ့သေး
လို့လားဦးလေး”

“ဟာ .. ငါးတွေမှ တအားပဲဟ”

“ငါတို့ထမင်းစားပြီး ကျန်တဲ့
ထမင်းကျန်တွေကို အဲဒီအိုင်ထဲ ပစ်ချ
ပေးလိုက်တာကွာ။ အိုင်ထဲရှိတဲ့ငါးတွေ
ထွက်လာပြီး ထမင်းစေ့တွေ လာစား
လိုက်ကြတာလေ ငါးတွေကို မရေ
မတွက်နိုင်အောင်ပါပဲကွာ”

“ဟင် ... ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအိုင်
ညီနောင်က အိုင်တွေထဲမှာ ငါးရှာရင်
တော်တော်များများ ရနိုင်သေးတာ
ပေါ့ဗျာ”

“အေး ... အိုင်ကတော့ တော်
တော်နက်တယ်ကွ။ လူများများနဲ့ ည
အိပ်ပြီး ရေလွှဲရေပက်ထုတ်ပြီး ရှာဖွေ
ကြမယ်ဆိုရင် ငါးတွေကို ထမ်းပြန်ရ
မှာပဲကွ”

တစ်နေ့နံနက်တွင် ငမိုး၊ တက်
ပု၊ ညိုမောင်၊ ပေါက်စ၊ မောင်ပိန်တို့
ငါးယောက် စားနပ်ရိက္ခာများပါယူ၍
အိုင်ညီနောင်သို့ ငါးရှာကြရန် ထွက်
လာခဲ့ကြလေသည်။ ပေါက်တူးကို
အရိုးချွတ်၍ ပေါက်ပြားချည်း ထည့်
လာခဲ့ကြသည်။ တောထဲရောက်မှ ဝါး
အရိုးတပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

တက်ပုက ထိုအိုင်ညီနောင်သို့
ရောက်ဖူးသဖြင့် သူက လမ်းပြပေး
ကာ တောတက်လာကြလေသည်။
နွေခေါင်ခေါင်ဖြစ်နေသဖြင့် သစ်လင်
များမှာ ရွက်ဟောင်းများကြွေလာ ရွက်
သစ်များ ထွက်ပြုစရှိကြသည်။ ဥဩ

ငှက်များကလည်း ပင်မြင့်ဖျားထိပ်မှ လွမ်းမောဖွယ် အော်မြည်နေလေသည်။ တောတက်လာကြရင်း သစ်ပင်ကြီးများ၏ အခေါက်ကို နှုတ်သီးနှင့် တတောက်တောက်ခေါက်ကာ သစ်ခေါက်ကြားမှာ ပိုးမွှားကောင်များကို ရှာဖွေစားသောက်သော သစ်တောက်ငှက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဟာ ... ဟိုကညင်ပင်မြင့်က သစ်ကိုင်းပေါ်မှာနားပြီး သူ့နှုတ်သီးမှာလည်း ရှည်ပျော့ပျော့အကောင်တစ်ကောင်ကို မော့မော့ပြီး မျိုနေပါလားဟ”

“အဲဒါ လင်းယုန်ငှက်လေကွာ။ ဒီလင်းယုန်တွေက မြွေတို့၊ ကြွက်တို့ကို ကောင်းကင်ကထိုးသုတ်ပြီး ရလာရင် သစ်ကိုင်းမြင့်မြင့်မှာနားပြီး စားကြတာလေကွာ”

“ဟင် ... လင်းယုန်မျိုနေတဲ့ မြွေက မသေသေးဘူးဟ။ တွန့်လိမ်နေသေးတယ်”

“လင်းယုန်ဝမ်းထဲ ရောက်သွားရင်တော့ သေပြီပေါ့ကွာ”

သူတို့လူစုလည်း တောင်ကုန်းတွေပေါ်တက်လိုက်၊ မြောင်းထဲအတိုင်းလျှောက်လိုက်၊ မြေပြန့်သက်ငယ်တောကို ဖြတ်လိုက်ဖြင့် လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ ... ငါတို့ မနက်စောစောကတည်းက ထွက်လာခဲ့ကြတာ။ အိုင်ညီနောင်ကို မရောက်သေးဘူးလားကွ”

“အင်း... ရောက်ခါနီးပါပြီကွာ။ ရွှေခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်ရင် မြောင်

တစ်မြောင်ထဲအတိုင်း လျှောက်သွားကြရင် အိုင်ညီနောင်ဆိုတာကို ရောက်မှာပါကွာ”

ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်ကြလျှင် မြောင်တစ်မြောင်ထဲဆင်းကာ မြောင်ထဲအတိုင်း လာကြလေသည်။ မြောင်ထဲတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများကို တွေ့ကြရသည်။ တချို့နေရာတွင် ထိုကျောက်တုံးကြီးများပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်ကြရလေသည်။

“ဟော ... ရွှေကအိုင်ဟာ အိုင်ညီနောင်ထဲက အောက်အိုင်ပဲကွ။ ဒီအိုင်က ရေနည်းနေတော့ ငါတွေမနေကြဘူး။ အထက်ဘက် ဆက်သွားရမယ်ဟေ့”

တစ်ခေါ်သာသာလောက် ဆက်သွားကြသောအခါ အထက်အိုင်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

“ဒီအိုင်ဟာ အထက်အိုင်ပဲ။ ဒီအိုင်က ရေလည်းများတယ်။ အထက်ဘက်ကလည်း မြောင်းရေတွေစီးဝင်နေတော့ ရေမပြတ်ဘူး။ ရေနက်တဲ့အတွက် ငါတွေခိုအောင်းနေနိုင်ကြတာပဲကွာ”

“ကဲကွာ ... ငါရေအိုင်ထဲကို ကျောက်တုံးသေးသေးလေးတွေ လေးငါးလုံး ပစ်ထည့်လိုက်ပြီ”

ငမိုးက ပစ်လည်းပစ်၊ ပြောလည်းပြောလေသည်။ မကြာမီ အိုင်အတွင်းရှိငါးများသည် ပစ်ချလိုက်သော ကျောက်တုံးကလေးများအား အိုင်ထဲသို့ကျလာသော အစာအမှတ်ဖြင့် ရေထဲတွင်ကူးလူးရှာဖွေနေကြ

သည်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

“ဟာ ... ဟုတ်ပါကွာ။ ငါတွေကို ရေထဲမှာ ရှောင်နေအောင်ကို ဖြစ်ကြရတယ်ဟေ့။ ဟိုအိုင်လေးကြီးပြောသလို အပြန်မှာ ငါတွေထင်ပြန်ရမယ်ဆိုတာ မှန်နေပြီကွ”

သူတို့ရောက်လာသည့် အချိန်က ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်၍ ရောက်နေမနက်မှ လှုပ်ငန်းအိုင်ကြည့်ရုံသာဖြင့် ထိုညနေက ညစာချက်ဖြတ်စားကြသည်။ အိုင်ကြီး၏ ကျောက်ဆောင်အစွန်ကြီးပေါ်တွင် အနီရောင်များရှင်းလင်းကာ ညအိမ်နားခဲ့ကြလေသည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် အိုင်၏ အထက်ဘက်မှ စီးဝင်နေသောရေများကို အိုင်ထဲမဝင်စေရန် အိုင်ကိုပတ်၍ ရေလွှဲမြောင်း ဖောက်ဖော်ကြသည်။ ကျောက်ခဲများကိုတူးပြီး ခက်ခက်ခဲခဲမြောင်းတူးကြရ၏။ အိုင်ကြီးထဲ ရေမီးတော့မှ အိုင်ထဲရှိရေများကို ထုပြောင်းပြီး ပက်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်နှစ်နာရီခွဲနာရီခွဲကြာအောင် နားနားပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပတ်ခဲ့ကြသဖြင့် အိုင်ကြီးထဲ၌ ရေကပြောင်းပြောင်းနည်းလာခဲ့သည်။

“ငွင်း ... ငွင်း”

“ဟော ... ငါးကြီးတွေ ရေနည်းလာလို့ ထမ္ဘက်လာကြပြီ”

အိုင်ကြီးကို ပတ်နေကြသူတို့မှာ ငါးကြီးများပွတ်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြသဖြင့် မကြာမီ ထိုငါးကြီးများအား ဝမ်းယူနိုင်တော့သည်ဟုတွေးလာအားတက်လာကြပြီး ကြီးမား၍ ထက်

နေကြတော့သည်။

“ဟေ့ ... ရေလွှဲမြောင်းကို လိုက်ကြည့်ပေးဦးဟေ့။ တော်တော် ကြာ ရေခန်းခါနီးမှ ရေတွေပေါက်ကျ လာဦးမယ်ဟေ့”

“ဗွမ်း”

“ဟာ .. နည်းတဲ့ငါးကြီး မဟုတ် ဘူးကွာ။ အတော့ကိုကြီးတယ်ဟေ့”

ရေနည်းလာသည်နှင့်အမျှ အိုင် ကြီးထဲမှ ငါးကြီးများလည်း ဆောက် တည်ရာမရ ဖြစ်လာကြကာ ထ၍ခုန် နေကြလေသည်။ ငါးတွေ ထပွက်လေ လေ ငါးပက်နေသူများလည်း ရေမြန် မြန်ခန်းလာစေရန် ကြိုးစား၍ပက်ကြ လေသည်။

ငါးရှာသူများလည်း အိုင်ကြီး အတွင်းမှရေများကို တစ်လှည့်စီကြိုး စား၍ ပက်ခဲ့ကြသဖြင့် ရေစိစပ်သာ ကျန်တော့လေသည်။

“ကဲဟေ့ ... ငါးတွေရှာပြီး ဖမ်း ကြရအောင်ဟေ့”

“ဟင် ... စောစောက တဗွမ်း ဗွမ်းပွက်နေတဲ့ ငါးကြီးတွေ ဘယ် ရောက်ကုန်ပြီလဲဟေ့”

“တွင်းတွေထဲများ ဝင်နေလား ကွာ။ သေချာရှာကြပါဟ”

သဲနန်းထဲတိုးနေသည်ထင်၍ သဲ နန်းများကို ခြေနှင့်ဖွေနှောက်ရှာဖွေကြ သည်။

“ဟင် ... ကျောက်တွင်းတွေ လည်း တစ်တွင်းမှရှိမနေဘူး။ သဲနန်း ထဲလည်း ငါးတွေကိုရှာမတွေ့ဘူး။ ငါး တွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ကြတာလဲ”

အိုင်ကြီးကို မပက်မီက ခဲလုံးပစ် ချကြည့်ရာတွင် ငါးများကို မရေ

မတွက်နိုင်အောင် တွေ့မြင်ခဲ့ကြသည်။ ငါးပက်နေစဉ်မှာလည်း ရေတဖြည်း ဖြည်းနည်းလာသောအခါတွင် ငါးကြီး များ တဗွမ်းဗွမ်းနှင့် ပွက်လာကြသည် ကို အားလုံးတွေ့မြင်ကြရပါလျက် ယခုရေခန်းသွားသောအခါ ထိုငါးများ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ကုန်ကြသည် မှာ အံ့သြဖွယ်ပင်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကဲ ... ကဲ မှောင်ခြေလည်း သန်းလာပြီဟေ့။ ဒီအိုင်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားပြီး မနက်လင်းမှ အိုင်တွေ၊ ခွက် တွေ တွင်းတွေ အသေအချာရှာကြည့် ပြီး ငါးတွေဝင်နေမနေရှာကြမယ်”

မှောင်တော့မည်ဖြစ်၍ ညစာကို ချက်ပြုတ်စားကြကာ မောမောနှင့် ထို ညက စောစောအိပ်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟော ... လင်းလာပြီဟေ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အိုင်ကြီးထဲမှာ ရေတွေပြန်ပြည့် နေပါလား။ ရေလွှဲမြောင်းကျိုးပြီး ရေ တွေစီးဝင်လာတာများ ဖြစ်နေမလား ဟေ့”

ရေလွှဲမြောင်းလည်း မကျိုးဘဲ ရေတွေက အိုင်ကိုပတ်၍ လွှဲထား သည့်အတိုင်း စီးနေသည်ကို မြင်ကြရ သည်။

ငမိုးက ကျောက်ခဲသုံးလေးလုံး ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ပလုံ ... ပလုံ ... ပလုံ”

“ဟော ... ငါးကြီးတွေပါလား။ အခုတော့ ငါးကြီးတွေက ဘယ်က ဘယ်လို အိုင်ကြီးထဲ ပြန်ရောက်လာ ကြပြန်တာလဲဟေ့”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ကြ

သဖြင့် သူတို့လည်း ထိုအိုင်ကြီးကို ဆက်မပက်ရဲကြတော့ဘဲ ပစ္စည်းများ ပြန်သိမ်းကာ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ကြတော့ သည်။

“ဟင် ... မင်းတို့ အိုင်ညီနောင် မှာ ငါးသွားရှာကြတာ။ ငါးလည်း တစ် ကောင်မှ ရမလာကြပါလားကွ။ ဘယ် လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

ငမိုးတို့အုပ်စုလည်း သူတို့၏အ ဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြခဲ့ကြ လေသည်။

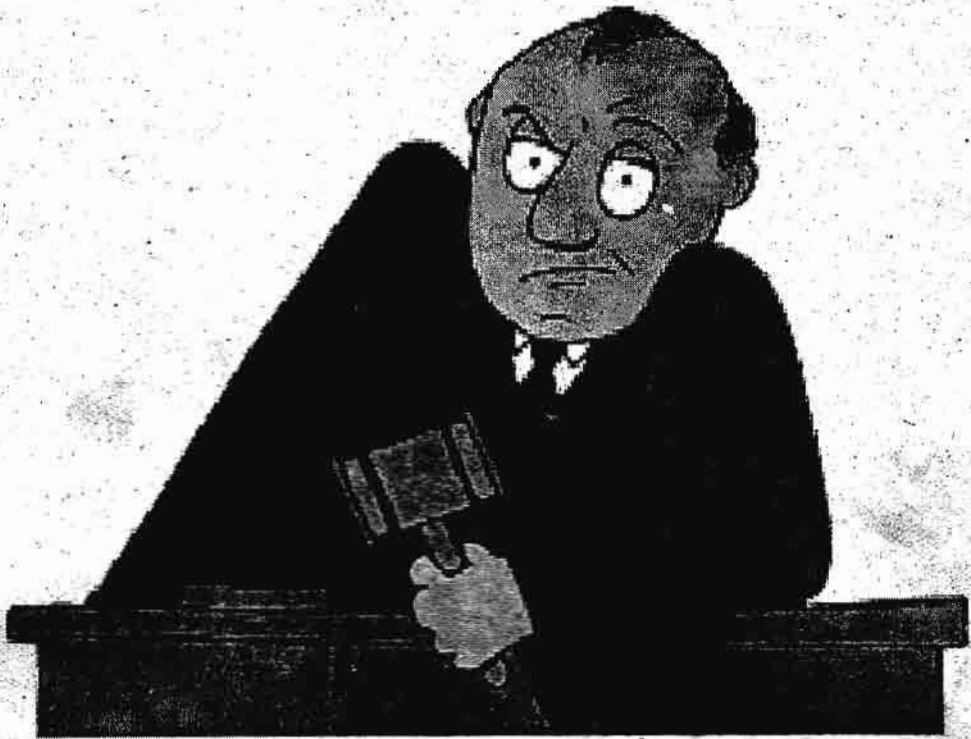
“နေစမ်းပါဦး မင်းတို့ အဲဒီအိုင် ညီနောင်ရဲ့ အထက်အိုင်ကြီးကို မပက် မိမှာ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အစောင့်အရှောက် တွေကို ပသတင်မြှောက်ခဲ့ကြရဲ့လား”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့ မလုပ်မိခဲ့ကြဘူးဗျ”

“မင်းတို့ တော်တော်ဗဟုသုတ နည်းတဲ့ ကောင်တွေပဲကွ။ မင်းတို့ပက် ကြတာ အိုင်သေးသေးလေးမဟုတ် ဘူးလေ။ တကယ်နာမည်ကြီးနေတဲ့ အိုင်ညီနောင်ဆိုတဲ့ အိုင်ကြီးကိုပက်ကြ တာလေ။ ဒီလိုကြီးတဲ့ အိုင်ကြီးမျိုးမှာ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိနေမှာပဲ။ မင်းတို့က မတင်မြှောက်ခဲ့ကြတော့ ငါး ကြီးတွေ တဗွမ်းဗွမ်းပွက်တာမြင်ရပြီး ရေခန်းတော့ ငါးတစ်ကောင်မှရှာမရ ဘဲ ဖြစ်ကြတော့တာပေါ့ကွာ”

ငမိုးတို့ ငါးရှာအဖွဲ့လည်း ထိုဦး လေးကြီး ပြောမှပင် တောခလေ့ တောင်ခလေ့ ပသတင်မြှောက်မှု သူ တို့ မေ့လျော့ခဲ့ကြသည်ကို နောင်ပာ ရမဆုံး ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။

တင်လူး(ဇေယျဝတီ)

စွဲချက်အကြောင်း စာစေ့စာစောင်း

■ စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

မောင်မိုးသည် ဥပဒေဗဟုသုတရှာဖွေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မသိသည်ကို မသိကြောင်း သိလိုလျှင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ရှင်းပြရသည်က အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ အကျိုးရှိသည်။ ယခုလည်း စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အများပြည်သူသိသည်က ရဲက ပုဒ်မတပ်၍ အမှုစွဲတင်သည်ကိုသာ သိကြသည်။ ပုဒ်မ နှစ်ခု၊ သုံးခု တပ်ထားလျှင် အမှု နှစ်မှု၊ သုံးမှု စွဲထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဥပဒေက ကျယ်ဝန်းသည်။ ဥပဒေဘွဲ့ရခြင်းသည် သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ ဥပဒေနယ်ပယ်တွင် လေးငါးနှစ် လောက် ရှေ့နေအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသူပင် အထိုက်အလျောက်

သာ သိနိုင်သည်။ လေ့လာကြိုးစားအားထုတ်သူမဟုတ်လျှင် ဆယ်နှစ်ကြာလည်း ဥပဒေအသိ တိုးလာလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်သော ရှေ့နေများလည်းရှိနေရာ ပြည်သူများ စာဖတ်မှု အားနည်းသည်မှာ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပေ။ ရွံ့အိုင်၊ ရေအိုင်တွင် နေလေ့ရှိသောကျွဲ၊ ရွံ့အိုင်၊ ရေအိုင်တွင် နေရမည်။ နွားမနေတာကို သွားပြော၍မဖြစ်ပေ။ ရှေ့နေအလုပ်သည် စာဖတ်ရမည်။ ဗဟုသုတကြွယ်ဝရမည်။ ကမ္ဘာကြီးနှင့် မျက်ခြည်ပြတ်၍မရ။ အသိပညာမြင့်မားမှ လူနေမှုအဆင့်မြင့်မည်။ ပြည်သူများလည်း စာဖတ်သင့်သည်။ ရှေ့နေများက မဖြစ်မနေဖတ်ကိုဖတ်သင့်သည်။

တရားရုံးအသုံးပြုကာ ရဲက တရားခံကို အမှုစွဲတင်သည်။ ပုဒ်မက ဘာပုဒ်မဟုတ်သော်လည်း တရားလိုဘက်က သက်သေအချို့ဖြစ်စေ၊ အားလုံးဖြစ်စေ စစ်ဆေးပြီး တရားခံဖြစ်မှုအချို့နှင့် ပတ်သက်၍ ငြိစွန်းမှုရှိနေလျှင် ဖြေရှင်းရမည့် တာဝန်ရှိသည်။ ဤသို့ မည်သည့်ပုဒ်မကို ဖော်ဖျက်ကျူးလွန်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ရုံးတော်က တရားခံအပေါ် တပ်ပေးသောပုဒ်မကို စွဲချက်တင်သည်။ (charge)ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ Prima Facie အရ တရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုသည် မည်သည့်ပြစ်မှုကိုမျှ ကျူးလွန်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်လျှင် တရားရှင်(Discharge) လွှတ်ရပါသည်။

စွဲချက် (of the charge)နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိပါသည်။ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါအတိုင်းဆိုလျှင် ဥပဒေအသုံးအနှုန်း စကားများပြုစံ၍ သာမန်အရပ်သားများအတွက် နားလည်ရန် အခက်အခဲရှိနိုင်ပါသည်။ ဗဟုသုတအလိုတရား ဆွေးနွေးတင်ပြခြင်းဖြစ်၍ သာမန်အရပ်သားများ ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်စေရန် ရိုးရိုးစကားပြော စကားပြောဖြင့်သာ တင်ပြပါမည်။ စီရင်ထုံးများကို ဦးစွာ တင်ပြပြီး ရှင်းလင်းဆွေးနွေးရလျှင် ပို၍အဆင်ပြေ နားလည်လိမ့်မည်ထင်သည်။ နောက်မှ ဥပဒေကြောင်းရှင်းပြသည်က ကောင်းပါသည်။

ဦးစလင်းသည် ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတအလွန်နည်းပါးသည်။ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းနေ၍ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ထိ ဖျားနာ၍ ဆေးစားဆေးထိုးရသည်က အတော်ကြာရခဲ့သည်။ ဆေးခန်းသွားရသည်လည်းမရှိ။ အိမ်သုံးဆေးဝါးလေးလောက်နှင့် ပြီးသွားသည်။ နာစေး၊ ချောင်းဆိုးလောက်မို့ ဘာမိတ္တန်၊ ပါရောစီတမောလောက်နှင့် ပျောက်သွားသည်။

သာမန်အရပ်သားတွေ ဥပဒေနှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။ ရာဇဝတ်မှု၊ တရားမမှုဆိုသည်ကိုမသိ။ တရားသူကြီး၊ ဥပဒေအရာရှိဆိုသည်ကိုပင် ခွဲခြားမသိသူများ တွေ့ရသည်။ တရားရုံးနှင့်ဆက်သွယ်မှုမရှိ လေ့လာမှုမရှိကြောင်း အထင်သားမြင်နိုင်သည်။ ပြည်သူအများစုသည် ရဲစခန်း၊ တရားရုံးမဆိုထားဘဲ ရပ်ကွက်ရုံးကိုပင် မသွားချင်၊ မလာချင်ကြ။ အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်များ အမှုအခင်းပေါ်

ပေါက်၍ တရားရုံးရောက်လာရာတွင် အားလုံးနှင့် ကင်းအောင်နေတာ၊ ရပ်ကွက်ရုံးတောင် မရောက်ဖူးဘူးဟု ပြောဆိုကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မှန်လည်းမှန်ပါသည်။

ဆေးပညာ ဥပဒေပညာသည် သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်အလိုက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရောက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူများအတွက် သက်သက်သာ သက်ဆိုင်သကဲ့သို့ရှိနေသည်။ ပြည်သူအများစုက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို နေနေကြသည်။ အမှန်မှာ ကျန်းမာရေးသည် လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်နေသည့်အတွက် အခြေခံဗဟုသုတလောက်တော့ လူတိုင်းလေ့လာသင့်သည်။ ဥပဒေသည်လည်း ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်အချိန်မှစ၍ ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်အကျိုးဝင်နေရာ လူတိုင်း ဥပဒေနှင့်ကင်းကွာပြီး နေထိုင်၍မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အခြေခံသဘောတရားတော့ သိအောင် လေ့လာထားရမည်။ ဥပဒေဗဟုသုတအခြေခံရှိသည်ဆိုသူပင် စီရင်ထုံးဆိုသည်ကို နားမလည်ကြပါ။ ကွန်ပျူတာ (computer) စာစီရန်အပ်ရာ၌ စီရင်ထုံးညွှန်း၊ ပုံညွှန်းနည်းကို နားမလည်သဖြင့် ရှင်းပြသည်။ ရှင်းပြလည်း နားမလည်ပါ။ ဒီလိုရှိက၊ ဟိုလိုရှိကဟုသာ ပြောရသည်။ စီရင်ထုံးသည် တရားရုံးချုပ်၊ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ ပြစ်မှု၊ တရားမမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်များထဲမှ လမ်းညွှန်သဖွယ် လိုက်နာသင့်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို နှစ်အလိုက် ထုတ်ပြန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြစ်ပါသည်။ အပြီးသတ်အမိန့်များအပေါ် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ အမှုမပြီးပြတ်သေးမီ အငြင်းပွားမှုများအပေါ် ကြားဖြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်များလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ရာဇဝတ်မှုတွင် ဝရမ်းမှု၊ သမ္ဗာန်မှု(သာမန်မဟုတ်ပါ။)ဟု ပြစ်ဒဏ်ပေါ်မူတည်၍ ခွဲခြားထားပါသည်။ အမှုတွဲပြီးသလို စစ်ဆေးသည့်ပုံစံချင်းလည်းမတူ။ ကွဲပြားပါသည်။ သမ္ဗာန်မှု စစ်ဆေးနည်းအရ စစ်ဆေးရာတွင် စွဲချက်ဟူ၍ မရှိပါ။ ဝရမ်းမှုတွင်သာ ရှိပါသည်။

ဦးစာစီနှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရုံမသိလစ်သမ္ဗာန် မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ မ-တ-၈ စာ ၁၂

No charge should be framed if there is no prima facie case.

ဦးဘစိန်သည် ဒုတိယအုပ်ချုပ်သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ် မောင်းတောမြို့နယ်၊ မောင်းပျားရွာအနီး ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် လိုင်စင်မဲ့ သစ်ခွံသားများဖြင့် ရေထိန်းတံခါးလုပ်ထားကြောင်း သတင်း အရ တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ ရော်ဂိုတ်အာမက်က ရေတံခါးဖြတ်သိမ်းသည့်အတွက် စပါးခင်းထဲ ဆားငန်ရည်ဝင် ရောက်ခြင်းကြောင့် ပျက်စီးသည်ဟုဆိုကာ အကျိုးဖျက်ဆီးမှုဖြင့် စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။

အမှုကို ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးချက်အရ ပျက်စီးသည်ကို မတွေ့ရ။ သစ်တောဌာနအနေဖြင့် လိုင်စင်မဲ့သစ်ခွံသား တွေ့ရှိ၍ သိမ်းဆည်းခြင်းမှ နောက်ဆက်တွဲဆိုကျိုး ပေါ်ပေါက်ရသည်ဟုသော စွဲဆိုမှုကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။ စွဲချက်တင်ခြင်းသည် အပြစ်ပေးခြင်းမဟုတ်စေကာမူ စွဲချက်တင်သင့်မှတင်ရမည်။ စွဲချက်တင်ဖြေရှင်းမှု ပြည့်စုံမည်ဟု အခါခပ်သိမ်း ယူဆရန်မဟုတ်ကြောင်း မလိုအပ်ဘဲ စွဲချက်တင်ဖြေရှင်းခံခြင်းဖြင့် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

ကိုစေလွှင့်နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ မ-တ-၈ စာ ၆၇

Points for consideration unlike those whether accused should be convicted or not.

တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ထိုက်၊ မတင်ထိုက် စဉ်းစားသောအချက်သည် ၎င်းအပေါ် အပြစ်ပေးထိုက်၊ မပေးထိုက် စဉ်းစားသောအချက်နှင့် မတူခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံတစ်ဦးအပေါ် စွဲချက်တင်ထိုက်၊ မတင်ထိုက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန်ရှိသော အချက်အလက်မျိုးသည် တရားခံအား အပြစ်ပေးထိုက်၊ မပေးထိုက် စဉ်းစားသည့်အခါ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန်ရှိသော အချက်အလက်မျိုးနှင့် သဘောအားဖြင့် တူညီခြင်းမရှိပေ။ စွဲဆိုသည့်ပြစ်မှုကို တရားခံက ကျူးလွန်သည်ဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း ညွှန်ပြသည့် သက်သေခံချက်များရှိပါက သူ့အပေါ် စွဲချက်တင်၍ ဖြေရှင်းစေရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် ရာသေတ်ကြီးပါ ပုဒ်မများ အထူး

ဥပဒေ (ပြစ်မှုပင်ဖြစ်သော်လည်း ရာသေတ်ကြီးပါ ပြစ်မှုများမပါ)များတွင် ပြစ်မှုအမျိုးအစားအလိုက် အင်္ဂါရပ်များကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုအင်္ဂါရပ်များကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ပါက အပြစ်ပေးသည်ပုဒ်မ အရေးယူသည်ပုဒ်မဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရပါသည်။ လောင်းကစားဥပဒေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဥပဒေတွင်လည်း အလားတူပင်ရှိပါသည်။

ဥပဒေသည် လူဆင်းရဲကို အနိုင်ကုန်၍ ဟွတ်ဟွတ် ကြွယ်ဝသူနှင့် အာဏာရှိသူတို့သည် ထိုဥပဒေကို ထက်ကိုင်းတုတ်အဖြစ် အသုံးပြုတတ်လေသည်။

သာမန်အရပ်သား နားလည်အောင် ဆိုရပါမူ တရားရုံးတော်က စွဲချက်တင်သည်ဆိုခြင်းသည် စွပ်စွဲခြင်း တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းစာသင်ခန်းမှာ ကလေးတစ်ဦး ခေါင်းငုံ့ရာမှ ပြန်အမတ်တွင် အခြားကလေးတစ်ဦး၏ တံတောင်ဆစ်နှင့် ထိမိသွားသည်ဆိုပါစို့။ ပထမကလေးက သရာကို တိုင်လိုက်မည်။ သူ့ခေါင်းကို တံတောင်ဆစ်နှင့် တမင်တိုက်သည်ဟုတိုင်မည်။ စွပ်စွဲခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယကလေးက ရှင်းလင်းချက်၊ ဖြေရှင်းချက်ပေးရပါမည်။ နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် မတော်တဆ ထိခိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖြေရှင်းချက်ပေးပါမည်။

ဆရာက နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ထိုသို့ နောင်မပြုရန် အနည်းအကျဉ်းဆုံးမသည့် ပြစ်ဒဏ်ပေးရပါမည်။ မတော်တဆဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ရန် ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးလိုက်လျှင် လုံလောက်ပါသည်။ တမင်လုပ်သည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့လုပ်ရပ်ပေါ်မူတည်၍ အပြစ်ပေးဆုံးမရပါမည်။ စွပ်စွဲသလိုမဟုတ်ဘဲ ခံနိုင်ထိမိခြင်းသာဖြစ်သည်ကို မှားယွင်းတိုင်ကြား ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါမူ တိုင်းကြားခံရသူအား တောင်းပန်ခွင့်လွှတ်ရန် တိုင်ကြားသူကလေးအား လစ်လွှတ်မှုပေးရပါမည်။ ဤသဘောတရားအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလလောက်က ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှု၊ ပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွပ်စွဲခံရသော တရားခံအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးရန် အကြောင်းဆိုက်လာပါသည်။ အကြောင်းဆိုက်လာပုံလေးကို ရှင်းပြပါမည်။ ဦးဘ

ဖြင့်...ဦးစလင်းက ဘို(ဗိုလ်)အေးဟု ခေါ်ပါသည်။ ရင်းနှီးမှု အရ ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒလမြို့နယ်တရားရုံးမှာ အမှုလိုက် နေစဉ်က ဦးအေးမြင့်သည် ဥပဒေအရာရှိဖြစ်ပါသည်။ ဒလ ကနေပြောင်းသွားပြီး ဝိးကုန်းမှာ မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိကနေ သက်ဖြည့် အငြိမ်းစားယူသွားသူဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားမယူ ပြောင်းသွားသော်လည်း ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဦးစလင်းရုံးခန်း သို့ ရောက်လာပါသည်။ စာပေဝိသနာပါသူချင်းလည်းဖြစ်၊ ဥပဒေသင်တန်းတစ်ခု ဖွင့်ရန်လည်း အစီအစဉ်ရှိရာ ရှိသော် လည်း အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ပါ။ အငြိမ်းစားယူပြီး ရှေ့နေ လိုက်၊ အဲဒီကနေ ဘဏ်ရှေ့နေလုပ်တော့ ရှေ့နေအလုပ် မလုပ်ဖြစ်တော့။ ဘဏ်အလုပ်မရမီက လက်ခံထားသည့် ပုဒ်မ ၄၀၆ အမှုတရားခံကို လွှဲပြောင်းပေး၍ အကြောင်းဆိုက် လာသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းဒေသကြီး တရား လွှတ်တော်ဝင်းအတွင်းရှိ ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်ရုံးတွင် အမှုဆိုင် နေရသော တရားခံဖြစ်ပါသည်။ အမှုလွှဲပေးသော်လည်း ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ မတင်လိုက်ရပါ။ ဦးစလင်းမှာ ဂျူနီယာ တွေရှိသည်။ လွှဲစာမှာ အားလုံး လက်မှတ်ထိုးသည်။ တစ် ယောက်မအား တစ်ယောက်ရုံးချိန်းသွားနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ လက်မှတ်ထိုးသူအားလုံး တခြားရုံးချိန်းမရှိသောအခါမျိုးတွင် လူနံပါတတ်သည်။ သို့သော် အတော်ရှားပါသည်။ အားလုံး လက်မှတ်ထိုးသည့် လွှဲစာတင်တာ မည်သည့်ရုံးတွင်မှ ပြဿ နာမရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဆိပ်ကမ်းရုံးမှာ ပထမလွှဲ စာတင်သည့်နေ့ အားလုံးပါရမည်ဆို၍ မတင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒုတိယရုံးချိန်း ဂျူနီယာ တစ်ယောက်ခေါ်သွားရာ ဦးအေးမြင့် လက်မှတ်မပါ၍ လက် မခံပါ။ တတိယရုံးချိန်း ဦးအေးမြင့်ပါ Joint ထိုးပြီးတင်ပါ သည်။ လိုင်စင်ပြသခိုင်းရာ လိုင်စင်ပါမလာ၍ မတင်ရပါ။ အဲဒီကာလအတွင်း အမှုစစ်တော့ တရားခွင် ထိုင်ခွင့်မပြုပါ။ နောက်တော့ မသွားတော့ပါ။ စွဲချက်အဆင့်တွင် လျှောက်လံ ချက်ရေးပေးပြီး တရားခံလက်မှတ်ထိုးတင်ရန် အမှုသည်အား ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

အမှုအကြောင်းလေး အနည်းငယ် ရှင်းပြပါဦးမည်။

တရားခံသည် ခေါက်စားယာဉ်မောင်းဖြစ်သည်။ ကွန် တိန်နာကား မောင်းရသည်။ ဂိတ်မန်နေကျခိုင်းသည့်အတိုင်း မောင်းလိုရသည်။ တရားမဝင်သယ်ယူရာတွင် ဖမ်းဆီးခံရသည်။

ကားကို အမှုဖြင့်သိမ်းဆည်းထားသည်။

ဂိတ်ကို ကားပြန်မအပ်နိုင်တော့ပေ။

ကားပိုင်ရှင်၏ သမီးက ယုံကြည်အပ်နှံသည့်ကား အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် အမှုဖွင့်သည်။ တရားမဝင် သစ်ဖမ်းဆီးခံရ မှုက တစ်ရုံး ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၀၆ နဲ့စွဲတဲ့ အမှုက တစ်ရုံးဖြစ် သည်။ ကားကို အမှုနဲ့သိမ်းထားကြောင်း သိရှိပါလျှင် ၄၀၆ အမှုဖွင့်ပေးသည်။ တရားလိုလိုက်တဲ့ ကားပိုင်ရှင်သမီးနဲ့ တရား ခံနဲ့ အချင်းချင်းသိကြသည်။ တော်သေးသည်။ ဘာယုံကြည် အပ်နှံမှ၊ ဘာမှ အဆက်အစပ်မရှိဘဲလျက် တရားလိုလုပ်ပြီး အမှုစွဲသည်။

ဥပဒေအရ ဘာငြိစွန်းချက်မှမရှိ။

သက်သေမလာတာနဲ့ တရားသူကြီး အစည်းအဝေး သွားတာ ခွင့်ယူတာနဲ့ တရားခံ ကိုးလလောက် အချုပ်ထဲ နေလိုက်ရတယ်။ ငြိစွန်းတာမရှိတော့။ စွဲချက်မတင်မီ တရား ရှင်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

သို့သော် ကိုးလငှောက် အချုပ်ထဲ နေလိုက်ရသည်။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသည့် အခြေခံဆင်းရဲသားလူတန်း စား သူဝင်ငွေကိုမှီခိုပြီး ရပ်တည်နေရသော မိသားစု၊ ဝင်ငွေ နုတ္တိ စားစရာမရှိ၊ မိသားစု ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရသည်။ ကြုံ ကြုံတင်တင် ကိုးလကျော် အပြစ်ပေးခံလိုက်ရသည်။ ဘာမှ အလျော်အစားမရ။

ဥပဒေက လူဆင်းရဲကို အနိုင်ကျင့်လိုက်ပြီ။

စွပ်စွဲသူက စွပ်စွဲပြီ။

Prima-Facie မျက်မြင်အနေအထားက ရှင်းနေပြီ။

ဆရာနဲ့တူသူ တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ရပြီ။

ကျားသနားမှ ခွားချင်းသာရမည့် ကိန်းပဲ။

တရားသူကြီးများ ကြင်နာသော လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါစေ၊ မေတ္တာရှင် တရားသူကြီးများနှင့်သာ ကြုံတွေ့ရပါလိုက်ဟုသာ ဆုအခါခါတောင်း၍ တောင်းတဲ့ဆု ပြည့်ပါစေဟု ဆန္ဒပြလိုက်ရ ပေသတည်း။

စလင်း-ဦးအောင်ခန့်

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲကရှာမရသော...

နတ်ရွာကြီး

နှင့်

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
 နက်ရှိုင်းသော တောနက်ကြီးထဲက
 နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
 အံ့သြထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်။

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
 အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း - ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 မုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၁၃ ၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁ ၀၅၆ ၃၅၄

သန်လျာချစ်မြဲရက်

ကျွန်းသားလှပလှပမယ်
လတ်သန်းမယုဝဲ၊ ဗိုလ်သန်းကြည်

နုလုံးသားလှပပေမယ့် ဇာတ်သိမ်းမလှတဲ့ မိသိန်းကြည်

သန်လျင် ချမ်းမြေ့အောင်

(၁)

လေးဘက်လေးတန် ကာရံထား
သစ် ထောင်ထဲမှာရောက်ရှိသူကတော့
မိသိန်းကြည် ဖြစ်သည်။ သူမအသက်
၃၀ လောက်မှာ ထောင်ထဲကိုဝင်သွား
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှ
မျက်ရည်တွေပေါက်ခနဲ စီးကျလာတော့
သည်။ ကျွန်မ ဒီထောင်ကို ဝင်ရခြင်း
မှာ ကျွန်မဘဝခံရင်းပြီး ဝင်ရခြင်းလို့ပဲ
သဘောထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တွေး
မိလေတိုင်း ရင်နာမိတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ
ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်။ သူ့ကြောင့်
ဘဝတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားပြီ။
သူ့ကြောင့် ကျွန်မထောင်ထဲမှာ ၁၀
နှစ်လုံးလုံး နေရတော့မည်။ ကျွန်မရင်
ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေမိသည်။

ကျွန်မ ဆွေတစ်ယောက် အမှောင်ကျ
သွားခဲ့ပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ အလင်းရောင်
ဆက်ကိုလာဖို့မလွယ်ဘူးလေ။ အမှောင်
ထဲမှာ ကျွန်မ စမ်းတဝါးဝါး။ အမှန်
အရာကို မလိုက်ဘဲ ငွေရှိရာဘက်ကို
ဆိုက်ချင်ကြတာ မဆန်းဘူး။ အားနည်း
ချင်ပဲ။ ကျွန်မမှာ ငွေမှမရှိတာ။ ငွေ

ဖြတ်ပိုင်းရှိခဲ့ရင်၊ ကျွန်မဘဝအလင်း
ရောင်ရှိခဲ့ရင် စိတ်ချမ်းသာမှုအောက်မှာ
ပိမ်ကျကျနေထိုင်နိုင်မှာ။ အတွေးချာ
ချာလည်နေတဲ့ ကျွန်မ ထောင်ထဲကို
ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းကြောင့် ထောင်နန်းခံ
ခဲ့ရတယ်။ ထောင်ထဲမင်းစားရမယ်လို့
ကျွန်မဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ
ဘူး။ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊
အပြောအဆို စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြုံခဲ့ရတဲ့
ကျွန်မဘဝပါ။ ကျွန်မဟာ မြန်မာမိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အရှက်နဲ့သိက္ခာ
အတွက် တန်ဖိုးများစွာ ထိန်းသိမ်းလာ
ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။ သူ့ကြောင့် ရေစုန်မှာ
စုန်းစုန်းမြုပ်ခဲ့ရပြီး နှင်းဆီပန်းလို့ပဲ ပွင့်
ဖတ်တွေကို နှင်းခြေခံရတဲ့အခါ ဘဝ
တစ်ခုလုံး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပျက်စီး
ခဲ့ရတယ်။ အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင်
ကျွန်မကဆိုးသွားရပြီပဲ။ ရင်ထဲမှာ သူ
ကြောင့် အနုမြူပုံးတွေ ပေါက်ကွဲသွား
ရသလို ခံစားသွားရပြီ။ အတိတ်ဆိုတာ
မေ့နိုင်စရာ မဟုတ်။ ဘဝမှာပျက်မရတဲ့
အမည်းစွန်းစာပျက်နာတွေက တစ်ရွက်
ပြီးတစ်ရွက်။ အတိတ်၏အမည်းစက်

တွေပဲ။ ကျွန်မမျက်ရည်တွေ စမ်းချောင်း
ပမာ တသွင်သွင် စီးကျလာတော့သည်။

■ ■ ■

(၂)

ကျွန်မမှာ မိခင်ကြီး ဒေါ်မြနှင့်
ဘဝကို ရှမ်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ပေသည်။
ကျွန်မက ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရှာဖွေနေသေး
ကျွန်မမိခင်က ရှေးရောင်းသည်။

အလုပ်မရခင်မှာပဲ ကျွန်မ မိခင်
နဲ့ရှေးရောင်းပေးသည်။ တစ်နေ့တော့
ကျွန်မရှေးရောင်းနေစဉ် ကျွန်မမိတ်
ဆွေ ကစ်ကစ်တစ်ယောက် ကျွန်မဆီ
ကို ရောက်ရှိလာပါတော့တယ်။

“ဟယ်...ကစ်ကစ် လာတိုင်”
ကျွန်မနံ့ဘေးတွင် ကစ်ကစ်ဝင်
ထိုင်လိုက်၏။

“နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်”
“ပြောလေ”

“ပြောပါယ်... နင့်အတွက်
သတင်းကောင်းပဲ။ သူဌေးကြီးတစ်
ယောက်အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်
ကို စာသင်ပေးရမယ်။ လစာက တစ်

သိန်းပေးမယ်။ နင်လုပ်မလား”

“အလုပ်မရခင် ငါလုပ်မယ်။ အဖေ
ကိုလည်း ငါသနားတယ်။ ရွေးက
ရောင်းရပေမယ့် ဒီထဲကပဲ နှိုက်သုံး
တော့ အရင်ပြုတ်။ မလုပ်မှီမှာအတိုး
တွေနဲ့ချေး သံသရာကိုပဲ လည်နေရ
တာ။ အခုလည်း အကြွေးတွေပတ်ချာ
လည်နေတာ ကပ်ကပ်ရယ်။ ငါ အလုပ်
ရမှာ ဖြစ်မယ်”

“ကောင်ပြီလေ။ မနက်ဖြန်မနက်
၈ နာရီ ငါလာခေါ်မယ်”

“အေး...အေး”

ကပ်ကပ်ပြန်သွားတော့၏။

“သမီး လုပ်နိုင်ပုံမလား။ အမေ
ကတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး”

“သမီး စာသင်တာဝါသနာပါတာ
အမေလည်းအသိပဲ။ သမီး စာသင်ပါရ
စေချင်”

“အေးမီ သမီးရယ်”

“အိမ့် တို့အမေ”

ကျွန်မသည် အမေပါပြင်လေးကို
နှမ်းလိုက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကပ်ကပ်လာ
ခေါ်ရာနောက်သို့ ကျွန်မလိုက်လာခဲ့
သည်။ အစိမ်းရောင်ဆေးချက်ထား
သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက ခေတ်မီလှပ
နေပါသည်။ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ရောင်စုံ
ပန်းပင်တွေ ဝေဝေဆာဆာ၊ ကျွန်မ
ခြံကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်နေမိသည်။ ကပ်
ကပ်သည် ဘယ်တော့ဆိုတာဖြင့် တိုက်
ထဲမှ အိမ်ဖော်မကြီးခေါ်ပု ထွက်လာခဲ့
သည်။

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

ဒီလိုနဲ့
မိသိန်းကြည်ဘဝ
ပျက်စီးသွားရလေပြီ။
မိသိန်းကြည်ကို
ဘိန်းပါစွဲအောင်
သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်က
သင်ပေးလေ၏။
မိသိန်းကြည်
ဆေးမသောက်ရလျှင်
မနေနိုင်တော့ပါ။

ခက်ထန်မာကျောစွာ ပြောဆို
လိုက်သူကြောင့် ကပ်ကပ်မှာ ရင်ထဲမှာ
အေးသွေးပေါက်ကွဲပြီး -

“သူဌေးနဲ့ တွေ့မလားလို့”

ကပ်ကပ် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြော
လိုက်သဖြင့် အိမ်ဖော်မကြီးခေါ်ပုက -

“ကိစ္စကိုအရင်ပြော...ပြီးရင်
သူဌေးကြီးကို အကြောင်းကြားရဦးမယ်”

“သူဌေးကြီးသားအတွက် စာသင်
ပေးဖို့ ဆရာမရရင် ပြောဆိုလို့လာပြော
တာပါ”

“အေး...ကောင်းပြီ။ ညည်းတို့
ဒီမှာပဲနေ။ ငါ သူဌေးကြီးကို သွားပြီး
အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး တိုက်ထဲပြန်ဝင်
သွားသည်။

“တော်တော် ကြီးကျယ်လိုက်
တာ”

ကျွန်မနုတ်က လွှတ်ခနဲထွက်
သွားသည်။ ဟော... အိမ်ဖော်မကြီး
ပြန်လာသည်။

“ညည်းတို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြ”
အိမ်ဖော်မကြီးခေါ်ရာနောက်သို့
ကျွန်မနှင့် ကပ်ကပ် လိုက်လာခဲ့၏။

“သူဌေး စာသင်ဖို့ ဆရာမကို
ခေါ်လာတယ်”

ကပ်ကပ် ပြောဆိုလိုက်တော့
သူဌေးက ကျွန်မဘက်လှည့်ပြီး ကျွန်မရဲ့
မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး -

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မိသိန်းကြည်”

“အသက်”

“၂၁ နှစ်”

“ပညာအရည်အချင်းကရော”

“ဘွဲ့ရ”

“လစာ ဘယ်လောက်ခန့်မှန်း
ထားသလဲ”

“ငါးသောင်း”

“မင်းတော်တယ်။ မင်းခန့်မှန်း
ထားတဲ့ငွေ ပေးမယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်တော့အလုပ်ဝင်ရ
မလဲ”

“မနက်ဖြန် စတင်လို့ရပြီ။ ကလေး
နာမည်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်ရဦးမယ်။
သားနာမည်က ကိုကိုဦးတဲ့။ သားက
ဆိုတယ်။ သူ့အဖေကိုခံရမှာနော်”

“ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ပါတယ်”
သူဌေးက ကြိုထင်ငွေငါးသောင်း
ကို ကျွန်မကိုကြိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာလို့မျက်ရည်လည်မိသည်။

ကျွန်မ နောက်တစ်နေ့တွင် သူဌေးအိမ်မှာ ကလေးငယ်ယောက်ကို စာသင်ရသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးက ဆိုးသည်။

“စာမသင်ချင်ဘူး”တဲ့။

ကျွန်မ ကလေးကိုဆွေတစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်ပေါ့။ ကလေးက ခပ်မိုက်မိုက်ကလေး။ သူဌေးက ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ထားလဲမှ မသိတာ။ ကျွန်မ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကျွန်မ ကလေးရဲ့အထာကို သိမှဖြစ်တော့မယ်။ အိပ်မက်မကြီး ဒေါ်ပုကိုခေါ်မေး၏။ သူ့အကြိုက်ကို ကျွန်မ သိရှိသဖြင့် -

“သား...သားလိမ္မာရင် ဆရာမက ချစ်မှာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“နောက်ဆီရင် သားသား မဆိုးတော့ဘူး။ လိမ္မာအောင်နေပါမယ်”

“ဒါမှ ဆရာမ သားကွ”

■ ■ ■

(၃)

တကယ်တော့ သူဌေးကြီး ဦးကျော်နိုင်က မိန်းမရှိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားပြီး မီးတွင်းထဲတွင် သေဆုံးသွားသည်ဟုပြောသည်။ သားလေးကို ရင်ခွင်ပွေ့ပိုက်ခဲ့ရ၏။ အိပ်မက်မကြီးဒေါ်ပုက သားလေးကို ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ပုနှင့်ကြီးပြင်းလာရ၏။ ကလေးကို စာသင်ဖို့အတွက်

ဆရာမမိသိန်းကြည်ကို လခဖြင့်ငှားထားတော့သည်။ သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်က မိန်းမမရှိသည်။ အတည်မယူ။ အရာရာကို ငွေဖြင့်သာ ဖြေရှင်းခဲ့သည်။ သူ့မှာ တပည့်လေးငါးခြောက်ယောက်ရှိသည်။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိသည်။ သူနှင့် သူတပည့်တွေပဲသိသည်။

“ဆရာကြီး၊ ဆရာမလေးက လူတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး။ ဟဲ့... ဟဲ့...ဟဲ့”

မောင်မြနှင့်ထွေးမောင်က သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်ကို စလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မိသိန်းကြည်လေး မကြာခင် ငါ့လက်ထဲကို ရောက်မှာပါ။ ဟား... ဟား...ဟား”

မိသိန်းကြည်က တစ်နေ့တခြား ပိုလှလာခဲ့သည်။ သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင် စိတ်တွေက အတော်ကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။ မိသိန်းကြည် သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်ဆီမှာ ရောက်ရှိနေသည်မှာ နှစ်လရှိတော့မယ်။ ဦးကျော်နိုင်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို မကြိုက်။ သူမကို ထိကပါးရိကပါးနှင့်။ မလွဲသာလို့ သူ့သားကို စာလာသင်ပေးတာ။

“မိသိန်းကြည်က ပိုလှလာတယ်နော်။ ရည်းစားမရှိဘူးလား။ မချမ်းသာ ချင်ဘူးလား”

အပြတမ်း ပြောလေ့ရှိသည့်စကား သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ နောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ လုပ်နေသည့် လုပ်ငန်းက ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ် လုပ်နေမှန်း သူမသိသည်။ သူမအလုပ်

မဟုတ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရ၏။

တစ်နေ့တော့ သူဌေးကြီးအိမ်မှာ စာသင်ရန်အတွက် ခပ်သွက်သွက်လမ်းလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရပါတယ် သူဌေး”

“တက်ပါ ဆရာမရယ်”

မိသိန်းကြည် အားနာစွာဖြင့် သူဌေးကားပေါ် တက်လိုက်လေ၏။ သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်က ကားကိုမြို့မြင်သို့ မောင်းနေတော့သည်။

“သူဌေးကြီး ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“အသိတစ်ယောက် နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ ခဏဝင်ပြီး ပြန်တော့မှာပါ”

မကြာမီ S.E. ကားဖြူလေးတစ်စင်းက တစ်ထပ်တိုက်ရေသို့ ကားကို ထိုးရပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဆင်းလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိသိန်းကြည်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် တိုက်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“ဆရာ ရောက်လာပြီကိုး။ ကျွန်တော် ဆရာတို့အတွက် စားစရာသွားဝယ်မလို့”

ဟု ပြောဆိုပြီး ထိုလူထွက်သွားတော့သည်။

“ဆရာမ ဝင်ပါ”

မိသိန်းကြည်သည် မရတရဲ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်က တံခါးကိုလှည့်ပြန်စွာ

ပိတ်လိုက်၏။

“ဟင် . . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ သူဌေး”

“မင်းကိုချစ်လို့၊ မင်းကို အစ်ကို ကြီးအချစ်တွေ ပေးမလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကိုပြန်လွှတ် ပေးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရဘူး။ မင်းကို ငါသိပ်ချစ် တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူဌေးကြီးဦး ကျော်နိုင်က မိသိန်းကြည်ပန်းလေး နှစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“သူဌေး မသင့်တော်ပါဘူး၊ လွှတ် ပါ”

“မလွှတ်ဘူး။ မင်းကိုသိပ်ချစ် တယ်”

သူဌေးကြီး ဦးကျော်နိုင်သည် ကာမဘီလူး စီးဝင်တော့သည်။ ပွင့်ဖတ် ကလေး နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့် မကြွေ သင့်ဘဲ ကြွေရလေပြီ။

“အဟင့် . . . ဟင့်”

မိသိန်းကြည်ဘဝပျက်ရပြီ။ ဝမ်း နည်းပျက်ရည်ကျလေပြီ။

“တိတ်ပါကွာ။ အစ်ကိုကြီးမင်းကို ယူမှာပါ”

ဒီလိုနှင့် မိသိန်းကြည်ဘဝ ပျက် စီးသွားရလေပြီ။ မိသိန်းကြည်ကို ဘိန်း ပါစွဲအောင် သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်က သင်ပေးလေ၏။ မိသိန်းကြည်ဆေး မသောက်ရလျှင် မနေနိုင်တော့ပါ။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကို ဆေးပေး ပါ။ ပေးပါနော်”

“ပေးမယ်။ မင်း ငါနဲ့အတူတူ

အိပ်မှ ပေးမှာနော် . . . ဟဲ့ဟဲ့”

သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်က မိသိန်း ကြည်ကို အပိုင်ကိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်မအိပ်မယ်”

ဒီလိုပြောဆိုမှုကြောင့် မိသိန်း ကြည်ကို စီးကရက်သုံးလိပ်ပေးလိုက် တော့၏။ မိသိန်းကြည်သည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ပစ်လိုက်၏။

“အခုမှပဲ နေသားတကျဖြစ်သွား တော့တယ်”

မိသိန်းကြည်ဘဝ မလှမပပေ။ သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှု ကို ခံနေရသည်။ ကြာလာတော့လည်း ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲလာခဲ့သည်။ တစ် နေ့တော့ မိသိန်းကြည်သည် သူဌေး ကြီးနှင့်အတူတူအိပ်နေရာမှ သူမက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ သူဌေး ကြီး ဦးကျော်နိုင်မှာ ဆေးအရှိန်ကြောင့် အိပ်မောကျနေသည်။ မိသိန်းကြည် သည် ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး -

“လူယုတ်မာ၊ ငါ့ဘဝကိုဖျက်ဆီး တဲ့ လူယုတ်မာ၊ နင့်ကို လူလောကကြီး ထဲမှာ အရှင်မထားဘူး၊ ကဲဟာ . . . ကဲဟာ”

“အား . . . အား”

မိသိန်းကြည်သည် သူဌေးကြီး ဦးကျော်နိုင်၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ထိုးလိုက်၏။ သူဌေးကြီး ဦးကျော်နိုင်သည် -

“မင်း . . . မင်း ငါ့ကိုသတ်တယ်။ ငါ မင်းကို ပြန် . . . ပြန်သတ် . . . သတ် မယ်”

ပြောဆိုပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ သေ ဆုံးသွားတော့သည်။

မိသိန်းကြည်ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်သွား၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

မိသိန်းကြည် တဟားဟားရယ် မောလိုက်၏။

မိသိန်းကြည် ရဲကိုအကြောင်း ကြားလိုက်တော့သည်။ မကြာမီရဲတွေ ရောက်ရှိလာပြီး သူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင် ကို သူမ သတ်လိုက်ကြောင်း ဘိန်းဖြူ ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်နေကြောင်း မိသိန်း ကြည်ပြောလိုက်၏။ ဘိန်းဖြူရောင်း ဝယ်သူများကို ရဲကဖမ်းဆီးလိုက်ပြီး သူဌေးကြီးအလောင်းကို ခုရဲအုပ်နေမျိုး က စစ်ဆေးပြီး သေဆုံးသူ သူဌေးကြီး၏ လောင်းကို ဓာတ်ပုံလေးငါးပုံ ရိုက် လိုက်၏။ သေဆုံးသူ၏ သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ မိသိန်းကြည်သည် သူဌေးကြီးဦးကျော် နိုင်ကို သတ်လိုက်သဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ကျသွားရလေတော့၏။ တကွယ် တော့ မိသိန်းကြည်ဘဝက ကြမ်းတမ်း သလို၊ တစ်စစီတစ်စစီ ပဲ့ကြွေသွားရ သလို၊ မိခင်ကြီးကလည်း သမီးစိတ် ကြောင့် နှလုံးရောဂါဖြစ်ကာ နှလုံးရော ဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ အခု တော့ မိသိန်းကြည်ဘဝက ဇာတ်သိမ်း မလှတဲ့ မိသိန်းကြည်တစ်ယောက်ပါ။ ဘဝကဆိုးလိုက်တဲ့ မိသိန်းကြည်ပါလား။

သန်လျင်-ချမ်းမြေ့အောင်

ဝိဇ္ဇာ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

ရေးသားပြုစုသော

- (၁) အယူတော်မင်္ဂလာ အတိတ်နိမိတ်နှင့် ယတြာများ
- (၂) သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထက်မြက်စွမ်းအား ဂါထာ မန္တန် မန္တရားများ
- (၃) ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ရင်ပြင်တော်တစ်ဝိုက် ဘုရားစေတီများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပူဇော်ဆုတောင်းနည်း

မြန်ချီရေး

မဇ္ဈိမစာပေ - ဖုန်း - ၀၁-၃၉၂၀၃၅၊ ၀၉-၇၃၀၅၉၉၃၅၊ ၀၉-၅၀၅၆၈၄၃

မိသားစုတိုင်း အိမ်တိုင်း ဆောင်ထားသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

သင့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဗေဒင်ဟောနည်း ၆၀ နှင့် အဖြေထုတ် ဟောထားသည့် စာအုပ် ဗေဒင်ပညာကို ဓလေ့လာလိုသူများ၊ ဝါသနာပါသူများ လက်ကိုင်ထားသင့်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် ကံကြမ္မာ

သင့်ဘဝ တစ်သက်တာ ဗေဒင်ဟောကိန်းများ

စာအုပ် ထွက်ပြီ

ညွန့်ခိုင်မာ(ကျောက်ဆည်)

ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ဖုန်း-၀၉-၃၃၂၇၃၇၈ သို့ မှာကြားနိုင်ပါသည်။ စာတိုက်မှ အရောက်ပို့ပေးပါမည်။

ဦးညွန့်လွင် - အမှတ်-၂၈၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့။

ယခင် တစ်အုပ် ၆၀၀၀ ကျပ်၊ ယခု ၅၀၀၀ ကျပ်၊ သုံးအုပ်နှင့် အထက်မှာလျှင် ၄၅၀၀ ကျပ်

ကြာသံ
ကုန်းဝတ်
ရောတု
မာညိုလင်း

အိမ်
ကျောင်း

ရေစာဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်

ဟောတုမောင်ပြီဟင်

“ကိုသာမောင်...တော့ ကိုသာမောင်”

“ဟင်”

“မတ်ပဲနတ်မယ့် အလုပ်သမားတွေတောင် ကွင်းထဲဆင်းကုန်ကြပြီ။ တော်က အခုထိအိပ်ရာက မထသေးဘူးလား”

“ငါနိုးနေပါပြီကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ ဘယ်ကိုသွားရရင်ကောင်းမလဲလို့ အိပ်ရာကမထသေးဘဲ စဉ်းစားနေတာပါ”

“အိုတော်...ဒါများ စဉ်းစားနေရသေးသလား။ ဒီအချိန်မှာ တော့အလုပ်က စစ်တောင်းမြစ်ထဲဆင်းရုံကလွဲပြီး ဘယ်များသွားစရာရှိသေးလို့လဲ”

မပုလုံးက ထမင်းအိုးငဲ့နေရာမှ အိပ်ခန်းဆီငဲ့စောင်းကြည့်လျက် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ဒီမိန်းမ၊ တော်တော်ခွဲလန့်ပြောတဲ့မိန်းမပါလား။ စစ်တောင်းမြစ်ထဲဆင်းရမှာတော့ငါလည်း သိတာပေါ့ကွ။ ဘယ်နေရာဆင်းရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရသေးတယ်ကွ။ ဘာလဲ၊ မင်းကငါ့ကို ကမ်းနားရွာအထက်ပိုင်းက အောင်းကြီးထဲဆင်းစေချင်နေပြီလား။ ဒါဆိုလည်း အေးတာပဲ။ စားဖွယ်နေရေး ဘာမှမပူရတော့ဘူးပေါ့”

မပုလုံးနတ်ဆိတ်သွားသည်။ ငါ့ကိုကမ်းနားရွာအထက်ပိုင်းက အောင်းကြီးထဲဆင်းစေချင်ပြီလားဆိုသည့်စကားက အလကားစကားမဟုတ်။ ကိုသာမောင်က သွယ်ဝိုက်သောနည်းနှင့် နှင်ငါ့ကို တော်တော်သေစေချင်နေပြီလားဟု မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အောင်းကြီးဆိုသည့် နေရာကလည်း မြစ်ကမ်းနားရှိရွာများဖြစ်သော သာယာကုန်း၊ ဝက်ဖြူကုန်း၊ ဗမာဝါတီး၊ ရှမ်းဝါးတီးနှင့် ကမ်းနားရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ တကယ့်နေရာပင်ဖြစ်သည်။ မိုးကာလကို မပြောနှင့် ယခုလို နွေရာသီမှာပင် ရေအနက်က ငါ့တစ်ပြန်မမီသောနေရာကြီးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ရေက မမီးသလို၊ မီးသလိုကြီးနှင့် ရေသေအိုင်လည်း မဟုတ်သောနေရာကြီးမို့ အဲသည့်အထဲကသွားလိုက်တော့ သေဖိုရာလမ်းက များလေသည်။ မပုလုံးနတ်ဆိတ်သွားမှ ကိုသာမောင် အိပ်ရာကထကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရေတစ်မှတ်ကိုခပ်ကာ မျက်နှာသစ်ရင်း မပုလုံးကိုင်စောင်းကြည့်သည်။

“ကျွန်က တော့ကို အောင်းကြီးထဲတော့ ဘယ်ဆင်းခိုင်းမလဲ ကိုသာမောင်ရယ်။ ဒီအချိန်၊ ဒီရာသီက စစ်တောင်းမြစ်ထဲမှာပဲ ငါ့ရှာရတဲ့ရာသီဖို့ ပြောမိတာပါတော်”

ခိုက်သံတစ်ဝက်တစ်ပြက်နှင့် ပြောလာသော မပုလုံးဆီအထံကို ကြွေရတော့ ကိုသာမောင်ဒေါသတို့။ “မပြောကသွားတာ မပုလုံးကို ကစားတာ အကြည့်နှင့် ထပ်မံကြည့်မိပြန်သည်။”

“ငါ စကားအမြဲနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ ပုလုံးရာ။ ငါလည်း ဘယ်ဆင်းမလဲလဲ။ မနေ့က တစ်နေ့ကုန်း တစ်နေခန်း ထက်စသိ။ ခြေငါးတွေ ပုံကြံခွဲလိုက်တဲ့အထိ စစ်တောင်းမြစ်ထဲကမတက်ခဲ့တာတောင် ငါကမရခဲ့ဘူးဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ငါ ဘယ်နေရာကိုသွားရမလဲဆို စဉ်းစားနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကဝင်ပြောလိုက်တော့ ငါလည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ပြောလိုက်မိတာပါ”

မုန်ပါသည်။ ကိုသာမောင်က ငါ့ရှာဖွေကောင်းသည့် တံငါသည်ဆိုပေမယ့် ငါး စားကပေါ့ရွာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ရှာဖွေရာသည့် အကွက်အကွင်းကလည်း ခြုံငုံလေ။ ကိုသာမောင်မှာ ကွန်သားကြီး လှေမရှိတော့ သူများတွေလို ကွန်ကြီး(ကွဲ)လည်း မကိုင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထက်ညှိုးပြကွန်လောက်သာကုန်ပြီး ကုန်းကြောင်းသွားနေရတော့ မိုးမှာဆိုလျှင် စစ်တောင်းမြစ်ထဲဆင်းသွားပုံ မရတော့ပေ။ လယ်ကွင်း၊ လယ်ကွက်၊ အင်းအိုင်တွေထဲမှာသာ ငါ့ရှာဖွေရာရာသည်။

ယခုလိုရေရှည်သည့်ရာသီမှာမှ စစ်
တောင်းမြစ်ထဲဆင်းနိုင်သည်။

စစ်တောင်းမြစ်ထဲ ဆင်းနိုင်တော့
သည်း တစ်နေ့တခြား ငါး ပုစွန်က
ရှားပါးလာသဖြင့် ပင်ပန်းသလောက်
တွက်ခြေကောက် ဖြစ်နေသည်။ မနေ့က
ပင်ကြည့် ကိုသာမောင်တို့ မနက်စော
စောအိပ်ကထွက်သွားလိုက်တာ မိုးကြီး
ရွာစုံတစ်ချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။
မသိုင်းဆံ့မှာတော့ ရလာသည့်ငါးက ငါး
ဖျာဆယ်လေးကောင်၊ ငါးစင်ရိုင်းလေး
ငါးကောင်နှင့် လက်မလောက် ပုစွန်
သုံးကောင်လား ပါလာခဲ့သည်။

“ကဲ . . . မနက်အစောစာ စား
တော့မယ် မဟုတ်လား။ ဒီမှာ ငါးပိ
တောင်းနဲ့ ထမင်းပူပူလေးခူလိုက်မယ်။
ပုစွန်လေးသုံးကောင်ကတော့ ကင်ပေးဖို့
ချန်ထားလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ
ငါ့အုပ်လုံးသိမ်းယူတဲ့လူက အဲဒီပုစွန်
လဲပဲမဟုတ်မယ်ဆိုလို့ ဈေးခေါ်အဖြစ်နဲ့
ထည့်ပေးလိုက်ရတယ်တော်”

“ရပါတယ် မိန်းမရာ၊ ချဉ်သီးပင်
အောင် ချဉ်သီးရှား အိုသည် အိုကောင်း
မသုံးရဆိုတာမျိုးတွေက ငါတို့ဘဝမျိုး
တွေပေါ့ကွာ”

ကိုသာမောင်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
နားလည်ထူဝီ မပုလုံးကိုလေးအေးလေး
နှင့် ပြောဆိုကာ ထမင်းပိုင်းတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“အခုတော့ သွားရမယ့်နေရာ ရှာ
တွေသွားပြီလား ကိုသာမောင်”

“အင်း . . . ဒီနေ့တော့ သာယာ
ကုန်းရွာ ကျွန်းဦးရေတိမ်ပိုင်းထဲမှာ ငါး
ဖားလိုက်ပေါက်ကြည့်မလားလို့ စိတ်
ကူးစိတ်ကွဲ ကျွန်းပိုင်းထဲ စောင်း

ပေါက်တော့ ငါးရတာနဲ့ ကွန်ငြိလိုဆင်း
ငုပ်ရတာ မကာမပါဘူး ပုလုံးရာ”

စောင်းပေါက်သည် ဆိုသည်က
ရေနက်ကမ်းပါးစောင်းများတွင် ကွန်
လိုက်ပစ်ခြင်းကိုခေါ်၍၊ ငါးဖားလိုက်
ပေါက်သည်ဆိုသည်က ရေစီးဒူးသာသာ
ရှိသော သဲခုံပေါ်တွင် ဝပ်နေတတ်လေ့ရှိ
သော ငါး ဖားကို ကွန်နှင့်ပစ်ခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

“အေးတော်၊ တံငါသေည်လုပ်စား
ရတာလည်း မလွယ်လိုက်တာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ပုလုံးရာ၊
ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်နေလို့
ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်မှာလယ်ပိုင်၊
ချောင်းပိုင်မှမရှိဘဲ။ ကဲ . . . ငါသွားမယ်
ဟေ့ ပုလုံးရေ”

“ငါးဖားပေါက်မယ်ဆိုရင် တော်
သွားမယ့်အချိန်က စောမနေဘူးလား
ကိုသာမောင်”

“သာယာကုန်းရွာ ကျွန်းဦးရောက်
တဲ့အချိန်နဲ့ နေပြင်လာတဲ့အချိန် အံ
ကိုက်ပဲဖြစ်မှာပါ ပုလုံးရာ”

ငါးဖားဆိုသောငါးကလည်း နေ
အပူချိန်ပြင်းမှ ရေဒူးလောက်၊ ပေါင်
လောက်ရှိသော သဲပြင်မှာဝပ်လေ့ရှိ
သောငါးမျိုးဖြစ်လေသည်။ ကိုသာမောင်
ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် သာယာကုန်း
ရွာကျွန်းဦးရောက်တော့ နေထန်းတစ်
ဖျားရောက်နေပြီး ထို့ကြောင့် ရေတိမ်
ပိုင်းတစ်လျှောက် သူလုပ်ငန်းကို စရန်
ပြင်လိုက်သည်။ သောက်လက်စ ကီး
စိမ်းဆေးပါလိပ်ကို သဲခုံပေါ်တွင်ပစ်လိုက်
ပြီး လေကိုတဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ကွန်ကိုခွတင်လာသော ပခုံး
ပေါ်မှဖြုတ်ကာ စ၍ပစ်တော့သည်။

“ဖြော . . .”

ကွန်ထဲက ငါးနတ်ငါးဖွဲလေးများ
လန့်ဖျပ်ခန့်ထွက်သွားသော်လည်း ကွန်
ရပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကွန်ချေးအိတ်ထဲ
တွင် ငါးကပ်ကောင်မျှ ပါမလာသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သို့နှင့် ရေဒူးလယ်၊ ပေါင်
လယ်လောက်ထဲတွင် ပျိုးကဲ့သလို
ဘယ်ညာပစ်လာလိုက်တာ ဝါးတီးရွာ
ထိပ်နား ရောက်လာသည်။ ပလိုင်ထဲ
မှာတော့ ငါးဖားပေါက်သုံးကောင်ရောက်
နေပြီး သို့သော် အကြီးဆုံးအကောင်မှ
နှစ်ဆယ်သားခန့်ရှိမည်။ ငါးဖားကခေါင်း
ကြီးကိုယ်သေးမျိုးမို့ ခေါင်းတစ်ဆယ်
သား၊ ကိုယ်တစ်ဆယ်သားလေ။ ကျန်
နှစ်ကောင်ကတော့ မသကာရှိလှ ဆယ်
ငါးကျပ်သား၊ တစ်ဆယ်သားပေါ့။

သို့နှင့် ကိုသာမောင်မှာကွန်ပစ်
ရင်း၊ ပစ်ရင်းနှင့် ဒူးလောက်ပေါင်
လောက်ရေပြင်ကုန်ဆုံးတော့မည့် စည်း
ရိပ်နားရောက်လာသည်။ စည်းရိပ်ဆို
သည်က ရေတိမ်ပိုင်း၊ ရေနက်ပိုင်းကို
ပိုင်းခြားထားသည့်နေရာဖြစ်သည်။ တစ်
နည်းဆိုရလျှင် အိမ်နစ်အိမ်ကြားက ခြံ
စည်းရိုးသဘောမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။
စည်းရိပ်ဆိုသည်ကို ထင်သာမြင်သာ
သည်က အခုသည်နေရာတွင် လှိုင်းတွန့်
ကလေးများကို မြင်တွေ့ကြရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရေတိမ်ပိုင်းပြီးလျှင် ရေနက်ပိုင်း
ရောက်တော့မည်ကို သတိပေးသည့်
အမှတ်အသားဟုဆိုနိုင်သည်။ ရေတိမ်
ပိုင်းကိုကျော်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ရေနက်သွားသည်လည်း ရှိသည်။ ရေ
တိမ်ပိုင်းလွန်သည်နှင့် တစ်ခါတည်း
လူမမီသောနေရာမျိုးတွေလည်းရှိသည်။

ထိုကြောင့် ထိုနေရာစည်းရုံးကိုရောက်
ပြီးဆိုလျှင် သတိကြီးစွာထား၍ စမ်းသွား
ရသည်။ သို့မဟုတ်က ရေနက်ပိုင်းထဲ
ကျပြီး ပလိုင်းဆုံး၊ ငါးဆုံးရုံမျှမက ကွန်
ပါ ဆုံးတတ်သည်။ ကွန်နှင့်လူငြိမိနေ
လျှင်တော့ အသက်အန္တရာယ်ကိုပါပေး
တတ်သေးသည်။

ကိုသာမောင် စည်းရုံးနားရောက်
လာသည်နှင့် သတိကြီးစွာထား၍ ခြေ
ကိုစမ်း၍ ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းချင်းတိုးကြည့်
လိုက်သည်။ ဖြန်းခနဲနက်သွားသည့်
နေရာမဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် ရေ
ခါးစောင်းလောက် ရောက်သည်အထိ
ဆက်သွားသည်။ ထိုနောက် ရေဝဲလည်
လှည့်နေသော နေရာထဲ ကွန်ကိုလွှဲပစ်
ချလိုက်သည်။

“ဖြော... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

ဖြောဆိုသော ကွန်ကျသံနှင့်အတူ
ကွန်ထဲကငါးတိုးသည့် ဒုတ်ဒုတ်ဒုတ်
အသံက ကိုသာမောင်နားစည်ထဲ ကွန်
ကြီးမှတစ်ဆင့် အချက်ပေးဝင်ရောက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ... ခါကတော့ ငါးကြီးငါး
ကောင်းပဲကွ”

ကိုသာမောင် ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွား
သည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး ပင်ပန်းလာ
သမျှတို့လည်း ခဏချင်းနှင့်ပြေပျောက်
ကုန်သည်။ ကွန်ထဲကငါးကတော့ အစွမ်း
ကုန်တိုးကာ ထွက်ပေါက်ရှာနေသည်။
ထို့ကြောင့် ကိုသာမောင်က ငါးကြီး
လွတ်ထွက်မသွားစေရန် ကွန်ကြီးကို
လျှောထားပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့မှ

မဟုတ်ဘဲ ကွန်ကြီးကိုတင်းထားလိုက်
လျှင် ကွန်သားပါ တင်းလာသဖြင့်
အတွင်းက ငါးက ကွန်ကိုထိုးခွဲ၍ထွက်
သွားနိုင်သည်။ ယခုလိုဆိုတော့ ပင့်ကူ
မျှင်မှာ မိထားသော ယင်ကောင်နယ်
သူကအားကုန်ရုန်းသလောက် တစ်
ဖက်ကွန်သားက ပျော့ပျော့ဖတ်ဖတ်ဆို
တော့ ရုန်းလေရစ်ပတ်မိလေနှင့် နောက်
ဆုံး အမောဖောက်ကာ မရုန်းနိုင်တော့
ဘဲ ကွန်ချေးအိတ်ထဲ အခဲသားကြီး
ရောက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် သာမောင်၊ အဲဒါ
ဘာလုပ်တာလဲကွ”

ကိုသာမောင်က ငါးထဲအာရုံ
ရောက်နေသဖြင့် သူ့ကိုမေးနေတာ
မကြားလိုက်ပေ။

“ဟေ့ကောင် သာမောင်၊ ငါမေး
နေတာ မကြားဘူးလား”

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးမှ
ကိုသာမောင်သံသ့သ့ကြားလိုက်သည်။ ထို
ကြောင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
တစ်ရွာတည်းသားကို ခွေးနီကိုတွေ့ရ
သည်။ သူကလည်း တံငါသည်ပင်ဖြစ်
သည်။

“ဪ... ကိုခွေးနီပါလား၊ ခင်ဗျား
က ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ဘာမေးရမလဲကွ။ မင်းဘာလုပ်
နေတာလဲလို့ မေးလိုက်တာ။ မင်း
မကြားဘူးလား”

ကိုခွေးနီ၏ အဖြေစကားက ဒေါ
သသံစွက်နေသဖြင့် ကိုသာမောင်က
ကိုခွေးနီကို တအံ့တဩဟောကြည့်လိုက်
မိသည်။

“မင်းက ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဟာ... ကိုခွေးနီရာ၊ ခင်ဗျားက
နေရင်တိုင်ရင်း ကျုပ်ကိုရန်လာလုပ်နေ
ပြန်ပြီ”

“ထုပ်မှာပေါ့ကွ။ မင်းလုပ်နေတာ
က ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲဗျ ကိုခွေးနီ
ရ”

“မင်းကွန်ယစ်ဘဲနေရာဟာ ငါ့မချေ
ညနေစောင့်ကာ ဦးထားတဲ့ငါး ကျောင်း
ကျင်းဝင်တဲ့နေရာကွ။ ဟိုမှာ ငါးကိုင်
စိုက်ထားတာ မင်းမမြင်ဘူးလား”

ကိုခွေးနီက ဒေါသတကြီးနှင့် ငါး
ကိုင်စိုက်ထားသော နေရာသို့ ထက်ညှိုး
ထိုးပြသည်။

“ငါးကိုင်စိုက်ထားပဲ တော့ မြင်
တာပေါ့ ကိုခွေးနီရာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
စိုက်ထားတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သိပါ
မလဲ။ နောက်ပြီး ငါးကိုင်တွေက ဒီမြစ်
ထဲမှာ ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာတွေနေရတာ
လေ။ ခင်ဗျားကိုရှင်ပြနေရတာနဲ့ ဒီမှာ
မိထားတဲ့ငါးတော့ လွတ်တော့မှာပဲ”

ကိုသာမောင်က ကိုခွေးနီကိုလှည့်
ပြောနေရာက သူ့ကွန်ကြီးကို ဖြည်း
ဖြည်းချင်းဆွဲကာ ရုပ်သိမ်းနေသည်။

“အေး... လွတ်သွားတော့လည်း
လွတ်သွားပေါ့ကွ။ မလွတ်သွားတော့
လည်း အဲဒီငါးဟာ ငါးကျောင်းသာမှန်
ရင် မင်းရမယ်ထင်လို့လား”

“ဘာဗျ ကိုခွေးနီ၊ ခင်ဗျားဘယ်
လိုပြောလိုက်တယ်”

“မင်းနားလည်အောင် ပြောရရင်
မိထားတဲ့ငါးဟာ ငါးကျောင်းသာမှန်ရင်
ငါးကိုင်မှတ်ထားတာမို့ ငါးကျောင်း
လိုပြောလိုက်တာလေ”

“ဟား...ဟား...ဟား ရယ်ရယ်
တယ်ရယ်၊ ရယ်ရယ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
ပစ်လိုချင်တယ်ကိုတောင်လာပြီး ခေါင်းပုံ
ဖြစ်ချင်တဲ့လူက ချီသေးတယ်၊ ငါး
ကြောင်မကလို့ မိကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်
ပေးတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလဲ”

အဲဒါတွေကိုသာမောင်က ရ
လာသည့်ငါးက အမှန်တကယ် ငါး
ကြောင်ဖြစ်နေခဲ့လို့ ဟင်စားလေးပေး
ရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့ နှုတ်
ထွတ်ကြမ်းလှသော ကိုခွေးနီ၏စကား
ကြောင့် မပေးတော့ရန် ကိုသာမောင်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မပေးရင် ပေးအောင်လုပ်ရမှာ
ပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားက လူ့စိုက်ကြီးပေါ့လေ၊
တုတ်ထား လုပ်လိုက်လေ၊ အခုလုပ်
လိုက်ပါ”

စည်ချိပ်ရေတိမ်ပိုင်းမှာ ရောက်
ရှိလာသော ကိုသာမောင်က ကွန်ကို
ရေပေါ်တော်ပြီး ငါးကြီးမရန်နိုင်ရန် ကွန်
သာမောင်ထံထွေးရပ်ပတ်ရင်း ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွန်ထဲကငါးကလည်း
အမှန်တကယ်ပင် ငါးကျောင်းဖြစ်နေ
သည်။

“အေး...ကွန်ထဲပါလာတဲ့ငါးက
ငါးကြောင်နုနုလည်းသိလို့၊ မင်းက
လည်း ပြန်ပေးတော့ဆိုလို့ လုပ်တယ်
ကွာ၊ ခြောင်...ခြောင်”

ကိုခွေးနီက စည်ချိပ်ရေတိမ်ပိုင်း
မှရပြီး ပြောနေရာက ယဝိုင်ဘေးတွင်
အသင့်ချိတ်လာသော ငါးရင်းတုတ်နှင့်
နှစ်ချက်ဆင့်ခိုက်လိုက်သည်။ ဒါကို ခိုက်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသော ကိုသာမောင်က
လက်ထဲတွင် ထုံးထွေးထားသော ကွန်

နှင့် ဆီးကာလိုက်သဖြင့် ပထမတစ်ချက်
က ကွန်မုခဲများနှင့် ညာဘက်လက်ကို
ခိုက်မိသည်။ ဒုတိယတစ်ချက်မှာတော့
ချီစောင်းကိုခိုက်မိသွားသည်။ သွေးများ
ပြာကျလာသည်။ ကိုသာမောင်ကလည်း
သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ကွန်ကိုရေ
တိမ်ပိုင်းဆီပစ်ချလိုက်ပြီး ဘေးနားတွင်
ခိုက်ထားသော ဝါးကိုင်းကို ဆွဲနှုတ်
လျက် ပြန်ခိုက်သည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း”

ကိုသာမောင်ဝါးကိုင်းက ရှည်
လည်းရှည်၊ အကိုင်အခက်များကလည်း
ပါနေသဖြင့် ကိုခွေးနီမှာ ကြာပွတ်နှင့်
အရိုက်ခံရသကဲ့သို့ရှိနေသည်။ ထို့
ကြောင့် ဝါးတုတ်နှင့်ကာကာပြီး နောက်
ကိုဆုတ်သည်။ ကိုသာမောင်ကလည်း
မရပ်မနား လိုက်ခိုက်သည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း”

“အမယ်လေး ကန်းပါပြီဗျ”

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုသာမောင်
၏ အားကုန်လွှဲခိုက်လိုက်သော ဝါးကိုင်း
က ကိုခွေးနီ၏မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ခံထိ
သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုခွေးနီ၏လက်
ထဲမှ ဝါးတုတ်လွတ်ကျသွားကာ မျက်လုံး
များကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်လျက်
ခွာထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရေတိမ်ပို
တော်ပေးသေးသည်။ ရေနက်ပိုင်းမှာဆို
လျှင်တော့ ရေထဲမျောပါကာ ရေနစ်
သေဆုံးသွားနိုင်လေသည်။

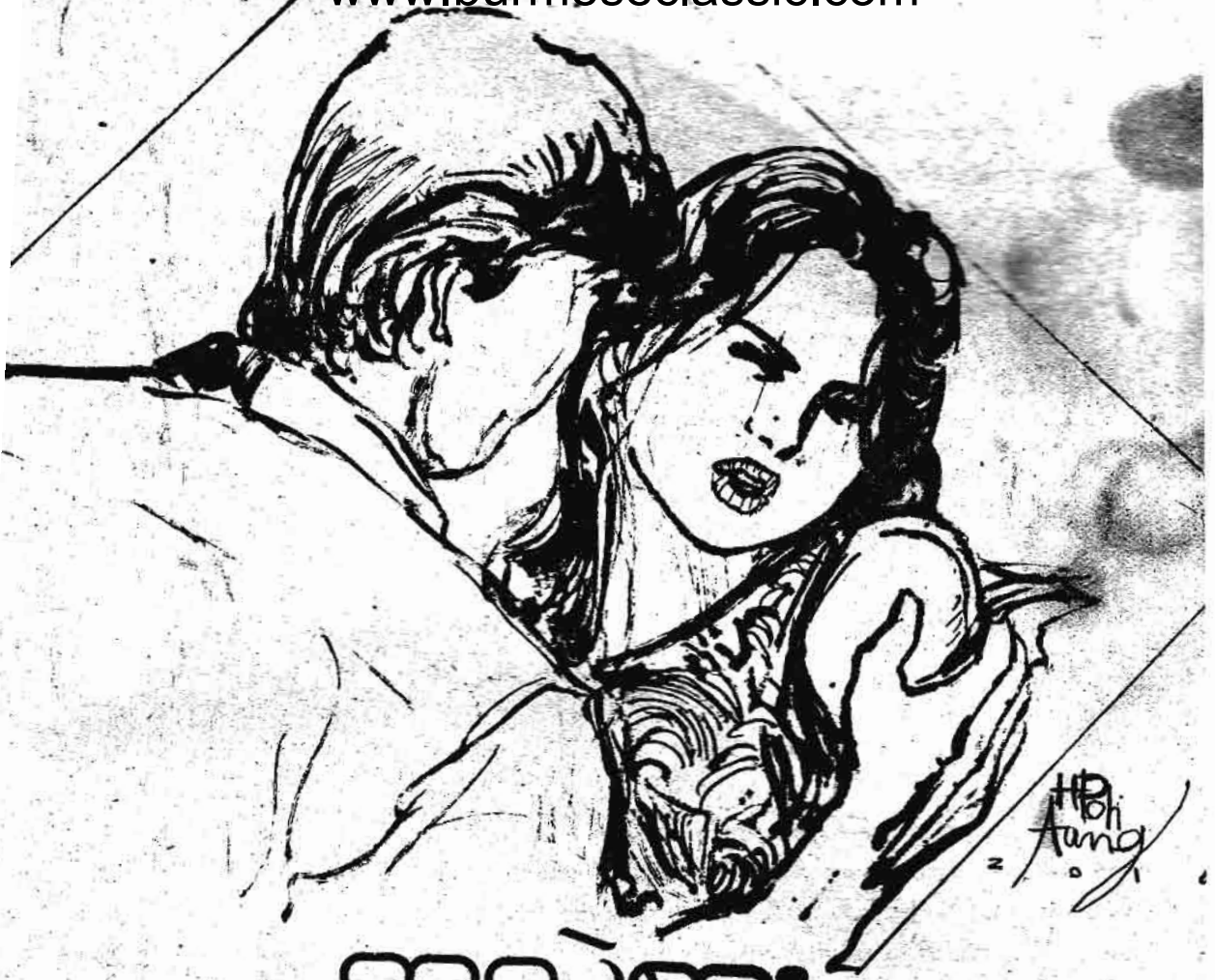
ကိုသာမောင်မှာ မိမိကိုခိုက်လို့
စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကာ ပြန်ခိုက်မိ
သော်လည်း ယခုလို မြင်လိုက်ရပြန်
တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကရုဏာ
သက်လျက် ဆက်မခိုက်ဘဲ ရပ်နေလိုက်
သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကူးတို့သူကြီး၏

သတင်းပေးမှုကြောင့် ဝါးတီးရွာလူကြီး
ဦးမြင့်ဌေးနှင့် ရွာသူ၊ ရွာသားများမှာ
လည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအခါ
မှ စိတ်ဆောင်နေသော ကိုသာမောင်
လည်း ခေါင်းမှဒဏ်ရာကြောင့် ဟပ်ထိုး
ကြီး လဲကျသွားလေသည်။

ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်
စလုံး ဆေးရုံကိုပို့ရမည့် အခြေအနေမို့
ဆေးရုံပို့လိုက်ပြီး ရွာလူကြီးဦးမြင့်ဌေး
ကတော့ ရဲစခန်းသွားရောက်ကာ သတင်း
ပေးတိုင်ချက်ဖွင့်ရတော့သည်။ ကိုခွေးနီ
နှင့်ကိုသာမောင်တို့ကတော့ ဆေးရုံပေါ်
မှာ တယ်နရက်နေကြရမည် မသိသေး
သလို မည်သူကမှာ၍၊ မည်သူကမှန်
သည်ကိုလည်း တရားရုံးရောက်မှ သိ
ကြမည်သာဖြစ်သည်။

ယခုလောလောဆယ်ဆယ်မှာ
တော့ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေမှာ
စားစရာမရှိ၊ လျော်စရာရှိဆိုသလို ငွေ
တွေကုန်ကြ၊ လူတွေပင်ပန်းကြနှင့်
သောကကိုရင်ဝယ်ပိုက်နေကြရသည်။
အမှန်တော့ ဤအမှုသည် ငါးတစ်
ကောင်ကြောင့် လောဘဇောတက်ကာ
ဒေါသတွေရှေ့ထားပြီး မောဟတွေဖုံး
လျက် ယူကျွေးမရ၊ အပူလုံးတွေကြွခဲ့ရ
သော အမှုဟုပင် ဆိုရချေမည်။ ထို့
ကြောင့် ရေမှာအဆုံး ကုန်းမှာတစ်ဝက်
ဟု ဆိုသော်လည်း ယခုတော့ ရေမှာဆုံး
ရုံမက ကုန်းမှာလည်း တက်တက်ပြောင်
အောင်အမှုကို ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မှာ သေ
ချာလှပေသည်။

ကေတုမောင်ညိုလင်း

ကလွဲစား မင်းရဲကျော်

“ဘယ်သူလဲ”
 “ငါပါဟ”
 “ဟင်...ရှင်...ရှင် ကိုတင်
 မောင်လား”
 “အေးပါဟ...မိထွေးကလဲ”
 “ကိုတင်မောင်ပြန်ပါ။ ကျွန်မ
 သားသိသွားရင် တစ်ပုပေါ်နှစ်ပုဆင့်”
 “မပူနဲ့၊ နင့်သား ငါ့အိမ်မှာပါ
 ဟ၊ ပုလိပ်တွေရောက်နေပြီလေ။ နင့်
 ယောက်ျားအတွက် ငါ့ကူညီဆောင်ရွက်
 ဆေးမှာပါနော်”

“အို...ကို...ကိုတင်မောင်
 ဒီ...ဒီလို မထင်ပါနဲ့ဆို...ဆို”
 “ငါ ချစ်လွန်းဆိုပါဟ”
 ကိုတင်မောင်ဆိုသူမှာကား တစ်
 ရွာလုံး၏ ထုထီး ထုထီး ထုထီး၊ သူ
 ကြိုက်ပါက လင်နီမယားပင် မရှောင်
 ရအောင်ကြွယ် အမှုအခင်းဖန်တီးပြီး
 ဝိုက်ကွန်ထဲဆွဲသွင်း သူမယားကိုလိုချင်
 သူလင်လုံနဲ့ထိုး ဤပုံကိုချိုးတတ်သူ၊
 နုလည်း မိထွေး၏လင်ယောက်ျားအား
 နှားခိုးသတ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရခိုက် ပုလိပ်

တစ်သိုက် ရွာသို့လာပြီး သက်သေတွေ
 စစ်ရန် ခေါ်ယူ၍ ကိုတင်မောင်၏အိမ်
 တွင် အမှုစစ်နေစဉ် -
 မိထွေး၏ လင်ယောက်ျား ကိုသာ
 မောင်အား အကောက်ကြံ့လိုက်ပုံက
 သူ၏တပည့် ကျောက်လုံးနှင့် မောင်ပု
 တိုအား သူ၏အစ်မ ဒေါ်တင်မြင့်တဲမှာ
 နှားခိုးပြီး နှားပေါ်ကြသည်။
 “ကိုသာမောင် အမဲသားလာလှ
 ပါလား”
 “ဘယ်ကအမဲသားလဲ မောင်ပုရဲ့”

www.burmeseclassic.com

“အိမ်တင်မြင့်တဲက ကိုတင်မောင်
ရဲအစ်မများ ပိုးထိလို့ဗျာ၊ စားရဲရင်လာ
ယူ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျ”

ချောင်းဘေး ကိုင်းတောထဲတွင်
ကျောက်လုံးနှင့် မောင်ပုတို့ နွားဖျက်
နေရင်း အော်ခေါ်၍ ကိုသာမောင်
ရောက်သွားသည်တွင် နွားဖျက်ပြီးသော်
လည်း အသားတွေ တောင်းထဲမှာ စုပြုံ
ထည့်ထားသလို -

“ကဲ...ကိုသာမောင် စိတ်ကြိုက်
လုံးယူဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အရက်
သောက်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်လုံးနှင့်
မောင်ပု ချောင်းစပ်ဘက်ဆင်းရင်း ရေ
ဆေးကာ အရက်သောက်ရန် ပြောဆို
ပြီး ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိ။

“ဟေ့ကောင် နွားသွန်း ခီမှာဗျို
ခီမှာ...ခီမှာ”

“ဟာ...ကျုပ်...ကျုပ်...မခိုး
ဘူး မခိုးဘူး”

“ဟေ့ကောင် နွားသေရယ်၊ အမဲ
သားရယ်၊ မင်းလက်ထဲက အသားလှီး
နေတဲ့ဓား...ဟားဟားဟားဟား”

အကွက်ဆင်ထားသော တင်
မောင်၏ပိုက်ကွန်ထဲသို့ ကိုသာမောင်
နာမည်ပျက်ဖြင့် ပုလိပ်များ၏ လက်
ထိတ်ခတ်ခံလိုက်ရပြီ။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေအား ဇနီး
ဖြစ်သူ မိထွေးအား ကိုသာမောင်
အသေးစိတ်ပြောပြ၏။ ရှက်လည်းရှက်
လွန်းသည်။ တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံဖူးသော
ကိုသာမောင်နှင့် ဇနီးမိထွေးတို့အပြင်
သားဖြစ်သူမောင်မောင်ဦး လူပျိုပေါက်

“လာကြပါဦး လာကြပါ။
ကျွန်မကို
ကိုတင်မောင်ကြီး
မတရားကြံစည်
နေပါတယ်။ လာကြပါ
လာကြပါ”
“ကြောက်ပါပြီ
ကိုတင်မောင်ကြီးရဲ့
ကယ်ကြပါ...ကယ်ကြပါ”

ကလေးသည်လည်း ရှက်လွန်း၍ သတ်
သေချင်အောင် ခံစားရပြီး ဒေါသအိုး
လည်းပေါက်ကွဲကာ ဦးတင်မောင်အား
ဓားနှင့်ခုတ်သတ်မည်ဟု တကဲကဲ မိခင်
မိထွေးမှ တားနေရလေသည်။

ဤသည်မှာ သူမယားကိုလိုချင်
သောအခါ သူလင်အား လုံနှင့်ထိုးသတ်
ကိန်းသို့ မန်တီးလိုက်လေသော တင်
မောင်ကြီး၏ အကြံအစည်ပင်။

ကိုသာမောင် ပုလိပ်တို့၏ စစ်
ဆေးမှုကြောင့် ကျောက်လုံးနှင့်မောင်ပု
လည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေ
သည့်အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့ ရွာသို့ရောက်
လာပြီး ကျောက်လုံးမိသားစုနှင့် မောင်ပု
မိသားစုအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေခြင်း
လည်းဖြစ်ပေသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင် ဆားပုလင်းသက်မောင်ကား
စွမ်းရည်ထက်မြက်ပြီး သတ္တိကလည်း

အလွန်ကောင်းသူ။ ရွှေပေး၍မရ၊ ငွေ
ပေး၍မရဆိုသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူကိုင်
ရသော အမှုပေါ်လွင်အောင် ခေါင်းအေး
အေးဖြင့် တွေးတောတတ်၊ ပြတ်ပြတ်
သားသား ထိုးရဲကြိတ်ရဲ ခွဲနဲ့ပဲကြီးသူ။
သူ့အတွေး သူ့အထင်ကို ပေါ်လွင်
အောင် ကြံဆနေခိုက် ကိုတင်မောင်၏
အိမ်နှင့် နှစ်အိမ်ကျော်ကျော် ကိုသာ
မောင်၏အိမ်ဘက်မှ ငယ်သံပါနှင့်အော်
လိုက်လေသော မိထွေးအသံကြောင့်
ပုလိပ်အဖွဲ့ အပြေးအလွှားပြေးအသွား

“လာကြပါဦး လာကြပါ။ ကျွန်မ
ကို ကိုတင်မောင်ကြီး မတရားကြံစည်
နေပါတယ်။ လာကြပါ လာကြပါ”

“ကြောက်ပါပြီ ကိုတင်မောင်ကြီး
ရဲ့ ကယ်ကြပါ...ကယ်ကြပါ”

တင်မောင်ကြီးသည် မိထွေး၏
မိန်းမတို့၏မာယာဖြင့် ချောတစ်ခါ
ခြောက်တစ်လှည့် အမူအရာဆွဲသည့်
အခိုက် တင်မောင်ကြီးမှာ မိထွေးအား
အတင်းထွေးပွေ့စဉ် မိထွေးလည်း ပထမ
မရုန်း၊ နောက်တော့ အော်ဟစ်အကူ
အညီဟောင်းလိုက်သည်တွင် တင်မောင်
ကြီး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် ပါသို့ တစ်ချက်
ရိုက်လိုက်ကာ အကျိုးမပါ ပုဆိုးစလွယ်
သိုင်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှပြေးအဆင်း -

“တင်မောင် မင်းမလှုပ်နဲ့၊ ပုဆိုး
ဝတ်လိုက်”

“တောက်...ငါ့အဖေကို ထောင်
ထဲထည့်ပြီး ငါ့အမေကို မတရားကြံစည်
ဟေ့ကောင်ကြီးတင်မောင် မင်းကို...
မင်းကို ငါသတ်မယ်ကွ၊ သင်္ဘောမယ်”

“ဟေ့ကလေး...တော်တော့

ဥပဒေအရ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူမှာပါကွ။ မင်းသတ်စရာလို့မိဘူး။ ပြစ်မှုဆိုရင် ဥပဒေရှိပြီဦး။ မင်းစိတ်ကို မင်းထိန်းထား။”

“သား လူလေး မောင်မောင်နဲ့ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူတောရပြီတာ အမေ လက်မခံပါဘူး။”

“ဟိုပုလိပ်ဆရာကြီး ကျွန်မကို အတင်းကြံစည်ရုံမကဘူး ကျွန်မအော်လို့ ပါးကိုပါ ရိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားထောင်ကျအောင် ကြံစည်ပြီး ကျွန်မကိုပါ မတရားစော်ကားတာ ဒီတင်မောင်ကြီးပါ။”

“အေး... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခုလက်ပူးလက်ကြပ်မိနေပါပြီ။ ဥပဒေက သူ့ကိုကောင်းကောင်းဆုံးမသွားမှာပါကွ။”

ရွာသားတွေအားလုံး မိထွေးအိမ်ရှေ့တွင် ဝိုင်းထားသလို အဖြစ်အပျက်တွေ သိကြသောအခါ တချို့က ပြောဆိုနေကြ၏။

“ကောင်းတယ်၊ တင်မောင် နှင် ဒီတစ်ခါတော့ ပြေးမလွတ်တော့ဘူး။ သူများမယား ကြာခိုတဲ့အကောင်ကြီး။”

“အသေသတ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တို့ရွာမှာ ဒီလိုကောင်မျိုးရှိတာ ရွာနာတယ်။”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

ပွဲစိပွဲစိဖြင့် လူအုပ်ထဲမှအသံများ ဆားပုလင်းသက်မောင်မှ လက်ထိတ်ခတ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်ကြည့်သည့်အခါ နေမကောင်း၍ အိပ်နေသော မိထွေး အိပ်ခန်းထဲဝယ် ခြင်ထောင်ကြီးတွေပြတ်ပြီး ဂုဏ်မောင်၏အင်္ကျီလည်း

သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ရယူသိမ်းဆည်းပြီး အပေါ်အင်္ကျီစုတ်ပြနေသော မိထွေးအားတွေ့ရသလို မိထွေး၏ နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးစပါတွေ့ရသဖြင့် ဆားပုလင်းသက်မောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးမှတ်ပြီး ခြင်ပျက်ပုံတွေကိုပါ မိထွေးထံ ခေါ်ဆောင်ရယူခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ တင်မောင်၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ထိခံရသည့် သော ထောင်ထုံးနှင့် ဆောင်ရွက်ပုံ၊ ဝမ်းသာရသဖြင့် ခိုက်စစ်ရောမရှိသော ကျောက်ထုံး၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ကိုသာမောင်တစ်ယောက် ထွက်ဆို ကျွတ်ထွတ်ခဲသော်လည်း တင်မောင်မှာကား ထောင်နန်းခံရလေပြီ။

“ကိုသာမောင်... တွန့်ဆဲထားတိုင်ပင်ပြီး ရှင်လွတ်အောင်ရယ်၊ ရွာထဲမှာ မတရားစော်ကားတဲ့ တင်မောင်ကြီးကို ဂီခနဲနေအောင် ကလဲ့စားချေသက်သေပြလိုက်တာပဲ တော်ရေ”

“အင်း... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ အကောင်၊ ထောင်နဲ့ပဲတန်တာပေါ့လေ။ ငါးမျှားကိုမမြင်၊ ငါးစာကိုပဲမင်တော့ ထောင်မှာစံတော့တင်မောင်၊ စံတော့ကွ”

ရိုးသားသော ကိုသာမောင်တစ်ယောက် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော တင်မောင်ကြီးအပေါ် ကရုဏာတော့ သက်နေပုံရသော်လည်း ကလဲ့စားချေလိုက်သော ဇနီးနှင့်သားတို့အား တွေ့တွေ့ရင် ငေးမောနေလေတော့သည်။

မင်းရဲကျော်

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလှူပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးသက်ခံ
မိဘမဲ့ကလေးများ၏
သုခရိပ်မြုံ့ဂေဟာ
၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းကပ်
ပိယာနာရီသွားရိုက်သံ
၀၉-၇၃၀-၁၀၀၀၇

နာထေကျည်ပူအသင်းသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ
အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ
ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၀၁၃၆၃
၇၀၄၇၀၄

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်းနည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
 အသိဆုံးပါ။ ခါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
 တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့စက္ကယာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
 နောက်ကွယ်က စာဖတ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ ဖျော်ရော့ထောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့မည်။ မိမိနှုတ်ရော့လည်း
 တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ ရော့သေကြောင့်
 သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်နေတာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
 လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
 အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
 မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
 အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
 မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

■ အမှတ် (၂၀၅/က)
 ဝိထောက်(၅)လမ်း၊
 မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ဖုန်း ၀၃-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးနိုင်မယ့် ကာလမျိုး ရောက်သေးပါ။ လုပ်သမျှလုပ်ငန်းတွေ အထပ်အငေါ့ဖြစ်ပြီးမှ အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိလိမ့်မယ်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲနေရင် နည်းနည်းသော်သာပေမယ့် လုပ်လိုက်တာနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ခန့်တွေ မကြာခဏ ထွက်နေရတတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာအသစ်ရခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်မွမ်းမံရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ဤကာလအတွင်း အစစအရာရာ သတ်ကြီးနာထားရန် လိုပါတယ်။ မိမိအပေါ် မတောင်းကြံခြင်း၊ မတောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့သာ သတ်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်သို့လာရောက်တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းများ

အဖို့ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က အတုအညီကောင်း ပေးလာလိမ့်မယ်။ သစ်၊ သံ၊ သွပ် တိစ္ဆာများ ရေထွက်ကုန်ပစ္စည်းများ အောင်မြင်အတိုးပေးလိမ့်မယ်။ ခွဲစိတ်တုသ ခံရတတ်တယ်။ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ သားသမီးတွေ ရှိလျှင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ သူများတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရှိလျှင် မွေးဖွားရ ခက်တတ်တယ်။ သုင်ငန်းခွဲရင် ဆုံးရှုံးတတ်ပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ခြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ငွေပျောက်တတ်တယ်။ ကားပွတ်တိုက်ခံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူတွေအဖို့ အိမ်တွင်းရေး ဆူဆူပူပူ ဖြစ်တတ်တယ်။ လူငယ်တွေအဖို့ ချစ်သူနဲ့ ကွဲကွာတာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်တယ်။ အဆိပ်ရှိတဲ့အကောင်အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ငွေ့နံထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ခြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၄၊ ၁၆၊ ၆၂၊ ၆၁

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိအိမ်ခေါင်းရင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှသော်လည်းကောင်း ကလေးအဖတ်မတင်သောသတင်း ကြားရပါက ကံကြမ္မာ ညံ့တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် သုင်သီး(၆)မျိုး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောတတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် နည်းနည်းလှုပ်ရှားရင် နည်းနည်းပူပန်ရတတ်တယ်။
 များများလုပ်ရင် လုပ်လေကုန်လေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စပ်တူလုပ်ငန်းတစ်ခု
 ပေါ်လာရင်တော့ တနင်္ဂနွေနံ၊ အင်္ဂါနံ ပါရင် လုပ်လိုက်ပါ။ မသွားချင်တဲ့ခရီးတွေ၊
 စိတ်ညစ်စရာခရီးတွေ သွားရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာတာနဲ့
 ကောင်းတဲ့သတင်း ကြားရတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနဲ့လည်း
 စိတ်ရမ်းကွဲခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ သားသမီးတွေလည်း
 ခရီးဝေး ထွက်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ပြောင်းခြင်း၊ အိမ်ရွှေ့ခြင်း မပြု
 လုပ်သင့်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် ဆေးရုံမှာ မီးဖွားခိုင်းပါ။ ကျန်းမာရေး
 အနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ကားပွတ်တိုက်မိခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌
 တံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)(၃)ညွန့်(ဆူးဖြုတ်)၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်း ပြောပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၃၊ ၁၁၊ ၃၁၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

မည်သည့်ကိစ္စမဆို ဆိုးတာဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတာဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ
 ဖြစ်တတ်တယ်။ ကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာဖို့ ကုသိုလ်ရေး ပိုပြီးလုပ်ပေးပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပူပေါ်ကြွင်း
 ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူး၊ အုန်းသီးစိတ်ထည့်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကိုယ့်ကို အရင်က မခေါ်ဘဲနေတဲ့သူတွေက ပြန်ခေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကို အိမ်ထားတဲ့သူတွေကလည်း ဝန်းဝန်း ထမ်းတင်ထားမယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ချစ်တဲ့သူတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအားပေး အောင်မြင်မယ်။ အလှူအတန်းများ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာလျှင် သင့်အတွက် အလွန်ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေရတနာပစ္စည်းများ ဝင်မယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုများ ဖြစ်တတ်၍ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရွာရ လွယ်ကူပေမယ့် စုဆောင်းလို့မရ ဖြစ်နေမယ်။ ငွေဝင်လာလျှင် ရွှေဝယ်ထားလိုက်ပါ။ ကွဲကွာနေတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း

ချစ်သူဟောင်းများနဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ငွေကြေး ဂရုစိုက်ပါ။ အလိမ်ခံရတတ်တယ်။ တပည့်လက်အောက်ငယ်သား ခုက္ခပေးတတ်တယ်။ သစ်၊ သံ၊ သွပ် တစ်ပုတ်ရစ်ပစ္စည်း လက်မခံပါနှင့်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခဏ်းသွားရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စတွေ ဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ဘုရားတစ်ဆူ ကြွလာတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ရောင်းခြင်း မပြုလုပ်ပါနှင့်။ ယခုလို ကံကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကြိုးစားပြီး လုပ်ပါ။ ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကားအပြောင်း အလဲ ဖြစ်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးများခြင်း၊ အစာများခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ အဆိပ်ရှိတဲ့အကောင် အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ခု တို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၄၂၊ ၄၅၊ ၂၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှုတ် သုံးပါးကို မဖောက်မပြန် ထိန်းသိမ်းနိုင်သူတွေအဖို့ တန်ဖိုးကြီးမားသော ဘဝသို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။ ယခုကာလတွင် ဆိတ်သား မစားရ။ သစ္စာပန်း မထိုးရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကံကံရည်ဆက်ဆံ (၆)ပန်းကန်၊ ကြံရည်(၆)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးတက်လာပြီး လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေတွေက အစစအရာရာ ထောက်ပံ့မယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ စီးပွား သိသိသာသာ တက်မယ်။ သိကြားမလိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိအခြေအနေ ထက် များစွာမြင့်တက်သွားမယ်။ မိဘကို ကောင်းစွာပြုစု စောင့်ရှောက်နိုင်မယ့် အချိန်ဖြစ်တယ်။ ခန့်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်သူ တွေအဖို့ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ပြုလုပ်နိုင်ပြီး လုပ်ငန်းဟောင်းများလည်း ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ခရီးတွေ သွားနေရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများဟာလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာခရီးများ ဖြစ် တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုအချိန်တွင် သွားလိုက်ပါ။ သင်ကန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ ပညာကောင်းများရမယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေ

ကိစ္စ ဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ မြေကွက်ကွက် စပ်တူဝယ်ဖို့ ကြံလာလိမ့်မယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးပွားတိုးတက် အောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအဝင်အထွက် ကြမ်းခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ကျန်းမာရေး အသည်းအသန် ဖြစ်တတ် တယ်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး၊ စနေသားသမီးများ ဖြစ်လျှင် စိုးရိမ်ရတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေ ဝင်တတ်တယ်။ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကို မလိုမုန်းထားသူတွေက သိက္ခာကျအောင် လုပ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အသည်းနှင့် ပတ်သက်သောဝေဒနာ၊ ရုတ်တရက် ထိခိုက်မှုများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ရေနစ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့် ၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ တံခွန်ဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၄၊ ၅၃၊ ၃၂၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ငါ့အိမ်တွင် ရွှေကွာနေသော ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရှိလျှင် လာဘ်ပိတ်တတ်ပါတယ်။ ရွှေများ ပြန်ချပေးပါ။

ယခုကာလတွင် ဆိတ်သား လုံးဝမစားရ။ သစ္စာပန်း မထိုးရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ပန်းပေါင်းစုံ(၅)မျိုးနှင့် ပေါက်ပေါက်ဆွမ်းများလှူဒါန်းပေးပါ။

ကြာသပတေး သားသမီး

လူပျိုတွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက် ဟောတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အနိုး အကြောနှင့် ပတ်သက်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိန်းကလေး ဖြစ်ရင်တော့ သွေးသားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ အလုံးအတိုင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ နွေနှင့်ထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)ညွန့် (၈)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ကနဏ္ဍာန်ထီးဖြူ(၁၅)ခု တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနိပါတ်

J9 J2 2J

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ခိုင်မာသော စီးပွားရေးတစ်ခု တည်ထောင်ထားပါ။
လက်ရှိအခြေအနေမှ အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားကက်လာလိမ့်မယ်။
အရက်သေစာ လုံးဝမသောက်ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်သူများတွင် စာနုလှာနေတိုင်း ကျောက်ကျော(၂)တုံးနှင့်
နန်းကြီးသုပ်(၂)ပွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ဖန်း ဖြစ်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်နေရတတ်တယ်။ ထိုအလုပ်များကလည်း အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေမယ်။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ် ပေါ်နေမယ်။ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးတွေ အခက်အခဲ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေခံရင်းရတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ကျဆင်းသွားတတ်တယ်။ လူလိမ်တွေနဲ့ ကြုံနေရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်ရသော ကိစ္စများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က ကူညီမလိမ့်မယ်။ ယခုကာလတွင် အမွေကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်ပါက

အလဟဿ ကုန်သွားတတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ သားသမီးရတနာလည်း ထွန်းကားတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ဖါဝင်နေရင် ဂရုစိုက်ပါ။ လူအများ၏ ခြောက်တွန်းမှု ခံရတတ်တယ်။ ငွေကြေး ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့သူတွေကလည်း ကိုယ်နဲ့ ဝေးကွာနေတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ မျှော်လင့်မထားဘဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝင်လာတတ်တယ်။ လူငယ် လူရွယ်များအဖို့ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခြင်းများလုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ဥပစ်ပေးခြင်း၊ ကျော၊ ခြေထောက်တို့တွင် အနာရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှံများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၇၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် လောင်းကစားကိစ္စများ၊ အဖျော်အပါးကိစ္စများ ရှောင်ပါ။ တနင်္လာ၊ သောကြာ နှာမည်ပိုင်ရှင်များနှင့် စပ်တူရှယ်ယာပြုလုပ်ခြင်း ရှောင်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် နွားနို့၊ ဖျားရည်၊ ထောပတ်များနှင့် ရောစပ်ထားသော ယာဂုနို့ဆွမ်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာလိမ့်မယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူတွေအဖို့ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေလည်း အောင်မြင်မယ်။ ခရီးဝေးတွေလည်း သွားရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများကလည်း အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးတွေလည်း အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်မယ်။ ကံကောင်းခြင်း ကံဆိုးခြင်း ဒွန်တွဲနေသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများ ပြုလုပ်ပေးပါ။ ကုသိုလ်တရားနည်းပြီး အကုသိုလ်တရား များနေရင်တော့ အမှုအချုပ် ကြုံရတတ်တယ်။ ဆေးရှုံ့ ဆေးခန်း ရောက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းပြီး မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာအောင် မကြာခဏ သက်သတ်လွတ်စားပေးပါ။ ဝိရိယစွမ်းအား အားထုတ်ပါက ချမ်းသာလာပါလိမ့်မယ်။ ဘုရား

ဆင်းတုတော်ပုံ၊ စွယ်တော်ပုံ၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မယ်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရောက်လာတတ်တယ်။ အိမ်သို့ အတောင်ပါသော သတ္တဝါများ ဝင်လာတတ်တယ်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ် စသော သောကြာနံပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်တယ်။ မြေကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ခိတ်ဆွေရင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့က ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ မိသားစုအကြီးအကဲ၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲတို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ပါး၊ ပေါင်၊ မျက်စိမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ မျက်စိနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခွဲစိတ်တုသမှု ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ နေ့နံထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၈)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂၊ ၂၄၊ ၂၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစာအဆပ်သင့်ခြင်း အခွင့်အစွဲပြဿနာ ပေါ်ခြင်းများ တွေ့ပါက သင်သည် သွေးထွက်သံသယဖြစ်ခြင်း စိတ်ညစ်စရာများ ဖြစ်တတ်သောကြောင့် တွန့်နင်း ဆာရောင်ဆွေဆုပါ။

ကံကောင်းပြီး ထက်မြက်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ဩမည်(၆)ကြိမ် လှူဒါန်းသော။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလ ခုတ်တိုင်းကျကောင်းမယ့်အချိန်လို့ ပြောလို့မရပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့အနိုက် လေးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ လက်ရှိအလုပ်မှ တခြားကို ပြောင်းချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာ လိမ့်မယ်။ မပြောင်းပါနဲ့ဦး။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ မိတ်ဆွေရင်းနှီးနင်း ဝမ်းခွဲရ တတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအဖို့ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့ မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ မထင်မှတ်သော ခရီးများ၊ မရည် ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အထက်မြန်မာပြည်ဘက်သို့လည်း သွားရ တတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားလျှင် ဒီကာလမှာ ပြုလုပ်ပါ။ အလုပ် နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပင်ပန်းခြင်း၊ ဝင်ငွေနည်းခြင်း ကြုံရပေမယ့် လူတော့

ကျန်းမာရွှင်လန်းပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ကြုံရပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်းတိုးတက်ခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးတိုးတက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများအဖို့ ပညာကောင်းတစ်ခု သင်ရတတ်တယ်။ ထိုပညာရပ်က လည်း သင့်အတွက် အကျိုးပေးသော ပညာရပ်မျိုး ဖြစ်မယ်။ ကြီးကဲသူ အထက်လူကြီးကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်များ အထစ်အငေါ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် စပ်ကူလုပ်ငန်း အရောင်းအဝယ် အကြီးအကျယ် မလုပ်ပါနဲ့။ သူတစ်ပါးအတွက် အာမခံတာမျိုး၊ ကိုယ်စားလိုက်ပြီး ပြောပေးတာမျိုး မလုပ်ပါ နဲ့။ ပစ္စည်းတွေလည်း မငှားပါနဲ့။ ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ယခုရောက်နေတဲ့ကာလတွင် တပေါင်းလ ပါရင်တော့ အရှေ့ တောင်အရပ်၊ အနောက်မြောက် အရပ်များသို့ ခရီးမသွားပါနဲ့။ ဘေးဥပါဒ် ကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆီးအောင့် ခြင်း၊ ခြေသည်းပုပ်ခြင်း၊ ခါး၊ ကျောတို့တွင် ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဓမ္မနံထောင်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေညွန့်(၆)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၂၊ ၇၃၊ ၇၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အပျော်ခရီး မသွားပါနဲ့။ မည်သူနှင့်မျှ မယှဉ်ပြိုင်နှင့်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဩဇာမပေးနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် နှင်းဆီပန်းများ လှူဒါန်း၍ ထောပတ်ထမင်း မကြာခဏ ကပ်လှူပေးပါ။